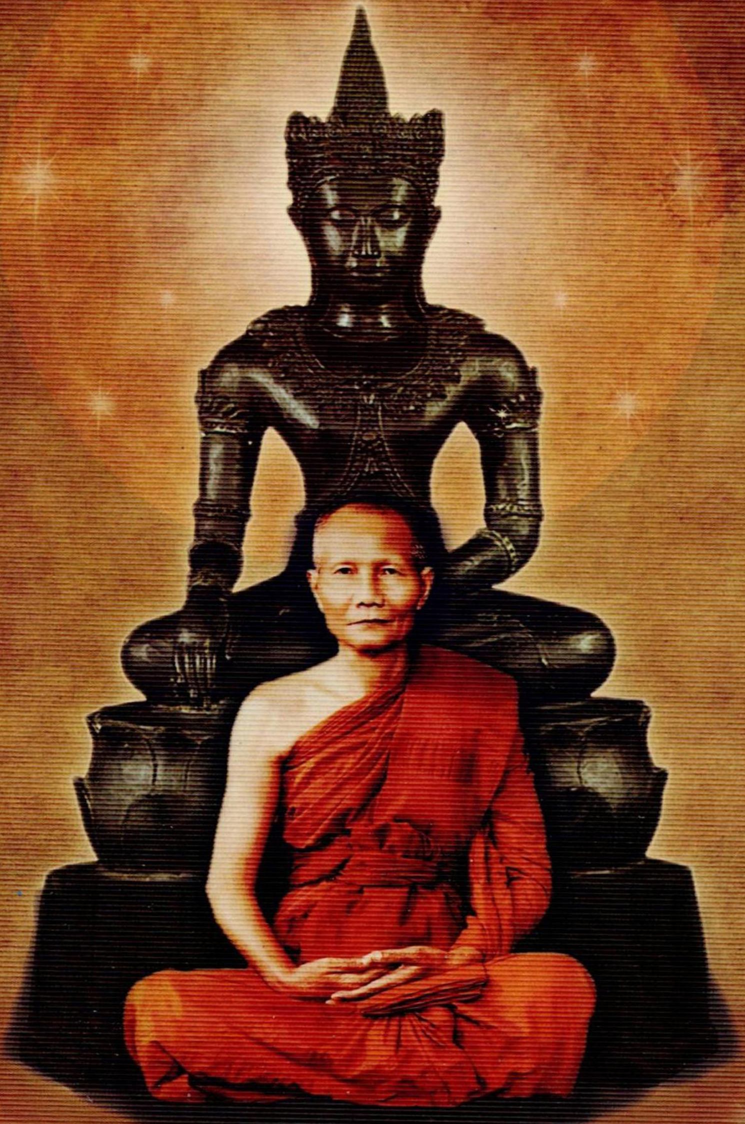

หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือใคร

โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน

(สาขาวัดตาลเอน)

หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือใคร

อาตมามีความประสงค์จะสร้างวัดป่าดอยภูคา

บ้านนาคำ ตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน

เพื่อบูชาพระคุณหลวงพ่อดำ (พระในป่า)

ท่านเป็นพระอาจารย์ของพระเดชพระคุณ

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ซึ่งเคยเดินธุดงค์มาที่ดอยภูคา

ราวปี พ.ศ. ๒๕๑๖

ขอกุศลนี้จงสำเร็จแด่พุทธศาสนิกชนทุกท่านให้

ได้ที่พึ่งอันประเสริฐ ได้เจริญในยอดธรรมของ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คือ ความไม่ประมาทเทอญ

เจริญพร

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์

(พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.)

เจ้าอาวาสวัดตาลเอน

ຖວາຍເປັນອາຈຣິຍບູຊາແດ່

ຫລວງພ່ອດຳ (ພຣະໃນປ່າ)

ພຣະຘຣຣມສິງຫບຸຣາຈາຣຍ໌ (ຫລວງພ່ອຈຣັນ ຐິຕຘມ຺ໂມ)

หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือใคร

โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน

(สาขาวัดตาลเอน)

ประธานที่ปรึกษา : พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ. (จิรยุทธ์ อธิฉนฺโท)

ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตรา อ่อนค้อม

บรรณาธิการ : พูนสุข สุภากรณ์

ภาพปก : พระอภิรักษ์ อกฺกธมฺโม , พระสุทธิศักดิ์ ปิยธมฺโม,
วัล ผ่องเมืองปัก

กราฟฟิค : วัล ผ่องเมืองปัก

พิสูจน์อักษร : รองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตรา อ่อนค้อม,
พูนสุข สุภากรณ์, ภาริษา ธรุรพงศากุล

จัดรูปเล่ม : วุฒิพงษ์ อัชฌากรลักษณ์, พูนสุข สุภากรณ์

ประสานงาน : ฐิตาภา ไตรศิริพานิช

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : หจก. วี.เอ.พริ้นติ้ง กรุงเทพฯ
โทร. ๐๒-๘๗๒-๒๐๙๐-๒

คำนำ

หนังสือ **หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือใคร** มีความประสงค์จะสื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงธรรมะของครูบาอาจารย์มากกว่าการยึดติดตัวบุคคล เนื่องจากปฏิปทาของหลวงพ่อดำ มีความประสงค์เผยแผ่ธรรมให้พุทธสาวกพุทธสาวิกาเข้าถึงธรรมอันบริสุทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ภายในหนังสือเล่มนี้จะประกอบไปด้วยบทธรรมบรรยายที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม) บรรยายไว้ว่าพบหลวงพ่อดำที่ดอยภูคา จังหวัดน่าน และที่เขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา รวมถึงเนื้อเรื่องในธรรมนิยายที่ รศ.ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม หรือในนามปากกา “สุทัสสา อ่อนค้อม” ได้ประพันธ์ไว้ ซึ่งท่านได้กรุณาอนุญาตให้นำมาลงประกอบไว้ในหนังสือเล่มนี้เพื่อเชื่อมโยงให้เห็นถึงประวัติและปฏิปทาของครูบาอาจารย์ ตลอดจนบทสัมภาษณ์ของหลวงพ่อพระครูสุทินนันทธรรม (สัมฤทธิ์ ธมฺมวโร) เจ้าอาวาสวัดภูเก็ต เจ้าคณะอำเภอบ่อเกลือ จังหวัดน่าน ซึ่งเป็นพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่ชาวอำเภอปัว และเขตจังหวัดน่านเคารพนับถือ ท่านเคยพบกับหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม เมื่อหลายสิบปีก่อน และหลวงพ่อจรัญได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับดอยภูคาให้ท่านฟัง

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเกิดประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านเพื่อความเจริญแห่งธรรม เพื่อเป็นเครื่องเชิดชูปฏิปทาของครูบาอาจารย์ อันเป็นคุณแก่ชีวิตของพวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์เป็นที่ยิ่งต่อไปเพื่อความเจริญแห่งธรรม

หนังสือเล่มนี้จะสำเร็จลงมิได้ ถ้าไม่ได้ความร่วมมือจากหลายฝ่าย โดยเฉพาะอุบาสิกาพูนสุข สุภากรณ์ เป็นผู้รวบรวมติดต่อประสานงาน ตลอดถึงจัดหาทุนทรัพย์ในการจัดพิมพ์ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล และความเจริญในธรรมจงบังเกิดมีแด่ทุกท่านเทอญ

เจริญพร

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์

(พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.)
เจ้าอาวาสวัดตาลเอน

ที่พิเศษ จร.๐๐๔/๒๕๖๐

วัดตาลเอน ตำบลตาลเอน

อำเภอบางปะหัน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๑๓๒๒๐

๙ สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ใช้เนื้อหาบางส่วนของธรรมนิยายชุด "สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม"

เรียน รศ.ดร. สุจิตรา (สุทัสสา) อ่อนค้อม

ผู้ประพันธ์ธรรมนิยายชุด "สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม"

เนื่องด้วย วัดตาลเอน อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา จะจัดพิมพ์หนังสือเรื่อง **หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือ ใคร** เพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการแด่ผู้ที่มาร่วมงานทอดกฐินของวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน ซึ่งจะจัดให้มีขึ้นในวันเสาร์ ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบเรื่องราวของหลวงพ่อดำ (พระในป่า) ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของพระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) และเพื่อน้อมถวายอานิสงส์ผลบุญเป็นอาจริยบูชาแด่หลวงพ่อดำ และพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม

ทางคณะผู้จัดทำหนังสือได้ค้นหาและคัดเลือกข้อมูลที่เกี่ยวกับหลวงพ่อดำจากธรรมเทศนาของหลวงพ่อจรัญ ในวาระโอกาสต่าง ๆ จากหนังสือกฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ และจาก ธรรมนิยายชุด "สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม" ประพันธ์โดย รศ.ดร. สุจิตรา (สุทัสสา) อ่อนค้อม ซึ่งมีเนื้อหาที่ละเอียด มีสำนวนการประพันธ์ที่ไพเราะ ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ง่าย อีกทั้งยังเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย

ในการนี้ ทางคณะผู้จัดทำหนังสือจึงใคร่ขออนุญาตนำเนื้อหาบางส่วนจากธรรมนิยายชุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม คัดเฉพาะที่เกี่ยวกับหลวงพ่อดำ นำมาลงในหนังสือเล่มนี้ โดยทางคณะผู้จัดทำฯ จะลงข้อความขอบพระคุณท่านในหนังสือ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะอนุญาตให้นำเนื้อหาดังกล่าวมาจัดพิมพ์ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

พูนสุข สุภากรณ์

(น.ส.พูนสุข สุภากรณ์)

ตัวแทนคณะผู้จัดทำหนังสือ

อนุโมทนา

ท่านพระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ. (จิรยุทธ์ อธิฉนฺโท) เจ้าอาวาสวัดตาลเอน มีกุศลฉันทะที่จะตอบแทนคุณและอุทิศกุศลถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระธรรมสิงหบุราจารย์ ด้วยการนำประสบการณ์สำคัญช่วงหนึ่งในชีวิตของพระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ คือการได้พบและเรียนกรรมฐานจากหลวงพ่อดำ (พระในป่า) มาเรียบเรียงเป็นหนังสือชื่อ **หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือใคร** คณะศิษยานุศิษย์ของท่านพระครูฯ นำโดยคุณพูนสุข สุภากรณ์ จึงช่วยกันค้นคว้าเรียบเรียงขึ้นภายใต้การแนะนำของท่านพระครูฯ ผู้ซึ่งช่วยงานพระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ ในการสอนวิปัสสนากรรมฐานแก่ผู้มาปฏิบัติธรรมวัดอัมพวันอยู่หลายปี กระทั่งย้ายมาเป็นเจ้าอาวาสวัดตาลเอนในปัจจุบัน

คุณพูนสุข สุภากรณ์ ได้ขออนุญาตข้าพเจ้านำเรื่องราวของหลวงพ่อดำที่ปรากฏใน**ธรรมนิยาย เรื่องมักกะลีผล และเรื่องนารีผล** มาอ้างอิงในหนังสือเล่มนี้ด้วย ข้าพเจ้าอนุญาตและร่วมทำบุญค่าพิมพ์ ๒๐,๐๐๐ บาท เพราะเท่ากับได้ช่วยกันเผยแผ่ความเป็นเนื้อนาบุญของโลกที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ ได้ประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตั้งแต่วันอุปสมบทจนถึงวันละสังขาร

เรื่องราวของหลวงพ่อดำ หรือพระในป่า ที่ปรากฏในหนังสือมักกะลีผล และนารีผล นั้น เป็นเรื่องที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ เล่าให้ข้าพเจ้าและศิษยานุศิษย์ฟังในโอกาสต่าง ๆ ข้าพเจ้าเคยนำภาพหลังปกหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเขาเขียนใต้ภาพว่า หลวงปู่เทพโลกอุดร ไปวัดอัมพวันเพื่อจะกราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ ว่า เป็นองค์เดียวกับหลวงพ่อดำหรือไม่ คุณพี่เสนอ ตันศิริ บอกว่า อยากตายอย่างอาจารย์ปถัมภ์ หรือ (ในเรื่องข้าพเจ้าใช้ชื่ออาจารย์ปฐม) ข้าพเจ้ารีบเก็บหนังสือเล่มดังกล่าวใส่กระเป๋า เพราะยังไม่อยากตาย

เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้ !

อนุญาต และขออนุโมทนา

สุทัสสา อ่อนค้อม

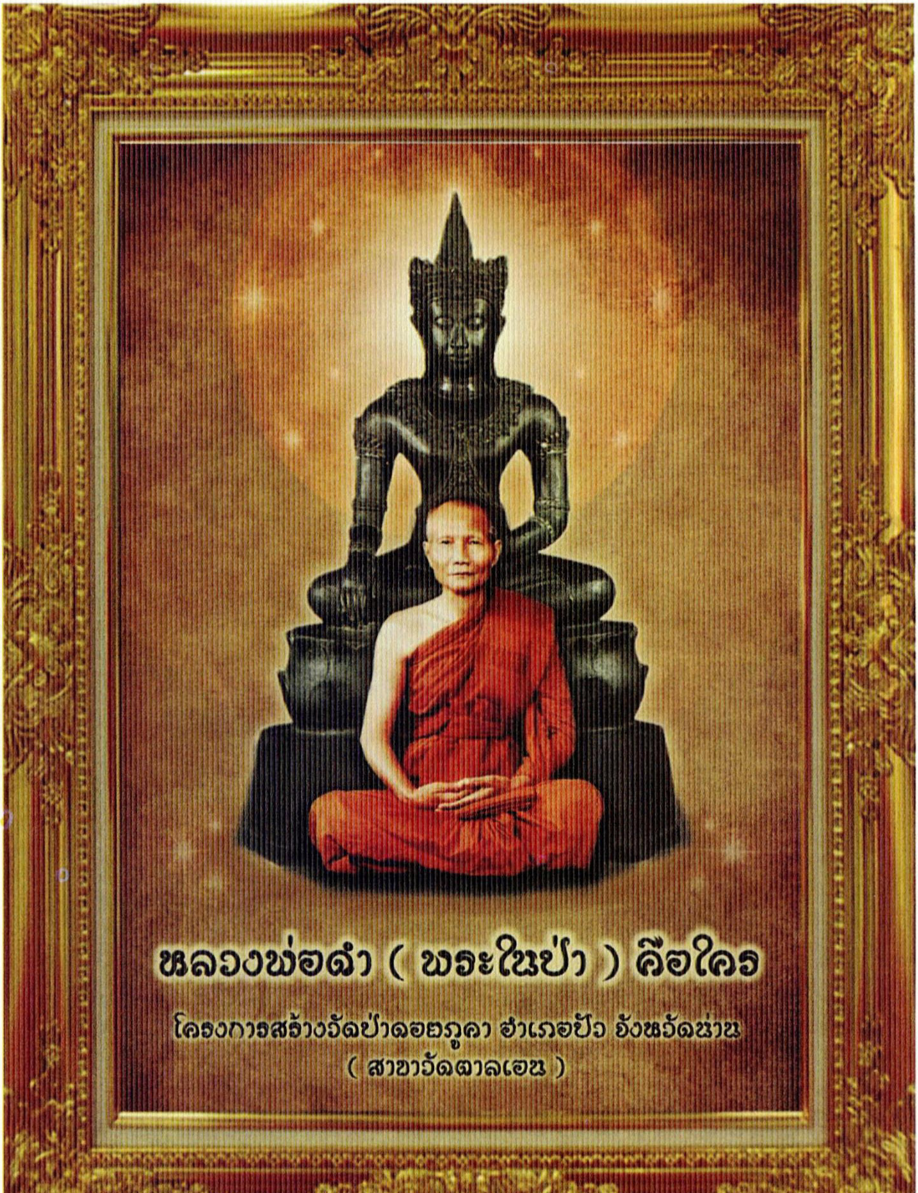
สารบัญ

เรื่องของหลวงพ่อดำจาก

ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ประวัติการสร้างพระพุทธแก้วสารพัดนึก

โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน (สาขาวัดตาลเอน)

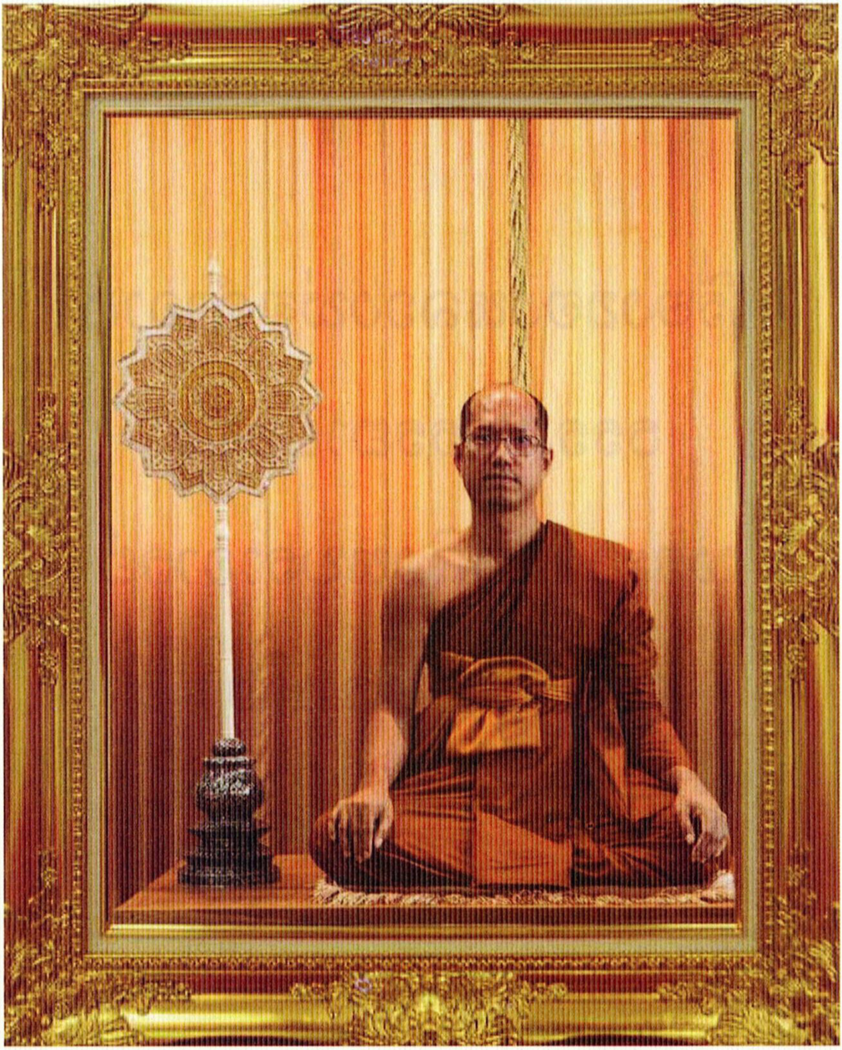

หลวงพ่อคำ (พระในป่า) คือใคร
โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน
(สาขาวัดตาลเอน)

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

อดีตเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

พระอุปัชฌาย์ของ พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.

เจ้าอาวาสวัดตาลเอน

อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

เรื่องของหลวงพ่อดำจาก
ธรรมบรรยายของ
พระธรรมสิงหบุราจารย์
(จรัญ ฐิตธมฺโม)

ประสบการณ์ในการฝึกกรรมฐาน

จาก https://www.youtube.com/watch?v=9jlAt5gt5l8

นาทีที่ ๑:๐๔:๑๐ ถึง ๑:๕๑:๓๐

ถอดเทปโดย พูนสุข สุภากรณ์

นี่อาตมาก่อนจะเข้ารูปแบบกรรมฐานที่แน่นอน เรียนมาหมดแล้ว ก็ไม่เห็นช่วยอะไรได้ มโนมยิทธิก็เรียนแล้ว เพ่งกสิณก็เรียนแล้ว บ้านใครมีเงินอยู่ในกระเป๋าสตางค์ก็รู้แล้ว เป็นหมอดูดี บ้านนั้นมีตุ่มกี่ลูก ต้นไม้อย่างนั้น แหม ! คนเลื่อมใส บอก แหม ! องค์นี้เก่งจัง แท้ที่จริงแล้ว รู้แต่ว่ามีต้นไม้แล้วได้อะไรขึ้นมา แล้วรู้ว่าเขามีเงินอยู่ในกระเป๋าในกำปั่นเท่าไร แล้วเขาจะให้เราหรือ นี่จุดมุ่งหมายจะรู้ทีหลัง

ในเวลากาลต่อมา อาตมาก็รำคาญ อยากจะไปเรียนยืดเหรียญบ้าง ถึงยังไม่เป็นหวยก็ตาม ถ้าจับเหรียญยืดได้ แล้วก็ไม่ต้องไปเผาไฟยืดได้เหลวได้ รับรองว่าคนต้องกลัวเราเยอะ รับรองต้องมีอภินิหารมากมาย คิดอย่างนั้น มิทันช้าว่าแล้วซักจีวรใส่หีบ เดินทางต่อไป ไปหายืดเหรียญ เดี๋ยวจะให้ตำรานะ

ไปถึงขอนแก่นก็กระซัดกระเซ็นไป จดชื่อตำบลหมู่บ้านไว้ อาตมายังจดไว้ ณ บัดนี้นะ นี่วันนี้ไม่ได้เอาออกมา จำตำบลไม่ได้ ไปถึงขอนแก่นก็ต้องเดินเท้า เดินไปตามหมู่บ้าน ชื่อตำบลอะไรจำไม่ได้แล้ว มีโยมผู้เฒ่า

คนหนึ่ง เรียกว่าเป็นผู้ใหญ่บ้าน อายุ ๘๔ ปี ไปที่บ้านนี้ถึงจะรู้ อาตมาก็พุ่งไปที่บ้านนั้น พุ่งไปก็ไปเจอโยมคนนั้นพอดีอายุ ๘๔ ปี เป็นผู้ใหญ่บ้านเก่า ก็เล่าเหตุการณ์ให้ฟังบอก **"พระองค์นี้นะ พระคุณเจ้า ปีหนึ่งต้องมาอยู่ที่ต้นไทรนั้น ปีละ ๑ เดือน ปีหนึ่งมาอยู่เดือนหนึ่ง มาอยู่แล้วท่านก็เดินทางต่อไป ก็ไม่ทราบว่า พระองค์นั้นคือใคร** ผมเองเป็นเด็กแก้ผ้าไปเลี้ยงวัวกับพ่อขุน" พ่อแกเป็นขุน ขุนนั้นก็คือกำนันเก่า นี่โยมคนนี้เล่าให้ฟังก่อน

บอกว่า **พระองค์นี้มาธุดงค์ ปีหนึ่งจะมาในเดือน ๓ นะ ตั้งแต่ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๓ ท่านจะมาอยู่ที่ต้นไทรนี้ จนสิ้นเดือน ๓ ท่านจึงจะเดินทางไป ก็ไม่ทราบว่าท่านอยู่วัดไหน อยู่จังหวัดใด ชื่อเรียงเสียงไรไม่ทราบ** ผมเป็นเด็กแก้ผ้าไปกับพ่อขุน พ่อขุนเป็นกำนันเก่าในหมู่บ้านนั้น ก็ไปเลี้ยงควายเลี้ยงวัว เลี้ยงวัวเสร็จแล้ว พ่อขุนก็พาเข้ามาใน**โคนต้นไทร หลวงพ่อองค์นี้ก็นั่งสมาธิ ไม่พูดไม่จา ท่านไปฉันแล้ว ท่านก็เอาบาตรแขวนไว้ เครื่องอัฐบริขารไม่มีอะไร มีกระบอกน้ำ แล้วก็มีเครื่องใช้เป็นไม้ไผ่ มีบาตรลูกเดียว มีสายโยงสำหรับสะพายบาตร มีผ้าอาบผืนเดียว มีผ้าไตรจีวร ๓ ผืนเท่านั้น ไม่มีผ้าไตรอาศัยแต่ประการใด** แล้วทีนี้ท่านก็ไม่พูดไม่จา

จนบัดนี้ พ่อขุนผมก็ตายไปแล้ว ในเมื่อตายไปแล้วผมก็เจริญรอยตามเป็นผู้ใหญ่บ้าน แต่ยังไม่ได้เป็นกำนัน ตั้งแต่ผมแก้ผ้าจนผมอายุ ๘๔ นี้ ผมก็ไปที่ต้นไม้ ปีหนึ่งพระท่านก็มาครั้ง ผมก็ไปเลี้ยงวัว แล้วก็ไปอาศัย

ร่ม แล้วบางครั้งก็ไปยกบาตรของท่านมารับประทาน เสร็จแล้วก็ล้างบาตรไปแขวนให้อย่างเก่า ท่านก็ไม่พูดอะไรทั้งหมด องค์นี้จนผมอายุ ๘๔ ท่านก็รูปร่างอย่างนี้นะครับพระคุณเจ้า **แหม ! ท่านมาโชคดี เดี๋ยวนี้เพิ่งมาอยู่ มาอยู่ได้ ๕ วันแล้ว** อาตมาบอก เอาล่ะ ได้เรียนยึดเหรียญกันล่ะคราวนี้ เลยบอกโยมเล่าประวัติให้ฟังซิ ยืดยังไง

โยมนี้ก็เล่าให้ฟังบอก ไม่ใช่ยึดหรอกขอรับ ผมมีกระป๋องเดี๋ยวผมจะเอามาให้ดู คือเป็นกล่องยานะขอรับ เป็นทองเหลือง ผมยังจำภาพได้ มีรู ๒ รู แล้วก็มีเชือกร้อยผูกเอว แล้วก็ไฟแช็กของพ่อขุน (คือพ่อเขาที่เป็นกำนันเก่า) ที่มีหิน ๑ ก้อน แล้วก็มีเหล็กตี เป็นไฟชุดสำหรับสูบยานั้นก็ยามวนใบตองหรือใบจากอะไรทำนองนี้ ก็อยู่ในกระป๋องนั้น กระป๋องนั้นเป็นทองเหลือง และก็มีฝาปิด แล้วก็มีผูกเอว ใช้เชือกควายนี่ผูกเอว และเมื่อพ่อขุนผมได้ถึงแก่กรรมไป ก่อนจะตายก็บอก “เออ ลูกเอ๋ย พ่อก็แก่แล้ว จะตายแล้ว ก็ขอมอบกล่องยาให้ลูกไป” กล่องยานั้นก็ไม่ทราบว่ามีอะไร แกก็ใส่ยาสูบเรื่อยมา ก็ไม่รู้ว่าในก้นกล่องนั้นมีอะไรแต่ประการใด

วันหนึ่ง หลวงพ่อเกิดลืมตา ก็มาพูดกับโยมนั้นว่า “โยม ของดีอยู่ในกล่องยา ทำไมเอามาไว้ในนี้” โยมนั้นก็ตอบทันทีบอก “หลวงพ่อไม่มีหรอก มีแต่บุหรี่ มีแต่ยามวน เพราะพ่อให้เป็นมรดก” นั่นแหละในกล่องยามีของดี แต่แล้วก็ไม่พูดอะไร แล้วท่านก็นิ่งไป

ในเวลานั้นโยมผู้เฒ่านี้ ก็กลับไปบ้าน กลับไปก็เล่าให้ลูกหลานฟัง บอก "หนู หลวงพ่อเกิดพูดได้" เมื่อก่อนไม่เคยพูดเลย นั่งเฉยอยู่ที่โคนต้นไทร นี่ท่านพูดบอก "กล่องยาดีเหลือเกิน ให้ลูกหลานบูชา" เลยตาผู้ใหญ่เก่านี้ก็เทกล่องยาให้ลูกหลาน เทออกมา เคาะ ๆ เข้า ก็มีเหรียญพระราชทานขององค์พระมหากษัตริย์พระราชทานคุณหลวงคุณพระบรรดาศักดิ์สมัยเก่า มีเลข ร.ศ. มีเลข ๓ ตัวอยู่ที่เหรียญนั้น จะเป็นเหรียญที่อนุสรณ์อะไรไม่ทราบ จำไม่ได้แล้ว จะเป็นเหรียญรัชมังคลาภิเษก หรือเหรียญยุโรปอะไรทำนองนี้ ก็มี ร.ศ. มีเลขอยู่ ๓ ตัว แล้วตอนนั้น หวยมันกำลังเห่อมาจากภาคอีสานก่อน ก่อนจะมาถึงภาคกลางหยุมหยิม ๆ ก่อนจะมาถึงบ้านเราก็กินแหลกมาเรื่อย ๆ

เลยลูกหลานก็มาประชุมพร้อมกัน ก็มาขอดูเหรียญ ความจริงเป็นอย่างนั้น ก็ขอดูเหรียญ แล้วก็มาดูเลข ก็ไปซื้อรัฐบาลสลากกินแบ่งกินรวบ ก็เกิดถูก ๓ ครั้ง กลับไปกลับมา ถูก ๓ ครั้งติดต่อกันไป เลยกว่าจะลือจากที่ขอนแก่นไปถึงกรุงเทพฯ จากคืบเป็นศอก จากศอกเป็นวาจากกรุงเทพฯ มาวา ถึงจังหวัดสิงห์เป็นเส้น เป็นกิโล เลยก็ว่าเหรียญยืดได้ ๓ ครั้ง เลยเราก็เห่ออยากจะไปเรียนยืดเหรียญบ้างโดยทำนองนี้

ตาเฒ่านี่เล่าให้ฟัง **กระผมไม่เชื่อ** ต้องขอเรียนพระภิกษุทั้งหลายโปรดทราบ **ยังไม่เชื่อ ต้องไปเจอหลวงตาหลวงพ่อองค์นี้ให้ได้** บอก "โยม พรุ่งนี้พาไปที" คืนนั้นเราค้างบ้านตาเฒ่านี้คือผู้ใหญ่บ้านเก่า บอก "เช้าพาไปที" บอก "ได้ครับ ท่านมาพอดี" อาตมาบอก แหม **ช่างโชคดี**

เลย เพราะท่านพึ่งมาได้แค่ ๕ – ๖ วันนี้ ผมไปได้ทราบแล้ว แต่ท่านไปบิณฑบาตไกลจังเลย ฉันองค์เดียว ฉันแล้วก็แขวนไว้อย่างนี้อีกตามเดิม

ตอนเช้าเราก็บอกจะไป เลยโยมผู้เฒ่าบอกว่า "ท่าน อย่าพึ่งไปตอนเช้าเลย ฉันเพลก่อน เพลแล้วจะหาข้าวเหนียวถวาย ข้าวเหนียวไก่ย่าง ชอบไหม" เราก็บอก "ชอบทุกอย่าง" เพราะไม่ชอบไม่ได้ เพราะบ้านนั้นมีแต่ข้าวเหนียว ต้องชอบซิ มียังไง ก็ต้องชอบอย่างงั้น ถ้าไปชอบข้าวเจ้า ก็อดซิ เขาไม่มีข้าวเจ้ากินกัน เลยในที่สุดก็ไป ฉันเพลแล้วก็ไป โยมนั่นก็ไปนั่งเฉย ๆ บอก "ท่าน พูดเอาเองนะ เพราะท่านองค์นี้ท่านไม่พูดนะ ผมไม่รับรู้"

ไปถึงเราก็เสกคาถา เสกคาถามหานิยม เรียนมา ก็ว่าหมดพุงเลย ก็กราบ กราบ กราบ

"หลวงพ่อครับ หลวงพ่อชื่ออะไรครับ"

นิ่ง เงียบ

"หลวงพ่อ อยู่วัดไหนครับ"

เงียบ

ว่าคาถาใหม่ "นะเมตตา โมกรุณา พุทปรานี ธายินดี ยะเอ็นดู นะโม พุทธายะ" เออ ว่าไป

"หลวงพ่อ ผมจะมาเรียนยืดเหรียญ"

เงียบ

เอ๊ะ ! คาถาไม่ขลัง ว่าคาถาไม่ขลังแล้ว เลยก็เปลี่ยนคำพูดใหม่บอก

"หลวงพ่อที่เคารพ ผมเป็นพระภิกษุนวกะบวชใหม่ครับ ยังไม่ทราบ จะเรียนกรรมฐาน จะฝึกฝนอบรมอะไรก็ยังไม่มีครูบาอาจารย์ที่ชำนาญ ก็ใคร่ที่จะมากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อ อยากจะให้แนะแนวกรรมฐานบ้างครับ"

ลืมตา อ๋อ ! คาถานี่ขลังแน่ **ลืมตาแล้ว ลืมตาเพ่งเรา มองดูตั้งแต่ศีรษะลงปลายก้นเลย** ไม่ได้ยืน เพ่งลงดูก้นเรา **เพ่งไป เพ่งมา ท่านก็ยิ้มออกมานิด ๆ** บอก

"เธอบวชกี่พรรษา"

บอก "ได้ ๓ พรรษาครับ"

"๓ พรรษา เรียนนักธรรมตรีหรือเปล่า"

"เรียนครับ สอบได้แล้ว ได้นักธรรมโทแล้วด้วย"

"ดีแล้ว ดีแล้ว สาธุ เจอสติปัฏฐาน ๔ บ้างไหม"

บอก "เจอครับ สอบได้เลยทีเดียว สติปัฏฐาน ๔ กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา กาย พิจารณากายไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา เรียกว่า กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน"

"สาธุ ดีแล้ว"

พอว่าจบถึงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานจบแล้ว

"นี่เธอทำได้ไหม"

“ทำยังไงครับ”

“ปฏิบัติได้ไหม ในเวทนาเป็นยังไง กายในกายเป็นยังไง จิตในจิตเป็นยังไง”

บอก “ทำไม่ได้ครับ”

ท่านก็บอกว่า **“แหม เสียชาติ เสียเวลาเรียนแท้ ๆ เรียนมาต้องทำได้ซิ คำนี้แหละ ถึงเรียกว่า ตัวปฏิบัติ”**

เราก็พูดบ่ายเบี่ยงไป พยายามจะให้ท่านยืดเหรียญให้ได้ เลยบอก

“หลวงพ่อครับ ก็จะพยายามปฏิบัติต่อไปครับ แต่ก็อยากจะกราบเรียน เรียนวิชาสักอย่าง แล้วจะไปปฏิบัติครับ”

“เรียนวิชาอะไร”

“ยืดเหรียญให้ได้”

ไม่บอกเราแน่ เพราะมันยืดไม่ได้ พอเราบ่ายเบี่ยง ท่านก็เงียบซะเลย เงียบแล้วกว่าจะทำให้ท่านพูดได้อีกใช้เวลานานมาก ในเมื่อท่านพูดออกมา ก็บอกว่า

“หลวงพ่อครับ ผมก็ปฏิบัติมาเยอะหลาย ๆ อย่างแล้ว มโนมยิทธิ ธรรมกาย” ก็ว่าไป “แล้วก็เพ่งกสิณ เรียนเสกใบไม้ให้เป็นตัวต่อ เสกใบมะขามให้เป็นตัวต่อ เสกโน่นเสกนี่ ก็เรียนมาทุกอย่างแล้ว”

ท่านก็บอก **“ดี แต่ใช้ไม่ได้”** ท่านก็พูดสั้น ๆ

แล้วเราก็มานึกเหตุการณ์ ตะวันบ่ายชายมะพลับแล้ว ใกล้จะเลี้ยวลัดอัสดงคต จึงได้ปรารภกราบเรียนว่า

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ขอพักแรมจำวัดกับหลวงพ่อสักคืนได้ไหมครับ"

ท่านบอก "ไม่ได้ ต้องไปจำวัดในหมู่บ้าน เพราะเธอยังไม่สามารถจะจำวัดอยู่ที่นี่ได้ ทางเปลี่ยวมาก มีอันตราย" ท่านพูดอย่างนั้น แต่เราก็ไม่ได้ต่อเติมเสริมส่งอะไร ก็บอก

"หลวงพ่อครับ ผมอยากจะติดตามหลวงพ่อไปเรียนกรรมฐาน จะได้ไหมครับ" ท่านก็ดู เพ่งอยู่นาน ท่านบอก

"เธอ เอาอย่างนี้ เธอไปเรียนสติปัฏฐาน ๔ ทางสายเอกของพระพุทธเจ้า เธอจะได้สำเร็จมรรคผล ถ้าเธอทำอย่างที่เธอทำมาแล้วไม่ได้สำเร็จ และไม่สามารถจะแก้ปัญหาได้"

แหม จำใส่ใจ แล้วก็ยังไม่แน่ใจว่าจะปฏิบัติได้ ท่านก็บอกว่า

"นี่เธอ เธอไปแสวงหาครูบาอาจารย์สติปัฏฐาน ๔ เจริญธรรมให้มีสติครบ มีปัญญาปรารภธรรม สามารถแก้ปัญหาได้อย่างแน่นอน แล้วก็เธออายุ ๔๕ เมื่อใด แก้ปัญหาของเราได้ เธอกลับมาอยู่กับเรา แล้วเราจะพาเธอไปปฏิบัติในป่าต่อไป" แล้วก็ท่านให้ปัญหามาอย่างนี้

"เธอจำไว้นะ อยากเรียนรู้ถามหญิงค้นหูก อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ นะอยู่ที่ไหน ตามไปเอามาให้ได้"

ท่านก็บอกอย่างนี้ เราจำได้แม่นยำ บอก "พระเดชพระคุณหลวงพ่อครับ ผมจะไปถามใครนี่ ปัญหาอย่างนี้ถึงจะตอบได้"

ท่านตอบมาคำหนึ่ง **“เธอต้องทำเอง ใครทำ ใครจะรู้ ถ้าใครไม่ทำ ใครจะไม่รู้”**

“ทำอะไรครับหลวงพ่อ”

“เจริญทางสายเอก สติปัฏฐาน ๔ ไม่ต้องแก้จริต เหมือนสมถะที่เขาทำก่อนมีมานาน” ท่านก็อรรถาธิบายว่า

“เธอรู้ไหม สมถกรรมฐานนี่ มีมาก่อนพระพุทธเจ้า โยคี ฤๅษี ชีไพร อาฬารดาบส กาลามโคตร อุทกดาบส รามบุตร ชฎิลทั้งสามพี่น้อง สำเร็จกสิณไฟ บูชาไฟตลอดเวลากาล อย่างนี้ก็ทำมาก่อนพระพุทธเจ้าแล้ว แต่พระพุทธเจ้าสอนธรรมะว่า **ให้เอาฌานไปเป็นบาทฐานเจริญวิปัสสนาสำหรับประเภทพวกที่ได้ฌานแล้ว คนที่ยังไม่ได้ฌานอย่าไปฝึก**” นี่ท่านพูดอย่างนี้จริง ๆ ถ้าไปฝึกไม่ได้ผล กว่าจะได้ฌานนี่จะได้หรือไม่ก็ไม่ทราบ ตายก่อนทุกคน จึงจะต้องเอาฌานมาเป็นบาทฐานเจริญวิปัสสนา

“กำหนดว่า เห็นหนอ ให้เกิดอนัตตา อัตตาให้เกิดอนัตตา อัตตาดับวูบ อนัตตาเกิด เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สำเร็จเป็นพระอรหันต์ทุกคน” ท่านว่าอย่างนี้เลย อันนี้ยังจดไว้ตามแบบของเรา

ท่านบอกว่า ชฎิลสามพี่น้อง เพ่งกสิณ มีนาคนาคาดุร้ายมาก แต่พระพุทธเจ้าสอน**อาทิตตปริยายสูตร** อาทิตฺตํ อาทิตฺตํ ราคคฺคินา โทสคฺคินา โมหคฺคินา อาทิตฺตํ อาทิตฺตํ เลยกลายเป็นไฟ คือ ราคะ โทสะ โมหะ เลยเป็นบาทฐานเจริญวิปัสสนา สำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณ

เป็นพระอรหันต์ได้ นี่เห็นชัด ไม่ใช่ว่า เราจะไปเจริญสมถะให้ได้ฌานก่อนถึงจะมานั่งเจริญวิปัสสนา ไม่ใช่ อันนี้ขอยืนยัน

คนที่เจริญสมถะ ท่านจึงเขียนจริตไว้ ถ้าจริตไม่ใช่ ก็เปลี่ยนใหม่ เปลี่ยนได้ถึง ๔๐ ประการ ถ้าคนไหนยังไม่สำเร็จฌาน ยังไม่ได้ฝึก ท่านไม่ให้ ท่านบอก **เดินทางสายเอกนี้ สติ สัมปชัญญะ ตามคำสอนพระพุทธเจ้าที่ท่านย่อให้แล้ว คือ ไตรสิกขา ๓ ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา สรุปเหลือ ๒ สติ สัมปชัญญะ สรุปเหลือ ๑ ความสำเร็จ คือ ความไม่ประมาท นี่ อันนี้เราได้จากหลวงพ่อในป่า** และก็บอกว่า

“นี่เธอ เธอไปเจอพบพระอาจารย์ แล้วเธอทายปัญหาได้ อายุเธอครบ ๔๕ แล้ว เธอจะมาพบเราที่จังหวัดน่าน (ดอยภูคา) ต่อไป” อันนี้เราบันทึกไว้ และหลวงพ่อองค์นี้ ท่านก็ไม่บอกชื่อซะที แล้วก็ไม่ทราบว่าอายุเท่าไร จนตาเฒ่าผู้ใหญ่บ้านเก่าบอก “พระคุณเจ้า ผมเป็นเด็กแก้ผ้า ท่านก็รูปร่างอย่างนี้ที่ท่านมา จนผมนับอายุของผมนี่ก็อายุ ๘๔ แล้ว ท่านก็รูปร่างอย่างนี้ อย่างที่ท่านเห็นนี่ แหม มันน่าอัศจรรย์ดลบันดาล” แล้วเราก็กลับ หันหลังจากท่านมา ท่านไม่ยอมให้ค้าง ก็มานอนจำวัดที่บ้านผู้ใหญ่บ้านนั้นอีก ๑ คืน เล่ากันมาร่วมตี ๔ เลย คุยกันสะบัดเลย หลายเรื่องหลายราว พวกบ้านนั้นสนใจแต่หวยอย่างเดียว ไม่สนใจเรื่องที่เราไปหาหรอก

เลยเราก็ได้คติเตือนใจมา เราจะไปแสวงหาทางปฏิบัติต่อไป เพราะอะไรก็ไม่ได้แล้ว เรียนมาทั้งหมด ขอเจริญพรคณะโยมทุกคน **เรียน**

ทุกอย่าง เรียนจุดเทียนในน้ำก็ได้ เสกผ้าอาบให้เป็นตัวกระต่ายก็ได้ เลิกแล้วทั้งหมด ไม่เอาแล้ว ไม่เอาแล้ว ทิ้งหมดแล้ว ไปอยู่เมืองเขมร ตั้งแต่พระเจ้าสีหนุ อาตมาไปส่งเพื่อนของอาตมาที่วัดเบญจฯ สำเร็จเปรียญ ๖ ประโยค เป็นชาวกัมพูชา แล้วอาตมาไปอยู่เมืองเขมร ๑๕ วัน ยังไปเรียนยาสั่งมา จะสั่งให้กินขนมจีนตายก็ได้ สั่งให้กินก๋วยเตี๋ยวตายก็ได้ มีทางแก้

นี่อาตมาก็เล่าต่อไปว่า กลับมา ก็ได้คติเตือนใจมา กลับมาแล้วรุ่งขึ้นเช้า พวกมาหาเหรียญกันอีกแล้ว นิ่งซะ สบายมาก ไม่พูดด้วย เพราะเราไปรู้เรื่องจริงมาแล้ว **ตรงที่ต้นไทร ปัจจุบันนี้ เป็นที่น้ำท่วม** อาตมาไปอีกครั้งหนึ่ง จะไปดูอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีแล้ว น้ำเหลว เป็นทะเลหมด **ก็อยู่ที่เขื่อนอุบลรัตน์ นั่นแหละตรงนั้นเลย ตรงน้ำท่วมนั่นแหละ**

แล้วรวบรัดตัดใจความ อาตมาก็แสวงหาไป ในที่สุด ก็ไปเรียนหนังสือวัดระฆัง หลวงพ่อวัดระฆังเจ้าอาวาส หลวงปู่นาค ตอนนั้นเป็นพระราชโมลี นี่ออกจากป่ามาแล้วนะ จะไปแสวงหาอาจารย์ ก็ไปอยู่ที่วัดสระเกศ พักอยู่วัดสระเกศ แล้วอาตมาก็เรียนนะ เรียนโหราศาสตร์กับหลวงปู่อยู่ คือ **สมเด็จพระสังฆราชอยู่ ญาโณทโย** เรียนแล้วก็เลิกหมดนะ อย่ามาหาหมอดูให้อาตมายกฤกษ์ไม่ได้นะ ไม่เป็นหมอดูหรอก แล้วทีนี้ก็ไปเรียนหนังสือวัดระฆัง หลวงปู่นาค เลยก็ไปได้ผงสมเด็จมาเยอะแยะหมด รื้อเจดีย์สร้างเมรุ แล้วไปเรียนกับท่านเจ้าคุณพระภาวนาภิรามเถระ หลวงพ่อสุข แล้วท่านก็ตาย

ไป ๆ มา ๆ ก็เข้าวัดมหาธาตุฯ ไปเจอมหาโชดก เจ้าคุณอุดมวิชาญาณเถระ แล้วก็ได้สติปัฏฐาน ๔ เอามาลองดู มาเจริญกุศลภาวนา พ.ศ. ๒๔๙๕ - ๙๖ ก็ได้ผล ได้สติตัวเดียวนี่ **(** เราก็กำหนดนิมิตซะ มโนมยิทธิเดี๋ยวเห็นสาว ๆ มาแล้ว เทพธิดา เทพบุตร เห็นนรกสวรรค์มา แล้วเรื่องจริง เห็นจริง แต่ของนั้นไม่จริง เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่ควรจะอุปาทานยึดมั่น ตัดปั๊บ

หลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อสด ท่านก็มานั่งเจริญสติ อาตมานี่เองเป็นคนพัดให้ท่าน ตอนนั้นท่านเจ้าคุณอุดมวิชาญาณเถระก็ไปสอบอารมณ์ให้ที่วัดปากน้ำทุกวัน อาตมายังตามไป นี่ขอยืนยันเป็นพยานด้วยเลยผลสุดท้ายก็มาฟังเทศน์ลำดับญาณที่วัดมหาธาตุฯ แล้วหนักเข้าหลวงพ่อวัดปากน้ำพูดกับอาตมาเอง มีพยานหลักฐาน

"นี่เธอ แหมเรานี่มาเป็นขี้ข้าเขาหลายปี กว่าจะรู้นะ โอ้โฮ เป็นขี้ข้านานจัง"

แล้วเราก็บอกว่า "พระเดชพระคุณหลวงพ่อครับ หลวงพ่อกำหนดยังไงครับ ธรรมกายของหลวงพ่อ"

"เออ นี่เธอ กำหนดข้อเดียวเหลือกินเลย **เห็นหนอ เห็นหนอ**" ธรรมกายหายวับ รูปพระพุทธเจ้ามาปรากฏ เห็นหนอ พระพุทธเจ้าหายวับ พระธรรมมาปรากฏ เห็นแสงสว่างพระธรรม ใจนี้ประภัสสร ผ่องใสหลุดพ้น แล้วก็เข้าผลสมาบัติได้ ๒๔ ชั่วโมง หลังจากนั้น อาตมาขอยืนยัน

หลวงพ่อวัดปากน้ำเข้านิโรธสมาบัติได้ ๗ วัน แน่นอนที่สุด แล้วก็หลังจากนั้นมาท่านอาพาธ ถึงแก่มรณภาพเสีย นี่ขอเจริญพรอย่างนั้น

อาตมาก็ทายปัญหาออก อยากเรียนรู้ถามหญิงค้นหูก อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย ได้ในใจ เหตุการณ์ก็บอกชัด **อาตมาก็ได้มีโอกาสไปพบหลวงพ่อองค์นี้อีกที่จังหวัดน่าน แล้วก็เดินตามทางธุดงค์ไป ธุดงค์ไม่เหมือนสมัยนี้ ที่เดินไปเป็นฝูง ๆ อาตมาก็กลัวในป่า กลัวช้าง กลัวเสือ** พอปักกลดแล้วบอก

"หลวงพ่อ ปักตรงนี้ได้ไหม"

"ไม่ได้ นับไป ๒๕ วา" ตายจริง **นับจากกลดหลวงพ่อองค์นี้ไป ๒๕ วา** แล้วปัก ตายห่ะ ! ถ้าเสือมาเล่นงาน เราก็เหลือแต่กระดูกแน่ ตายแน่แล้ว บอก "หลวงพ่อครับ ผมขอปักติดกับหลวงพ่อได้ไหม" ท่านบอก

"เอ้อ ! ธุดงค์ ปักอย่างนี้ได้หรือ ไม่ได้" ตายจริง เราก็ต้องไปปักโน่น ตายแล้ว ทำยังไง **ได้ประสบการณ์ปัญหาอย่างนี้อีกประการหนึ่ง**

แล้วก็วิชาเลี้ยงช้างเอามาใช้ได้ ช้างตกน้ำมันเอามาใช้ได้ ช้างหูทิพย์ตรงไหน วันหน้าจะเล่าให้ท่านฟังนะ ช้างหูทิพย์ตรงไหน นี่ประสบข้อหนึ่ง

ข้อ ๒ ที่ประสบ ที่ได้วิชาจากหลวงพ่อเดิมมาที่ว่า **รู้ไว้ใช้ว่าใส่บ่าแบกหาม** ในเวลากาลต่อมา พรานทองดีเขาภูพานไปต่อช้างป่ามาตัวหนึ่ง ก็เลี้ยงไว้จนโตเรียกลูก ไอ้ช้างมันก็รู้อย่างคน มันก็เข้าใจว่าพ่อทองดี

เป็นพ่อของเขา หิ้วของไปถวายพระได้ พระสวดธรรมจักร ช้างมันก็คุกเข่าฟัง ในเวลากาลต่อมา พรานทองดีตาย เลยเหลือแต่ลูก เขาไม่นิยมช้าง พวกเมืองเพชรบูรณ์ก็มาซื้อช้าง ซื้อช้างก็เอาไป จะเอาไปเข็นซุงที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เลยช้างนี้ก็เดินร้องไห้เรื่อยไปถึงเมืองศรีเทพนครเลยชัยบาดาลไป ช้างล้มตาย ตายไปเกิดเป็นคน ที่ใกล้เมืองเขาภูพานทางสายปฏิบัติของหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต แล้วก็เกิดเป็นหญิง คือช้างตัวเมียไปเกิดเป็นหญิง แล้วก็มาบวชชี อายุ ๖๐ ปีล่วงไปแล้ว อาตมาก็ไปเจอ เขาว่ายายคนนี้เคยเป็นช้าง ระลึกชาติได้

เอาล่ะ วันนี้ทดสอบ ถามแม่ชี ช้างทำอะไรบ้าง ถึงเวลานั้นทำอะไรบ้าง ถึงตอนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ช้างหูทิพย์ยังไง ตอบได้ถูกต้องทุกประการ ช้างตกมันมีนิสัยเป็นยังไง แล้วมีจิตใจเป็นยังไง ช้างเป็นสัดเป็นยังไง ตอบได้ถูกต้อง ก็แสดงว่า แม่ชีเป็นช้างมาจริง ๆ **นี่ประโยชน์ในการมีความรู้ รู้ไว้ใช่ว่าใส่บ่าแบกหาม** เดี๋ยวนี้ยังใช้อยู่นะ ถ้านึกว่าเราไม่ใช้ก็เก็บใส่ตู้ไว้ ถึงเวลาก็เอาออกมาใช้ เสื้อตัวนี้ไม่ชอบก็เก็บไว้ ถึงเวลาเข้ารูปแบบ งานนี้ก็เอาตัวนี้มาใช้ ไอ้งานโน้นก็เอาตัวโน้นมาใช้ เป็นไรไป รู้ไว้ใช่ว่าใส่บ่าแบกหาม ความชั่วดีสูบฝิ่นกินกัญชาก็เรียนไว้เถอะ แต่ไม่ใช่เรียนสูบนะ **เรียนรู้เล่ห์กระเท่เพทุบายของมัน** นี่อาตมาก็ได้ตำราจากหลวงพ่อในป่านี้อย่างหนึ่ง ขอเล่าสู่กันฟังในที่ประชุม

เดินทางไปเลาะลัดภาคเหนือ เลยไปถึงบ้านจันตคุปต์ ตลอดกาลหลายสาย หลายทาง เดินไปทีต้องใช้เวลานาน ได้ตำราเทคนิคในป่า ท่าน

บอกว่า "**เธอจะต้องแยกกับเรา** ถ้าหากว่าบิณฑบาต ไม่ได้มีข้าว ไม่มีใครใส่บาตร แต่เป็นกิจวัตร ต้องบิณฑ์ **ถ้าไม่ได้ข้าว ทำยังไง**"

ท่านบอก "**ให้เอาน้ำล้างบาตร อธิษฐาน ปะฏิสังขา โยนิโสปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ ว่า ๓ ครั้ง แล้วก็ดื่มให้หมด ดื่มให้อิ่ม** ดื่มอิ่มแล้วก็ทรงจีวรต่อไป ครองผ้าให้เรียบร้อย ถือกลดเดินทางต่อไป แล้วก็ทำอย่างนี้อีก ถ้าไม่เจอข้าวไม่ได้ข้าว ก็ทำอย่างนี้อีก น้ำล้างบาตร แล้วก็ภาวนา" **อาตมาขอเจริญพร ยืนยันว่า "ไม่หิวจริง ๆ ไม่หิว"** ไอ้ที่เทวดามาใส่บาตร อาตมายังไม่เจอนะ เดี๋ยวจะหาว่ามีเทวดามาใส่บาตรยังไม่เจอ

แล้วท่านก็ให้เทคนิคว่า "**เราถือกัปปิยะ ไม่มีใครประเคน ต้องกัปปิยะก่อน** จะทำอะไรกัปปิยะ กะโรมิ ให้ได้ นี่สันนิธิ (การสั่งสม) มันจะเกิดขึ้นอย่างไร ฉันได้"

ถ้าหากว่าหา ๒ วันแล้ว ไม่มีบิณฑบาต ไม่ได้ข้าว ท่านบอกว่า "**ในยาม ๔ ตี ๔ ลุกเจริญกรรมฐาน แผ่เมตตาแล้ว ฟังเสียงนก ว่ามันมีเสียงนกร้องทางไหนมาก แล้วก็ให้บิณฑบาตทางทิศนั้น**" เราลองดูซิมันจะเจออะไรขึ้นมา จะเจอคนละมั้ง ก็ไปบิณฑบาตทิศนั้น โอ้โฮ ! ผลหมากรากไม้แดงหมด แล้วกัปปิยะซะ ฉันสบายเลย อิ่มไป ถ่ายเขียวบื๋อเลย ท้องเดิน แล้วก็เดินทางต่อไป

อ๋อ นี่ท่านไม่ได้บอกเราว่ามีคน ท่านบอกว่า **มีเสียงนกร้องมากทางไหน ให้เดินบิณฑบาตทางนั้น** เรานึกนกร้องนี่คงจะมีเทวดามาใส่

บาตร หรือว่าชาวบ้านจะมี เปล่า ไม่มีเลย มีต้นหมากรากไม้ ผลหมากรากไม้ดกจริง ๆ นกเจี๊ยวจ๊าวหมด มากินกัน มันก็หล่น เราก็ไปเก็บกินกัปปิยะซะก่อน ไม่ต้องประเคน เพราะเราเป็นพระในป่า พระอรัญวาสีใครจะมาประเคนเรา แล้วพิจารณาปัจจัย ๔ พิจารณากัปปิยะ กะโรมิ (กปฺปิย กโรมิ) แล้วก็ฉัน ไม่อย่างนั้นเป็นอาบัติโทษ เราก็เอาอย่างนี้ ไม่งั้นเราก็จะไปอย่างไรเล่า เพราะเราไม่มีลูกศิษย์ประเคนก็ต้องตัดใจเสียสละได้ โดยใช้ผลหมากรากไม้ เป็นโยคีฤๅษีชีไพรนั่งภาวนาไปก็สามารถจะทำได้ โดยไม่ผิดวินัย นี่ได้ข้อ ๒

ข้อ ๓ เดินทางไปลัดเลาะ ทางภาคเหนือเขาถือผี ผีตองอ่อน ผีตองเหลือง แล้วก็ผีกองกอย ผีโน่น ผีนี่ อะไรเยอะแยะ นับถือผี แล้วอีกหมู่บ้านหนึ่ง จำไม่ได้แล้วมันหลายสิบปีมา ผีกินคน เขาเรียกว่า **"ผีดิบ"** ถึงเวลาแล้วมันจะไปดูดเลือดคนผู้ชายกิน แต่ผู้หญิงไม่เป็นไร ไอ้ผีพวกนี้ไม่กินผู้หญิงด้วยกัน ไอ้ผีดิบนี่ส่วนมากจะเป็นผู้หญิงนะ ไม่เป็นผู้ชาย

แล้วอาตมาก็ไปบิณฑบาต ชาวเขาก็มาใส่บาตร มาทำบุญเยอะ **หลวงพ่อองค์นี้แปลกมาก รู้ภาษาเขา** อาหารที่บิณฑบาตก็หวานคาวรวมในบาตรหมด ไม่มีถ้วย ไม่ต้องไปล้าง หวานคาวใส่ในบาตรก็พิจารณาปัจจัย ๔ แล้วก็ฉัน เคี้ยวช้า ๆ เคี้ยวหนอ กลืนหนอ อย่างนี้เป็นต้น

แล้วสติปัฏฐาน ๔ ที่อาตมาเรียนมา ไปสอบความรู้ ถามท่าน ท่านสอบอารมณ์ให้ บัดนี้ อาตมากำลังเขียนตำรา ตามที่ท่านสอบอารมณ์อาตมา ยังจำได้ทั้งหมด นี่กำลังเขียนไปได้ร้อยหน้ากระดาษ

ฟุลสแก๊ปแล้ว เดี๋ยวอาตมาตายไป เดี๋ยวไม่มีตำราสอบอารมณ์ที่แน่นอนและถูกต้อง **ก็ได้จากหลวงพ่อองค์นี้มาก ท่านสอบอารมณ์เราอย่างไร อารมณ์เกิดขึ้นได้ยังไง ได้จากอะไร จดไว้ครบแล้ว** นี่จะพิมพ์แจกเฉพาะผู้ปฏิบัติธรรม ผู้มีกิจกรรมรู้กฎแห่งกรรมได้ในเล่มนี้แน่นอนที่สุด

แล้วทีนี้ก็โยมมาทำบุญ แล้วก็ส่งภาษาบอกหลวงพ่อ เราไม่รู้เรื่อง ท่านก็กระซิบบอกเรา บอก "นี่เธอ มีผีดิบมันมากินคน" แล้วเขาก็มาบอกให้หลวงพ่อไปไล่ผี ไปรดน้ำมนต์ ไปหว่านทราย

หลวงพ่อบอก "เดี๋ยวฉันก่อน จะทำให้"

เราก็บอก "หลวงพ่อมีคาถาบทไหน ผมจะจด"

แล้วก็ท่านบอก "ไม่ต้องจด เดี๋ยวจะทำให้ เดี๋ยวให้รู้"

ในที่สุดเป็นยังไง อันนี้อาตมาขอยืนยันด้วยตัวเอง ไปประสบมา **ท่านก็ไปชี้บอก "นี่ ขุดเอาผีขึ้น"** อยู่ใต้ต้นไม้ ต้นทางนี้ ก็ขุดดู **อาตมาก็ฟังเสียงคนพูดไม่รู้ภาษา คนชาวดอย คนชาวเขา พูดจาเราฟังเสียงไม่รู้เรื่อง แต่หลวงพ่อท่านรู้เรื่องหมด**

ก็ขุดมา เจอผี ซากผี ผมยาวเหมือนลิง นมยังตั้งเต้า ขออภัยโยมผู้หญิงด้วย เราดูแล้วผ้าไม่มีนุ่ง มันคงขาดไปแล้ว มีฟาก ฟากสับยังอยู่ครบ แล้วก็เอาผีขึ้นมานอน ร่างกายเล็บงอกได้ ผมงอกได้ แล้วฟันงอกได้ ตานี่โรยบ้าง วาว ตาลืมแป๋ว ตาโรย

หลวงพ่ออธิบายให้อาตมาฟังว่า "นี่เรียกว่า ผีดิบ ถ้าหากไม่ได้เผาร่างมัน มันอยู่นานไป ๆ ไอ้พวกเล็บมันงอก ขนมันงอกหมด พองอก

หมดแล้วได้ที่ มันจะขึ้นมากินคน กินเลือดมนุษย์ แล้วก็จะไปสิงเสือ ไปหลอกนายพรานที่ทำอยู่ที่คบไม้ แปลงเป็นเมียมา” นี่ท่านเล่าให้อาตมาฟัง แปลงเป็นแม่มาบ้าง เป็นเมียมาบ้าง “ลงเถอะพี่ แม่กำลังป่วยหนักจะตายแล้ว ลงมาเถอะ” แล้วถือคบไฟ ถือคบไฟไป แล้วก็ท่านเล่าให้อาตมาฟังบอกว่า นายพรานเก่า เขาจะไม่ไว้หน้า เอาปืนแก๊ปยิงทีเดียว ยิงเมียนั่นแหละ ยิงตรงไหน เขาให้ยิงที่ไฟ อย่าไปยิงโดนตัวมัน พอยิงโป้งออกไป เสือสามวานอนดิ้น นั่นแหละคือเสือ มันจะมาหลอกให้นายพรานลงไปจะได้กินเลือดกินเนื้อเสีย นี่เรียกว่า ผีดิบ มันสิงเสือไป นี่คำท่านเล่าแต่อาตมาไม่ได้ไปเห็นเอง

ในที่สุดบอก “หลวงพ่อ ใช้คาถาอะไรครับ ไอ้ศพแบบนี้”

“เดี๋ยวเธอจะได้รู้ต่อไป”

ท่านส่งภาษาให้พวกชาวดอยไปเอาฟืนมา เผาเลย แล้วให้อาตมาบอก “อะนิจจา วะตะ สังขารา” (อนิจฺจา วต สงฺขารา) ท่านให้อาตมาบังสุกุล แต่ท่านไม่ต้องบังสุกุล เสร็จแล้วก็เอาฟืนเผา ท่านบอกว่า **ไอ้ผีดิบนี่ แก้ได้ทางเดียว คือ เผามันเสีย**

แล้วท่านก็เล่าบอกว่า ตามป่าช้าจีน เขาโละป่าช้า ไปเจอผีที่มันงอกได้ มันไม่เน่า ก็กลับไปเป็นเจ้าแม่ ไปไว้ศาลเจ้า ไปขอหวย นั่นน่ะผีดิบ แต่ผีดิบนี้ จะไม่เป็นกับผู้ชาย **มันมีเหตุร้ายอยู่ข้อหนึ่ง คือ ใจอำมหิต ดุร้าย ด่าผัว แล้วก็หึงหวงในเรื่องชู้สาว แล้วก็ตาย รับรองเป็นผีดิบทุกราย** ถ้าหากว่าภาคกลางเรามีไหม ไม่มี เพราะเหตุใด เพราะ

ตายไม่เกินร้อยวันก็เผากันทั้งนั้น เผาหมด มันก็ไม่มีผีดิบ นี่เหตุผล และท่านบอกว่า เหลืออีกศพหนึ่งจะเป็นอยู่แล้ว ก็ไปขุดอีกศพหนึ่ง ขุดมาขนกำลังงอก เล็บยาวออกมาแล้ว นี่อย่างนี้ เรียกว่า ผีดิบ

แต่แล้วคนบ้านนั้นเขาเล่าให้อาตมาฟังว่า ลูกเขาไปเรียนที่เชียงใหม่ กลับมาต้องให้นุ่งผ้าถุง แต่งตัวเป็นผู้หญิงซะ ผีจะได้ไม่มากิน อันนี้เรื่องจริงที่อาตมาได้ประสบมา ข้อเท็จจริงท่านจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ไม่เป็นไร อาตมาเชื่อหมื่นเปอร์เซ็นต์ เพราะไปประสบมากับหลวงพ่อองค์นี้ ก็ได้ผลมาตามนัยนี้

แล้ววิธีสอบอารมณ์ อาตมาจึงรู้กฎแห่งกรรมจากหลวงพ่อองค์นี้ ท่านสอบอารมณ์อาตมา อาตมาจดจำกำหนดไว้ได้หมด พร้อมด้วยครูบาอาจารย์ที่วัดมหาธาตุฯ คล้ายคลึงกัน **แต่วิธีพิเศษก็คือในอรัญวาสีที่ถูกต้อง ที่อาตมาถึงท้าทายโยม ถ้าทำได้จริง หนึ่ง-รู้ระลึกชาติได้ สอง-รู้กฎแห่งกรรมในตัวเองได้ สาม-แก้กรรมอย่างไร แน่นอนที่สุด**

รำลึกได้อะไร รำลึกบุพพการีได้ นึกถึงพ่อแม่ก่อน นึกถึงพี่ป้าน้าอา นึกถึงครูบาอาจารย์ขึ้นมาก่อน

กฎแห่งกรรม รู้ได้ยังไง จิตละเอียดเข้า สติครบเข้า มันจะรู้ว่าเป็นเด็กเคยไปเตะใคร เป็นผู้หญิงผู้ชายไปทำร้ายกับใคร มันจะละเอียดอ่อนไปถึงอยู่ตรงโรงเรียน ว่าเรานี้มีกรรมเที่ยวไปทำเขาไว้ จำได้แม่นยำ นี่รู้กฎแห่งกรรมอย่างนี้

สาม รู้เหตุการณ์ของชีวิตว่าจะแก้ไขปัญหายังไง พรุ่งนี้มันจะเกิดอะไรขึ้น มันจะบอกได้นะ อะไรบอก สติบอกนะ **นี่อาตมาก็ได้จากหลวงพ่อองค์นี้ เดี๋ยวนี้ยังอยู่นะ**

ท่านมาสอนวิปัสสนาให้กับเด็กในกรุงเทพฯ ตอนก่อนที่อาตมาจะคอหัก มีเด็กอายุ ๑๑ ขวบ ทำวิปัสสนาเก่งมาก เป็นลูกคนจีนนะ เตี่ยจีนแม่จีนทีเดียว แล้วเขาก็เล่าว่า ทำไมเด็กคนนี้เป็นอัศจรรย์มาก รู้เองโดยไม่ต้องไปหาพระ โดยไม่ต้องไปหาวัดไหนเลย แล้วแม่มาเล่าให้อาตมาฟังก่อนบอก หลวงพ่อคะ ลูกหนูแปลกมาก เขาสวดมนต์เป็น หนูก็ไม่เคยเข้าวัดเข้าวา แล้วเมื่อวันหนึ่งเขาบอกว่า อาม่าจะตายวันที่เท่านั้น ถึงวันนั้นก็ตายจริง แล้วต่อมาอีกวันหนึ่งเขาบอกว่า “คุณแม่ บอกอาปาด้วยอากงจะตายวันที่เท่านั้น เตรียมได้” พอถึงวันนั้นอากงก็ตาย เป็นลมตาย แล้วมาอีกวันหนึ่ง อาปาเขาจะไปราชบุรี เขาก็บอกกับแม่ว่า “คุณแม่ขา คุณแม่ต้องไปด้วยนะ ถ้าไม่ไปไม่ได้นะ” เอ๊ะ ลูกเราเคยพูดถูกตลอดมา ก็ลองไปดู แม่ก็มีงาน แต่บอกว่า “แม่ไม่ไปไม่ได้” ขากลับอาปาขับรถคว่ำกระเด็นออกไป ประตูเปิด รถก็ไปทับเอาหน้าอกทางท้อง หายใจไม่ออกเลยแม่ก็ออกจากรถได้ ก็ไปเรียกรถสิบล้อมา ช่วยกันงัด อาปาเขาจึงรอดพ้นจากอันตรายได้ นี่เห็นไหม

ได้ความออกมาว่า เขาก็บอกกับคุณแม่บอก “คุณแม่ขา เมื่อหนูอายุ ๑๖ หนูจะต้องขอลานะ ขอลาจากคุณแม่ไป หนูจะมาอยู่กับคุณแม่เพียงอายุ ๑๖ ปี” นี่เด็กว่าอย่างนี้ เลยทีนี้เขาก็ไปหาหมอดู หมอดูบอก

ว่า ต้องไปยกให้พระเสีย แล้วถามเขาด้วยว่า เขาจะชอบพระที่ไหน เลยแม่ก็ไปหาหมอดูว่า ต้องยกให้เป็นลูกพระ เขาจึงจะอยู่ได้ ตอนนั้น อายุ ๑๑ แล้ว ถ้าอายุ ๑๖ เขาจะต้องตาย เรียนหนังสือเก่งเรื่อยมา ตลอดเวลากาล เขาก็บอกว่า เอาไปเป็นลูกหลวงพ่อวัดอัมพวันไหม โอเค เขาก็มาเลย มาที่วัดนี้ อายุ ๑๑

อาตมาก็ถามนะ บอก "หนูไปนั่งเจริญวิปัสสนากรรมฐานสมาธิ กับใคร ที่วัดไหน อายุหนูยังเด็กนัก"

หนูคนนี้เล่าว่า "หลวงพ่อคะ ในเวลาสองทุ่ม **หลวงพ่อในป่า ท่านมาสอนหนู** คืนละ ๑๕ นาที"

"สอนยังไงจ๊ะ"

"สอนสติปัฏฐาน ๔ ค่ะ"

รูปร่างหลวงพ่อองค์นั้นเป็นยังไง บอกถูกลักษณะหมดตามที่ อาตมาไปอยู่กับท่านมา

บอก "หนู ท่านมาสอนยังไง"

"หนูไปสวดมนต์อยู่ในห้องพระ ท่านมาเลย มานั่งสอนบอกว่า กายานุปัสสนา สติปัฏฐาน เวทนานุปัสสนา สติปัฏฐาน"

เด็ก ๑๑ ขวบจะไปเรียนธรรมะที่ไหน ว่าได้หมดเลย นี่เห็นไหม ท่านทั้งหลาย อาตมาก็ยอมรับ อาตมาก็พูดต่อไปอีกคำหนึ่งบอก

"หนู ทำสมาธิมานานเท่าไรเล่า ตั้งแต่ครั้งไหน"

"หลวงพ่อคะ หนูทำมาก่อนหลวงพ่ออีกนะ"

คนหัวเราะครื้นเลยที่กุฏิอาตมา ก็เด็ก ๑๑ ขวบเท่านั้น จะทำมาก่อนยังไง อาตมาขอยอมรับเขา เขาทำมาครั้งอดีตชาติแล้ว มาในชาตินี้มีพระมาสอนวันละ ๑๕ นาที เห็นไหมท่านทั้งหลายเอ๋ย เลยในที่สุดเขาก็ยอมมาเป็นลูกของอาตมา แล้วเขาก็จากไป

ในเวลากาลต่อมา อาตมาคอหัก ก็ไปอยู่ที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี นี่รวบรัดให้สั้น นางพยาบาลก็บอกว่า “หลวงพ่อ หนูอยากได้พระบูชาสักองค์หนึ่ง” แล้วอีกคนหนึ่งชื่อนางอัมพร ผัวชื่อนายมงคล วิทยุ แซ่วิทยุ อยู่สิงห์บุรี เขามาเยี่ยมอาตมา เราก็นึกแล้ว พรุ่งนี้เขาจะตาย เขามาเยี่ยมเรา เขากลับไปกระอักเลือดตาย เราจะไม่มีเงินไปทำบุญกับเขา เราก็มาคอหักอยู่นี่ เราอยากจะหาผ้าไตรสักไตรหนึ่ง แล้วก็เงินสักสองร้อย เพราะศพของนายมงคลนั้นตั้งวัดโพธิ์แก้วนพคุณ และนางอัมพรนั้นก็เป็นภรรยาของเขา เราก็ยังลุกไม่ไหว คอหักอยู่ที่โรงพยาบาล จะทำยังไง จะกลับมาวัด จะสั่งใคร จะเอาพระบูชาไปให้นางพยาบาลสักองค์หนึ่ง แล้วอยากหาเงินสักสองร้อย เอาผ้าไตรอย่างดีสักหนึ่งไตร เอาไปทอดที่เมรุ เพราะนายมงคล วิทยุ มีประโยชน์กับเรามาก มีบุญคุณกัน เขามาเยี่ยมเรา แล้วเขากลับไปตายเสีย นี่เราก็ต้องรู้ สติบอกนะ

ก็เกิดสังหรณ์ดลบันดาล ลูกสาวอายุ ๑๑ ขวบนี้ ก็เรียนให้แม่ทราบว่า “คุณแม่คะ หนูคิดถึงหลวงพ่อจัง ไปเยี่ยมหลวงพ่อแทนหนูได้ไหม” นี่เด็กอายุ ๑๑ ขวบนะ ก็บอกว่าไปแทนหน่อย แม่ก็บอกว่า จะไปเยี่ยมยังไง “คุณแม่คะ ไปถวายสังฆทานให้หลวงพ่อด้วย ที่วัดอัมพวัน”

เอาอะไรบ้างลูกเอ๋ย นี่เด็ก ๑๑ ขวบบอกได้หมด บอกเอาพระพุทธรูป ๑ องค์ เอาเชียงแสนด้วยนะ แล้วเอาผ้าไตรอย่างดีด้วย แล้วก็มีเครื่องสะปะริวารัง (สปริวารํ) อย่างโน้นอย่างนี้ครบ แล้วก็ "คุณแม่ เอาเงินถวายสังฆทานทำให้กับหลวงพ่อ ๒๐๐ บาทนะ" รุ่งขึ้นเช้ามาเลย มาถึงวัดอัมพวัน ได้ยินคนบอกหลวงพ่อคอหัก อยู่ที่โรงพยาบาลโน่น อ้าว นี่ลูกบอกให้มาหาหลวงพ่อนะวันนี้น่ะ บอกให้เอาเงินมาสองร้อย พระพุทธรูปหนึ่งองค์ แล้วก็ผ้าไตร ๑ ไตร แล้วเขาก็ปรี่ไปที่โรงพยาบาล อาตมาก็เขากำลังประคองนั่ง กำลังนั่งอยู่ เห็นปั๊บ แหม มันตื้นตันเหลือเกิน ได้ไตรแล้ว เงินสองร้อย พระพุทธรูป ๑ องค์ เขาบอก "แหม ไม่รู้เลยว่าหลวงพ่อคอหัก เพราะลูกสาวรบเร้าตั้งแต่เมื่อวาน บอกให้มาหาหลวงพ่อให้ได้" แล้วลูกสาวก็ไม่ได้บอกว่าหลวงพ่อคอหักแต่ประการใด เลยเราก็ชื่นใจ พอเขากลับไปแล้ว พระ ๑ องค์ให้นางพยาบาลไป สมปรารถนา แล้วเงินก็เรียกแม่อัมพรมา เอาเงินให้ไปสองร้อย "แล้วผ้าไตรเอาไปทอดให้ที่เมรุแทนอาตมาหน่อยนะ อาตมาไปไม่ไหว" นี่สมปรารถนาอย่างนี้ **สติตัวเดียว เงินไหลนอง ทองไหลมาเลยนะ ถ้าท่านผู้ใดทำ ผู้นั้นจะรู้เอง** เพราะฉะนั้น ถ้าท่านไม่ทำ อาตมาก็ช่วยไม่ได้

นี่แหละนานาชนิดปฏิบัติหลายอย่าง **ที่อาตมาไปพบหลวงพ่อในป่านี้ ท่านแนะแนวจนได้ ไม่งั้นอาตมาเสียแนว ก็คงมโนมยิทธิ ก็คงจะเล่นเล่ห์เพทุบาย เพ่งกสิณไปตามเรื่องตามราวของเรา พอได้สติตัวเดียว ทายปัญหาออก และแจ้งชัดเหลือเกิน** แล้วเราจึงได้เดินธุดงค์กับ

ท่านเมื่อตอนที่อาตมาอายุ ๔๕ ปี เดินไปกับท่าน จึงได้รู้เรื่องราวในป่ามากมาย และท่านสอบอารมณ์อย่างไรอาตมากำลังเขียนอยู่ ณ บัดนี้ และใกล้จะจบอีกร้อยหน้ากระดาษฟุลสแก๊ปก็จะจบเป็นรูปเล่ม เพื่อให้แจกเป็นคู่มือแก่พระอาจารย์กรรมฐาน ที่จะมีบทความที่ลี้ลับอยู่มิใช่น้อย

เพราะฉะนั้น ขอสรุปว่า **การเจริญวิปัสสนากรรมฐานนั้น ไม่มีอะไรดีเท่าการเจริญสติปัฏฐาน ๔ ขันธ์ ๕ รูปนามเป็นอารมณ์** เราจะรู้วาระจิตของคนได้ รวมหน่วยกิตไว้วันละเล็กวันละน้อย ไม่ใช่หมายความว่า ว่างแล้วมาเจริญนะ การทำงานเขียนหนังสือก็กำหนดด้วย เสียงหนอกำหนดด้วย ตาเห็นรูปก็กำหนดว่า เห็นหนอ ๆ เห็นหนอราคาหลายแสนจากยืนหนอ ๕ ครั้ง ตั้งแต่ปลายผมลงมา และเบื้องบนตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมา ๕ ครั้ง แล้วเราก็ดูคนอื่นอย่างนั้นว่า เห็นหนอ มันเห็นด้วยปัญญาเดินเข้ามาแล้วใครหนอ เห็นหนอ ปัญญาบอกว่า คนนี้นิสัยไม่ดี คบไม่ได้จะไม่ผิดด้วย เดินเข้ามาอีก จะรู้เลยว่า มาเอาอะไร ตอบออกมาทันที **สติบอก สัมปชัญญะรู้** มาขอยืมเงิน แน่นอน สัมปชัญญะออกมาสัมผัส เกิดปัญญาบอกว่า อย่าให้เขายืม สูญ สูญอย่าให้เขายืม แหม เอาขี้หูเข้ามาหา เอาขี้ตาเข้ามาให้ อย่าไปให้ นี่อย่างนี้ เป็นมิตรในตอนกู้ เป็นศัตรูในตอนทวง นี่ตำราออกมา สติบอก เป็นมิตรในตอนกู้ จะเป็นศัตรูในการทวง ตอนทวงเป็นศัตรูกันแน่ อย่าให้เลยคนชนิดนี้ รูปร่างสวยอย่างกับพระเอกนางเอก อย่าให้ นี่มีประโยชน์ไหม มีประโยชน์หรือไม่

อย่างท่านทำงานอยู่ในกรม หรือทำงานอย่างอื่นก็ตาม มันจะบอกลักษณาการออกมาทุกรูปแบบว่า คนนี้คบได้หรือไม่ เป็นนักธุรกิจเข้าหุ้นบริษัทได้ไหม หรือเข้าหุ้นหวยเป็นเจ้ามือหวยรวบด้วยกันจะได้ไหม อะไรทำนองนี้ อันนี้ก็เป็นเทคนิคอันหนึ่ง **อันนี้เป็นประโยชน์มากท่านทั้งหลายเอ๋ย ถ้าปฏิบัตินะ หมั่นสวดมนต์ ไหว้พระ ไม่ใช่มานั่งฟังแล้วก็แก้ปัญหาได้นะ ต้องทำนะ**

ประวัติหลวงพ่ออรัญพบพระในป่า

จาก https://www.youtube.com/watch?v=DrYxjrhErUg

ถอดเทปโดย พูนสุข สุภากรณ์

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพได้รับอาราธนาจากท่านอาจารย์มนัส อุปถัมภากุล ในรายการมูลนิธิพุทธมามกะ หรือนัยหนึ่งเรียกว่า มูลนิธิการศึกษาของเยาวชน เป็นการส่งเสริมพุทธมามกะเพื่อการศึกษาอบรมบ่มนิสัย เพื่อเป็นการเผยแผ่ และชี้แจงแสดงหลักธรรมเข้าไปสู่พุทธมามกชน ที่เราเรียกกันว่าเยาวชน มีความรู้การศึกษาหาเหตุที่มาคือผลงานให้เข้าไปสู่จุดพุทธธรรมที่เราเรียกว่า ผู้ทรงศีลทรงธรรม จึงเรียกว่า รายการมูลนิธิของพุทธมามกชน อาตมาได้รับอาราธนาจากท่านอาจารย์มนัส อุปถัมภากุล หลายรายการที่ผ่านมา ท่านก็ได้ติดตามรายการของอาตมา ได้อาราธนามาชี้แจงแสดงบรรยายหาเหตุผลข้อเท็จจริงของชีวิต เพื่อเพิ่มผลผลิตในชีวิต คล้ายว่าเราท่านทั้งหลายมีข้อคิด มีโรงอุตสาหกรรม เป็นเรื่องสัจธรรมของชีวิตให้ผลิผลจากชีวิตของตนเข้าไปสู่ผลงานของหลักธรรม จึงเรียกว่า “พุทธธรรม”

ก่อนอื่นที่อาตมาจะชี้แจงแสดงบรรยายให้ญาติโยมพุทธศาสนิกและญาติโยมพุทธบริษัท เหลียวซ้ายแลขวา นั่นแหละ คือ อุบาสก และอุบาสิกายอมรับนับถือพระพุทธศาสนาตามอันดับมา ณ บัดนี้ แต่หากว่า

ท่านผู้จัดรายการก็ใคร่อยากจะทราบประวัติการณ์ชีวิตของอาตมาเป็นเบื้องต้น จะได้ทราบเป็นยุบลคนที เพื่อเป็นกุศลบุญราศีในการฟังธรรมในวันนี้ บางท่านก็ต้องการอยากจะทราบประวัติของอาตมาเพื่อเป็นแนวข้อคิด

ในวันนี้ ก่อนที่จะชี้แจงแสดงบรรยายต่อไป ก็จะขอโอกาสบอกเรื่องเหมือนละครชีวิต ก็จะชี้แจงแสดงไปทุกทิศา ก็ต้องบอกเรื่อง บอกตัวละคร บอกบทจรพระเอก นางเอก ผู้ร้าย ตัวโกง แต่จะบอกให้ฟังว่าประวัติการณ์ชีวิตของอาตมา เพราะอาจารย์มนัสท่านอยากทราบ เพื่อเป็นแนวปฏิบัติต่อไป อาตมาก็จะเปิดฉากขึ้นมาว่า

อาตมานี้ชื่อเดิมชื่อ “จรัญ” นามสกุลเดิมของบิดา “จรรยารักษ์” เป็นนามสกุลพระราชทาน ตั้งแต่ผลงานของปู่ย่าตายายตามลำดับมาตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าหลวงพระปิยะมหาราช ได้ทรงพระราชทานนามสกุลนี้ให้แก่คุณปู่ตามลำดับมา ให้ชื่อนามสกุลนี้ว่า “จรรยารักษ์” เปลี่ยนจากอำดำ อำแดง สมัยก่อนนี้นามสกุลไม่ค่อยมี ส่วนมากอำดำ อำแดง หรือเรียกพ่อแม่มาเป็นชื่อลูก เมื่อสมัยเก่าเล่ากันมา ณ บัดนี้อาตมาก็ไม่ทราบรายละเอียดว่า พระพระพุทธเจ้าหลวงปิยะมหาราชได้พระราชทานนามสกุลให้กับคุณปู่มาได้อย่างไร เพราะเราเป็นเด็กรุ่นหลัง ก็ทราบเพียงเท่านั้นเอง

หลังจากนั้น เวลากาลผ่านมานั้น อาตมาเป็นนักศึกษาเที่ยวค้นคว้าหาความรู้จากวิชาทางโลก เรียนชั้นประถมศึกษา เรียนชั้น

มัธยมศึกษาตามลำดับมา จนเข้านักเรียนนายร้อยตำรวจ และได้มีการศึกษาเล่าเรียนอีกหลายแขนงในทางโลกนี้ ก็ไม่คิดว่าจะมาบวชในพระบวรพุทธศาสนา เพราะไม่เคยเชื่อเลื่อมใสมาแต่เดิม นอกเหนือจากนั้นยังเรียนวิชาช่างกลจากอาจารย์เลื่อน พงษ์โสภณ ตามลำดับมาอีกเช่นเดียวกัน นอกเหนือจากนั้นแล้วยังมาอยู่โรงเรียนกรมศิลปากร ไปอยู่ที่บ้านหลวงประดิษฐไพเราะ สมัยเป็นเด็กเล็กนัก อันนี้เป็นกฎแห่งกรรมที่ผ่านมา ต้องเวียนมาบรรจบพบกัน ต้องใช้หนี้ ตามกุศลบุญราศีอย่างนี้ อาตมาจะไม่ขอกล่าวรายละเอียดเพราะจะเสียเวลาในที่ประชุมนี้ ขอบอกไว้เท่านี้เป็นทัศนศึกษา ทั้งทางโลกวิชานี้ทั้งดนตรีดีด สี ตี เป่า ก็เรียนมาครบจบหลักสูตร เริ่มต้นด้วยนิสัยชอบพอกันกับ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ แต่ก็ได้เสียชีวิตไปเสียแล้ว เคยชอบพอกันอย่างดีตามลำดับมา อันนี้เป็นกฎกรรมวิธีการ

อาตมาเคยอยู่วัด แต่ไม่ได้อยู่ด้วยความเลื่อมใส แต่อยู่ด้วยการไปศึกษา อาศัยวัดอาศัยวา ตามลำดับมา ครั้งอยู่บ้านนอกคอกนาเข้ามาสู่กรุงเทพมหานครตามลำดับมา แต่เท่าที่ทบทวนกระบวนการแล้ว **นิสัยอาตมาไม่ใช่เลื่อมใสพระ ไม่มีนิสัยที่เลื่อมใสพระมาแต่เดิม** แล้วก็นิสัยกระด้างคางแข็ง ไม่ชอบที่จะไหว้พระแต่ประการใด ถ้าไหว้ก็ไหว้ด้วยความจำใจ และจำยอม และจำเป็นที่จะไปอาศัยพึ่งพระเท่านั้น นี่กล่าวถึงนิสัยอาตมา

ในเวลากาลผ่านมาการศึกษาก็จบหลักสูตรทั้งทางโลก แต่ทางธรรมยังไม่มีเลย **อายุก็เหยียบย่างเข้า ๒๐ ปีบริบูรณ์ โยมบิดาโยมมารดาใคร่จะให้บรรพชาอุปสมบทในพระบวรพุทธศาสนา** แต่เมื่อพูดถึงบทนี้แล้ว **อาตมาก็ส่ายหน้า ไม่สนใจในการบรรพชาอุปสมบทในพระพุทธศาสนาแต่ประการใด แต่อาตมาก็ต้องจำใจ จำยอมรับ** เพราะคุณพ่อคุณแม่ก็คิดว่า มีลูกชายก็ต้องการบวช ลูกชายโสภา ตามหลักอายุวิธีของคนโบราณว่า "อ๋อ มีลูกชาย พ่อแม่ย่อมรักลูกดังแก้วตา แต่แก้วตาทั้ง ๒ ข้างนี้ ทุกคนก็เข้าใจดี หวงแหนเหลือเกิน สมกับหลักเหตุผลของพ่อแม่มีใจความว่า พ่อแม่นี้เลี้ยงลูกมาด้วยความอดทน เลี้ยงลูกมาด้วยความเอาใจใส่ลูกจริง ๆ แล้วเลี้ยงลูกมาด้วยความห่วงใยลูกตลอดหลาน เป็นผลงานของปู่ย่าตายายพี่ป้าน้าอาตาลุงมาเท่าทุกวันนี้"

อาตมามาคิดทบทวนอย่างนี้ ก็เป็นขัดน้ำใจของพ่อแม่ถ้าเราจะฝ่าฝืนขืนไม่บวชในพระพุทธศาสนาแล้ว ก็เป็นการอกตัญญูไม่รู้พระคุณของบุพการีดังกล่าวแล้ว จึงยอมรับขอบวชในพระพุทธศาสนา ไม่ได้บวชตั้งแต่เป็นเณร บวชอายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ตามลำดับมา อาตมาก็เริ่มบวช **ตั้งใจว่า ๓ เดือน หรือ ๔ เดือน คือ ๑๒๐ วันนี้ก็ตาม ต้องการจะลาสิกขา ลาเพศพรหมจรรย์ไปสู่เพศฆราวาสตามเดิม** ต้องการที่จะไปศึกษาหรือไปทำงานทำการในทางโลก เพราะเราต้องอาศัยโลกอยู่ ณ บัดนี้ ตั้งใจอย่างนี้โดยเหตุผล

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ได้อุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี แต่ภูมิลำเนาบ้านเกิดเมืองนอนนั้น อยู่เขตในคลองลพบุรีต่อสิงห์บุรี ใกล้เคียงกัน แต่เหตุที่ต้องมาบวชวัดพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี เนื่องจากอพยพบ้านเมืองมาอยู่ในตลาดปากบาง เพราะขโมยขโจรมุ่งมาดปรารถนามากมาย จึงได้หนีเข้าตลาดไปตามเหตุผลของบิดามารดาในครั้งนั้น อาตมาก็ได้ตามบิดามารดามาอยู่ในตลาด ประกอบกิจการค้าตามลำดับมา แต่อาตมาก็ไม่เคยได้ช่วยพ่อแม่บิดามารดาประกอบการค้าแต่ประการใด เพราะมุ่งหน้าปรารถนาการศึกษาตั้งแต่เป็นเด็กเล็กมาตามลำดับ จนจบหลักสูตรการศึกษาบ้างตามสมควรอายุครบถ้วนกระบวนการ ๒๐ ปี หากก็ไม่ได้สำเร็จปริญญาแต่ประการใด แต่สำเร็จมัธยมศึกษา และวิชาช่างกล และวิชาอื่น ก็คือดนตรี ดีด สี ตี เป่า ครบทุกอย่างที่เคยได้ศึกษากับท่านอาจารย์ใหญ่ คือ หลวงประดิษฐไพเราะ สมัยเป็นเด็กเล็กนานแล้ว ดังนี้เป็นต้น

นี่จะขอรวบรัดตัดใจความให้สั้นว่า **ได้บวชในพระศาสนาในปี พ.ศ. ๒๔๙๑** ก็เป็นเวลานานถึง ๓๔ – ๓๕ ปีแล้วในปีนี้ แต่การบวชก็ติดต่อกันมา ๑ พรรษา ก็ท่องหนังสือหลักสูตรจบครบ ในเวลากาลที่เราบวชมีเวลาน้อย แต่แล้วก็ได้กฐินในวันนี้ ตั้งใจสึก ต้องการสึกเลยทีเดียวเชียว ในเมื่อบวชแล้ว ได้กฐินแล้ว จะสึก อาตมาก็เตรียมเครื่องพร้อมแล้วที่จะลาสิกขาในวันนั้น

แต่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลให้อาตมาอยู่มานี่ เพราะเหตุใดจึงขอเจริญพรญาติโยมให้ทราบว่า ลาสิกขาแน่ เตรียมบาตรน้ำมนต์แล้วเข้าไปกราบเรียนพระอาจารย์ให้ทราบตามเหตุผลที่ขอลาสิกขา **ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาล เสียงประหลาดดังขึ้น** ง่วงเหงาหาวนอน เสียงประหลาดนี้ดังมาก ออกมาจดจ่ออยู่ที่โสตประสาทของเราว่า

"คุณบวชนี่นะ ดีแล้ว จะสึกก็ไม่เป็นไร นโมยังไม่ได้ ได้นโมแล้วค่อยสึก"

อาตมาก็มาพิจารณาดูว่า เอ๊ะ ! "นโม ตัสสะ ภควโต" นี้ ได้มาตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ แล้ว ก็สวดมนต์ได้ตั้งแต่อยู่ในโรงเรียน คิดอย่างนี้ **แต่ก็ยังตอบไม่ถูกว่า นโม คืออะไร** นี่แหละ เสียงอัศจรรย์ เสียงประหลาดดังขึ้น

"เมื่อเพลงนโมยังไม่ได้ จะสึกหรือ น่าเสียดายเหลือเกินนะ"

อาตมาก็ เอ๊ พะว้าพะวังกังขา จิตใจชักไม่ค่อยจะดีแล้ว เสียงนี้มันอยู่ที่ไหน มันดังขึ้นมาเฉย ๆ แล้วก็ง่วงเหงาหาวนอนต่อไปอีก เสียงประหลาดดังขึ้นอีกว่า

"นี่คุณ จะสึกก็ไม่เป็นไร ง่ายนิดเดียว ไม่ยากอะไรนักหนา แต่ขอกล่าวด้วยว่า พุทธคุณได้หรือยัง ธรรมคุณได้หรือยัง สังฆคุณได้หรือยัง"

อาตมาก็โมโหโกรธาในใจ ไอ้เสียงบ้า ๆ บอ ๆ อยู่ที่ไหน ก็พุทธคุณเราก็ได้ "อิติปิ โส ภควา" **สวดได้อย่างคล่องปาก แต่มัน**

อาจจะไม่คล่องใจ ก็อาจจะเป็นได้ อันนี้เสียงประหลาดดังขึ้นมา ทำให้อาตมาก็ไม่สบายใจ เลยนึกถึงคำโบราณที่ว่า "ถ้าจิตใจไม่ดีแล้วอย่าสึก ถ้าสึกไปแล้ว เป็นคนสุก ๆ ดิบ ๆ เอาดีไม่ได้ เป็นคนบ้าบอคอแตก" โบราณเขาว่าไว้ เลยก็เลื่อนการสึกต่อไป จากเดือน ๑๑ ขอเลื่อนไปเป็นเดือน ๑๒

เดือน ๑๒ สึกแน่ เตรียมไว้พร้อมแล้ว ไม่ได้ตั้งใจมีศรัทธาจะอยู่ในเพศของพรหมจรรย์ หรือบรรพชิตนี้ตลอดกาลเลย ก็คิดว่า เราจะต้องสึกอย่างแน่นอน เพราะงานมารออยู่ข้างหน้าเรามาก จะต้องไปรับราชการ จะต้องไปทำหน้าที่การงานมากมาย มีงานเยอะมาคอย เพราะเรามีวิชามีความรู้ต้องไปกลัวอะไร คิดอย่างนี้นะ คิดถึงหลักสุนทรภู่ครูสุนทรผลว่าวิชานี้ พึ่งตนเองได้ ไม่ต้องพึ่งใคร อาตมานี่ท่องได้ตั้งแต่ตอนเป็นเด็กว่า

"อันข้าไทยได้พึ่งเขาจึงรัก แล้วถอยศักดิ์สิ้นอำนาจวาสนา
เขาไม่ได้อยู่คู่กับชีวา แต่วิชาเอ๋ยอย่าละเลย พึ่งกายจนวายปราณ"

ไม่ง้อใครทั้งนั้นอย่างนี้ พูดมาถึงตอนนี้ขอฝากญาติโยม ถ้ามีลูกสาวกับลูกชาย โยมจะเอาใจใส่ใครมาก **โยมต้องเอาใจใส่ลูกสาวให้เชี่ยวชาญชำนาญการกว่าลูกผู้ชาย** เพราะไม่มีวิชาความรู้นี่ ไม่เชี่ยวชาญเคหศาสตร์ ไม่เข้าใจแม่บ้านการเรือน ไปได้สามีเขาก็ข่มเหง เขาก็ข่มเหงแน่นอนนะ อาตมาไปเห็น ตี ๔ ตี ๕ ยังเตะกันตกใต้ถุน นี่อย่างนี้ ไม่มีธรรมะเลย นี่ล่ะ ลูกสาวเราไม่เชี่ยวชาญ ไม่ชำนาญการ โดนข่มเหง เราก็ไม่เคยตีลูกสาวเราเลย แต่เราไปเห็นต่อหน้าต่อตา ตำตาตำ

ตออย่างนี้ เราไม่โมโหหรือ ถึงมีธรรมะเต็มเปาเต็มกระเป๋า ถึงไม่โกรธ แต่ไม่พอใจลูกเขยแน่นอน เดี๋ยวก็หน้านิ่ว คิ้วขมวด แยกเขี้ยว ยิงฟัน นี่ นักธรรมะ นี่อาตมาคิดอย่างนี้แล้ว ขอฝากญาติโยมด้วย มีลูกสาวต้องเชี่ยวชาญ ไม่อย่างนั้นเขาจะข่มเหงน้ำใจลูกของเรานะ นี่เป็นทัศนศึกษา เป็นข้อคิด เป็นข้อสะกิดสติเตือนใจให้เราได้ทราบถึงลูกสาวของเรา อย่างนี้เป็นต้นในสังคมของเราทุกวันนี้

อาตมาพูดมาถึงตอนนี้แล้ว ก็ได้ความออกไปว่า **"เอ๊ะ นโมยังไม่ได้"** เดี๋ยวนี้คิดได้แล้ว ใช่แล้ว เมื่อก่อนนี้อาตมาเป็นเด็ก ได้กับตัวเลย เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟาก ไม่มีอ่อนน้อมต่อใคร แข็งกระด้าง และคางแข็ง **แข็งมันแข็งแต่ปาก ปากแข็ง มันไม่แข็งใจ จิตใจไม่เข้มแข็ง** แต่ปากแข็งไม่เข้าเรื่องเข้าราว เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟาก เถียงผู้หลักผู้ใหญ่ **"นี่สิ ไม่มีเพลงนโม"** คิดได้ตอนหลัง คิดได้ อ๋อ "บวชนี่ เอาเพลงนโมไปก่อนนะ" อาตมาก็มาแปลได้ทีหลัง อ๋อ เพลงนโม แปลให้เด็กฟังง่าย ๆ ก็แปลว่า **อ่อนน้อม ถ่อมตน ปากก็หวาน ตัวก็อ่อน มือเป็นหงอน นอบน้อมกตัญญู เชิดชูระเบียบ เพียบด้วยวินัย ตั้งใจศึกษา นำมาพ้นทุกข์ เป็นสุขอนันต์ เป็นหลักสำคัญ หนูจำใส่ใจเถอะจ้ะ**

อ้อ นโมอย่างนี้เหรอคะ พิโธ่ โง่มาซะนานเลย **เราหลงไปเถียงคนโน้น ว่าคนนี้ ปากกล้า ขาแข็ง แต่ใจมันไม่แข็ง ใจมันไม่มีสัจจะ ใจมันไม่ลดละ ใจมันหละหลวม ใจมันเหลาะแหละ ใจมันเหลวไหลเป็นน้ำ น้ำที่มันเหลวคือจิต ขาดข้อคิดคือจิต** ไม่แผลงฤทธิ์กลายเพศเป็นเศรษฐี

ได้ๆ เลยกลายเป็นคนเถลถลา กลายเป็นคนหละหลวม เหลาะแหละเหลวไหลด้วยประการทั้งปวง ไหลไปตามจิต ขาดข้อคิด คือ ไม่มีสติปัญญา นี่อาตมาคิดได้เลย อ๋อ เพลงนโม นี่พึ่งมาคิดได้ไม่กี่ปีนี่ ไม่ได้กี่ปีนะ ใครมองหน้าไม่ได้นะ ดูหน้าไม่ได้ โดนต่อยเลย ต่อยเลยนะ มันแข็งอย่างนี้น่ะซิไม่มีเพลงนโม พวกนี้ปากกล้าขาแข็ง ใครมองหน้าหน่อยเตะส่งไปเลยในสังคม นี่ขาดเพลงนโม จะเหยียบหัวคนเฒ่าคนแก่ ไม่ได้ดูหน้าดูหลัง เดินปึง ๆ ๆ เอาส้นลง หัวคนเฒ่าคนแก่สั่นคลอนไปตาม ๆ กัน นี่แน่ะไม่มีเพลงนโม นี่ชาวพุทธมีเพลงนโม

เดี๋ยวนี้นะ โยมโปรดทราบ ขาดเพลงนโมสำหรับหนุ่มสาว หนุ่มสาวเดี๋ยวนี้เรียนสูง เพลงนโมไม่มีเลย ลืมเพลงนโม ลืมบ้านเก่า ลืมทั้งชาติภูมิ มาตุภูมิ ลืมพ่อแม่ปู่ย่าตายายแน่นอน ลืมกระทั่งบรรพบุรุษแล้วหรือ พูดมาถึงตอนนี้แล้ว อาตมาซึ้งใจจากท่านจอมพล ป. พิบูลสงคราม ท่านทั้งหลายน้อมเรื่องมาเรื่องเก่า "พันตรีพิบูลสงคราม พันตรีพิบูลสงคราม ยกเป็นนามชาติไทย เกียรติศักดิ์อันสูงสุด เราอย่าลืมบรรพบุรุษของไทย" แต่เดี๋ยวนี้ลืมหมดแล้ว ลืมจริง ๆ นะ นี่ล่ะ อาตมาถึงนึกถึงเพลงนี้ได้ว่า **"เกียรติศักดิ์อันสูงสุด อย่าลืมบรรพบุรุษของไทย"** ปู่ย่าตายายของเราแต่ก่อนเก่า ลืมซะแล้ว เด็กรุ่นหลัง หนุ่มและสาวปริญญาโท ปริญญาโทข่มพ่อข่มแม่ ข่มสะบัด "แม่อย่าพูด ไม่มีความรู้อะไร หนูปริญญาโท" จุฬาฯ ซะด้วย นี่เขาว่าอย่างนี้ น่าเสียดายจริง ๆ คนไม่มีเพลงนโม เป็นอย่างนี้ ลืมฉาก ลืมออก

แขกซะแล้วหรือลิเก แน่เลย ออกแขกไม่ดี สงสัยเล่นไม่ดีตลอดรายการ กระทั่งชีวิตหาไม่ เอาดีไม่ได้ แน่นอนนะ ถูกต้องอย่างนี้

ได้ความตรงนี้แล้ว อาตมาก็คิดต่อไป หยุดชะงักการสึกไว้ แล้วอาตมาทำยังไง ก็ซักผ้าซักผ่อน ซักจีวร เตรียมเดินทางเที่ยวไปยังอรัญราวป่า เที่ยวไปเรื่อย ๆ ก็ไปพบพระที่นครสวรรค์ **หลวงพ่อเดิม พระครูนิวาสธรรมขันธ์** อายุท่าน ๑๐๕ ปี ไปอยู่กับท่าน ๖ เดือน ก็คิดว่าจะไปเรียนวิชา ก็จะไปหาท่าน เรียนวิชาแล้วจะสึก จะสึกกับท่านแน่ บทแรกท่านว่าไง เล่าตำรับพิชัยสงคราม สมัยพระนครศรีอยุธยาเป็นราชธานีแล้วก็รู้เรื่องตำรับพิชัยสงคราม ท่านเก่งเพลงกระบี่ เพลงกระบอง เพราะท่านเป็นอาจารย์องค์ที่ ๕ ของแม่ทัพกรุงศรีอยุธยา เมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ แม่ทัพหนีลงเรือกัญญาสู่นครสวรรค์ บรรพชาอุปสมบทหมด หนีพม่าไป

นี่ล่ะท่านทั้งหลายเอ๋ย เล่ามาถึงตอนนี้แล้ว โบราณเขาว่าไว้ มีลูกมีหลาน **หนึ่งแต่งใจลูก สองแต่งตัวลูก สามแต่งงานลูก** กิจการงานดีเดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว ตรงกันข้ามเลย พอลูกออกมาจากพลับพลา รีบแต่งตัวลงพื้นวาดแผนที่ รีบให้มีผัวมีเมียกันเลย แล้วก็โศกันโศกาต่อเมื่อทีหลัง แล้วไปแต่งใจ หมดเวลาซะแล้ว ทั้งรักแค้นแน่นในทรวง ทั้งหึงทั้งหวง รบพุ่งชิงชัยในสังคมทุกวันนี้ เพราะใคร เพราะเหตุใด **ขาดหลักธรรมด้วยการแต่งใจลูก** ไม่มีโอกาสแล้วที่จะแต่งใจลูกเลยสมัยยุคนี้ แต่งตัวแล้วออกมายังไม่ทันไร แล้วแม่ก็เสือ กอสะบัด แต่งตัวลูก แต่ไม่นึกถึงจะหันมุมกลับมาแต่งใจลูกในหลักพุทธศาสนานี้ เลยลูกหนุ่มสาวจึงวุ่นวายใน

สังคม ไม่รู้จักกิจ ไม่รู้จักระเบียบแบบแผน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ในหลักพระพุทธศาสนา ดังได้ชี้แจงแสดงแล้วทุกประการ

อาตมาคิดได้อย่างนี้ อ๋อ โบราณเรานี้นะ **"แต่งใจลูก" พ่อแม่ไปวัดเอาลูกไปด้วย เอาหลานไปด้วย ไปสัมผัสกับวัด ค่านิยมพื้นฐานก็จะเกิดขึ้นกับลูกกับหลาน** เห็นพระสงฆ์ยกมือไหว้ "ไหว้พระเถอะลูกเอ๋ย สวดมนต์เถอะลูกเอ๋ย ฟังเทศน์เถอะลูกเอ๋ย" ตั้งแต่เด็ก เดี๋ยวนี้ลูกหลานไม่เคยตามพ่อแม่ไปวัด ก็น่าเห็นใจยุคปัจจุบันนี้ ลูกจะต้องไปเป็นหนุ่มเป็นสาวกันที่โรงเรียน ต้องไปเป็นหนุ่มเป็นสาวที่มหาวิทยาลัย จะตามพ่อแม่ไปได้ยังไงเล่า แต่พ่อแม่น่าจะคิด ว่าลูกอยู่บ้านร่วมกันกินข้าวหม้อเดียวกัน ก็ต้องหัดสวดมนต์ไหว้พระ ให้มีค่านิยมพื้นฐานเคยชินในสันดานไหว้พระเป็น บางบ้านก็น่าเห็นใจ อย่าไปโทษลูกหลานเลยนะโยมนะ โทษพ่อโทษแม่ดีกว่า สร้างค่านิยมพื้นฐานให้ลูกไม่ดี ไม่ได้เคยชี้แจงแสดงต่อลูกเลย แต่จะเอาแบบโบราณได้อย่างไรเล่า พาลูกไปวัดทุกวันพระก็ลูกเขาไปเรียนหนังสือจะพาไปได้ยังไง **แต่พ่อแม่นี่เป็นตัวหลักเป็นทุนหลักให้กับลูก ลูกจะได้มาร่วม มารวมกับแม่ แล้วก็ได้ทุนอุปถัมภ์ มีน้ำใจ มีทุนน้ำใจคือทุนหลักของพระพุทธศาสนา คนเรานี่หนึ่งต้องมีทุนหลัก สองทุนร่วม สามทุนอุปถัมภ์ ต้องมีสามทุนนี้ให้ได้** สำคัญทุนหลักไม่มี เพราะไม่มีการแต่งใจ ไหนเลยล่ะเขาจะมาร่วมกับเรา ไหนเลยล่ะจะมีอุปถัมภ์ในจิตใจของเขา มันไม่มีหรอกนะ จะไม่มีเลยนะ นี่น่าเห็นใจเหลือเกิน

ญาติโยมที่รักทั้งหลาย ปลูกสร้างเหมือนปลูกต้นไม้ พ่อแม่นี่เป็นตัวปลูก ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลไม่ดี ลูกจึงใช้ไม่ได้ ต้องเอาอย่างนี้กันเลย ไม่ต้องไปโทษวัด ไม่ต้องไปโทษพระ เมื่อก่อนพาลูกไปวัดเพราะหยุดวันพระวันโกน หยุดวันโกนวันพระ พ่อแม่ไปวัด ลูกก็ตามไป เห็นแม่ไหว้ เขาก็ไหว้บ้าง เห็นพ่อไหว้เขาก็ไหว้บ้าง "มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ" ไอ้ลูกก็ ยะ ๆ เต ๆ หนักเข้าก็เคยชิน ค่านิยมพื้นฐานก็เกิดขึ้น เดี๋ยวนี้ไม่มีเต ไม่มีถัง เพราะอะไร ไปเตไปถังกันอยู่ที่โรงเรียน อย่าไปว่าเขา แต่เราเท่านั้นเป็นผู้ปลูกสร้าง **ผู้อภิบาลรักษาลูก คือ แม่ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอยู่ที่แม่ จริงหรือไม่** แม่เอ๋ยแม่บันได แข็งแกร่ง แรงขยัน ลูกไม่คลอนแคลนอยู่ที่แม่บันได ขึ้นเรือนเจอพบแม่ธรณี นั่นแน่ เจอเดินเข้าไปอีกพบแม่กุญแจ **บ้านแข็งแกร่งอยู่ที่แม่ทุกประการ ไม่ใช่อยู่ที่พ่อนะ พ่อไม่เอาไหนไม่เป็นไร มันอยู่ที่แม่แบบ แม่แผน แม่แปลน อยู่ที่สถาปนิก แม่ต้องเป็นวิศวกร แม่ต้องเป็นนายช่างด้วย** เป็นนายช่างทำไม เป็นนายช่างทำงาน เป็นแบบแปลนแผนผังยังไม่พอ ต้องลงมือวัด เอาตาชั่งขึ้นมาดู เอาตราชูขึ้นมาชั่ง วัดแล้ววัดเล่าเฝ้าแต่วัด คุณแม่ต้องเป็นสถาปนิก แล้วเป็นวิศวกร เอาตาชั่งขึ้นมาดู เอาตราชูขึ้นมาชั่ง อยู่ใกล้ลูกเหลือเกิน แม่ต้องเป็นนายช่างดำเนินงาน

เดี๋ยวนี้แม่แยกประเภทซะแล้ว เป็นแต่สถาปนิก ออกแบบให้ลูกตะบัน ทำไม่เป็น ทำไม่เป็นเลยนะ ด่าลูกเสมอ บ่นลูกเสมอ ไม่เห็นทำตัวอย่างให้ลูกดูล่ะวิศวกร ชั่งน้ำหนักดูบ้างไหม ใช้เหล็กเท่าไร ไม่รู้ แถม

แม่เป็นนายช่างก็ไม่ได้ด้วยนะ เลยก็เถียงกันในสังคมระหว่างครอบครัว โยมเห็นด้วยหรือไม่ก็ตามนะ นี่ประยุกต์ ๆ สถาปนิกดีนักล่ะแม่นี่ ออกแบบอย่างนั้นอย่างนี้ซิลูก ลูกก็ทำไม่ได้ ก็ด่าส่งเลย บ่นส่งเลย สอนลูกด้วยการด่า สอนลูกด้วยการบ่น สอนลูกด้วยการจู้จี้จุกจิก แหม ! อย่างโน้นอย่างนี้ ลูกไม่เอาไหน ไม่ได้ผลเลย เพราะแม่ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลใช้ไม่ได้ ไม่เห็นทำตัวอย่างให้ดูล่ะ ลูกเอ๋ยสวดมนต์ แต่แม่ไม่เอาหรอก บ่นตะบัน ลูกเอ๋ยไปไหว้พระในห้องซิ แต่แม่ก็ปุบปับหมุบหมับ ๆ ไอ้พ่อก็ขี้เมาซะอีกด้วย นี่ซิ ! แล้วจะไปกันได้หรือ ไปไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง นี่อาตมาขอฝากไว้ ญาติโยมด้วยนะ

นี่ละ ญาติโยมจ๋า เหมือนเราปลูกต้นไม้ ปลูกในกระถางขึ้นในกระถางนะ ปลูกถี่ขึ้นถี่นะ ปลูกห่างขึ้นห่างนะ ไม่มีเส้นระดับปลูกมันส่งไปเลย จนต้นไม้มันโตซะแล้ว ในเมื่อต้นไม้มันโตขึ้นเช่นนี้จะทำอย่างไรจัดระดับไม่ได้แล้ว แล้วจะไปบอกไอ้ต้นไม้ขึ้นไม่มีระเบียบ ไม่เป็นท่าเลย ต้นไม้มันเกิดพูดได้บอก “ใครเป็นคนปลูกเนี่ย ใครเป็นคนปลูกเนี่ย” มันด่าเอาแล้วต้นไม้ แล้วเราจะว่ายังไงกันล่ะ เราจะว่ายังไง มันขึ้นไม่มีระเบียบ นั่นแน่ะ ได้ความดังกล่าวแล้ว นี่ล่ะญาติโยมทั้งหลายเอ๋ย พ่อแม่เป็นทั้งสถาปนิก วิศวกร เป็นนายช่างด้วยนะ ทุกอย่างแล้วพร้อมมูลบริบูรณ์ทุกประการ ไม่จำเป็นจะกล่าวว่าลูกตามไปวัด **พ่อแม่นี่เป็นวัตรข้อปฏิบัติให้กับลูก** เข้าในหลักเหตุผลข้อเท็จจริงแล้ว นี่เป็นตัวการสำคัญยิ่ง พ่อแม่ก็แปลเป็นภาษาไทยว่า อ๋อ **“รักลูกคิดปลูกฝัง ให้ลูกตั้งตนฝึก**

เร่งศึกษา ให้ลูกได้ดีมีปัญญา มีวิชาตั้งตนเป็นคนดี" นี่อยู่ในหลักเหตุผลดังกล่าวมาแล้วทุกประการ

ในเมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ อาตมาขอเล่าต่อไป เพื่อไม่ให้เสียเวลาในที่นี้ **อาตมาก็ไปอยู่ที่วัดหนองโพ จังหวัดนครสวรรค์ ไปอยู่กับหลวงพ่อเดิม** นึกว่าจะให้เราเรียนคาถามหานิยม เผื่อเราจะสึกหาลาเพศประกอบอาชีพการงาน จะได้มีคนรักนับถือ มีคนนิยมชมชอบอย่างนี้ กลับกลายเป็นว่า **ให้วิชาเลี้ยงช้าง**ซะเลย อาตมาไม่เอา แต่หลวงพ่อเดิมบอกว่า **"เอาเถอะลูกเอ๊ย หลานเอ๊ย มันจะเกิดประโยชน์ในวันหน้า" อาตมาก็จำต้องยอมรับ วิชาเลี้ยงช้าง ต่อช้างป่า วิชาช้างตกน้ำมัน จับช้างตกน้ำมันอย่างไร เลยก็ได้มาใช้ในภายหลัง** ตอนที่แม่ชีที่สมัยเมื่ออดีตชาติเป็นช้างอยู่เขาภูพาน แล้วกลับกลายมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ในไม่กี่ปีผ่านมา เลยซักไซ้ไล่เรียง อาตมารู้จักนิสัยของช้างจากการเรียนนี่ อ๋อ คนนี้เป็นช้างมาก่อนแน่นอน เดี๋ยวนี้ยังเป็นแม่ชีอยู่นะ อันนี้อยู่ในอรัญราวป่าเขาภูพาน ในภาคอีสานนั้น เมื่อสมัยหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เมื่อสมัยพรานทองดีที่ไปต่อช้างป่ามา อันนี้ไม่ขอเล่า ขอฝากไว้แค่นี้

นี่มีประโยชน์ **รู้ไว้ใช่ว่าใส่บ่าแบกหาม ต้องรู้ทุกอย่าง** เลยกลับกลายเป็นว่าได้ตำราพิชัยสงคราม เรียนรู้เหตุผลต้นปลายมา ได้มาจากที่ไหน ตำรับพิชัยสงครามอยู่ที่วัด เรียนทั้งเพลงกระบี่ กระบอง ครบถ้วนกระบวนการ เพราะฉะนั้น เมื่อสมัยโบราณก็จะเล่าเรื่อย ๆ ไปว่าประเทศชาติอยู่รอดมาได้อย่างไร อย่าลืมนะโยมนะเพราะ **นิสัยไทยชาว**

พุทธนี้ เป็นทหารของพระพุทธเจ้าก่อน แล้วจึงจะเป็นทหารของพระราชา เรียนเพลงกระบี่กระบองแต่งใจก่อนในวัด **ต้องเข้าแต่งใจก่อนในวัด** มีทั้งราชบุรุษวิชาการ สาขานานัปการในสถาบันนี้ หนึ่ง- ราชบุรุษที่เราเรียกกันเดี๋ยวนี้ เรียกว่า รัฐศาสตร์ เรียนที่ไหน เรียนที่วัด ปกครองตัวเอง ปกครองตน ปกครองตัว ปกครองครอบครัวได้ แล้วปกครองคนอื่นได้ นี่ราชบุรุษในวัด สอง - นิติศาสตร์ เรียนกฎ ระบบแบบแผน ประเพณี วินัย ครบจากวัด

แล้วยังเรียนอะไรอีก เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต มีข้อคิดในหลักธรรม และคิดคำนวณในการประกอบอาชีพสาขาการงาน เรียนที่วัดครบ มีสถาบันการเรียนในพระไตรปิฎกนี้ครบ นอกเหนือจากนั้นแล้วเวชศาสตร์ แพทยศาสตร์ อมยาพ่น ฝนยาทา เรียนที่วัด นี่ ๕๐ ปีก่อนนี้มา นี่ท่านทั้งหลายโปรดคิดด้วยนะ นอกเหนือจากนั้นยังมีสาขาศิลปหัตถกรรมช่อฟ้า หน้าบัน คันทวย วิชาช่าง เรียนจากวัด แล้วก็ศิลปหัตถกรรมนี้เอามาจากวัด แล้ววัดนี้ต้องถ่ายทอดให้กรมศิลปากรไปแล้ว เช่น วิจิตรศิลป์หรือภาพศิลป์ต่าง ๆ ที่วัดพระแก้ว เอามาจากไหน ไม่ใช่เอามาจากวัดหรือ นี่มีครบ นอกเหนือจากนั้น ดนตรี ดีด สี ตี เป่า ก็ออกจากวัด ตำรับพิชัยสงครามก็ออกจากวัด เพลงกระบี่กระบอง ครบถ้วนกระบวนการสาขานานาประการ เลยเรียกว่า **วัดเป็นการพัฒนาคุณธรรม พัฒนาอาชีพ และพัฒนาสังคม** พร้อมที่วัดทั้งหมดนั้น นี่อาตมาก็ชี้แจงย่อ ๆ เพียงเท่านี้ก่อน

นอกเหนือจากนั้นแล้วเราจะคิดต่อไป ที่อาตมาได้คิดของอาตมานี้ ก็กลับมาอยู่วัดตามเดิม และจะคิดสึกต่อไป **แล้วก็เดินทางต่อไปไปพบพระในอรัญราวป่า** อาตมาจะไม่ขอบอกรายละเอียด ที่เลยขอนแก่นไป เดี๋ยวนี้เป็นบริเวณน้ำท่วม **ต้องการจะไปเรียนยืดเหรียญเป็นหวย ๓ ตัว** เขาร่ำลือกันนักว่า ไปเช่าเหรียญ คนไหนตื่นมาก คนในกรุงเทพฯตื่นก่อน ตื่นเก่ง ตื่นเที่ยวไปเช่าเหรียญ จะไปขอยืดเป็นหวย ๓ ตัว ที่เขาลือกัน อาตมาก็ตื่นกับเขาบ้าง ตื่นไปทำไม ก็อยากจะไปเรียนยืดเหรียญ เลยขอนแก่นไป เดี๋ยวนี้เป็นเขตน้ำท่วมไปแล้ว ต้นไทรโน้นไหน ๆ ก็เล่าไปแล้ว ก็เล่าไปอีกสักนิดหน่อยเพื่อไม่ให้เสียเวลาญาติโยมก็คงจะน่าฟังเหมือนกัน

อาตมาไปนี่ ถึงได้อยู่มาจนบัดนี้ เลยก็ไปจะไปขอยืดเหรียญ ไปเจอโยมคนหนึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน อายุ ๘๔ ปี ไปพักบ้านนี้ ก็ถามโยมว่าพระองค์ไหนที่ยืดเหรียญได้ อยู่ที่ไหน พาไปที ก็โยมนี้เล่าว่า **พระองค์นี้น่ะ ถึงปีท่านต้องมาอยู่ที่ต้นไทรนี่ ปีละครั้ง ครั้งละ ๑ เดือน แล้วท่านจะหายไป** ปีหนึ่งต้องมา ตั้งแต่ผมเป็นเด็กแก้ผ้าแก้ผ่อนไปเลี้ยงวัวกับพ่อ ก็อาศัยกินข้าวในบาตรนี้ จนผมอายุ ๘๔ ปีแล้ว ตั้งแต่แก้ผ้าแต่เดี๋ยวนี้ท่านยังอยู่ แต่ไม่ทราบว่าอายุเท่าไร บอกโยมพาไปที พาไปเรียนยืดเหรียญ แท้ที่จริงไม่ใช่ยืด ก็ได้ความว่า โยมคนนี้นั้น จนมีอายุแล้ว **ท่านก็ยังอยู่นะองค์นี้**

อาตมาก็ให้โยมคนนี้พาไป ต้องเดินไป เดินไปไกลมาก ตอนเช้าท่านไปบิณฑบาตจากต้นไทรไปหมู่บ้าน ประมาณ ๓ - ๔ กิโลเมตร ไกลมาก ไกลจากหมู่บ้านทีเดียว ท่านอยู่ที่ต้นไทรใหญ่ เดี๋ยวนี้ไปไม่ได้แล้ว เป็นเขตน้ำท่วม มีเขื่อน เลยขอนแก่นขึ้นไปนั่นเอง เป็นเขตน้ำท่วมไปหมดแล้ว **นี่เล่าให้โยมฟังต่อไปว่า ตอนที่อาตมาจะเข้าบวชมาเรื่อย ๆ คิดตัดใจไม่สึก โดยเหตุนี้**

เลยอาตมาก็ไปถามโยมผู้ใหญ่บ้าน อายุ ๘๔ ปี บอกโยมรู้ไหมเรื่องเหรียญ เขาก็บอก “ไม่ใช่เป็นอย่างนี้หรอกครับท่าน ผมจะเล่าถวาย ผมนี่ไปกินข้าวที่นั่น เอาวัวไปเลี้ยง ตั้งแต่ผมแก้ผ้าจนผมมีอายุมากแล้ว ท่านก็ยังอยู่อย่างนี้ แต่ละปีมาหนึ่งครั้ง ปีหนึ่งมาหนึ่งครั้ง” แล้วทีนี้อาตมาไป โยมนี้ก็เล่าให้อาตมาฟังว่า โยมมีกล่องยาอยู่หนึ่งกล่อง กล่องยานี่เป็นทองเหลือง และก็มีหูมีเชือกร้อยผูกเอว กล่องทองเหลืองมีฝาเปิด แล้วมียามวน แล้วมีไฟแช็ก มีหินก้อนหนึ่ง มีเหล็กตี เป็นไฟชุดสำหรับสูบ แล้วผมก็ลืมไปแล้ว ตั้งแต่ครั้งพ่อ พ่อเป็นกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านเก่า เขาเรียกเป็นขุนบรรดาศักดิ์ แต่เหรียญอันนั้นมีอยู่เหรียญหนึ่งอยู่ก้นกล่องยานี้ แต่ก้นกล่องยานี้ โยมคนนี้ก็ลืมไปแล้วเพราะตั้งแต่ของพ่อ คือไม่ใช่เหรียญบาทที่เขาไปเช่ากันหรอก ที่เขาว่าจะไปยึดกันนี่ที่แท้เป็นเหรียญพระราชทานขององค์พระราชา ดูเหมือนจะเป็นรัชกาลที่ ๔ หรือรัชกาลที่ ๕ ก็จำไม่ได้ มี ร.ศ.

แล้วหลวงพ่อองค์นี้ท่านไม่พูดนะ วันนั้นเกิดพูดขึ้นมา เกิดพูดขึ้นมาบอก **"โยมมีของดีในกล่องยา ไม่น่าจะมาทิ้งไว้"** โยมนี่ลืมไปแล้วเพราะมันอยู่ในก้นกล่องยานานแล้ว ยาสูบหมดก็ใส่ยา ยาหมดก็ใส่ยาอย่างนี้ เลยไม่ได้ดูก้นกล่องยาของพ่อ เพราะพ่อเป็นกำนัน กำนันเก่าเป็นขุนนะ ตั้งกันไปเป็นขุน คุณหลวง คุณพระเชียวนะ เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านสมัยเก่า นี่เล่าให้โยมฟัง

แล้วทีนี้หลวงพ่อองค์นั้นพูดบอก "นี่ของดี เอาไปบูชาซะลูกหลานจะได้อยู่เย็นเป็นสุข" เป็นเหรียญพระราชทานขององค์พระราชาที่ให้บำเหน็จรางวัลแก่ผู้ใหญ่บ้านกำนันที่ทำงานดี ปกปักษ์รักษาราษฎรดี อยู่เย็นเป็นสุข ร่มเย็นเป็นสุขในหมู่บ้านตำบลนั้น จึงได้พระราชทานเหรียญนี้ มี ร.ศ. มีเลขอยู่ ๓ ตัว เมื่อสมัยก่อนนี้ เลยผลสุดท้าย โยมคนนี้ก็มาเล่าให้ลูกหลานฟังว่า หลวงพ่อท่านเกิดพูดขึ้นมาแล้ว เพราะตามปกติท่านไม่พูด ท่านนั่งทำสมาธิอยู่ที่ต้นไทร ๑ เดือนแล้วก็หายไปทุกปี แล้วถึงปีมา ก็ต้องมาใหม่อย่างนี้ **อาตมาก็ถือว่าเป็นโชคชีวิตเหลือเกิน ที่ได้พบหลวงพ่อในอรัญราวป่านี้เองนะ นี่ล่ะเหตุที่อาตมาต้องอยู่เป็นพระมา ณ บัดนี้**

แล้วทีนี้เล่าต่อไปว่า อาตมาก็ไปบ้านโยมคนนี้ ขอเหรียญดูขอเหรียญพระราชทาน มี ร.ศ. เลขอยู่ ๓ ตัว แล้วโยมคนนี้ก็มาเล่าให้ลูกหลานฟัง แล้วอย่าลืมนะ ไอ้หวย ๓ ตัวนี่ เริ่มจากภาคอีสานมาแล้วเข้ามาในกรุงเทพฯ กรุงเทพฯได้ทีหลัง แล้วกรุงเทพฯก็เห่อต่อไป

จะหลอกคนบ้านนอกยาก หลอกคนในกรุงเทพฯ ง่ายกว่า คนที่มีความรู้นี่หลอกง่ายนะ คนที่ไม่รู้อะไรก็ไม่ค่อยเอากับใครหรอก คนที่มีความรู้มากนี่ ชอบโดนหลอกนะ โยมคิดดีนะ หันมุมกลับนะ หันมุมกลับให้ดีเถอะ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้อาตมาก็ขอเหรียญดูนะ ขอเหรียญดูแล้ว ก็ให้โยมพาเดินทางไปหาหลวงพ่อองค์นั้น ไปถึงก็กราบท่าน **ท่านก็นั่งหลับตาอยู่เสมอ นั่งหลับตา ไม่พูดไม่จา ประมาณร่างกายสังขารของท่าน ประมาณร่างของมนุษย์คนเราอายุประมาณ ๗๐ ฟันดีครบ แล้วผมไม่หงอกเลย ผมดำปี๋ แล้วร่างกายของท่านดำ ร่างกายดำนะ ร่างกายสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่คนอ้วน สมส่วนทุกประการ**

อาตมาก็ไปกราบ โยมคนนี้พาไป ก็ไปกราบ ๆ ท่าน **ตอนเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓** ก็ผ่านมาหลายปีแล้ว อาตมาก็ไปกราบบอก

"หลวงพ่อครับ หลวงพ่อชื่ออะไรครับ" ไม่พูด

"หลวงพ่อครับ อยู่วัดไหนมาเดิม" ไม่พูด

"หลวงพ่อครับ ผมเดินทางไกลมาจากสิงห์บุรี อุตส่าห์ลำบากลำบนมาถึงอรัญราวป่าต้นไทรนี้ ต้องมาพักบ้านโยมที่เป็นผู้ใหญ่บ้านเก่าอยู่ในหมู่บ้านโน้นนะครับ กว่าจะเดินมาถึงนี่หลายกิโลทีเดียว ลำบากลำบนเหลือเกิน กระผมใคร่ที่จะมาเรียนวิชายืดเหรียญ ได้ทราบจากพวกกรุงเทพฯไปเที่ยวเช่าเหรียญบ้านนอก อยากจะยืดเหรียญเป็นหวย ๓ ตัว กระผมก็คิดว่า ผมยังอยู่ในทางโลก เป็นพระภิกษุใหม่ ก็อยากจะมาเรียน

ยึดเหรียญเพื่อไปให้โยมรวยสักหน่อย จะได้ไปแทงหวย ๓ ตัวกัน” ทำนองนี้เป็นต้น นี่ตั้งใจอย่างนั้นจริง ๆ เจตนาดีซะด้วยนะ เจตนาดี

ท่านไม่พูดเลย ไม่มีพูดเลยนะ แล้วทำเฉย ท่านก็นั่งสมาธิของท่านเรื่อย อยู่ที่โคนต้นไทรนั้น ดูลักขณาการ มีทรัพย์สมบัติอะไรบ้าง **มีบาตรอยู่ลูกเดียว ผ้าอาบอยู่ผืนหนึ่ง แล้วสังฆาฏิท่านเคียนอกตลอดเวลา มีกลดอยู่อันหนึ่งแขวนอยู่บนยอดไทร แล้วมีอะไรอีก มีกาน้ำ มีกระบอก กระบอกนั้นแทนแก้ว** ไอ้กระบอกนี้ขัดซะเป็นมันเลยแทนแก้ว สำหรับรินน้ำ เท่านั้นเองนะ แล้วไม่มีอะไรเลย

แล้วอาตมาก็พูดต่อไป แล้วกราบนมัสการท่านต่อไป แต่ก็คิดว่าเอ๊ะ ! ท่านไม่เอากับเราแน่ ไม่ลืมตาดูเราเลยนะ แล้วอาตมาก็เปลี่ยนคำพูดใหม่

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ ผมเป็นพระภิกษุนวกะเพิ่งบวชได้ไม่กี่พรรษานี้ คือบวชพรรษาแรกมานี้พรรษา ๓ แล้วก็อยากจะมาเรียนอะไรต่ออะไร **ก็อยากจะศึกษาทางธรรม**” เปลี่ยนคำพูดใหม่ **“กระผมยังเป็นพระภิกษุนวกะ ยังไม่รู้ทางธรรม ข้อปฏิบัติข้อวัตร เจริญสมาธิภาวนา ก็อยากจะมากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อแนะแนวทางบ้างครับ”**

ขยิบตาหน่อย ขยิบตาหน่อยแล้ว เออ เข้าท่า เข้าท่าแล้ว เราพูดไปตั้งนานไม่เคยได้ลืมตาเลย แล้วไม่ได้มองเลย **พอพูดบอกจะมาศึกษาธรรม ให้หลวงพ่อแนะแนวเท่านั้น ท่านก็ลืมตา** ลืมตาขึ้นมา แล้วก็ไม่

ยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนอย่างพวกเรา ไม่ยิ้ม ถ้าโยมเห็นเข้า หนีแน่ หน้าบึ้ง ไม่ยิ้มเลยนะ แล้วท่านลืมตาขึ้นมา

ท่านบอก **"ดีแล้ว อุตส่าห์สนใจธรรมะ"** คำแรกของท่าน **"ดีแล้ว อุตส่าห์สนใจความดี และธรรมะ"** อาตมานึกแล้วท่าจะได้ผลตามสมควรนี้ ในเมื่อได้ผลแล้ว อาตมาก็พูดต่อไปว่า

"หลวงพ่อครับ ปฏิบัติยังไง จะมีแนวยังไง"

ท่านพูดสั้นมาก พูดสั้นมากจนตีความหมายไม่ได้เลย บอก

"คุณ คุณรู้ไหมพระพุทธเจ้าสอนอะไร"

"ไม่ทราบครับ"

"บวชแล้ว มัวไปอยู่ที่ไหนซะ"

แน่ะ บวชมัวไปอยู่ที่ไหนซะ ไม่เรียนเลยรึ

เอ้า เราก็ยอมรับ บอก "เรียนนวโกวาท เรียนธรรมะ เรียนวินัย"

"อื้อ **อย่าลืมนะ เรียนเลยไปหมด เรียนเลยไปหมด รู้มากไป นี่คุณรู้มากจนใช้ไม่ได้เลย**" นี่คำที่สองของท่าน

"รู้มากจนใช้ไม่ได้เลย ไม่ได้ผล เธออย่าลืมนะว่า **พระพุทธเจ้าสอนอะไร สอนทุกข์ และสอนวิธีดับทุกข์**" นี่ท่านตอบ

"สอง ท่านสอนอะไรอีกรู้ไหมคุณ"

"ไม่ทราบครับ"

"เอาล่ะจะบอกให้ **สอนไม่ให้เบียดเบียนตน สอนไม่ให้เบียดเบียนคนอื่นเขา สอนทำตนไม่ให้เดือดร้อน พร้อมกับทำไม่ให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย**" นี่คำพยางค์ที่สอง

พยางค์ที่สาม "**หาที่มาของทุกข์ให้ได้ ศึกษาข้อนี้ในตัวเรามีอะไร มีทุกข์ หาที่มา แล้วดับทุกข์โดยวิธีปฏิบัติ วิธีปฏิบัติอย่างไรหรือ? ศีล สมาธิ ปัญญา**"

อ้าว ได้ความแล้ว อ๋อ ! นี่เราก็เรียนมานี่ เรานึกไว้ในใจนะ บอก "โอ๊ย อะพิโถ แค่นี้หรอกเรอะ นึกว่ามันจะมีอภินิหารดีกว่านี่ เราก็เรียนมาแล้ว ศีล สมาธิ ปัญญา" **เพียงนึกนะ เพียงนึกนะ ท่านชี้หน้าเลยเราเพียงนึกนะ**

"คุณมันอย่างนี้ เรียนเลยไปหมด ไอ้ที่จะทำไม่ทำ เสือกไปเอาไอ้ที่ไม่ได้ความ ไอ้ที่ได้ไม่เอา ไปเอาที่ไม่ได้ ไอ้ที่จริงไม่ชอบไปชอบที่ไม่จริง" ท่านว่าอย่างนี้ อาตมาถึงจำพูดมานี่ จำคำพูดนี้ แล้วก็เอามาพูดบ่อยซะด้วยนะ "โยม ที่จริงไม่ชอบ ไปชอบที่ไม่จริง ไอ้ที่ได้ไม่เอา เสือกไปเอาที่ไม่ได้ เลยไม่ได้กันเลย ไม่ได้เลย ไอ้ที่ไม่ได้ปล่อยไว้ก่อนซิ ไอ้ที่อยู่ที่จะได้ ทำไมไม่เอา"

ท่านด่าให้แสบเลยนะ อาตมาแหมแสบไส้เหลือเกินวันนั้นแสบไส้เหลือเกิน แหมท่านพูดเหน็บแนม แหนมเหน็บ เราก็เจ็บในกลอนวันนั้นกลับไปนอนไม่สบายเลย นอนไม่สบายจริง ๆ นี่นะพระในป่าแหลมคม **อาตมาดูสังเกตท่าน คมกริบ คมคาย มีทั้งคมสัน ดันเราเข้า**

แล้ว ท่านบอก **"คุณนี่มันเป็นอย่างนี้ ถึงไม่ได้อะไร เลยไปหมดนะ นี่หญ้าปากคอกไม่เอา นี่พระพุทธเจ้าสอนเท่านี้ ปฏิบัติตรงนี้"**

นี่อาตมาก็จำได้ เท่านี้เอง **แล้วท่านชี้แจงหลายเรื่องหลายอย่าง** แล้ววันนั้นมันก็เย็นแล้ว อาตมาก็บอกโยมผู้ใหญ่บ้านเก่าบอก "โยม ถ้าจะไม่ต้องรอมั้ง เดี๋ยวขอนอนที่นี่" ดูซิว่า ท่านกลางคืนจะพูดมากกว่านี้ไหม กลางวันไม่พูด ถ้าจะพูดกลางคืน นึกในใจนะ ต้องนอนดูท่านบ้าง เลยก็กราบท่านใหม่

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ กระผมขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ และขอนอนที่นี่ได้ไหม" ท่านนั่งนิ่ง นิ่งหยุดอยู่พักหนึ่ง

"นอนไม่ได้ กลับไปนอนพักบ้านโยมก่อน"

"หลวงพ่อครับ กระผมขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ ณ บัดนี้ ขอติดตามศึกษาพระกรรมฐานต่อไป" นึกชอบใจแล้ว

นี่ล่ะโยม เป็นไง อยากจะไปเรียนยืดเหรียญเป็นหวย รวยสะบัดแน่ะกลับไปได้มา **กลับกลายว่าไม่ใช่ยืดเหรียญ กลับกลายเป็นว่าได้ของดีแน่นอน วันนี้มันซึ้งใจเหลือเกิน** แล้วอาตมาก็บอกว่า

"หลวงพ่อ กระผมขอกราบถวายตัวเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ณ บัดนี้"

ท่านก็ลืมตาขึ้นมา **"ขอบใจมาก ที่จะฝากตัวเป็นลูกศิษย์ เป็นลูกศิษย์จริงนะ สำหรับอย่างนี้น่ะ"** ท่านบอก ชี้หน้าเลย **"ความขลังของพระอาจารย์ แต่ย้อนกลับไปเป็นความคลั่งของศิษย์ คือ เธอ"**

ตายจริง เราก็เป็นคนคลั่ง แหมท่านด่าให้เจ็บแหนมใจเหลือเกิน แหมหยิกเล็บ มันเจ็บเนื้อเหลือเกิน นี่ท่านพูดอย่างนี้จริง ๆ ท่านบอก "นี่ ขลังของพระอาจารย์ แต่มันเป็นความคลั่งของศิษย์ คือ ตัวเธอคลั่งมาใช่ไหม" ตายเลย หาว่าเราคลั่ง แหมนึกไม่พอใจเลยนะ

นี่ดูโยม นี่แหลมคมไหม ท่านพูดแหลมคมมาก อาตมาดู อืม พระในป่านี่ยังพูดแหลมลึก อาตมาจำได้ **๓ คม "คมกริบ"** พูดแล้วถามเรื่องไม่เข้าเรื่องเข้าราว ไม่ตอบ กริบอยู่ข้างใน ไม่เหมือนพวกเราเนาะโยมเนาะ ยังไม่ทันคมเลย ชักดาบส่งเดชเลย ขี้เท่อทั้งนั้น ดาบขี้เท่อทั้งนั้น ชักออกมาได้โดยที่ไม่ถึงเวลาชักก็ชัก ล่อปลาร้าป้อเลยมีดาบแต่ท่านไม่ชัก นิ่ง ดุษณีภาพ คมกริบ เลยคิดว่าอาตมานี้มันคายนะ ที่เนื้อตัวมันไม่เกลี้ยง จิตใจไม่เกลี้ยงไม่เกลา ท่านจึงเอาบุ้งแทงเราซะเจ็บใจเหลือเกิน **"คมคาย"** ท่านเอาบุ้งมาแทงเราซะเจ็บใจเลยใช่ไหม แล้วยังไม่พอนะ แถม **"คมสัน"** ของท่าน แน่นอนนะโยมนะ เอาขวานตอกเราเข้าแล้ว นึกว่าตอกตะปูมันต้องใช้คมสัน ตอกเราซะแย่เลยอย่างนี้ จึงจับได้ว่า **องค์นี้มีทั้งคมกริบ มีทั้งคมคาย มีทั้งคมสัน** นี่อย่างนี้

นี่อาตมาก็คิดได้ต่อไป ในเมื่อไม่ให้เสียเวลาเช่นนี้ เล่าให้โยมฟังเพื่อเราจะได้ใช้หลักธรรมของท่านต่อไป ก็เล่าต่อไปว่า "กระผมขอพักก่อนได้ไหม" ท่านไม่ยอม จะถึงเวลาห้าโมงแล้ว และจะเข้าถึงเวลาสิบแปดนาฬิกาแล้ว จะมืด ดวงอาทิตย์จะคล้อยเลี้ยวลัดอัสดงคตจะรีบตกแล้ว เราจะเดินกลับไปถึงบ้านโยมต้องใช้เวลาเดินหลายกิโล ราว ๆ

ประมาณ ๓ – ๔ กิโล เดินพักใหญ่ ๆ เลยนะ ท่านไม่ยอม แล้วอาตมาก็พูด ในเมื่อท่านไม่ยอมแล้ว ก็ขอฝากตัวว่า "พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ ไหน ๆ ผมมาเพื่อมายืดเหรียญก็ไม่ได้ผลแล้ว ก็จะขอฝากตัวเข้าหาทางธรรม และขอตั้งสัจจอธิษฐานว่า ขอติดตามหลวงพ่อไป จะกรุณาหรือไม่ เมตตาเกล้ากระผมหรือเปล่าประการใด" ท่านนั่งนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง ก็ลืมตาพูดว่า

"คุณ รอให้คุณอายุ ๔๕ ก่อนนะ แล้วจะมาพบเราอีกครั้ง อายุเธอยังน้อยนัก ยังไม่แน่นอน ยังหละหลวมอยู่อย่างนี้ จะรับได้ยังไง จะรับได้ต้องเป็นคนหนึ่งไม่มีสอง มีสัจจะ มีเมตตาสามัคคีแล้วหรือยัง สัจจะก็ไม่มี จะเกิดเมตตาได้ยังไง แล้วเมตตาไม่มีแล้วจะเกิดความสามัคคีทั้งกายทั้งจิต สามัคคีรูปนามได้รึ" แหมพูดแหลมลึก สะกิดหัวใจ นี่บอกอายุ ๔๕ ค่อยมา **แล้วบอกเคล็ดลับมา ๓ ข้อ ถ้าหากต้องการพบท่านแล้วให้ทำอย่างนี้ อันนี้บอกโยมไม่ได้นะ** ก็ได้ความตามนี้

อาตมากลับมาค้างบ้านโยม คุยกันคืนยันรุ่งเลย แล้วลูกหลานมาคุยด้วยเยอะ เอาเหรียญมาอวด บอก "เนี่ย ฉันถูกหวย ๓ ครั้ง" แล้วนามีอยู่ ๑๐ ไร่ เดี๋ยวนี้มีตั้ง ๔๐๐ – ๕๐๐ ไร่ **แต่ด้วยการบูชาและเจริญสมาธิที่ท่านบอกมา** อย่างงี้ แต่ไอ้หวย ๓ ครั้งนี้ เห็นจะเป็นลูกหลานไปซื้อส่งเดชพระเชษฐา เลยก็มาถูกถึง ๓ ครั้ง ไอ้เลข ๓ ตัว อันนี้อาตมาไม่ติดใจในเรื่องนั้น ติดใจในเรื่องนี้ นี่ดูซิโยม จะไปเรียนยืดเหรียญ ผ่าไปได้

ธรรมะ **ทีแรกไปหาทำแมะ เลยไปพบธรรมะ** เลยทิ้งทำแมะมา ณ บัดนี้ทิ้งทำแมะไปเลย

ก็ได้ความ รวบรัดตัดใจความก็กลับวัด ตั้งหน้าศึกษาธรรม แล้วก็เดินทางต่อไปตามลำดับจนมีอายุวัยชันษา ๔๕ ปี ก็ได้ดำเนินงานตามที่ท่านสอน ได้ไปพบกับท่านที่เขาใหญ่ ๑ ครั้ง คำว่าเขาใหญ่นี่ที่ไหน โยมคงเคยไปกันมาแล้ว รถวิ่งจากตีนเขาถึงยอดเขา ๒๖ กิโลเมตรนะ แต่อาตมาเดินไปนะ แล้วท่านสอนอะไรให้หลาย ๆ อย่าง หลายอย่างเชียวนะ อย่างนี้เป็นต้น แต่ไม่ทราบว่าหลวงพ่อนี้ชื่ออะไรนะ เดี๋ยวนี้ยังอยู่นะยังอยู่ แต่อาตมาก็ไม่ได้คำนวณทวนการณ์ได้ว่าท่านอายุเท่าไร **วิธีที่จะพบท่าน ขอให้ญาติโยมเจริญสมาธิแผ่เมตตา มุ่งหน้าปรารถนาด้วยเมตตาสูง พบแน่นะ** อันนี้เดี๋ยวจะแนะแนวทีหลัง ถ้าโยมสนใจนะ ถ้าไม่สนใจก็แล้วไป ไม่ได้ว่าอะไรหรอก แต่**อาตมานี่เชื่อหมื่นเปอร์เซ็นต์ไม่ใช่ร้อย เพราะประสบการณ์มาเองนะ นี่แหละ ชุบชีวิตอาตมาได้โดยวิธีนี้**

อาตมาก็มาเจริญสมาธิภาวนาตามหลักของท่าน อาตมาขอเรียนโยมในที่นี้ว่า **อาตมาฝึกฝนสมาธิยังไม่จับจุด ก่อนที่จะเจอท่าน อายุยังไม่ถึง ๔๕ ปี ท่านบอกแนวมาเท่านี้ บอก ศีล สมาธิ ปัญญาให้ไปทำให้ไปทำวิปัสสนากรรมฐาน แต่ท่านไม่ได้บอกวิธีทำ ท่านบอกให้ทำที่ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วแนะแนวว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร จำไว้ สอน**

ทุกข์นะ ไม่ได้สอนความสนุกนะ สอนวิธีดับทุกข์ทำยังไง ท่านว่าอย่างนี้ สั้น ๆ

อาตมาก็ไปเรียนกรรมฐานจากองค์โน้นองค์นี้ แล้วก็ติดตาม**หลวงพ่อลี** วัดบางปิ้ง อโศการาม เมื่อสมัยยังไม่สร้างวัดบางปิ้ง ท่านเดินธุดงค์จันทบุรี ไปสู่ลพบุรี ไปเมืองลพบุรี อาตมาตามท่านไปเลยนะ ตามไปภาคอีสาน ไปภาคเหนือ ท่านพ่อลี เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ได้ไปติดต่อ ท่านมรณภาพแล้ว ไม่รู้จักใครเลยวัดบางปิ้ง นี่เล่าให้โยมฟัง เจริญอานาปานัสสติ พุท-หายใจเข้า โธ-หายใจออก ตามลำดับไป

แล้วไปเจอพระอีกองค์หนึ่งเพ่งกสิณเก่ง เอ้า ! เรียนกสิณอีก กสิณขยายดวงไฟ เอ้า ! เอาอีก **ได้แล้ว** ไปเจอพระอาจารย์อีกรูปหนึ่ง มโนมยิทธิ เรียนมโนมยิทธิ ไปคุยกับเทวดาก็ได้ นั่นแน่ะ ไปคุยกับโอปปาติกะ เอ๊ะ ! เข้าท่าดี สนุกดีจัง แล้วไปคุยเมืองนรก ไปเจอยมบาล ยมบาลก็บอก เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ อาตมาก็ไปบอกยมบาลว่า ญาติของอาตมามาตกนรกบ้างไหม อาตมาจะเอาค่าแป๊ะเจี๊ยะมาให้ ขอให้ญาติของอาตมาขึ้นจากเมืองนรก แน่ะจะเอาค่าแป๊ะเจี๊ยะไปให้ยมบาล

ยมบาลก็เอ่ยเผยวาจาว่า “พระคุณเจ้าที่เคารพ นับประสาอะไรจะช่วยญาติของพระคุณเจ้าเล่า แค่แม่ยายผม ผมยังช่วยไม่ได้เลย ช่วยไม่ได้จริง ๆ ภรรยาผมเขาก็บอก ให้ช่วยแม่เถอะนะพี่นะ นึกว่าสงสารแม่ แม่ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่มามากมาย ฆ่าหมู ใจดำอำมหิต เหี้ยมโหด ทารุณ ดุร้าย ฆ่าสัตว์ตัวเป็นให้จำตาย ช่วยแม่เถอะ” ยมบาลรักเมียมาก เลยก็พยายาม

ช่วยแม่ นี่ยมบาลเล่าให้อาตมาฟังว่า จะพยายามช่วยแม่สักหน่อยนะ แล้วยมบาลก็บอกไม่เป็นไรน้อง พี่จะช่วย

แล้วยมบาลก็นั่งที่ว่าการกัน จะเป็นยมบาลแบบไหนเราไม่รู้นะ หรือจะเป็นอธิบดีกรมราชทัณฑ์ก็ไม่แน่ หรือจะเป็นผู้พิพากษาอะไรก็ไม่แน่ หรือยมทูตยมทาสท้าวยมราชว่าความก็ตาม แต่อันนี้ยมบาลเล่าให้อาตมาฟังนะว่า พอจะช่วยแม่ยายซะหน่อย ไอ้โจทก์มันมากันเยอะ โจทก์มันมาร้อง ห่านก็มาร้อง เป็ดก็มาร้อง หมูมันก็มาร้อง ไม่ได้นะยมบาล ไม่ได้นะ คนนี้ฆ่าฉัน ทำทุกข์ทรมานกับฉันเหลือเกินนะ ยมบาลเห็นท่าไม่ดี คิดว่าไม่ได้ซะแล้ว ไอ้พวกโจทก์มาร้องทุกข์มากเหลือเกิน เลยก็ไปกระซิบบอก "น้องเอ๊ย ช่วยแม่ไม่ได้ซะแล้ว ไม่รู้จะทำไง ก็เอาเถอะ ผ่อนปรนไปนะ ช่วยแนะนำไป นึกว่าแม่มาทนทุกข์ทรมาน เราก็ไปเยี่ยมแม่ เอาขนมไปให้กินก็คงพอจะได้นะ" นี่อาตมาก็นึกว่า ญาติที่ตายไปเมืองนรกก็นึกว่าจะเอาค่าแป๊ะเจี๊ยะไปให้ยมบาลเขา จะได้ให้ญาติพี่น้องเราออกมา อภัยโทษบ้าง ไม่ได้นะ นี่มโนมยิทธิ

อาตมาลองทุกอย่างนะ แล้วก็ยังผิดทางอยู่ ยังไม่รู้ว่า ทางไหนมันจะแน่นอน ที่จะช่วยตัวเองได้ เอาทุกอย่าง **มโนมยิทธินี้เกิดประโยชน์ไหม เกิด ช่วยตัวเองได้ไหม ไม่ได้ ให้พ้นทุกข์ได้ไหม ไม่ได้** ลองแล้วนะ อย่างที่บอกว่าไปคุยกับยมบาล อาตมาที่พูดนี่อาตมาเป็นพระนะ ไม่ได้โกหกโยมนะ หนึ่ง - อำนาจปีติ ขนพองสยองเกล้า และมีอุปาทานยึด อำนาจปีตินี้สามารถให้จิตทะลุไปได้ ตัวไปก็ได้ มันมีตัวอย่าง

อยู่นะ นี่อาตมาจะเล่าแค่เนื้อถ้อยกระทงความสั้น ๆ แค่นี้ รายละเอียดจะไม่ขอชี้แจงในที่ประชุมนี้

ในเวลากาลผ่านมา อายุอาตมาพอ ๔๕ แล้ว ก็ตั้งเข็มต้องการปรารถนาไปพบหลวงพ่อองค์นี้ให้ได้ แล้วอาตมาก็มาสวดมนต์ภาวนาตามวิธีที่ท่านบอก ก็ได้ไปพบหลวงพ่อองค์นี้ที่เขาใหญ่ จะต้องเดินทางไปด้วยการเดินเท้า จะไปรถไม่ได้ แล้วไปถึงที่ต้นไม้ต้นใหญ่ เลยที่เขาใหญ่ไประหว่างจังหวัดนครราชสีมา และระหว่างที่เราเรียกกันว่าดงพญาไฟ ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวไปตั้งจากดงพญาไฟเป็นดงพญาเย็น อาตมาไปพบที่นั่น แล้วอาตมาสนทนา ค้างได้เลย นี่เล่าให้โยมฟังนะ ค้างกับท่านได้เลย ๑ คืน แล้วค้างท่านสนทนาธรรม สอนอาตมาไล่เบี้ยตลอดมาเลย ตั้งแต่ตอน ๔ ทุ่มถึงตี ๔ พอดี แนะแนวทุกอย่างแล้วหลวงพ่อในป่านี้ ท่านสอนตามหลัก บอก

"นี่เธอ ที่เธอทำมาแล้วน่ะ ดี เป็นบาทฐานวิปัสสนาได้ แต่เธอโปรดจำ หันมุมกลับไว้ ช่วยอะไรเธอได้บ้าง ช่วยเธอดับทุกข์อะไรบ้างไม่มีเลยนะ" ท่านก็เริ่มชี้แจงแสดงปัญญา สอนทางสายเอกทันที

"อย่าลืมสติปัฏฐาน ๔" ว่าอย่างนี้เลย **"เธอไปเรียนมโนมยิทธิมา ดี ไม่ใช่ไม่ดี แต่ช่วยเธอไม่ได้นะ ดับทุกข์เธอไม่ได้นะ เธอไปเพิ่มทุกข์ เธอไปคุยกับยมบาลใช่ไหม"** แน่ะรู้ซะอีก ด้วยอำนาจปีติอย่างแรงกล้า และอำนาจศรัทธา อุปาทานยึดมั่น เอกัคคตารมณ์ แล้วจะแสดงอภินิหารของมโนมยิทธิได้ทันที อาตมาทำมาแล้ว เลยท่านก็สอนบอกว่า

"เอาหนทางพ้นทุกข์เถิด ให้เจริญสติปัฏฐาน ๔" แล้วก็เริ่มสอนดังต่อไปนี้

ยืนอยู่กับที่ มือขวาจับมือซ้าย ยืนอยู่เฉย ๆ ๑ ชั่วโมง ยืนอยู่เฉย ๆ ๑ ชั่วโมง โดยไม่กระดุกกระดิก ตายซะแล้วคราวนี้เรา ไม่เคยมายืนอยู่ ๑ ชั่วโมง นี่ในคืนวันนั้นนะ มันเรื่องแปลก ยืนอยู่ ๑ ชั่วโมง มือขวาจับมือซ้าย ท่านบอกว่าไง **ท่านบอกให้ตรงกระเบนเหน็บ ท่านบอกหลังจะไม่โกง และน้ำหนักของมือทั้งสองจะถ่วงอยู่ที่กระเบนเหน็บทันที** ยืนอยู่ ๑ ชั่วโมง ตายแล้วเราคราวนี้แขนกางแน่ **แล้วอย่าไปเอามือไว้ข้างหน้ามันห่อทรวงอก หายใจไม่ปรกติ จึงมักจะเป็นโรคปอด** แน่ะ ! **สอนละเอียดซะด้วยซิ ต้องอกผาย ไหล่ผึ่ง หน้าตึง ตาโต**

แล้วท่านสอนยังไงโยม "**เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ – ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา** ให้สำรวมจิต สติตั้งแต่ปลายผมลงมาปลายเท้า เบื้องบนตั้งแต่ปลายเท้าไปถึงปลายผม เบื้องล่างตั้งแต่ปลายผมไปถึงปลายเท้า" **นี่เริ่มต้นที่อาตมาจะเข้าถึงพุทธธรรม ที่เราจะบวชครบครันมาจนบัดนี้** อาตมาก็ยืน ๑ ชั่วโมง โอ้โฮ ! โยมอย่าบอกใครนะ พอถึง ๔๐ นาที ขาสั่นปั๊บ ๆ ๆ ๆ ตายจริง ไม่เข้าท่าซะแล้วมั้งนี่ ขาสั่นเลยสั่นปุบปับ ๆ ๆ เอาแล้ว เอาเรื่องแล้ว

ท่านบอก "พิจารณา **ยืนมีสติ** ศีรษะลงปลายเท้านับ ๑ ไปด้วยสำรวมจากปลายเท้าขึ้นไปบนศีรษะนับ ๒, ๓ สำรวมสติจากศีรษะลงสู่ปลายเท้า สำรวมสติ อย่างที่คุณเคยบวช อุปัชฌาย์บอกไหม ตั้งแต่เบื้อง

ต่ำไปถึงเบื้องบน เบื้องบนไปถึงเบื้องต่ำ ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ – ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา” พิโธ่ สมกับที่ท่านด่าเราบอก คุณนี่มันเลยเถิด เลยวิชา เลยภาคปฏิบัติของพระพุทธเจ้า เลยถึงไม่ได้เอาไหนนี่เล่า ท่านว่าอย่างนี้

เลยอาตมาก็ยืนตามกำหนด ยืน **“ยืนตั้งสติ”** มโนภาพกระจกฉายแสงว่าข้าพเจ้ายืน หนึ่งชั่วโมงให้หลังเราก็รู้ตัวเองเลยว่า ยืนมีสติ อ้อ **ยืนมีสติ อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น** ภาพแสงสมภาพ แสดงอภินิหารทันทีว่า เรายืนมีมารยาท สติครบในการยืนเลย

อ้อ ! กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน **ฐานของจิตแผลงฤทธิ์ให้เรารู้สึกนึกคิดเป็นตัวปัญญาจากการยืนนี้** เกิดประโยชน์มาก โยมจำไว้ แต่โยมจะเอาหรือไม่ ไม่เป็นไรหรอก นี่เล่าสู่กันฟัง **ที่อาตมาได้มาอย่างนี้ จากในป่า** แล้วก็ยืนมีสติดี อ๋อ ! ใช่แล้วว่า “เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ” ได้ประโยชน์ยังไง ยืน เดิน นั่ง นอน ๔ อิริยาบถ บทใดบทหนึ่งในสติปัฏฐาน ๔ นี่อาตมาหันเหเร่ไปโน่นเลย ถึงได้อยู่มาจนบัดนี้ เอาทุกอย่างมาแล้วนะ

แล้วเวลาเดิน เห็นคนเดินมา สัมผัสอารมณ์ เราเคยยืนได้มีสติอย่างนี้ คนเดินมาแล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ **ตั้งแต่ศีรษะของเขาลงปลายเท้า จะรู้ได้เลยว่า คนนี้มีนิสัยยังไง** นี่เท่านี้นะ ยืนมีสตินี่รู้ว่าคนที่จะเดินเข้ามานี่มีนิสัยเป็นยังไง มันสัมผัสบอกให้เรารู้โดยตาปัญญา เท่านี้เองนะ เกิดประโยชน์มาก

อันดับที่ ๒ ท่านให้เดินมีสติ เยื้องเท้าก้าวเท้ามีสติครบ นี่สอนที่เขาใหญ่ บอกอาตมาเมื่อครั้งอาตมาอายุ ๔๕ พอดี แล้วก็เอาสมถสมาธิภาวนาของอาตมาที่เคยได้มาแต่เดิมเอามาเป็นบาทฐาน พลิกแผ่นดินเลย **เอาสภาวรูปที่ยึดบัญญัติเป็นอารมณ์ เอาไปเป็นการกำหนดตั้งสติทับบัญญัติเป็นอารมณ์นี่หายวับไปกับตา กลายเป็นรูปนามขันธ์ ๕ ขึ้นมาแทนที่** ได้ทันที ณ บัดนี้

แล้วท่านสอนต่อไป สอนง่าย ๆ โยม อาตมาจะชี้แจงในเรื่องนี้สอนง่าย ๆ สอนยังไง เดินได้แล้วนั่ง หายใจเข้าออกยาว ๆ ตรงกับอาตมาที่ได้ไว้ หลวงพ่อลีเคยบอก แล้วอาตมาไปเมืองจีนก็ได้มาครบ หนึ่งนาทีถัวเฉลี่ยหายใจ ๑๘ ครั้ง คนที่นอนหลับหายใจ ๑๕ ครั้งต่อ ๑ นาที คนที่นอนหลับกัดฟัน นอนละเมอเพ้อพก ฝันร้าย และปลุกยาก ๑ นาที ๑๓ ครั้งแน่นอน และอีกประเภทหนึ่งหนุ่มสาวปัสสาวะรดที่นอนเป็นประจำ คนประเภทนี้หายใจ ๑ นาที ๑๓ ครั้ง อาตมาแก้นักศึกษาซะเยอะ **เปลี่ยนระบบลมหายใจใหม่ ตั้งสติใหม่ ไม่ปัสสาวะรดที่นอน แน่นอนนี่ระบบลมหายใจ และระบบมีสติ เปลี่ยนระบบลมหายใจเสีย**

โยมจะเห็นได้ว่า คนที่มีอำนาจโลภะหายใจสะอึก หายใจยาวสะท้อนย้อนกลับมาผิดหวัง อยากได้แล้วไม่สำเร็จ หายใจแบบนี้คนอำนาจโทสะ โมโหเก่ง และเป็นคนที่โทสจริตอย่างนี้ หายใจถี่ ยาวแล้วถี่ ถี่ ๆ ยาว, ถี่ ๆ ยาว, ถี่ ๆ ยาว อย่างนี้โมโหเก่ง โมโหเก่งจริง ๆ อำนาจโทสะ **เปลี่ยนระบบลมหายใจเท่านี้ก็แก้ได้ ด้วยการหายใจยาว ๆ**

หายใจสบายในที่สงัด หรือใต้ร่มพฤกษา หรือในห้องภาวนาเงียบ ๆ ในห้องพระ เปลี่ยนระบบได้เลย จากโยมที่โมโห หรืออารมณ์ติดค้างอยู่ หายได้ทันที โดยวิธีไม่ยากเลย ง่าย ๆ นี้

แล้วโยมบอกลูกหลานนะ อาตมาแก้นักศึกษามาแล้ว เดี๋ยววันนี้จะมาเข้าที่วัดอีก ๒๐๐ คน นี่อาตมาไม่เคยว่างนะนี่ สว่างทุกคืนนะ นี่อบรมอนุศาสนาจารย์พึ่งปิดประชุมไปเมื่อเช้านี้ กองทัพบก กรมยุทธศึกษาทหารบก โดยท่านพลโทวิศิษฏ์ วงษ์ไทย ท่านอนุศาสนาจารย์กองทัพบก ไปอบรมที่วัดหมด นี่ระดับร้อยตรีถึงพันเอก นี่รุ่น ๑ ผ่านแล้ว เดี๋ยวรุ่น ๒ รุ่น ๓ จึงจะหมดอนุศาสนาจารย์กองทัพบก นี่โยมคิดดู อาตมาจึงสร้างหอประชุมขึ้นมาอย่างที่โยมเคยไป ๘ เดือนเท่านั้นนะ อบรมได้แล้ว สร้างทั้งหมด ๒ ปี ๖ ล้าน ไม่ต้องเรี่ยไรนะ ไม่ชอบแจกฎีกา แต่เทวดาเอาเงินมาให้สร้าง เดี๋ยวก็เสร็จ นี่เสร็จไปแล้ว ๖ ล้านรวมอุปกรณ์สิ่งทั้งหลายด้วยนะ **"ขอให้จิตตั้ง ใจถึง ความรู้สู้งาน ฐานดี"** เอาเถอะ ความรู้แต่ไม่สู้งาน ฐานก็ไม่ดี แล้วจะเกิดสำเร็จได้ยังไงเล่า สติตัวเดียว

นี่โยม **เดี๋ยวจะเล่าพระในป่าสอนต่อไปนะ แล้วท่านว่ายังไง ท่านสอนง่าย ๆ เข้าใจดี ๆ ยืนได้แล้วนะ ตั้งสติดี ๆ อ่านตัวออกไหม บอกตัวได้ไหม ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตายไหม คลายทิฐิไหม ดำริชอบไหม ประกอบกุศลไหม ได้ผลอนันต์ไหม** นี่ อ่านออก บอกได้ ใช้เป็นแล้วเรื่องเล็ก อ่านโยมออกเลยนะ จะยกตัวอย่าง เช่น อาตมาเรียน

ภาษาอังกฤษจบหลักสูตรที่โรงเรียนนี้ ไปที่อื่น ไปเห็นภาษาอังกฤษ A B C D ขึ้นมา แจ๋วเลย แจ๋วเลยนะ เราอ่านออกหมดแล้วนี่ เห็นหน้าปั๊บอ่านไม่ออกเหรอ อ่านออกนะ แต่จะอ่านหรือไม่อ่าน อาตมาอยากรู้จิตใจของโยมนี่ โยมลองทำเถอะ **ทำสติตัวเดียว** โยมอยากจะรู้คนโน้นก็ขึงจอภาพยนตร์ แล้วไปนึกถึงคนโน้นแผ่เมตตา เดี๋ยวก็ฉายมาเลย รู้เรื่องในใจหมดเลย เราเป็นจอภาพยนตร์ซิ อยากจะรู้คนนี้ สนใจคนนี้ ฉายเลย รู้หมดเลย เหมือนอย่างโยมนี้ อยู่บ้านใกล้ชิดติดกันในกรุงเทพฯ ไม่ได้สนใจกันเลยนะ แล้วไม่รู้หม้อข้าวหม้อแกงเขามีเท่าไร เพราะไม่สนใจกัน ใช่รึเปล่า ถ้าเกิดสนใจขึ้นมา ไกลหน่อยก็ยังรู้ หม้อข้าวหม้อแกงมีเท่าไร นี่เราขาดการสนใจกัน ขาดความเอาใจใส่กัน จึงไม่รู้เรื่องของเขา ถ้าเราเกิดสนใจเพ่งเข้าไปปั๊บก็ฉายออกมาเลย ทำไมจะไม่รู้ **นี่เคล็ดลับ วิธีปฏิบัติง่าย ๆ ที่สุดนะ ไม่ต้องไปเอาที่ไหนหรอก เอาในตัวของโยมนั่นล่ะ อารมณ์สัมผัส เกิดอะไรขึ้นมา**

แล้วท่านยังสอนวิธีปฏิบัติ **"สัมผัสต้นไม้"** นี่หลวงพ่อองค์นี้เก่งมาก ต้นไม้พูดได้ มันสัมผัสบอกอาการเราได้นะ จากการที่เราคิดอารมณ์นี่ ไม่ต้องมานั่งหลับหูหลับตาไปนิพพานกันทั้งหมดหรอกนะ โยมอย่าพึ่งไปนิพพานหมดนะ เดี๋ยวไม่มีเพื่อนคุยนะ เอาไว้คุยกันก่อนเถอะ ไม่ใช่มาหลับตา เดี๋ยวมานั่งสมาธิภาวนาไปนิพพานหมดเลย เลยไม่ต้องมาคุยกัน เอาแค่นี้เอาให้ได้ แค่นี้ทำไม่ได้ **อ่านออก บอกได้ ใช้เป็น รู้นิสัยคน แล้วสามารถจะรู้คนนี้มีนิสัยยังไง จะแก้ยังไง เท่านี้พอแล้วนะ** สำคัญเลย

เลยไปนิพพานกันหมดเลย โปสะถังศาลาพังไปหลายหลัง ไม่เห็นไปทางเหนือทางใต้ นี่ไม่ได้ว่าใคร พูดสนุก ๆ นะโยมนะ โยมก็ชอบสนุกนะก็อย่างนี้แหละ โปสะถังกันอยู่เรื่อย เห็นศาลาพังหลายหลัง สร้างกันหลายหลังแล้วนี่ ก็ยังไม่อ่านคนออกเลย ยังบอกไม่ได้ ใช้ไม่เป็น โอ๊ย ! ผู้เฒ่าผู้แก่ พอเทศน์ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า "สาธุ สาธุ สาธุ" อื้อหือ พอจบ เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้ "แหมเจ้าประคุณเอ๊ย เทศน์เพราะเหลือเกิน จับใจเหลือเกิน" เทศน์เรื่องอะไรเหรอโยม "โธ่เอ๊ย ! ท่านเอ๊ย จำไม่ได้เล้ย" จำไม่ได้เลย นี่ถึงเรียกว่า โปสะถัง นะโยมนะ นี่เหตุผลดังกล่าวมา

แล้วขอแนะแนวฝากเคล็ดลับวิธีปฏิบัติไว้ด้วย ไม่ต้องไปนั่งหลับตาคืนยันรุ่ง วันยังค่ำ เดี๋ยวเผลอไป ไปนิพพานกันหมด เลยไม่ต้องกลับมานะ ไม่ต้องไปชั้นนั้นหรอก เอาชั้นต้น ๆ นี่แหละ **ชั้นอ่านออกบอกได้ ใช้เป็น ชั้นรู้นิสัยคน ชั้นที่จะปรับปรุงคนให้กลับกลายเป็นคนดีนี่ทำได้ไหม และจะเปลี่ยนนิสัยเขาให้กลับกลายเป็นนิสัยดีนี่ทำอย่างไร** ทำอย่างไรในสังคมนี้ พระพุทธเจ้าทรงฉลาดมากและรู้กลเม็ด ยุทธวิธีการสอน ฝึกคนไม่เกินพระพุทธเจ้าเลยนะ

เดี๋ยวนี้ฝึกไปตามนิสัยปัจจัย ชอบทางไหนก็ยัดเยียดไอ้สิ่งที่เขาชอบไป เดี๋ยวนี้นะป้อยอ ป้อแยกันเหลือเกิน และ**พระสงฆ์เราก็แน่เลยให้พรเกินโควต้า โยมก็แน่ค้ากำไรเกินควร ไม่ถูกสัดส่วนกัน เลยไปกันไม่ได้ เหลือวิสัยที่จะเป็นไปได้ เลยหาว่าบุญไม่ช่วย กุศลไม่ช่วย**

พระเดี๋ยวนี้ท่านก็แน่ เดี๋ยวจะหาว่าไปว่าท่านนะ ถวายของมากก็ให้พรมาก ถวายน้อยก็ให้พรน้อย บางทีให้พร อาตมาเคยไปสวดมนต์ ท่านให้พรยืนอยู่ตั้งนาน โอ้โฮ ! ให้จังเลย เราก็แหงะไป อ้อ ! บ้านนี้เขาถวายมาก ให้พรนานจังเลย โอ้โฮ ! "เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี ให้เลื่อนสี่ขั้น ห้าขั้น" มีที่ไหนแหม ! ให้เลื่อนจากซี ๓ ไปซี ๕ ซี ๖ มีที่ไหน แหมให้พรเกินโควต้า โยมก็รับพรเลย ค้ากำไรเกินควร เลยมันจะไปกันได้หรือ เลยบุญไม่ช่วย กุศลไม่ช่วย มันเหลือวิสัยที่จะเป็นไปได้นะ เอ้า ! โยม ขอฝากความคิดนี้ไว้ด้วย **มันเหลือวิสัยเหลือเกินนะ เลยเราเข้าใจว่าบุญกุศลนี้ช่วยเราไม่ได้ เลยเลิกทำบุญกันเสียมากมายทุกวันนี้ นี่ล่ะเป็นเรื่องสำคัญ** อาตมาขอเล่าเคล็ดลับในวันนี้ต่อไป ยังไม่ต้องนั่งภาวนากันหรอก เดี๋ยวจะไปนิพพานกันหมด เอาแค่แนะแนวกันดีกว่านะ แนะแนว ๆ นี่ อาตมาไม่ใช่อาจารย์ฝึก เป็นอาจารย์แนะแนวเท่านั้น

นี่ก็เล่าถึงประสบการณ์ของอาตมาในอรัญราวป่า ท่านก็สอนอาตมาว่า **"นี่คุณรู้ไหม อารมณ์แบบนี้เป็นยังไง"**

"ไม่ทราบครับหลวงพ่อ"

"จำอารมณ์ไว้ หนึ่ง – ตื่นนอนขึ้นมา มีอารมณ์ยังไง วสีเข้าออก ไปได้สตางค์หรือเสียเงิน อารมณ์ค้างแบบนี้ ไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้นมา เหมือนเราเป็นนักธุรกิจ" แหม ! **ท่านสอนประยุกต์จริง ๆ นี่ พระในป่านะ สอนประยุกต์จริง ๆ และทำให้เราเข้าใจคำพูดท่านได้มาก ซึ้งเหลือเกิน ซึ้งจริง ๆ**

"รู้จักอารมณ์ไหม" บอก "ไม่ทราบ" ท่านว่าไง

"อารมณ์คืออะไร คือลมหายใจ ยาวสั้น อารมณ์จิต จิตเป็นธรรมชาติคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เป็นเวลานานเหมือนเทปบันทึกเสียง **คลำไม่ได้ ไม่มีตัวมีตน เป็นนามธรรม แล้วอารมณ์แบบนี้ไปได้อะไรขึ้นมา** ถ้าอารมณ์ฉุนเฉียว เกรี้ยวกราดขนาดนี้ เป็นนักธุรกิจไปทำการค้าไม่ได้เรื่องเลย" ท่านว่าอย่างนี้นะ

"แล้วจำอารมณ์นี้ไว้ให้ได้ แล้วสัมผัสกับอารมณ์ต่าง ๆ จากบุคคลที่เดินเข้ามา สัมผัสอารมณ์ ไฟกระแสอะไรอยู่ที่เรา" ถ้าสติเราครบแล้ว เราจะรู้กระแสไฟของคนโน้น อ่อน เบา หนัก ละเอียดถี่ถ้วนประการใด จะรู้ได้โดยวิธีนี้ **แต่โยมต้องฝึกอารมณ์นี้**

แล้วก็ท่านสอนต่อไปว่า **"ให้รู้อายตนะ เรียนที่ไหน เรียนที่ตัวเรา"** ท่านบอกอย่างนี้เลยนะ เอาสั้น ๆ ง่าย ๆ เลย **"ตาเห็นรูป มีศีลไหมที่ตา หูได้ยินเสียง มีศีลที่หูไหม จมูกได้กลิ่น มีศีลที่จมูกไหม ลิ้นรับรสอาหาร มีศีลที่ลิ้นไหม กายสัมผัสร้อนหนาวอ่อนแข็งที่นั่งลงไป มีศีลไหม"** อาตมาฟังงง ฟังงงเลย ท่านบอก

"ตาเห็นรูปเข้าแล้ว สติมีไหม"

"มีครับหลวงพ่อ"

"เออ นั่นแหละศีล" **ถ้าสติไม่มี ไม่มีศีลนะ ท่านว่าอย่างนี้**

แล้วท่านพูดบอกว่า **"ศีลต้องมีเรือนให้เขาอยู่"** บอก เธอก็ต้องมีกุฏิอยู่ใช่ไหม เหมือนญาติโยมก็ต้องมีอาคารสถานที่ จะนั่งตากแดดตาก

ฝนอยู่คงไม่ได้ มันต้องมีเรือน **เพราะฉะนั้น ตาเห็นรูปมีสติไว้ สติเกิด เฉลียว ปัญญาคือความรู้รูป เฉลียวใจคือระลึกก่อน รู้ตัวสัมปชัญญะ พร้อมด้วยประกอบขึ้นมา คือรูปนามต่าง ๆ แล้วมีสติไว้** เท่านี้นะ

ท่านบอกตามีศีลไว้ มีศีลแล้วมีอะไรอีก **ตาก็เพิ่มทรัพย์ มีคุณสมบัติทางตา** นี่เท่านี้ ใช้ได้ทุกเวลาเลย ไม่ต้องมานั่ง ใช้ได้ทุกเวลา นักธุรกิจใช้ทางนี้ แล้วท่านบอกว่า **"ไปไหน เอาตาหูเป็นครูใหญ่"** อย่าเอาปากไปนะ ปากนี่ไม่ใช่ครูใหญ่นะ ปากนี่ครูน้อย ไม่ใช่ครูใหญ่ ส่วนมากเราเอาปากเป็นครูใหญ่ **เสียนะ** ไม่เชื่อครูใหญ่ **"ตาดู หูฟัง จิต คิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ ริเริ่มดำเนินงานทางวาจาทีหลัง"** นี่ท่านสอน คมคายไหม แหมสอนดีเหลือเกิน อาตมาได้ตรงนี้เอง บอก ตามีศีล มีศีล แล้วทรัพย์มา หูมีศีลไหม มีสติไหมฟังนี่ เขาด่าเข้าแล้ว เขาด่าโยมเข้าแล้ว ถ้าหูไม่มีศีลทำไง ได้ยินเขาด่าโยม นินทาโยม หูไม่มีศีล ทรัพย์ไม่มาทำ ยังไง ในเมื่อขาดสติ เดี๋ยวเถอะ ๆ เดี๋ยวได้เรื่อง ด่ามาคำ เราก็ ๒ คำ ออกไปเลย เอาปากออกไปแล้ว จะไปยั้นอะไร เธอมาด่าฉันเรอะ ก็เรื่อง อะไรมาเหยียบจมูกฉัน ฉันก็ด่าเธอบ้างซิ นี่หูไม่มีศีล ท่านว่าอย่างนั้น

"ตั้งสติไว้ หูมีศีล แล้วหูก็จะมีทรัพย์ พอมีศีลทรัพย์มา ปากมี ศีลไหม มีสติก่อนพูด พูดไปแล้วเอาปัจจุบันธรรม ปัจจุบันธรรม ปากมี ศีล มีสติครบ ปากมีศีลทรัพย์มา พูดเป็นเงินเป็นทองเลย พูดโดยมีสติ สติดีพูดเป็นศีล ศีละเกิดวาทะ เป็นวาทศิลป์ พูดเป็นเงินเป็นทอง" นี่ ท่านสอนลึกซึ้งเหลือเกินนะ แล้วก็ได้ความว่า **"เงินก็จะได้ไหลนอง ทอง**

ก็จะได้ไหลมา ถ้าปากไม่มีศีล เงินไม่ไหลนอง ทองไม่ไหลมา พูดไปพูดมาเสียเงินเสียทองปากแตกอีกด้วย ปากไม่มีศีลนี่มักปากแตก” นี่ท่านพูดอย่างนี้นะ นี่เล่าต่อไป โดยวิธีนี้ โยมไม่ต้องไปนั่งหลับหูหลับตาคืนยังรุ่งวันยังค่ำ เดี๋ยวไปนิพพานหมด ไม่มีเพื่อนคุยเลยนะ เอาศีลตรงนี้ให้ได้คุณสมบัติคือทรัพย์ เงินจะได้ไหลนอง ทองก็จะได้ไหลมา ใช่ไหมโยมคนตาไม่มีทรัพย์ คนหูไม่มีทรัพย์ไปไหนทำมาหากินไม่รวย ไม่รวยอย่างแน่นอน โยมถ้าจะหาว่า คนนี้มาเป็นลูกเขยเราดีไหม มาเป็นลูกสะใภ้เราดีไหม ดูตรงนั้น ตามีทรัพย์ไหม หูมีทรัพย์ไหม จมูกมีทรัพย์ไหม ปากมีทรัพย์ไหม ก็หมายความว่า **“อายตนะมีศีล สมาธิ ปัญญา”** อยู่ตรงนี้นะอาตมาไปได้ในป่า

อพิโธ่ เรียนมาตั้งมากมาย **เรียนเหาะด้วยนะ เสกคาถาอยู่ตั้งปีอยากเหาะ** แล้วไปได้อีกวัดหนึ่ง ท่านบอกคาถาหายตัวได้ อาตมาเสกกลางวันกลางคืน กลางวันกลางคืน ข้าวปลาไม่กินเลย ไม่เห็นหายตัวสักที เลยอาตมาได้คาถาอยู่บทหนึ่งหายตัวได้ หายตัวได้จริง ๆ นะ เดี๋ยวจะบอกให้โยมไปเดี๋ยวนี้ เอาไปใช้ ถ้าโยมจะหายตัวนะ ไปบอกลูกหลานที่อยู่ในห้องนี้ “ลูกหลานเอ๋ย คุณย่า/คุณยาย/คุณแม่ จะหายตัวให้เจ้าดู ขอให้เจ้าทุกคนหลับตาทั้งหมด” แล้วหายวับไปกับตา นี่อาตมาไปได้มาจากพระอาจารย์ แหม ! หลงไปเสกแทบตายมันก็ไม่หาย อพิโธ่ไปโง่ซะนานเลยให้ทุกคนหลับตาซะ อาตมาจะได้แสดงอภินิหารออกจากประตูไปโดยโยมไม่เห็น

อันนี้จับจุดได้เลย โยมจำไปเถอะจ้ะ **คนที่มีคุณสมบัติทรัพย์อันประเสริฐนี้ ต้องตามีทรัพย์ หูมีทรัพย์ เงินไม่ต้องพูดกันนะ ถ้าตามีทรัพย์ หูมีทรัพย์ ปากมีทรัพย์ กายมีทรัพย์ คุณสมบัติครบ มีทั้งศีล มีทั้งสมาธิ มีทั้งปัญญา อยู่ทางอายตนะอินทรีย์สัมผัสเกิดศีล แล้วก็แสดงเหตุผลออกมาจากธรรมะ** จะสังเกตได้ยังไง ยกตัวอย่าง ของเกะกะหมดนี่ ดูซิ คนนี้เดินไปจะเก็บไหม คนที่ตามีทรัพย์ จะเก็บหมดเลยนะ เก็บเรียบหมดเลยนะ เข้าท่าแล้ว ไอ้คนตาไม่มีทรัพย์ เหยียบไปเลยช่างแม่มันไม่ใช่ของเรา นี่สังเกตได้ นี่คนนี้ตาไม่มีทรัพย์เลยนะ **คนที่หูมีทรัพย์ หมายความว่า เขาพูดกันไม่ดี แสดงออกปากมีทรัพย์ พูดให้เขาเกิดความสามัคคีกัน พูดให้เขารักกันได้ โดยจากร้ายกลายดีมั่งมีศรีสุข** คนประเภทนี้เอามาเป็นลูกสะใภ้ เอามาเป็นลูกเขยรวยสะบัด รวยสะบัดเลยทีเดียว ถ้าคนไหนตาไม่มีทรัพย์ หูไม่มีทรัพย์ ไม่มีคุณสมบัติ เอาตรงนี้ **นี่พระในป่าท่านสอน** แล้วเดินไป ไม่มีเก็บ ของจะเสียหายช่างมันเหยียบมันลงไปเลยไม่ใช่ของเรา แต่ถ้าคนตามีทรัพย์ จะไปบ้านใครก็ตามอะไรเกะกะเก็บเลย เอ๊ะ นี่มันจะขวาง เดี๋ยวคนอื่นเขามาจะเหยียบเข้าแล้วมันจะแตก หยิบเลย นี่คนชนิดนี้ไปเป็นลูกเขยใคร รวยสบาย ไปเป็นลูกสะใภ้ใคร แม่ผัวสะดวกมาก นี่เอาแค่นี้กัน

แต่ไม่ต้องไปหลับตาไปนิพพาน นี่ลูกหลานอย่ามายุ่งนะ อย่ามายุ่งกับแม่นะ แม่จะไปนิพพาน เดี๋ยวนั่งสมาธิ อย่ามากวนใจนะ พอลูกหลานเสียงเอ็ดเสียงดังหน่อย พอออกสมาธิมาด่าแหลกเลย ด่าแหลก

เลย โอ้โฮ ! น้อยไป กูว่าแล้ว ขอประทานโทษนี่พูดตามเขา นี่เรื่องจริง "ไม่น่าจะมารบกวนแม่เลย แม่จะทำสมณกิจ แม่จะบำเพ็ญสมณธรรม หลานบาปมาก มาเสียงเอ็ดเสียงดังให้คุณยาย/คุณย่า อย่างนี้น่ะหลาน บาปที่สุด" อาตมาคำนวณแล้ว ทบทวนประเมินผลว่าใครบาปมากกว่ากัน นั่งสมาธิออกมาไปด่าหลาน แถมตีตกใต้ถุนรุนช่องไป เลยแสดงว่าทำให้เสียสมณธรรมปฏิสารูป "ยายกำลังจะมานั่งสมาธิไปนิพพาน แล้วมากวนยาย ทำให้ยายเสียอย่างนี้น่ะ บาป เจ้าจะเป็นเปรต"

อาตมาไปทบทวนเลย แล้วเอาตาชั่งขึ้นมาดู เอาตราชูขึ้นมาชั่ง แสดงว่าหลานไม่บาปเลยแม้แต่นิดเดียว ยายบาปตั้ง ๕ เท่า เพราะไปด่าหลาน **ก็นั่งสมาธิกำหนดแล้ว ทำไมถึงไปด่าเล่า** แล้วจะไปนิพพานได้หรือ อาตมาว่าเด็กไม่ผิด เพราะเด็กมันเคยเล่น แล้วยายนั่งสมาธิ แล้วเด็กมันจะไปรู้เรื่องอะไรเล่า ทำไมไม่ไปนั่งที่เงียบ ๆ จากเสียงเด็กเล่า แล้วก็ไปชี้หน้าชี้ตา "แหม ! นี่อีหนู ไปว่าลูกเธอนะ ยายจะนั่งสมาธิทำสมณธรรมให้เกลี้ยงเกลา ขัดกิเลส" เลยพอออกไป ก็เพิ่มกิเลสเข้าไปอีกห้าเท่า ห้าเท่าเลย นี่อย่างนี้นะ แล้วจะเกิดประโยชน์อย่างใด อย่างนี้เป็นต้น

แล้วก็จะพูดต่อไปว่า นี่โยมนะ **อยู่ในตัวของเรานี่เอง แล้วทีนี้ก็เห็นอะไรตั้งสติไว้** แต่พลังงานของสมาธิภาวนานี้ ต้องเดินจงกรมและนั่งสมาธิ **กายจะยืน จะเดิน จะนั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา หลวงพ่อท่านบอก ตั้งสติไว้** อย่าได้ผลุนผลันพลันแล่นเลย เดินช้า ๆ ฝึกไปช้า ๆ

อารมณ์ช้า ๆ **แล้วใช้กำหนดจิต ใช้สติทุกประการ นี่แหละทางสายเอกของบรมโลกเชษฐ์ศาสดาจารย์ ท่านสอนกันมาอย่างนี้**

แล้วทีนี้มีเวทนา สุขหรือ ทุกข์หนอ อุเบกขาเวทนาประการใด ตั้งสติไว้ เช่น เวลาเราดีใจมากนะโยมนะ ไม่ต้องไปนั่งภาวนาเลย พอดีใจมากตั้งสติไว้ อย่าดีใจเกินไปเลย ดีใจมากเกินสุดขีดนี่นะ ช็อคตายได้ หรือเป็นวิกลจริตบ้าไปเลย เสียใจมากเป็นทุกขเวทนา แล้วช็อคตายได้ เสียใจจนสุดขีดจิตต้องตกใต้สำนึกเมื่อไร เป็นวิกลจริต เป็นบ้า ไม่ต้องไปรักษาศรีธัญญา ไม่หายตลอดชาติ ไม่ต้องหาย เป็นกฎแห่งกรรมแล้ว ไม่ต้องรักษาแต่ประการใด พระพุทธเจ้าจึงสอนให้กำหนดเวทนา ตั้งสติไว้ ดีใจมาก อย่า อย่านะ อย่าประมาทนะ ตั้งสติเข้าไว้ ๆ เสียใจมากตั้งสติเข้าไว้ ถอนความเสียใจให้ลดน้อยถอยลงมา แล้วเราจะได้ใช้วิจารณญาณจากสมาธิภาวนาบทนี้จากทุกขเวทนา เมื่อยปวดทั่วสกนธ์กายนี้ พิจารณาเวทนานั้นว่ามันสูงต่ำแค่ไหน

"ไปวัดกระซิบบอกเบา ๆ ฟังเขาสอน ชีวิตของเราเกิดมาไม่ถาวร อย่ามัวนอนหลงเล่นไม่เป็นการ ไฟสามกอง กองเผาอยู่เสมอ อย่าเลินเล่อเร่งทำพระกรรมฐาน ไหน ๆ ชีวิตเกิดมาในสากลโลกมนุษย์นี้ ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น เวลาจะใกล้ตายญาติมิตรบอกให้คิดถึงคุณพระพุทธัง คุณพระพุทโธ พระธัมโม พระสังโฆ รู้ยากที่สุดคุณพระพุทธัง เพราะกำลังเวทนาทุกข์กล้าเอย" ทุกข์ท่วมท้นพ้นวิสัยแล้ว แล้วเราก็จะจิตฟุ้งซ่าน เพราะกำหนดเวทนาไม่ได้เลยว่า มันมีกี่เปอร์เซ็นต์ในตัวของเรานี้ ถ้ามัน

ขึ้นสูงสุดแล้ว เราไม่รู้ทุกข์ ที่มาของทุกข์จากเวทนาแล้ว เราจะไม่พบของจริงของชีวิตนี้แต่ประการใด จึงต้องมีสติไว้ทุกประการ นี่สติปัฏฐาน ๔ ทางสายเอกอยู่ที่นี่

จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตผันแปรกลับกลอก จิตนี้เป็นธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เป็นเวลานานเหมือนเทปบันทึกเสียง ในเมื่อจิตนี้บังคับบัญชาไม่ได้ ห้ามไม่ได้ ห้ามไม่ให้คิดไม่ได้ มันจะต้องฟุ้งซ่านอยู่ตลอดเวลา **ในเมื่อโยมคิดอะไร ต้องตั้งสติตามไป เอาสติตามรู้ตามเห็นเป็นพยานหลักฐาน ไม่จำเป็นต้องนั่งสมาธิให้เคร่งเครียดแต่ประการใด** ถ้ามีความคิดอะไร โยมอย่าลืมสติ เป็นนายตรวจนายท้ายเรือไปด้วย ตามไปด้วย เพื่อนายท้ายจะได้ไม่โต๋เต๋ เพราะจิตเป็นธรรมชาติ ต้องคิดอย่างนั้นในอารมณ์ผลักไปสู่ที่ต่ำเสมอเหลวเป็นน้ำ **ไม่มีทางแล้วที่จิตจะเข้าสู่ภาวะด้วยตนเอง ต้องใช้สติตามรู้ทุกขณะ** อย่าเผลอ อย่าเลินเล่อ อย่าประมาทอาจองต่อสงครามชีวิตเลย โดยใช้วิธีนี้ นี่อาตมาก็ได้มาอย่างนี้

แล้วท่านให้อาตมาเรียน **ฝึกวิธีสัมผัสต้นไม้** จากอารมณ์ของเราไปสู่อารมณ์ต้นไม้นั้น นี่อาตมาทำได้แล้ว หมายความว่าเราเดินผ่านหน้าบ้านเขาไปเนี่ย ต้นไม้เขียวสด สดชื่นเหลือเกินเพราะเขารดน้ำ แต่อารมณ์ต้นไม้มันจะบอกเราว่า บ้านนี้จะใกล้ตาย บ้านนี้จะเกิดทุกข์ ต้นไม้บอกเราได้นะ มันแสดงอาการ แต่มันไม่มีปากเหมือนอย่างเรา พูดไม่ได้ แต่มันแสดงอาการบอกให้เราทราบได้ แล้วอีกบ้านหนึ่งต้นไม้เหี่ยว

แห้ง โยมก็จะทายเอาเองว่าบ้านนี้กำลังไม่เข้าท่า เพราะต้นไม้ไม่สดชื่นเลย แต่อย่าลืมนะว่า เขาไม่มีเวลารดน้ำต้นไม้ ไม่มีเวลาเอาน้ำรด แต่แสดงอาการบอกให้เราทราบได้ บ้านนี้กำลังมีความสุข ทั้งที่ต้นไม้แห้ง ๆ กำลังจะมีความสุข และจะเกิดร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี อารมณ์ต้นไม้มันมาบอกกับเราได้ เวลาเราผ่านเข้าไป เหมือนเรานี่โยมเข้าไปบ้านใคร ถึงบ้านนั้นไม่ต้องบ้านเป็นตึกนะ ไม่ใช่บ้านใหญ่ เป็นบ้านกระท่อมนะ พอเริ่มเข้าไปในเขตบ้านรู้สึกซาบซ่า เยือกเย็นในโลมา อยากจะอยู่เป็นวัน ๆ ในบ้านนี้ นี่บ้านกระท่อม

แต่อีกบ้านหนึ่งบ้านตึก เหลียวซ้ายแลขวาประดับมุกมากมาย แหมบ้านนี้บ้านเศรษฐีมั่งมีศรีสุข ถ้าจะสบายนะ แต่เหยียบเข้าไปเท่านั้นอีกด้านหนึ่งของธรณี รู้สึกร้อนอกร้อนใจ ซาบซ่าออกศีรษะแล้วลงปลายเท้า นั่งแล้วไม่มีความสุข แสดงว่าที่นี่จะเกิดอะไรขึ้นมาแล้ว ในไม่ช้าเจ้าของจะเกิดทะเลาะวิวาทกัน และเป็นถ้อยร้อยความในที่สุด นี่อารมณ์บ้านบอก นี่อย่างนี้นะ นี่แสดงเหตุผลจากอารมณ์ของบ้านมีประสบการณ์ ไม่ใช่บ้านนี้แสดงอาการ แต่เจ้าของบ้าน **“กฎแห่งกรรมแสดงให้เราทราบ”** ไม่ใช่บ้าน ไม่ใช่ตึก ไม่ใช่กระท่อมแสดง แต่แสดงถึงเจ้าของบ้าน

และโยมโปรดจำไว้ ซื้อรถสีอะไรจะดี แล้วจะเอารถแบบไหนดี โอ๊ยไอ้รถสีนี้มันชนเก่ง ไปซื้อรถอื่น สีอื่น โฉลกดีแล้วไม่ชน มันมีที่ไหน อย่าลืมนะ รถไม่มีจิตใจนะ เพราะฉะนั้น ฝากความห่วงใย และชะตา

กรรมอยู่ที่เจ้าของรถ เจ้าของรถเคราะห์ไม่ดี เคราะห์หามยามร้าย รถมันจะไปรู้เรื่องรู้ภาษาอะไร รถจะต้องเสียแหลกแตกรานเพราะเจ้าของบ้านนั่นเอง โยมจำไว้นะ ไม่ต้องไปหาหมอดูหรอก **โยมชอบสีอะไร สีไหนสบายใจ เอาสีนั้น** ไม่ต้องไปหาหมอดู หมอดูบอกสีแดง แต่โยมชอบสีเขียว ก็ฝืนใจไปซื้อสีแดงมา ก็ไม่สบายใจ จะเชื่อหมอดูได้ไหม ขอให้เชื่อความสบายใจของโยม สะดวกแล้ว สะดวกอีก **"สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง"** เป็นต้น สะดวกไหม ฤกษ์คืออากาศดี ยามดีต้องเวลาว่าง ถ้าโยมไม่ว่าง ยามดีไม่ได้ จะดำเนินงานต้องเครื่องพร้อม อุปกรณ์พร้อม พอพร้อมแล้ว ฤกษ์อากาศดี เวลานี้ว่าง เสาร์อาทิตย์ว่างไม่ได้ไปทำงานอื่น ดำเนินงานเลย **พร้อมแล้วรีบดำเนินงาน รวดเร็ว ทันใจ ถูกต้องเป็นธรรม เรียบร้อยทุกอย่างทุกประการ** นี่เอาอย่างนี้ โยมจำไว้ ถ้าหมอดูบอกเอารถสีแดง โยมชอบสีเขียว เอาสีแดงมาไม่สบายใจ จะไปซื้อมาทำไม ก็เอาสีสบายใจไม่ได้หรือ นี่เอาตำราพระพุทธเจ้า เลยผ่าไปเอาสีไม่สบายใจ "แหม ไม่ได้หรอกค่ะ หมอดูบอกว่าสีแดงถูกโฉลกรวยมหาศาล" พอสีแดงมาแล้ว ขับไปด้วยก็คิดไปด้วย "โธ่ สีรถ" เสื้อตัวนี้ไม่อยากใส่เลย แหมเราเคยใส่ตัวนั้นสบายใจ ใส่ตัวนี้เป็นยังไง ขับไปขับมา คิดไปด้วย คิดไปมา เผลอไปเผลอมา เปรี้ยง ! ชนเสาไฟฟ้าเลย สลบนี่เป็นอย่างนี้นะ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็ขอฝากญาติโยมนะ การเจริญวิปัสสนากรรมฐานก็ดี การสมาธิสมถภาวนาก็ตาม ทาน ศีล ภาวนา นี้ นี่ถ้าพูดกัน

เรื่อย ๆ นะ **ทานนี้ไม่ได้หมายความว่า ต้องเสียเงิน แต่ต้องรู้จักวิธีบริจาคทาน "ปุพพเจตนา"** อันนี้โยมรู้หมดทุกคนไม่ต้องชี้แจง **ก่อนทำสบายใจ กำลังทำสบายใจ ทำไปแล้วใหม่ ๆ สบายใจ ทำไปแล้วนานก็ยิ่งสบายใจ** นี่เอาหลักนี้มาตั้ง ไม่ใช่ โยมทำบุญ ๆ ควักกระเป๋าขาดไปเลย ไม่รู้เหนือรู้ใต้ จะได้บุญหรือ นี่วิธีปฏิบัติการทำบุญ นอกเหนือจากนั้นแล้ว **ทานต้องเสียเงิน ศีลต้องเสียเวลาแต่ไม่เสียเงิน แต่ภาวนากิจประจำวัตรกิจประจำวัน โดยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ไม่ต้องใช้เงิน และไม่ต้องใช้เวลา ทำได้ทุกขณะจิต** เวลาออกจากบ้านโยมมีปัญหานะ แก้ได้ระหว่างทางนี่ซิ แก้ได้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เกิดปัญหาขึ้นมาแก้ได้เลย สองเข้าบ้านมีปัญหานะ ไปถึงที่ออฟฟิศ ไปถึงนักธุรกิจ ไปถึงการค้ามีปัญหาทั้งหมด **แต่เรามีสติปัญญาดีเช่นนี้แล้ว ไม่มีการสร้างปัญหาสามารถจะแก้ปัญหาได้ทันท่วงทีปัจจุบันนี้** อย่างนี้ซิ ถ้าหากว่าโยมมีปัญหาอะไร แก้ไม่ได้ แก้ปัญหาไม่ได้ มีแต่สร้างปัญหาทำให้เดือดร้อนขึ้นมาในวันข้างหน้า อย่างนี้เรียกว่า ไม่มีสติ ไม่มีสมาธิ

ไม่จำต้องกล่าวว่าไปนั่งที่วัด ไปที่วัดของเราดีกว่า วัดอาคารสถานที่นั่นก็ไม่มีเวลาจะไป **เราก็เอาวัดของเรา** วัดขณะหยิบ จะยืนเดินนั่งนอน จะหยิบอะไร จะขายอะไร ถ้าอุดมคติคืออุดมการณ์ โยมอย่าลืมนะ โยมจำได้ไหมพระพุทธเจ้าสอนสติปัฏฐาน ๔ ทางสายเอกที่เมืองอะไรเมืองกุรุรัฐ อุดมสมบูรณ์ แล้วสมัยนี้เรียกว่า เมืองเดลฮี ที่ประเทศอินเดีย ทำไมสอนเรื่องนี้ อย่าลืม โยมโปรดทราบสรุปเหลือ ๑ **ถ้าคนใดมี**

สติสัมปชัญญะครบ อุดมคติอุดมการณ์จากสติปัฏฐาน ๔ แล้ว เงินไหลนอง ทองไหลมา หมายความว่า อุดมสมบูรณ์ ถ้าใครมีสติครบ อุดมสมบูรณ์ จึงเรียกว่า สติปัฏฐาน ๔

ที่เมืองกุรุรัฐ จะเป็นทาสกรรมกร ถามว่า เจริญอะไร อีกคนหนึ่งบอกว่า เจริญกายาคตาสติ สาธุ ดีแล้วกรรมกร, ถามอีกคนหนึ่ง เจริญอะไร เจริญเวทนา สาธุ ดีแล้ว บทใดบทหนึ่ง, อีกคนหนึ่ง ถามว่าเจริญอะไร เจริญจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตคิดอยู่เสมอ ห้ามไม่ให้คิดไม่ได้ **กำหนดสติ มีสติ ๆ มีสติการคิด มีสติฟุ้งซ่าน บอกอย่างนี้ อย่างนี้คนนั้นอุดมสมบูรณ์แน่ ถ้าเป็นพ่อค้าแม่ค้ารวยมหาศาล เพราะอุดมสมบูรณ์ด้วยสติ** ค้าขายมีสติ ปัญญาเกิดรู้ว่าขาดทุนได้กำไร รู้ล่วงหน้าซะด้วยนะ นี่จึงเรียกว่าอุดมสมบูรณ์ เรียกว่า เมืองเดลฮีสมัยปัจจุบันทุกวันนี้ แต่สมัยก่อนนี้เรียกว่า กุรุรัฐ แสดงเหตุผลให้ชัดขึ้นมาทำนองนี้ นี่อีกประการหนึ่งด้วย นี่โยมโปรดทราบไว้นะ **ถ้าคนไหนมีสติสัมปชัญญะครบแล้ว อุดมสมบูรณ์จริง ๆ นึกเงิน เงินมา นึกทอง ทองมา จึงสรุปว่า ธรรมะสติปัฏฐาน ๔ นี้ อุดมสมบูรณ์ พร้อมมูล บริบูรณ์ดีด้วยสติทุกประการ มีสติดีแล้ว สตางค์มา ถ้าคนไหนไม่มีสติ สตางค์หนี สตางค์หนีหมด แน่นอนนะ**

"วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม"

โยมสวดได้ไหม ได้ใช่ไหม สวดให้เป็นยังไง สวดให้เงินมา แล้วสวดแล้วเงินมาไหม มาหรือ เออ ! เข้าท่านะ เข้าท่าแล้ว อ้อ ! สวดแล้วเงินมาแฮะ อาตมาจะตอบให้โยมใหม่ ถ้าฝรั่งถามอย่าไปตอบอย่างนี้นะเดี๋ยวไปสวดเงินไม่มา ด่าเราแหลก คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า สวดทำไมโยม **"สวดให้จิตงอก"** สวดแล้วจิตงอก พอจิตงอกแล้ว เงินมันก็งอกจริง ๆ นะ ถ้าหากว่าสวดแล้วจิตมันหด เงินก็หดด้วย ไม่ใช่สวดแล้วได้เงินเลยโยม สวดแล้วจิตมันงอก พอจิตมันงอกนะ แล้วจิตก็เงย จิตแตกกิ่งก้านสาขา เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของจิตแล้ว เงินก็มา ถ้ายิ่งสวดไปแต่จิตหดนะ จิตยิ่งหดลงไป ๆ เงินหดด้วย ข้าวในหม้อหดไปด้วย หดหมด

เพราะฉะนั้น ตอบได้เลยว่า วิระทะโย วิระโคนายัง สวดให้จิตงอก เพราะจิตสบาย อุดมการณ์เกิดขึ้น มีสติครบ รับรองนึกเงินเงินไหลนอง นึกทองทองไหลมา โยมจำไว้ สวดให้จิตงอก **ถ้าจิตของท่านทั้งหลายงอกทุกคนนะ รับรองคิดอะไรสำเร็จตามเป้าหมาย และจุดประสงค์ทุกประการ** ถ้าจิตหดแล้วนะ หม้อแบตเตอรี่หมดไฟ รถทำไมจะไปได้คะคุณโยมคะ ไม่สตาร์ทละ หม้อแบตเตอรี่หมดแล้วทำยังไงจะไปได้ ไสตูด แล้วต้องไสไปเรื่อย ๆ ก็แย่ซิ ถึงทำอะไรก็ต้องเตือนกันเรื่อยไสเรื่อยเลยอย่างนี้ แล้วหนักเข้า ๆ ไม่เอาใจใส่แบตเตอรี่ กำลังใจตกกำลังใจตกมากนะจำไว้ หม้อแบตเตอรี่นี่ในเมื่อเราไม่ใช้มัน ไม่สตาร์ทมันหมดไฟไปนะ ต่อไปอะไรเสีย แผ่นผ้าเสีย ในเมื่อแผ่นผ้าเสียแล้วต่อไปทำยังไง ต้องโยนหม้อแบตเตอรี่ทิ้ง ซื้อใหม่ เสียเงินเยอะ นี่กำลังใจ

ตกนะ เพราะฉะนั้น **เพิ่มพลังจิต โดยใช้สติทุกประการ เท่านั้นเป็นการเพียงพอ** เพิ่มสติ เพิ่มกระแสไฟ ทั้งชาร์จ ทั้งสตาร์ท นี่สติตัวเดียวจับได้แล้ว

พระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าสอน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ย่นย่อเหลือ สิกขา ๓ ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา นี่พระในป่าท่านสอน สอนละเอียด สอนสั้น ๆ

จากสามเหลือสอง สองได้แก่อะไร สามมันมาก เอาสอง **สติ สัมปชัญญะ** ครบ

สองมากไปเสียแล้ว เอาเหลือหนึ่ง ได้แก่อะไร **"ความไม่ประมาท"** ทำอะไรไม่ประมาท

นี่ย่อแล้วนะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์เยอะไป เอาเหลือ ๓ – **ศีล สมาธิ ปัญญา** เอ้อมากซะอีกแล้ว เอาเหลือ ๒ ให้ได้เลย **สติ สัมปชัญญะ** นี่มีทั้งศีล สมาธิ ปัญญา จำไว้ **สตินี่คือมีศีลแล้ว สัมปชัญญะคือสมาธิ** นั่นแน่ สัมปชัญญะ รู้ตัว ๆ ๆ **จิตตั้ง ใจถึง พร้อมด้วยสมาธิ จิตตั้ง ใจถึง พร้อมแล้วเกิดอะไร เกิดปัญญา พร้อมแล้วเหลือหนึ่ง ทำอะไรไม่มีประมาทเลย เหลือหนึ่งวิธีปฏิบัติ** เห็นว่ามันมากนักจำยาก โยมก็ไม่ประมาท **สำคัญอีกที่ว่า ไม่ประมาทก็เดินไม่ได้หรอก ต้องทำไว้ตั้งแต่ต้น ทำไว้ตั้งแต่ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วศีล สมาธิ ปัญญา เหลือสอง สติ สัมปชัญญะ รู้ตัวอยู่เสมอ อย่าประมาท ๆ เกิดขึ้นแล้วข้อหนึ่ง นี่ท่านสอนมาอย่างนี้** แล้วอาตมาก็จับจุดได้ แล้วก็

กลับวัด ได้มาอย่างนี้ แล้วยังได้เคล็ดลับมาอีก เคล็ดลับนี่ถ้าโยมอยากจะทราบต้องคุยเป็นส่วนตัว คุยตรงนี้ไม่ได้หรอก โยมหลายคนเดี๋ยวจะไปพูดผิด เดี๋ยวจะไปหาว่าอาตมาบ้า บ้า ๆ บอ ๆ มาเล่าส่งเดชพระเชษฐาไปนะ

เอาล่ะ เล่าสั้น ๆ ไว้แค่นี้ว่า ได้ไปพบหลวงพ่อองค์ในป่านี้ แต่ก็ไม่ทราบว่าชื่ออะไร แต่มีลักษณาการคล้ายอายุ ๗๐ แต่คงจะกว่า เพราะโยมผู้ใหญ่บ้าน เห็นท่านอย่างนี้ ตั้งแต่โยมเขายังเล็ก ๆ แก้ผ้า จนโยมคนนี้อายุ ๘๔ ปีแล้ว ก็ยังเห็นอย่างนี้ แล้วโยมคนนี้ก็ตายไปแล้วด้วย ถ้าโยมผู้ใหญ่บ้านยังอยู่นะ อย่าลืมนะ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ โยมคนนี้อายุ ๘๔ นะ ถ้าโยมเขายังอยู่นี่ต้องร้อยกว่าปีนะ ตายไปแล้วผู้ใหญ่บ้านคนนี้ **แล้วตัวอาตมานี่จะหกสิบแล้วนะ ห้าสิบกว่าแล้วนะ แต่หลวงพ่อท่านก็ยังอยู่ด้วยนะเนี่ย**

แล้วมีเด็กอายุ ๑๑ ขวบ อยู่ในกรุงเทพฯ เด็กเล็ก ๆ นะ เด็กผู้หญิงเป็นลูกคนจีน อย่าไปเอ่ยถึงชื่อเขาเลย มันแปลกเหลือเกินที่ทำให้เขาไปรู้จักอาตมา เด็กคนนี้นั่งสมาธิเอง เด็กในกรุงเทพอายุ ๑๑ ขวบนั่งสมาธิเองนะ พ่อแม่เขาเป็นคนจีนทำธุรกิจการค้า เขาก็ไม่เคยได้สอนลูกเขานะ แต่น่าคิดเหลือเกิน ลูก ๑๑ ขวบ สอนพ่อแม่ แล้วพ่อแม่เขาเล่าให้อาตมาฟัง ถึงเวลาลูกต้องไปสวดมนต์ นี่เด็ก ๑๑ ขวบนะ เรียนอนุบาลมาตั้งแต่ต้น ไม่เคยสอบได้ที่ ๒ ได้ที่ ๑ ตลอดมา เด็กผู้หญิงนะ รูปร่างสวยน่าเกลียดน่าชัง ที่โบราณเขาบอก คนสวย ๆ ว่า น่าเกลียดนะ เด็ก

คนนี้นั่งสมาธิคืนละ ๑๕ นาที พ่อแม่สงสัยบอก "ลูกเอ๋ย เอามาทำไมนี่ ไปนั่ง เดี๋ยวจะบ้า" แต่เด็กก็ยังนั่ง นั่งเรื่อย ๆ มา แล้ววันหนึ่งบอกเตี่ย "วันที่เท่านั้น คนนี้จะตาย" เขาก็บอก เอ๊ะ ! ลูกเราจะบ้าซะแล้ว ถึงวันนั้นตายเลยนะ แล้ววันหนึ่งก็บอกญาติคนนั้นจะตาย ให้เตรียมไว้ เตี่ยแม่ก็คิดว่า เอ๊ะ ! ลูกถ้าจะบ้า ถึงเวลาคนนั้นก็ตายจริง ๆ

แล้วมาอีกวันหนึ่งก็บอก "คุณแม่ พรุ่งนี้ต้องไปกับเตี่ยด้วยนะ ไม่ไปไม่ได้นะ พรุ่งนี้ต้องไปกับเตี่ยให้ได้" แม่เขาก็บอกว่า "แม่ไปกับเตี่ยเจ้าไม่ได้ แม่มีธุระ จะต้องแยกกัน" เตี่ยเขาเป็นนักธุรกิจการค้า เขาจะต้องผ่านนครปฐมไปราชบุรี แต่แม่เขาก็มานึกว่า เอ๊ะ ! ลูกเราก็พูดจริงมาเรื่อย ๆ นะ งั้นลองไปดูซิ ก็ทิ้งงาน ก็ไปกับเตี่ยสองคน เตี่ยขับรถ ขากลับเป็นเวลาดึก ๔ ทุ่ม มาเกือบจะถึงนครปฐม มาทางราชบุรี ทางเก่านะ รถเสียหลัก แฉลงถนน คว่ำ แต่แม่นั่งท้าย คว่ำแล้วก็รถตะแคง แล้วแม่กระเด็นออกจากรถไป รถเก๋งนั้นก็ทับเตี่ยเขาที่ท้อง หายใจไม่ออก แม่เขาก็วิ่งไปบนถนนใหญ่ ไปกวักเอารถสิบล้อมาช่วยงัดรถ เห็นเตี่ยเขาบอกว่า ภายใน ๕ นาที ถ้าไม่มาเอาออก เขาตาย หายใจไม่ออก

แล้วผลสุดท้ายรวบรัดให้สั้น ก็มาคุยกับอาตมาที่วัด อาตมาถามบอก "หนู ไปทำสมาธิมาได้ยังไง ไปทำสมาธิมาตั้งแต่เมื่อไร" ตอบว่า "อ๋อ หลวงพ่อ หนูทำมาก่อนหลวงพ่อตั้งนาน" เอ้อ เด็กอายุ ๑๑ ขวบ บอกหนูทำมาก่อนหลวงพ่อตั้งนาน เอ๊ะ ! เราทำมาตั้งสามสิบกว่าปีแล้ว นี่เรื่องอัศจรรย์ที่กรุงเทพฯ นี่เล่าให้โยมฟัง แต่อย่าไปออกชื่อ เดี๋ยวพวก

โยมจะรู้ตรอกช่องทาง แต่อาตมารู้ว่า อ๋อ เขาคงทำมาก่อน เมื่อชาติก่อนไงเล่า ทำมาก่อน แล้วมาเกิดเนี่ย เหมือนอย่างโยมไปเชียงใหม่ ไปอยู่ก่อนเขา แต่คนนั้นไปทีหลัง ก็เป็นคนทีหลังไป ก็คงจะเป็นแบบนี้นะ

ทีนี้อาตมาก็กล่าวไปว่า "หนูทำยังไง" ก็ลองสัมภาษณ์ดู บอก "หลวงพ่อ หนูน่ะ พออายุ ๑๐ ขวบ หนูนอนฝัน ฝันว่ามีหลวงพ่อมาสอนสมาธิ แล้วก็ปลุกให้หนูลุกขึ้น แล้วสอนหนูวันละ ๑๕ นาที สอนทุกคืน สอนทำอย่างงั้น ๆ" เล่าได้ละเอียดด้วย แล้วอายุ ๑๑ ขวบนี่ก็ทำได้ดี และเขาบอกแนะเตี่ยแม่ให้ทำบุญ ทำอย่างงั้นได้บุญ ทำอย่างงี้ไม่ได้บุญ ถวายสังฆทานอย่างงั้นนะ นี่เด็ก ๑๑ ขวบนะ ถวายสังฆทานอย่างนี้นะเตี่ยนะ ทำอย่างนี้นะแม่นะ ถึงจะได้บุญ

เลยอาตมาก็สัมภาษณ์ บอก "หนู หลวงพ่อนี่รูปร่างลักษณะยังไงมาจากไหน" บอก "หนูไม่ทราบ ท่านห่มผ้าอย่างนั้น ๆ รูปร่างลักษณะอย่างนั้น ๆ ก็มาบอกให้หนูทำสมาธิอย่างนี้ ทุกคืน สอนคืนละ ๑๕ นาที" อาตมาก็ด้นเดาเลย เอ.. **หลวงพ่อองค์นี้ ก็ตรงกับที่เราไปพบในป่า** อันนี้ชี้ให้เห็นได้ชัดว่า เด็กคนนี้มีบุญ หนูคนนี้ก็พูดว่า "คุณแม่ขา ถ้าหนูอายุ ๑๖ หนูก็จะขอลาแม่ไป" เลยแม่ก็ไม่รู้จะทำยังไง ก็เที่ยวไปหาหมอดูว่าจะทำยังไงให้ลูกอยู่ได้ เลยมีหมอดูที่ไหนก็ไม่ทราบในกรุงเทพฯ บอกให้ยกเป็นลูกสาวพระซะ เลยเขาก็ถึงมารู้จักกับอาตมา ก็นำเด็กอายุ ๑๑ ขวบคนนี้ มายกให้เป็นลูกสาวอาตมา อาตมาถึงสัมภาษณ์ จึงรู้เรื่องกันเลยก็มายกให้เป็นลูกสาว โดยที่ไม่เคยรู้จักกันมาแต่ก่อน นี่อยู่ใน

กรุงเทพฯ นี่เอง เขาเป็นลูกคนจีน แล้วรู้เรื่องอะไรแปลก ๆ ทั้งหมด แล้วเขาบอกกำชับอาตมาไว้ด้วย บอกหลวงพ่ออย่าเอาเรื่องหนูไปพูดนะ "หนู ฉันจะขอรับประกันเธอไว้ รักษาหน้าลูกเข้าไว้จะไม่พูด แต่บางครั้งขอให้เล่าให้คนอื่นเขาฟัง คงไม่เป็นไร เล่ากับพูดคงไม่เหมือนกัน" หนูเขาหัวเราะ เขาบอกไม่ให้เอาเรื่องของเขาไปพูด บอก "หนูจ๋า ลูกสาวหลวงพ่อ ไม่เป็นไร หลวงพ่อจะไม่ไปพูดให้ใครฟัง แต่หลวงพ่ออาจจะเล่าให้เขาฟังคงไม่เป็นไรนะหนูนะ" เขาหัวเราะ นี่เรื่องแปลก ก็ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็หมดเวลา ก็ขอยุติไว้ก่อนแต่เพียงเท่านี้ แล้วโยมก็จะได้ดำเนินงานต่อไป

เรื่องของหลวงพ่อดำจากหนังสือ
"กฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ"

ปฐมเหตุ
ต้นพุทราในพระราชวังโบราณอยุธยา

โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

จากหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๕ หน้า ๒๕ – ๒๖

ขอฝาก พ.อ.ทองคำ ศรีโยธิน ไว้ด้วยว่าคัมภีร์ใบลานทองคำจารึกบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถานั้น อาตมาให้สัญญาสมเด็จพระพนรัตน์มาจะไม่ให้ใครดู ถ้าไปให้ใครดู อาตมาก็สิ้นชีวีแน่ ๆ เหมือน**อาจารย์ปถัมภ์ เรียนเมฆ** ที่ให้อาตมาเล่าเรื่องพระในป่าให้ฟัง

อาตมาบอกว่า ถ้าเล่าแล้ว อาจารย์ต้องตายนะ เขาบอกว่าตายให้ตาย เพราะพระในป่าบอกว่า ตายไปแล้ว ๓ เดือนจะฟื้น และบอกว่าวันนี้จะมาสาวไส้หลวงพ่อวัดอัมพวันให้หมด

เลยบอกว่า เอ้าตกลง โยมต้องตายนะ เลยเล่าเหตุการณ์ให้ฟังที่ร้านก๋วยเตี๋ยวปากบาง เขาอัดเทปไว้ ๕-๖ ม้วน ถ่ายรูปด้วย ขณะเล่ามีงูใหญ่โผล่ขึ้นมา ไม่มีรู หลานเขยจะตี ก็ห้ามไว้ ก็นึกว่าอาจารย์ปถัมภ์ต้องตายแน่

พอเล่าเหตุการณ์เรียบร้อย อาจารย์ปถัมภ์เอาพระเกศพระที่หล่อที่หอประชุมภาวนา-กรศรีทิพา มาขอถ่าย กลับไปเทปก็ไม่ติด รูปก็ถ่ายไม่ติด อาจารย์ปถัมภ์ก็แน่นที่หัวใจ รุ่งเช้าถึงแก่กรรม

ภรรยาอาจารย์ปถัมภ์ มาถามอาตมาว่า อาจารย์ปถัมภ์ จะฟื้นหลัง ๓ เดือนแล้วจริงหรือไม่ อาตมาบอกว่าโยมไปดูเสียให้ดี เลือดออกทาง หู ตา ปาก หรือเปล่า ถ้าออกแล้วไม่มีฟื้น ถ้าทวาร ๙ เปิดไม่มีฟื้นนะ

แต่คนที่ฟื้นแบบ พ.อ.เสนาะ ไม่ใช่ตายนะ แค่สลบไป หัวใจยังเต้นทำงานอยู่ ฟื้นได้ ถ้าขาดใจตาย ไม่มีลม วิญญาณออกไปแล้วไม่มีกลับมา พ้นจากเหตุการณ์พิเศษเท่านั้น เลยอาจารย์ปถัมภ์ถึงแก่ความตาย ถ้าอาตมาไม่ได้รับสัญญามา จะให้คุณโยมทองคำดูให้ได้

อย่าลืมนะเขาขึ้นไปยอดเจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคลกัน อาตมาโดดลงบ่อ ถ้าขึ้นไม่ได้ก็ขอตายที่นี่ ที่สมเด็จพระพนรัตน์ท่านมาเข้าฝันบอก และได้ตามนั้นด้วย

อาตมาถึงยืนยันว่า พระสงฆ์ไทยเรานี้ มีความรู้ในพระพุทธศาสนาลึกซึ้ง กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี พระอุบาลีที่ไปประกาศศาสนาที่ประเทศศรีลังกา ท่านแปลพระไตรปิฎกจบ สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ท่านเป็นผู้รจนาฉันท์บาลีว่าด้วยชัยชนะของพระพุทธเจ้า ๘ บทที่เรียก พาหุงมหากา (รุณิโก) ขึ้นมา ถวายพระพรชัยมงคลแด่สมเด็จพระนเรศวร

อาตมาจึงให้เขาสวดมนต์บท “พาหุง มหากาฯ” เป็นประจำ **ถ้าเด็กมีศรัทธาสวด สอบได้ที่หนึ่งเลย** ถ้าสวดไปซังกะตาย ไม่มีศรัทธาสวด รับรองไม่ได้ผล

บท “พาหุงมหากาฯ” เป็นจารึกของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว เอาประวัติที่พระพุทธเจ้าผจญมาร มารจนาขึ้น แล้วท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ เอาไปเผยแผ่ที่ประเทศศรีลังกา จนได้รับยกย่องมาจนทุกวันนี้

ข้อความบางส่วนจากบทความ

เรื่องคุณแม่สุ่ม
นิมนต์หลวงพ่ออยู่ปฏิบัติกรรมฐาน

ถอดเทปโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร แมลงภู่

๕ ก.ค. ๓๕

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๖ หน้า ๘๔ – ๘๕

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๙ หลวงพ่ออาพาธหนัก ฉันกำลังนั่งกรรมฐานอยู่ **หลวงพ่อดำ** (หลวงพ่อในป่าเป็นอาจารย์ของหลวงพ่อ) มาบอกให้ไปนิมนต์หลวงพ่อ หลวงพ่อท่านจะไม่อยู่แล้ว ท่านนำพานมาให้ดูเป็นตัวอย่าง มีผ้าสบงวางบนพาน ดอกบัว ๓ ดอก ธูปเทียน ท่านนำมายื่นให้ฉัน ฉันก็ไม่รับ ฉันเป็นผู้หญิงจะรับอย่างไร นึกในใจว่า เอ๊ะ เราจะตายเสียแล้วหรืออย่างไร ท่านบอกว่า ไม่ใช่ นำมาดูตัวอย่าง ให้จัดเตรียมนิมนต์เจ้าอาวาส ท่านจะไม่อยู่แล้วนะ ท่านจะละสังขารไปแล้ว ท่านบอกว่า “นิมนต์ให้อยู่ปฏิบัติกรรมฐาน” พอฉันรับพานจากท่าน ก็ออกจากกรรมฐานพอดี ฉันก็ไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านก็บอกว่า **จริง** ฉันเลยจัดพาน ซื้อผ้าสบง ดอกไม้ ธูปเทียน ไปด้วยกัน ๓ คนมี แม่ฉ่ำชื่น ยายเตียง และฉัน ไปนิมนต์ท่านที่กุฏิ ท่านบอกว่า “เอ้า รับอยู่ก็เอา”

นิมนต์ครั้งนั้นเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นก็นิมนต์ทุกปี ก่อนที่จะถึงวันคล้ายวันเกิด ๑๕ สิงหาคมของทุกปี หลวงพ่อดำท่านบอกว่า ท่านจะมาปฏิบัติด้วย และจะบอกหลวงพ่อให้มาปฏิบัติ ฉันเลยปูอาสนะไว้ ๒ ที่ หลวงพ่อ ๑ ที่ หลวงพ่อดำ ๑ ที่

หลวงพ่อท่านบอกว่า ถ้าสามทุ่มไม่มาให้รอถึงสี่ทุ่ม ปฏิบัติทุกวันเป็นเวลา ๔ เดือน ตั้งแต่ในพรรษา ต่อมานอกพรรษาอีก ใครไม่ทำก็ช่าง ฉันเลิก ๔ ทุ่มทุกวัน ที่ศาลาปฏิบัติพระกรรมฐานจะเลิกกัน ๓ ทุ่มครึ่ง ฉันอยู่ถึง ๔ ทุ่ม มีผู้ศรัทธาปฏิบัติต่อด้วย ๓ - ๔ คน

ข้อความบางส่วนจาก

สนทนาธรรมกับ พ.อ.ชม สุคันธรัต

โดย พระราชสุทธิญาณมงคล

๑๙ เม.ย. ๓๖

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๗ หน้า ๓๔๓ – ๓๕๑

อาตมารู้จักกับ **พ.อ.ชม สุคันธรัต** ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ ตอนนั้นมียศเป็นพันโท เป็นผู้บังคับกองพันทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี นั่งสมาธิเก่งตั้งแต่ยังหนุ่มกับอาจารย์ที่อยู่ในป่า อาตมาเคยแลกเปลี่ยนความรู้กับท่านในสมัยนั้น

เดี๋ยวนี้ พ.อ.ชม สุคันธรัต อายุ ๗๐ ปีแล้ว มีบ้านอยู่กรุงเทพมหานคร ได้มาที่วัดอัมพวัน พอมีโอกาสท่านได้ถามข้อข้องใจและแลกเปลี่ยนความรู้กัน

พ.อ. ชม :

เรื่องการเข้าทรงนี่ มันเป็นอีกตัวหนึ่งต่างหาก ปรากฏเป็นเสียงได้อย่างสมเด็จฯโต (สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี) อย่างน้อยได้ฌานเรื่องอะไรจึงจะมาเข้าทรง และทำไมวิญญาณสมเด็จฯโตองค์เดียว จึงเข้าทรงได้ ๑๐ กว่าแห่งพร้อม ๆ กัน แสดงว่าโกหกแล้ว ไม่มีใครแก้ปัญหาได้ พอ**อาจารย์ในดง**อธิบายเพิ่งจะรู้

ท่านอธิบายว่า จิตที่ไม่อยากตาย ยังมีตัวอยู่ เขาเรียกวิญญาณประจำร่างหรือแม่ซื้อ จิตแท้อีกอันหนึ่ง จิตแท้มันไปเกิดทันทีก็จำญาติไม่ได้ แต่ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาก็จำญาติได้ ลงมาช่วยมนุษย์ได้

เหมือนอย่างสุวรรณสาม แม่ไปอยู่ชั้นดุสิต จำได้ว่า เอ๊ะ! ลูกนี่ลูกกำลังถูกศรพิษจึงลงมาช่วย

คนที่กำลังจะตายท่านว่าจะแยกเป็นสอง **วิญญาณแท้**ไปเกิดแล้วมันระลึกชาติได้ แต่วิญญาณที่ไม่อยากตายเรียกว่า **สัมภเวสี** แปลว่าวิญญาณประจำร่าง และวิญญาณประจำร่างก็เป็นกายทิพย์เหมือนกัน

เราจะรู้ว่ายืนยันกันอย่างไร ก็ดูว่ารัสเซียเกิดถ่ายรูปได้ ทีแรกเราถ่ายรูปคนตายไม่เป็นกายทิพย์ ตัวเท่าเก่าเป็นแก้วใส มันตรงกับคนที่ตายแล้ว ไปเห็นนรกสวรรค์ตัวเป็นแก้วใสไปเหมือนกัน

ตกลงกลายเป็นว่าตัวเรานี้มีกายหยาบกับกายใน กายในเป็นตัวไม่อยากตาย จิตตัวไม่อยากตาย จะกระเด็นออกไป นึกว่าตัวไม่ตาย

ถ้าอายุ ๔๐ ปี ก็นึกว่าตัวอายุ ๔๐ ปี นึกว่าตัวไม่ตาย เมื่อมันเป็นกายทิพย์อยู่เป็นหมื่นปีแสนปีได้ เพราะมันไม่กินอาหาร เหมือนเทวดาเทวดาชั้นที่ ๒ (ยามา) อยู่ตั้งเก้าล้านปี เพราะเป็นกายทิพย์

เวลาอาจารย์ท่านเดินทางไปในดง ไปพบพวกนี้ ท่านบอกว่า เอ๊ะ! พวกนี้ ๕๐๐ ปียังไม่ตายเลย

ท่านว่าวิญญาณประจำร่างนี่ ถ้าเป็นเด็กเขาเรียกว่าแม่ซื้อจึงเข้าทรงได้

ทีนี้เราก็นึกได้ว่า อ๋อ!   สมเด็จฯ โต ท่านคงแตกออกมาเป็นวิญญาณไม่อยากตาย ตั้งแต่ก่อนท่านสำเร็จตัวนี้อยู่ได้ มันก็มาเข้าทรงได้ มันจึงมีเข้าทรง มีผีเข้า แต่เราไม่รู้มาจากไหน

อาจารย์ในดงบอก นี่แปลผิดแน่ แปลคำว่าสัมภเวสีว่า วิญญาณแสวงหาที่เกิด ไม่เกี่ยวกับอภิธรรม ที่จริงวิญญาณประจำร่างแตกออกเป็นสอง ดูได้จากฝรั่งถ่ายรูปคนฟื้น

หลักสูตรที่อาจารย์ในดงสอน พอจบปีที่ ๖ ท่านจะให้โดดเหว โดดเหวจนสลบ ๔ วัน ท่านจะให้รู้ว่าตายเป็นอย่างไร

กายหยาบอยู่ที่นี่ จิตแท้มันจะไปไหนได้ จิตประจำร่างมันจะไปกับกายทิพย์ จำญาติพี่น้องได้

ท่านบอกว่าออกไปเดี๋ยวเดียวไปขึ้นเครื่องบิน ซื้อตั๋วเขาก็ไม่ขาย ไม่ได้ยินเราพูด แต่ไปเจอคนตายพูดกันได้ คุยกันจ้อเลย

แต่เจอคนเป็นพูดไม่ได้ เขาไม่ได้ยิน ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ก็นั่งไป ไม่มีตั๋วก็ขึ้นไปนั่ง ไม่มีใครเห็น แอร์โฮสเตสผู้หญิงขึ้นมานั่งทับอีก ท่านบอก โอ๊ย! ต้องลุกออกมา

ที่สลบ ๔ วันไปเที่ยว เจอคนตายก็คุยกันได้ เจอญาติพี่น้องพูดกับเขา เขาก็ไม่ได้ยิน ท่านให้เห็นว่าตายเป็นอย่างไร จะได้ไม่กลัวตาย

ตายแล้วตัววิญญาณแท้ไปเกิด ตัววิญญาณประจำร่างอยู่เป็นหมื่นปี แสนปี มันไม่ตาย ท่านว่ามันสลาย มันไม่ไปเกิด นึกว่าตัวไม่ตาย

หลวงพ่อท่านสอนว่า **วิญญาณนี้** ถ้าเผื่อ **ได้สมาธิสูง จะทำได้ ๓ อย่าง**คือ

๑. ทำกายหยาบได้เหมือนคน

๒. ทำกลิ่นต่าง ๆ ได้

๓. ทำเสียงต่าง ๆ ได้

เราพูดกับเขาก็ได้ ถามก็ได้ พบกันในดง พูดกันสองสามคำ ห้าหกประโยคแล้วก็ไป คล้าย ๆ คนละโลกจะไม่พูดกับเรานาน กายหยาบจะหายไป

เราก็รู้ว่า อ๋อ! วิญญาณที่วัดหลวง เขาทำได้ครบ ๓ อย่าง ทำเสียงพูดได้ ทำให้เห็นกายหยาบได้ ลงในน้ำเขาจับบีบเราได้ เราจับอะไรเขาได้

วิญญาณประจำร่างที่เป็นพระยอมตายดีกว่าเสียศีล เพราะว่าขณะที่ตัวเป็นสมาธิอยู่ ไปเกิดเป็นอะไรก็ได้ แต่วิญญาณประจำร่างที่นึกว่าตัวยังไม่ตาย อยู่เป็นแสนปี ล้านปี เขากลัวบาป บาปต้องรับอยู่นาน

ที่อยู่นี่รับแค่ร้อยปีก็หมดแล้ว แต่วิญญาณประจำร่างรับอีกแสนปี ล้านปี ตายเสียดีกว่า ตายเป็นกายทิพย์เสียดีกว่า

คนไม่รู้อย่างนี้ถึงไม่กลัวบาป ถ้าเรารู้ว่าร่างนี้รับอีก ๑๐๐ ปีก็หมดแล้วมันอยู่ในวิญญาณประจำร่างเป็นแสนปี ล้านปี ก็ต้องไปรับกรรมอีกนมนาน ไม่เอาแล้วการทำบาป

ถ้ามองเห็นจุดนี้แล้ว จะเห็นชัด แต่ไม่มีพระสอน มีแต่หลวงตา (อาจารย์ในดง) เท่านั้นที่สอน มีแต่สอนในหนังสือ มันจะต้องไปเสวยกรรมในวิญญาณประจำร่าง กายทิพย์และจำได้นะ

ถ้าบุญตัวไม่พอ สมาธิไม่พอ เราพูดทำเสียงไม่ได้ ก็ทำให้ได้กลิ่น หรือก๊อก ๆ แก๊ก ๆ ไป อย่างนี้วิญญาณทั่วไป

ถ้าวิญญาณมีสมาธิจริง ๆ มันทำได้ครบเลย ทำกายหยาบก็ได้ ถ้าเดินป่ามาก ๆ จะเห็นพวกนี้มาแสดงตัวได้ หลวงพ่อถึงว่าปฏิบัตินี่แตกต่างกับปริยัติเยอะเลย

พระราชสุทธิญาณมงคล :

ต่างกัน มีตัวอย่างที่วัดนี้

รายที่ ๑

นายวิโรจน์ ปัญจบุรี

นักศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงราย เคยมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันนี้ เมื่อสำเร็จการศึกษาได้ทำงานแล้ว อาจารย์สมเดช มุงเมือง ได้ชวนมาปฏิบัติธรรมที่วัดนี้อีก พร้อมกับพาคณะนักศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงรายมาด้วย นายวิโรจน์เกิดถูกรถชนตายก่อนที่จะถึงวันเดินทาง ได้มารายงานตัวที่หอประชุมภาวนากรศรีทิพา ที่อาตมาลงกฎแห่งกรรมไปแล้ว มีคนเห็นกันหลายคน

เขาตั้งใจมาปฏิบัติธรรมที่นี่ แสดงเป็นกายหยาบได้ พูดได้ แต่มีข้อแตกต่างจากคนธรรมดาอยู่ ๒ ข้อ คือ ตาไม่กะพริบ และเวลาเดิน

เท้าไม่ถึงพื้น เดินตัวแข็งออกไป จะไม่เชื่อได้อย่างไร พระบวชใหม่ ปริญญาตรี ปริญญาโท ต้องยอมรับเพราะฟังกับหูรู้กับตา ถ้าไม่เห็นจะไม่เชื่อเลย

รายที่ ๒

พ.อ.วิโรจน์ ทสยันไชย

อดีตอนุศาสนาจารย์ กองทัพภาคที่สอง นครราชสีมา เป็นมะเร็งที่คอ น้ำเหลืองไหล ผ่ามา ๒ หนแล้ว หมอบอกว่าจะตายภายใน ๑ เดือน แต่ภรรยาแข็งแรง

พ.ศ. ๒๕๒๕ กองกำลังพลกองทัพบกได้จัดอบรมทหารรุ่นแรก โดยส่งอนุศาสนาจารย์มาก่อน พ.อ.วิโรจน์ได้เข้าอบรมด้วย และขอตายที่วัดอัมพวัน แต่โชคดีที่เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรมจึงหายจากโรคมะเร็ง ได้ลงกฎแห่งกรรมไปแล้วเช่นเดียวกัน

เมื่อหายแล้ว อาตมาก็ขอให้ พ.อ.วิโรจน์ ปฏิญาณตนต่อหน้าอาตมา บอกว่าให้จดไว้ ภรรยาของ พ.อ.วิโรจน์จะตายก่อน ทั้ง ๆ ที่แข็งแรงดี แต่จะล้มในห้องน้ำตาย อาตมาเคยไปเยี่ยมที่บ้าน ก็เห็นหนอศีรษะหายไปครึ่งหนึ่ง รับรองตายก่อนสามีแน่ หลังจากนั้น พ.อ.วิโรจน์จะมีภรรยาใหม่ไม่ได้ ถ้ามีต้องตายแน่

พ.อ.วิโรจน์ก็ปฏิญาณตนว่า “ครับ ผมจะไม่มีครับ ลูกก็โตหมดแล้ว อีกไม่กี่ปีผมก็ปลดเกษียณแล้ว” อาตมาก็อนุโมทนา ยถาสัพพีให้ไป

ต่อจากนั้น พ.อ.วิโรจน์ได้ไปซื้อที่สร้างวัดมงคลนิมิต ที่จังหวัดนครสวรรค์ บรรจุพระบรมธาตุ เมื่อก่อนก็เคยสร้างวัดที่ อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา อาตมาก็ช่วยจนสำเร็จตามเป้าหมายทุกประการ

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๓๓ พ.อ.วิโรจน์ ไปมีภรรยาใหม่ ก็เป็นไปตามดังที่อาตมาเคยกล่าวไว้

วันที่ ๒๔ ธ.ค. ๓๔ ล้มฟุบไปหัวใจวาย แล้วไปอยู่โรงพยาบาล ไม่พูดเลย พอวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ เวลา ๕.๑๔ น. ก็ตาย

วันที่ ๒๒ ธ.ค. ๓๔ บ่นว่าอยากไปวัดมงคลนิมิต จ.นครสวรรค์ อยากไปไหว้พระบรมธาตุที่สร้างไว้พูดได้ ๒ วัน ก็ล้มไปเลย จิตใจก็ประหวัดถึงวัดมงคลนิมิต

วันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ เวลา ๕.๑๔ น. พ.อ.วิโรจน์ตายที่โรงพยาบาล เวลา ๗.๓๐ น. มาปรากฏตัวที่วัดอัมพวัน มาหาอาตมา อาตมาก็จะรีบไปฉันเพล

อาตมาได้บอกให้จำเริญ (เป็นผู้ที่ช่วยต้อนรับแขก) ต้มข้าวต้มปลามาเลี้ยง อาตมาก็ไม่ทราบว่าตาย ใส่เสื้อลายดอกสีน้ำตาล คาดผ้าขาวม้า

เมื่อทานข้าวต้มเสร็จแล้วก็มากราบอาตมา บอกว่า “หลวงพ่อครับ ผมหิวจังเลย รับประทานเสียจนหมดหม้อหู ขออนุโมทนา ผมหิวมาหลายวันแล้ว แม่จำเริญเขาทำอร่อยจริง ๆ หลวงพ่อครับ”

และก็บอกว่า “หลวงพ่อครับ ผมจะไปวัดมงคลนิมิต จ.นครสวรรค์” อาตมายังทำบุญไปด้วย ๕๐๐ บาท ไหว้พระบรมธาตุ

แล้วเขาก็บอกว่า เอาละ ผมจะรีบไป แต่หลวงพ่อครับ ผมขอสมเด็จชิ้นฟักของหลวงพ่อโต วัดระฆัง ๒ องค์ครับ องค์หนึ่งผมจะเอาไว้ใช้ อีกองค์ผมจะเอาไปให้แฟน

พอบอกให้แฟน อาตมาตกใจแล้วถามว่า “มีแฟนแล้วหรือนี่ มีภรรยาหรือเปล่า” ผีนิ่งไม่พูด

ไหน ๆ ขอก็จะให้ อาตมาก็ให้สมเด็จชิ้นฟักไป ๒ องค์ พอได้รับ เขาก็ใส่กระเป๋าพร้อมกับเงิน ๕๐๐ บาท ขอกราบนมัสการลาเดินออกหลังหอประชุม มีเสียงรถแล่นปื้ดออกไป เขามาคนเดียว

อาตมาก็ไม่ได้สนใจไปดู เพราะจะรีบเดินทางไปวัดพระนอนจักรสีห์ต่อไป เรื่องก็หายไปถึงเดือนมกราคม ๒๕๓๕

มีอนุศาสนาจารย์ พ.ต.ชัยนาท ญาติฉิมพลี ได้มาที่นี่ อาตมาก็ถามว่าพบ พ.อ.วิโรจน์บ้างไหม เมื่อเร็ว ๆ นี้มาที่นี่

เขาก็บอกว่า หลวงพ่อ เขาตายแล้ว ตายเมื่อวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ ผมยังไปงานศพมาเลย

เมื่อวันที่ ๘ เม.ย. ๓๖ ลูกสาวลูกชายมาที่นี่ มานิมนต์ไปงานพระราชทานเพลิงศพ อาตมาไปไม่ได้เลยให้ไตรไป ๒ ไตร และช่วยเงินอีก ๓,๐๐๐ บาท ฝากไปทำศพด้วย

ลูกสาวเขาบอกว่า “คุณพ่อบ่นหิวแล้วก็ล้มไป” ก็เลยหิวมาวัดอัมพวัน

อาตมานึกอยากได้กระติ๊บไว้ใส่ข้าวเหนียว จะได้ใช้เลี้ยงพี่น้องชาวขอนแก่น ลูกสาว พ.อ.วิโรจน์ นำมาถวายเยอะเลย

ขอเจริญพรว่ากรรมฐานสามารถรู้เหตุการณ์และโรคภัยไข้เจ็บได้ใครเป็นโรคอะไร ใจเข้มแข็ง ตายให้ตาย หายทุกราย

พ.อ. ชม :

คนไม่รู้จักสัมภเวสีนี่เอง ถึงไม่กลัวบาปกัน ถ้ารู้สัมภเวสีแล้ว จะไม่อยากทำบาปเลย

พระราชสุทธิญาณมงคล :

แต่การที่พระเขียนไว้ในหนังสือต่างกันเยอะเลย พวกมาแปลทีหลังไม่ตรง จึงได้ค้านกันมา ถ้าปฏิบัติจะรู้เหมือนกันนะท่านนะ จะไม่มีค้านกัน มันเห็นของจริง แล้วไม่ค้านเลย

พ.อ.ชม :

หลวงพ่อดำ ท่านให้เห็นของจริงนี่ เอ้าลองตายดูซิ โดดเหวดู

พระราชสุทธิญาณมงคล :

โยม พ.อ.ชม อาตมาได้ความรู้จากองค์นี้มาก **และที่อาตมาไปค้างบ้านท่านที่กรุงเทพฯ หลวงพ่อดำบอกให้ไป** ไปค้างสองคืนจำได้ไหม ที่บ้านเตาปูนน่ะ ท่านบอกให้ไป แต่อาตมาไม่ได้บอกท่านเอง มันออกมาอย่างนี้

พ.อ.ชม :

หลวงพ่อดำเคยมาช่วยผมรักษาที่บ้าน ภรรยาผมป่วยหนักจะแย่ มีแพทย์มีหมอมาจากอเมริกา

พระราชสุทธิญาณมงคล :

นึกถึงท่านอยู่ ๔-๕ วัน อยากจะพบท่านเหลือเกิน มาคุยกันเรื่องนี้

พ.อ.ชม :

ผมก็จะมาถามท่านถึงเรื่องนี้

พระราชสุทธิญาณมงคล :

ตรงกันเลยเห็นไหม

พ.อ.ชม :

ตรงกันครับ

พระราชสุทธิญาณมงคล :

เราอยากได้อะไร เดี๋ยวท่านจะบอก บอกใครเขาก็ไม่เชื่อ ท่านบอกอย่าเอาอย่างนี้ซิ ใช้ไม่ได้ต้องเป็นอย่างนี้ ๆ แล้วก็จริงเลย จะออกมาในรูปแบบนี้ ชัดเจนแล้ว

พ.อ.ชม :

ถ้าเป็นลูกศิษย์ในดง ท่านคุมแจ ทุกวิญญาณเลย เช่น อาจารย์ประทุม ที่อยู่ที่ยุโรป ขัดส้วมได้ และเดินได้

พระราชสุทธิญาณมงคล :

นี่เรื่องจริง สัมภเวสีนี่นึกว่าเป็นกายทิพย์ เป็นวิญญาณประจำร่างเลย ของสมเด็จฯโตยังลอยอยู่เป็นวิญญาณประจำร่าง ถ้าใครจูนได้เข้าเลย ไปเทศน์ที่จังหวัดนนทบุรี เทศน์เรื่องสิบสองนักษัตร ท่านยังเทศน์ได้ แต่จิตที่เป็นกระแสยังลอยอยู่

พ.อ.ชม :

มีคนชอบถามว่า สมเด็จฯโตองค์เดียวทำไมเข้าทรงได้ตั้ง ๑๐ กว่าแห่งพร้อม ๆ กัน เข้าพร้อมได้ไงก็ไม่รู้ รึ มันเป็นนามธรรม มันเป็นอัน ๆ ได้ไง

พระราชสุทธิญาณมงคล :

มันแยกออกไป

พ.อ.ชม :

มันเป็นนามธรรม อย่างบุญเนี่ย แผ่เมตตาแล้ว ก็หมดน่ะซิ มันเป็นนามธรรม ไม่มีเป็นอัน มันก็ไม่หมด ยิ่งแผ่ไปยิ่งดี

เหมือนกับวิญญาณ มันเป็นนามธรรม เรื่องอะไรจะไปนับเป็นตัว ๆ นับเป็นอัน ๆ เป็น ๑๐ อันอย่างไรได้ ไปนับมันก็ผิดน่ะซิ นั่นแหละ วิญญาณประจำร่าง มันไปเข้าทรง ๑๐ แห่งพร้อมกัน จะเป็นอะไรไปเล่า หลวงพ่อดำท่านพูดว่า ***"บุญมันไม่มีตัว มันนับไม่ได้ เรื่องอะไรจะไปนับ"*** ก็เลยหายสงสัย

เมื่อก่อนผมก็ไม่ค่อยนั่งสมาธิ มันก็เซ่องง นั่งไปก็เกิดความเข้าใจว่า บุญนับเป็นตัวได้ไหม ก็เข้าใจทันที

พระราชสุทธิญาณมงคล :

มันเกิดความเข้าใจทันที เข้าใจเป็นปัจจัตตังนะ

พ.อ.ชม :

มันก็แปลกดี ถ้านั่งสมาธิภายในปัญญาค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ามีอาจารย์เก่ง ๆ สอน เราก็เดินทางลัดได้ คล้าย ๆ มันรู้ มันเช็คตรงกับเราได้หายสงสัย คล้าย ๆ มีเครื่องทดสอบ มีของจริง **แต่เช็คว่าเป็นหลวงพ่อองค์เดียวกันก็พอใจแล้ว** สงสัยมานานแล้ว

พระราชสุทธิญาณมงคล :

แน่นอน อาตมาจะเล่าให้ท่านฟังหลายเที่ยวแล้ว มันเล่าไม่ได้ คนมันเยอะ วันนี้ต้องตัดแขก เล่าให้ฟังเลย เพราะอยากจะเล่ามานานแล้วมันไม่เหมาะโอกาส

วันนั้นไปพบกันที่ลพบุรี ที่บ้านงานก็เล่าไม่ได้ คนอื่นไม่รู้เรื่อง เขาก็หาว่าเราเป็นอะไรกัน ทำไมเป็นอย่างนี้

อาตมาได้ผล นำมาสอน ก็เพราะได้หลวงพ่อในป่านี่เอง ไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลย เล่าแล้วเขาจะเชื่อเราหรือ เขาไม่เชื่อหรอก

ข้อความบางส่วนจากธรรมบรรยาย

สัจจะ

โดย พระราชสุทธิญาณมงคล

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๙ หน้า ๓๖๖

อาตมาเคยเดินธุดงค์กับหลวงพ่อดำในป่า ก็ต้องใช้สัจจะอีก หลวงพ่อดำอายุกี่ร้อยปีนะ อาตมาก็เคยเดินธุดงค์ไปกับท่านในป่า อาตมายังไม่เชื่อ ก็ต้องเชื่อแล้ว ท่านบอกว่า *"คุณเป็นคนจริงหรือเปล่า"* เราก็ยังไม่รู้ความหมาย ก็ตอบท่านว่าไม่ทราบ ท่านจึงบอกว่า *"จำไว้ถ้ามีสัจจะเป็นคนจริง ถ้าไม่มีสัจจะ จะใช้อะไรไม่ได้เลย ทุกอย่างเสียหมดแล้ว ไม่ต้องอธิษฐานอะไร ไม่ขึ้นจริง ๆ"* ท่านว่าอย่างนี้

นี่โยมคงเคยได้ยินชื่อหลวงพ่อดำ ท่านไม่ได้ชื่อดำหรอกนะ ไม่ทราบว่าท่านชื่ออะไร แต่อาตมาเรียกท่านอย่างนั้นเอง ไม่ทราบว่าอายุกี่ร้อยปี แล้วยังอยู่ด้วยนะ มีสัจจะก็จะเห็นนะ ไม่มีสัจจะก็จะไปไม่ถึง

เดี๋ยวนี้เข้าไปหาพระอรหันต์กันมาก สร้างวัดสร้างวาอย่างกับปราสาทราชวัง พระประเภทนี้อยู่ในป่าเยอะ โยมอยากไปจะพาไป ประเภทสงบจะอยู่ในอรัญราวป่ามากมายจริง ๆ พูดแต่ละคำ แหม มันซึ้งเข้าไปถึงหัวใจจริง ๆ พระพวกนี้ทั้งแหลมทั้งคม พูดจาสั้น ๆ คมคาย คมติดสัน พูดแต่ละคำน่าคิดเอาประดิษฐ์สร้างสรรค์ พระประเภทนี้อยู่ในป่าจริง ๆ พูดจาคมคาย สั้น ๆ นี่อย่าลืม เช่นหลวงพ่อดำ อาตมาตั้งชื่อท่านเอาเอง ที่เขาลงหนังสืออาจจะไม่ใช่องค์นั้น หรืออาจใช่ก็ได้ แต่ทำไมมีอายุยาวนานนัก มันเรื่องแปลก บางครั้งก็เจอที่กรุงเทพฯ บางครั้งก็เจอที่ภาคเหนือ บางทีเจอที่พม่า พระประเภทนี้บางทีนึกเข้า จิตถึงก็เจอ

ข้อความบางส่วนจากธรรมบรรยาย

กระแสจิต กระแสใจ กระแสไฟแห่งปัญญา

โดย พระราชสุทธิญาณมงคล

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๒ หน้า ๒๖๐ – ๒๖๑

การเจริญพระกรรมฐานเป็นการแก้ปัญหา แต่ทำไมไม่เจริญกัน เจริญตัวนี้แปลว่าเดินหน้า วัยแปลว่าเสื่อม มันเสื่อมไปทุกวัน อยู่ในวัยเจริญคืออยู่ในวัยหนุ่มสาว กำลังงอกงาม ถ้าอายุมากไปแล้ว ความเจริญก็เสื่อมถอยน้อยลงไป แต่ถ้าใครเจริญพระกรรมฐาน แม้สังขารจะเสื่อม แต่จิตใจไม่เสื่อม สติปัญญาจะอยู่ครบ จะจำความได้ทุกประการ

กรรมฐานนี้อาตมาไปได้มาจากหลวงพ่อในป่าที่จังหวัดขอนแก่น ตจปัญจกกรรมฐาน นี่กว่าจะรู้ได้ใช้เวลานานมาก ตอนนั้นอาตมาบวชได้ ๓ พรรษา อายุ ๒๔ ย่าง ก็ไม่คิดว่าจะมาบวชมาเรียนอะไรอย่างนี้ เพราะวิชาทางโลกเราก็มากมายพอจะช่วยตนเองได้ บวชด้วยความจำเป็น ไม่ได้บวชด้วยศรัทธา เมื่อสมัยก่อน บวชให้แม่เท่านั้น

ก็เล่าได้ว่า **หลวงพ่อในป่า ที่เคยให้กรรมฐานพระบัวเฮียว และองค์นี้สำคัญมาก เคยให้กรรมฐานพระเจ้ากรุงธนบุรี** พระเจ้าตากสินที่ยกกรีฑาทัพมาจากเชียงใหม่ ไปกวาดต้อนพวกไพรี จนมาถึงสุพรรณบุรี

จึงมาเจอพระในป่า ท่านก็บอกว่า **"มหาบพิตรนี่บาปมาก ฆ่าแม่ทัพนายกองเยอะ ฆ่าข้าศึกนี่ไม่เป็นไร แต่ฆ่าผู้มีพระคุณนี่บาปมาก" พูดเท่านี้พระเจ้ากรุงธนบุรีถวายดาบเลย คืนให้กับพระองค์นี้** แล้วก็เจริญกรรมฐานจนสิ้นไป

อาตมาก็ได้กรรมฐานจากพระองค์นี้ แต่ที่ได้ตรงนั้นปัจจุบันน้ำท่วม กลายเป็นเขื่อนอุบลรัตน์ไปหมดแล้ว **หลวงพ่อองค์นี้ท่านยังอยู่นะเหินไปเหินมา เรานึกถึงท่าน ๆ ก็มาทันที** เปิดสวิตช์เข้าซิ เปิดกระแสไฟเข้า มันจะย้อนกลับมาหาเราทันที โยมขว้างฟุตบอลใส่ฝาผนังอย่างแรงจะไปไหน ก็มาหาเรานะ นี่ยกตัวอย่างหลวงพ่อในป่า เรื่องกระแสไฟฟ้าถ้ามันจูนเข้านะ คอมพิวเตอร์จะตีออกมาเลยทันที ท่านจะบอกเราได้นี่ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลนะ

(หน้า ๒๖๔)

ดังนั้นอาตมาจะขอเจริญพรต่อไปว่า การเจริญสติปัฏฐาน ๔ นี่เน้นตรงนี้ด้วย ยืนหนอ ๕ ครั้ง ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล เดี๋ยวนี้คืนขอนแก่นกตัญญูต่อสถานที่ที่ไปได้ของดีจากหลวงพ่อดำในป่ามา ก็มิได้ไม่กี่องค์ที่ได้จากหลวงพ่อองค์นี้ **ถ้าหากเราคิดถึงหลวงพ่อในป่าองค์นี้นะ ต้องนั่งสมาธิให้ได้ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ พอจิตนิ่งปั๊บ ส่งกระแสเลย เรานึกถึงหลวงพ่อผู้มีพระคุณ ข้าพเจ้ามีความสงสัยตรงนี้ พอจูนเข้าไปแล้วปั๊บเดี๋ยวมาทันที** ถ้าจูนผิดไม่มีมา อันนี้เรื่องจริง นี่แหละกระแสไฟฟ้าละ

ทำไมอยู่ที่ใดก็มาได้ ทั้ง ๆ ที่ตัวท่านอยู่โน่น แต่ส่งกระแสจิตคือไฟฟ้านี่ส่งไม่มีสายมาก็ได้ แต่ฝากดาวเทียม ดาวเทียมตัวนี้คือสติ รวบรวมเอาไว้ให้มาก ๆ เก็บอิริยาบถยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา คู้แขน เหยียดขา ตั้งสติไว้

ข้อความบางส่วนจาก

หลวงพ่อตอบปัญหาธรรมนายโทนี ไดเฟล

๑๑ พ.ค. ๔๓

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๔ หน้า ๒๕๘ - ๒๖๐

นายโทนี่ : อยากจะรู้ว่าทำไมหลวงพ่อถึงได้ทำงานเป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างที่หลวงพ่อเป็นอยู่ในขณะนี้

หลวงพ่อ : อาตมาไม่คิดว่าจะมาเป็นพระ ตามหลักของโลกมนุษย์ เกลียดพระต้องมาเป็นพระ เกลียดผู้หญิงผู้หญิงมาเต็มวัด ขอประทานโทษที่พูดหยาบ เกลียดขี้ ขี้ตาม เราเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าเรายิ่งเกลียดยิ่งเข้าใกล้ ยิ่งรักยิ่งอยู่ห่างไกล เราต้องแผ่เมตตา ให้เกลียดอยู่ห่างไกล แล้วให้รักเข้ามาแทนที่ อาตมาคิดว่าจะบวชให้แม่แค่พรรษาเดียว แต่ได้ไปเดินธุดงค์ในป่าที่ขอนแก่น ไปเจอพระดีมีปัญญาเข้า เลยไปทราบความจริงว่าพระพุทธศาสนาสอนอะไร ได้ใจความแก้ปัญหาชีวิตได้แน่ เพราะว่าพระพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญาในตัว ปัญญานอกตัวช่วยใครไม่ได้ นักปราชญ์ชาวโลกเยอะแยะแต่ช่วยชาวโลกไม่ได้ก็เพราะมีปัญญานอกตัว ปัญญาในตัวจึงจะช่วยชาวโลกได้

ตามหลักพระพุทธศาสนาเรามาเกิดในชาตินี้ก็เพราะเรามีกรรม เนื่องจากว่าเราเกลียดพระจึงต้องมาเป็นพระ เมื่อทราบความจริงแล้วคิด

จะไปสึกกับหลวงพ่อเดิม แต่ท่านให้เรียนวิชาคชสาร วิชาช้าง ถึงได้ไปเจอพระในป่าที่ขอนแก่น พระที่อยู่ในป่าท่านสอนต่อให้เราเรียนรู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร สอนให้แก้ปัญหาชีวิตด้วยปัญญาในตัว มันจะผุดขึ้นมาเอง เรียกว่าปัญญาในตัวมันจึงจะแก้ปัญหาได้ เกิดขึ้นเองโดยปัจจัตตัง เลยถึงได้มาทำขึ้น ใช้เวลาตั้งแต่อายุ ๒๓ ปี ตอนนั้นบวชได้ ๓ พรรษา จนถึงอายุ ๔๕ ปี จึงคิดออก ถึงได้เดินธุดงค์ไปในถ้ำ

ข้อ ๑ รู้ไว้ใช่ว่าใส่บ่าแบกหาม เราจะไปสึกกับหลวงพ่อเดิม แต่หลวงพ่อเดิมให้เราเรียนวิชาคชสาร ถ้าเราไม่เรียน ท่านจะด่าเลย ว่าผู้ใหญ่ให้ เอาไว้ก่อน มีเสื่อตัวเดียวกับมีเสื่อ ๑๐ ตัว อย่างไหนดีกว่ากัน

ข้อ ๒ รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี ไม่ได้ เธอไม่เอาเธอโง่ เธอไม่เอาเธอจะตาย อาตมาเลยก็เรียน เรียนแล้วอาตมาก็ยังไม่สึก แล้วก็ไปเจอพระหลวงพ่อดำที่ขอนแก่น ถ้าไม่เรียนก็ไม่มาเจอ เจอแล้วก็ไปธุดงค์ต่อเมื่ออายุ ๔๕ ปี ธุดงค์ไปมันดาเลย์ เมืองหงสาวดี ไปเจอช้างพม่า ถ้าไม่เรียนวิชาคชสารมาอาตมาคงตาย เลยได้ทราบของจริง จึงได้อยู่มาจนถึงบัดนี้ ถึงได้สร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมที่ขอนแก่นมูลค่า ๓๐ ล้าน นี่ปัญญาในตัวหายากมาก นักปราชญ์ชาวโลก มีปัญญานอกตัวทั้งนั้น เป็นด็อกเตอร์เยอะแต่ปัญญาในตัวเขาไม่มี

ข้อความบางส่วนจากธรรมบรรยาย

การพัฒนาภูมิปัญญา

โดย พระราชสุทธิญาณมงคล

๑ ธ.ค. ๔๒

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๔ หน้า ๑๙๘ – ๑๙๙

"เห็นหนอ" โปรดส่งกระแสจิตทางหน้าผาก อุณาโลมา ปจชายเต พระพุทธรูปสมัยสุโขทัยจะมีตัว *อุ* ที่อุณาโลม เข้าหลักกับของอาตมาที่ได้จากขอนแก่น *อุ* ตัวนี้ ***อยากเรียนรู้ถามหญิงคันหูก อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ นะอยู่ที่ไหนตามเอามาให้ได้*** มะอะอุ มาจากไหน สามตัวอย่าละมาจากไหน ศีล สมาธิ ปัญญา มะอะอุ อุอะมะ คือธาตุทั้งสี่ ศีล สมาธิ ปัญญา ได้จากขอนแก่น หลวงพ่อในป่าขอนแก่น บอกไว้ชัดเจนมาก

ยืนหนอ ๕ ครั้ง ท่านบอกว่า กรรมฐานต้องแปลว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา เบื้องต่ำตั้งแต่ปลายผมลงไป เบื้องบนตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมา ท่านถามว่า เธอบวชอุปัชฌาย์ให้กรรมฐานหรือเปล่า ถ้าไม่ได้กรรมฐานท่านจะไม่ให้ห่มผ้าอย่างนี้ ทำให้ได้หน่อยได้ไหม ถ้าได้แล้ว เห็นคนเดินมา "เห็นหนอ" มันจะสัมผัสบอกแขกที่มาเยือนเรานิสัยไม่ดี แขกคนนี้อย่านับถือ อย่าคบค้าสมาคม จะไป

ไม่รอด พอเห็นปั๊บ มันจะบอกยี่ห้อ คนนี้คบได้หรือไม่ได้ แล้วเราจะรู้โดยปัจจัตตัง ว่าคนนี้เคยเป็นญาติกับเราไหม มันจะบอกชัด คนนี้เป็นศัตรูกับเรา ในเมื่อเป็นศัตรูกับเราแล้วแก้อย่างไร ก็แผ่เมตตาให้เป็นมิตรกับเรา อย่าไปเป็นศัตรูกับเขาเลย นี่วิธีแก้ หลวงพ่อในป่าบอกให้ทั้งนั้น จงแผ่เมตตาให้ศัตรูเป็นมิตรกับเรา เรารักกันอย่ารักด้วยกิเลส จงมองคนด้วยเมตตา ปรารถนาดีต่อกัน เราจะได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อย่ามองคนในแง่ร้าย นี่คือกรรมฐาน

ข้อความบางส่วนจากบทความ

ประวัติความเป็นมาของ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น

โดย นรินทร์ จริโมภาส

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๕ หน้า ๓๔ – ๓๕

เจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เล่าถึงเจตนารมณ์ของท่านไว้อย่างชัดเจน ในการประชุมคณะกรรมการโครงการก่อสร้างศาลา ๗๒ ปีฯ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ทำให้กรรมการทุกคนในที่นั้นต่างทราบถึงเจตนารมณ์ และความเพียรพยายามของพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่จะนำของดีคืนสู่จังหวัดขอนแก่น โดยการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้ไว้เพื่อพัฒนาจิตให้กับประชาชนและเยาวชนของชาติ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านได้เล่าถึงประวัติและเจตนารมณ์ของท่านไว้ดังนี้

“**อาตมาเคยมาได้ของดีที่จังหวัดขอนแก่นนี่** ท่านทั้งหลายทราบดี จึงพยายามตั้งใจอยู่ตลอด จนชีวิตจะหาไม่ เราต้องตายไปหนึ่งครั้งแล้ว เรารอดตายมาได้ ถ้าไม่มาที่นี่แล้ว เราต้องตายที่เมืองพม่า มันดาเลย์

เมืองหงสาวดี ที่หลวงพ่อดำพาเราไปเดินธุดงค์ ต้องตายแน่ **อันนี้ทำให้เรามั่นใจ ซึ้งใจ คือหลวงพ่อดำ** องค์ที่ให้กรรมฐานพระเจ้ากรุงธนบุรี พี่น้องทุกคนอาจยังไม่ทราบ เพราะเหตุใดเราต้องมาถมเงินมากมายสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

เรื่องเชื่อมโยงมาจากหลวงพ่อเดิม พูดมาหลายครั้ง แต่ต้องย้ำอีกหนให้ท่านทราบว่า ที่น้ำพอง ท่านพาอาตมาไปได้รับของดีมาจากขอนแก่นหลากหลาย เมื่อเรากลับมาจากมันดาเลย์ เมืองหงสาวดี แล้วก็มาเจอเครื่องบินจะตกที่ยุโรปเราก็รอดตายมาได้ รอดจากคอหักตาย รถชนตายเพราะเหตุใด หลังจากที่เราคอหักแล้ว **เราก็คิดว่าเราตายไปแล้ว เรายังไม่เคยสนองพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำให้เป็นชิ้นเป็นอันเป็นหลักเป็นฐานแต่ประการใด จากที่ท่านให้คติธรรมเตือนใจว่า โปรดทำตามพระพุทธเจ้าว่า สร้างคนดีกว่าสร้างวัตถุ สร้างคนให้มีความรู้ สร้างคนให้มีความดี มีสติปัญญา เราก็คิดอยู่ตลอดเวลาว่า ทำอย่างไรเราจะสนองพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำได้**

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านก็บอกว่า ไม่เป็นไร สัญลักษณ์ของคนดีมีปัญญา คือ กตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณสูงสุดหามิได้ ก็ขอรวบรัดตัดความว่า มาได้สถานที่นี้ สถานที่นี้เป็นมหาขุมทรัพย์ เป็นถ้ำพญานาคใครไม่มีบุญเข้ามาไม่ได้ ร้อนอกร้อนใจเหมือนยักษ์ถูกไฟลวก **จากการดลบันดาลของหลวงพ่อดำ ได้บอกอาตมาว่า มีชื่อ ดร.ลำใย อยู่จึงจะใช่สถานที่นี้** อาจารย์บุญส่ง เป็นหมอดู ก็ติดต่อ ดร.ลำใย ก็รู้ว่ามีจิตใจ

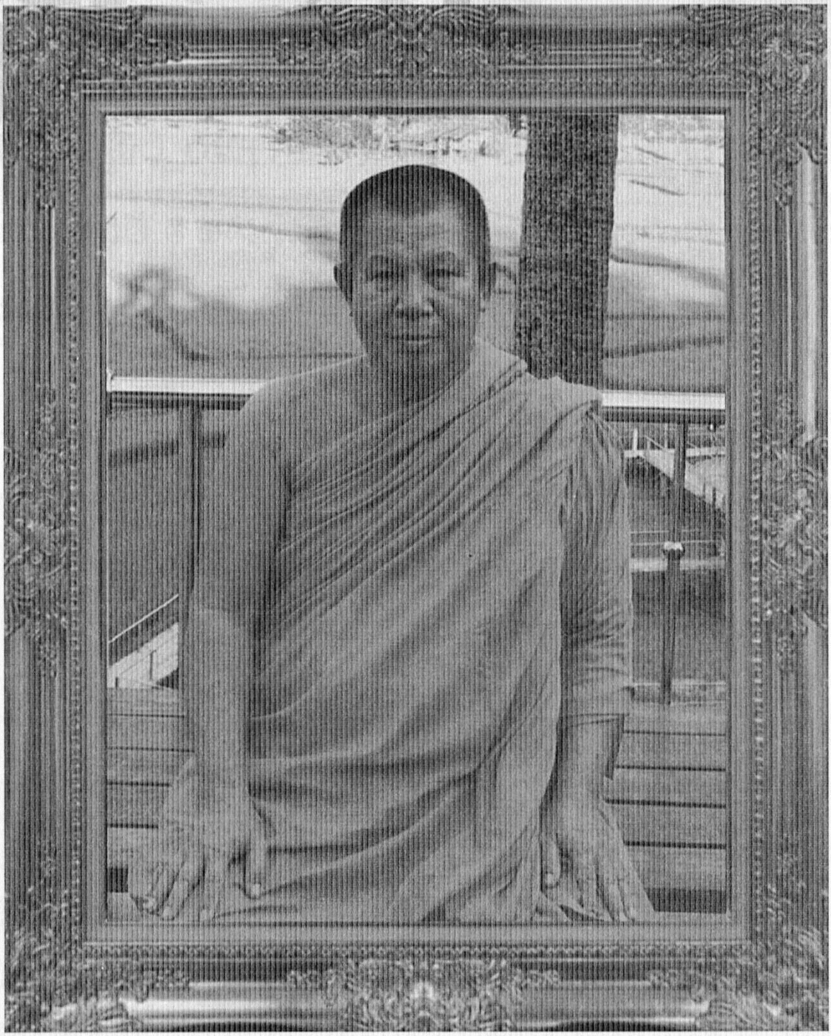
ศรัทธาเลื่อมใส แต่ก็ไม่ทราบว่าเลื่อมใสแค่ไหน **แต่ก็ได้ถวายที่ประมาณ ๒๒ ไร่ ในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖** เอาโต๊ะมาขึงเข้าโต๊ะหนึ่ง ฟ้าเปรี้ยง เบื้องล่างพญานาคขึ้นมา ซูง้อยังอยู่เป็นพยานได้ รุ้งกินน้ำไปสู่หนองคาย รุ้งอันนี้สำคัญ คล้ายรุ้งพญานาคที่จะต้องเหาะเหินเดินอากาศได้ ประกาศเทพเจ้าให้ทราบโดยทั่วกัน เปรี้ยง ๆ ๆ สามเปรี้ยงด้วยกัน **เราก็มาเขียนลงในหนังสือของเราไว้ว่า พ.ศ. ๒๕๓๗..๓๘..๓๙ ศูนย์นี้ก็จะเสร็จพออบรมได้**

(หน้า ๕๘)

ท่านก็บอกกับอาตมาว่า "พระท่านก็มีแต่อยากไปสวรรค์ไปนิพพานกันหมด ที่เราทำงานวันทั้งวันทั้งคืนนี่ก็เพราะต้องการสอนเด็กทำคุณประโยชน์ให้กับแผ่นดิน เพื่อใช้หนี้ญาติโยม ใช้หนี้อุปัชฌาย์อาจารย์เราเพราะถ้าเราบวชมาแล้วสร้างความดีอุปัชฌาย์อาจารย์ของเราก็จะดีใจ **ที่เราไปสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมที่ขอนแก่น ก็เพื่อตอบแทนคุณแก่หลวงพ่อดำ เราจะคืนของดีให้กับขอนแก่น**" ซึ่งอาตมาก็เริ่มได้รู้จักหลวงพ่อดำจากที่หลวงพ่อได้เล่าให้ฟังในครั้งนั้น และอาตมาก็เริ่มรู้ถึงเจตนารมณ์ และวัตถุประสงค์ที่ท่านไปสร้างศูนย์ฯ ไว้ที่ขอนแก่นได้อย่างชัดเจนขึ้น

หมายเหตุ อาตมา ในที่นี้หมายถึง พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร

ท่าน ในที่นี้หมายถึง พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

บทสัมภาษณ์

พระครูสุทินนันทธรรม (สัมฤทธิ์ ธมฺมวโร)

เจ้าคณะอำเภอบ่อเกลือ เจ้าอาวาสวัดภูเก็ต อ.ปัว จ.น่าน

บทสัมภาษณ์

พระครูสุทินนันทธรรม (สัมฤทธิ์ ธมฺมวโร)

เจ้าคณะอำเภอบ่อเกลือ เจ้าอาวาสวัดภูเก็ต อ.ปัว จ.น่าน

๑๖ ก.ย. ๖๐

ผู้สัมภาษณ์ : ขอความเมตตาหลวงพ่อช่วยอธิบายหรือเล่าประวัติเกี่ยวกับเรื่องราวที่หลวงพ่อจรัญ เคยบอกว่าเดินทางมาที่ดอยภูคา ตอนที่หลวงพ่อเดินทางไปกราบท่าน แล้วท่านถามหลวงพ่อว่า หลวงพ่อมาจากจังหวัดไหน ตอนสมัยหลวงพ่อหนุ่ม ๆ ใช่ไหมครับ

พระครูสุทินนันทธรรม : ก็เมื่อประมาณเกือบสามสิบปีที่แล้ว ไปปฏิบัติธรรมที่วัดคีรีวงศ์ ของพระอาจารย์มหาบุญรอด จังหวัดนครสวรรค์ พอดีพระอาจารย์ที่วัดคีรีวงศ์ท่านก็เป็นเครือข่ายของหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน ท่านบอกว่า เมื่อมีพระมาปฏิบัติ ถ้ามีโอกาสดีจะนิมนต์หลวงพ่อจรัญมาให้โอวาท แต่ครั้งนั้นรู้สึกว่าหลวงพ่อจะมีศาสนกิจมาก ก็เลยบอกว่าให้ไปเยี่ยม วันสุดท้ายก็พาเอาพระที่ปฏิบัติไปเยี่ยม ไปเยี่ยมหลวงพ่อจรัญท่านก็ทักทายปราศรัยเหมือนอย่างปกตินะแหละ ท่านก็ถามอาตมาว่ามาจากวัดไหน พอท่านทราบว่ามาจากจังหวัดน่านแล้ว หลวงพ่อจรัญก็เล่าว่า ท่านเคยธุดงค์อยู่ที่ดอยภูคาจังหวัดน่าน หลวงพ่อไปติดอยู่ที่บนดอยภูคา จังหวัดน่าน แล้วก็ฝนตก ท่านบอกเจ็ดวันเจ็ดคืน ต้องอยู่ในถ้ำ

แล้วจำไม่ได้รู้สึกว่า เหมือนว่าจะเอาบาตรมารองน้ำฝนดื่ม แล้วก็มีอีกคำหนึ่งว่า ท่านเห็นปลาว่ายน้ำขึ้นมาจากลำห้วยเชิงดอย ขึ้นไปบนดอยภูคาได้ **ท่านจึงนำมาสอนว่า "คนเราจะสำเร็จได้ต้องฝืนใจตนเอง อย่าปล่อยตัวตามใจ" นี่เป็นธรรมะที่ท่านฝากไว้** ทีนี้อาตมาคิดว่า เอ๊ ! หลวงพ่ออยู่ตั้งหกเจ็ดวันอย่างนั้น ไม่มีอะไรฉัน หรือจะเอาใบไม้อะไรมาฉัน ประโยคหลังนี่คือคิดเอาเองว่า หลวงพ่อท่านฉันอะไรนะตั้งหกเจ็ดวันนี่ ฝนตก ติดฝน เราก็มานึกได้ว่า จังหวัดน่านแถวอำเภอปัว อำเภอบ่อเกลือจะเป็นอย่างนั้นล่ะ ฝนตกทีหนึ่ง เจ็ดวัน สิบห้าวันนี่ไม่หยุดเลยที่ดอยภูคาน่ะ เป็นอุทยาน เป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ แล้วก็ตรงนั้นยังมีคนเล่านะ เขาเล่าว่า มีถ้ำหนึ่ง **"ถ้ำพระฤๅษี"** เวลาเขาไปเยี่ยมไปกราบไหว้จะเห็นข้าวบูชา ข้าวบูชาพระนี่ล่ะ ทางเหนือนี่เขาจะมีข้าวเหนียวปั้นเป็นก้อน ๆ ไปบูชาหิ้งพระ แล้วเขาไปเจอตกลงมา มันก็เหมือนกับก้อนข้าวเหนียวแหละ แข็ง ๆ นะ คนก็จะไปเก็บรวบรวมมา เอามาเพื่อสร้างเป็นพระธาตุ หรือสร้างเจดีย์ เขาจะบรรจุลงไป ก็มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่ผาเวียงนี่แหละถ้ำตรงนี้นะ

เรื่องของหลวงพ่อดำ
จากธรรมนิยายชุด
สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ธรรมนิยายชุด **สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม** ประพันธ์โดยรองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตรา อ่อนค้อม หรือที่ใช้นามปากกาว่า สุทัสสา อ่อนค้อม เป็นเรื่องจริงที่อิงประวัติชีวิตของพระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) อดีตเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยที่ผู้ประพันธ์ได้รวบรวมเนื้อหามาจากบันทึกประวัติชีวิต และเทปบันทึกเสียงการบรรยายธรรมะในวาระโอกาสต่าง ๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม โดยเปลี่ยนชื่อของ **"หลวงพ่อจรัญ"** ให้เป็นนามสมมติคือ **"พระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง"** หนังสือชุดนี้ได้ตีพิมพ์แล้วมีจำนวน ๖ เรื่อง คือ มักกะลีผล นารีผล สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม วัฏจักรชีวิต ความหลงในสงสาร และความหลังในสังสาร

ธรรมนิยายชุดนี้มีเรื่องเกี่ยวกับ**หลวงพ่อดำ** ซึ่งเป็นพระอาจารย์องค์สำคัญของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม สอดแทรกอยู่เป็นระยะ ๆ ซึ่งคณะผู้จัดทำหนังสือ **"หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือ ใคร"** ต้องขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตรา อ่อนค้อม ที่ท่านได้เมตตาอนุญาตให้นำเรื่องราวของหลวงพ่อดำที่ปรากฏในธรรมนิยายชุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม มาเผยแพร่ในหนังสือเล่มนี้ได้ ซึ่งมีเนื้อหา ดังต่อไปนี้

หนังสือ "มักกะลีผล" มีเนื้อหาของหลวงพ่อดำ ตั้งแต่บทที่ ๗๘ หน้า ๗๗๙ เมื่อพระเจริญ ฐิตธมฺโม แห่งวัดพรหมบุรี ได้รับทราบข่าวเกี่ยวกับการยึดเหรียญ แล้วนำเลขที่อยู่ในเหรียญไปแทงหวย ท่านจึงมีความสนใจสืบเสาะหาแหล่งที่มาของเหรียญ จึงได้เดินทางไปจังหวัดขอนแก่น พบโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านวัย ๘๔ ปี ซึ่งรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้ และได้ช่วยพาท่านไปพบกับหลวงพ่อดำ ณ ใต้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่น

ในบทที่ ๗๙ หน้า ๗๙๔ – ๘๐๐ กล่าวถึงการพบกันครั้งแรกของหลวงพ่อดำและพระครูเจริญ มีรายละเอียด ดังนี้

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป สมณะกับคฤหัสน์ก็พากันมาถึงต้นไทรใหญ่กลางทุ่ง ใต้ต้นไทรมีพระภิกษุรูปหนึ่งนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ ดูจากร่างกายสังขาร คะเนว่าคงจะอายุราว ๗๐ ปี ผมยาวประมาณครึ่งกระเบียดดำสนิท ไม่มีหงอกแม้เส้นเดียว ผิวดำ รูปร่างสูงใหญ่แบบนักรบโบราณ ทรวดทรงสมส่วนไม่อ้วนไม่ผอม ภิกษุหนุ่มเข้าไปกราบแล้วพูดว่า

"หลวงพ่อครับ ผมพระเจริญมากราบนมัสการหลวงพ่อครับ"

ภิกษุใต้ต้นไทรยังคงนั่งหลับตานิ่งอยู่ พระหนุ่มจึงพูดอีกว่า

"หลวงพ่ออยู่วัดไหนครับ ส่วนผมอยู่วัดพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี อุตส่าห์ด้นดั้นมาหาหลวงพ่อ ต้องเดินทางรอนแรมมาหลายวันกว่าจะถึง ผมพักอยู่กับโยมที่เคยเป็นผู้ใหญ่บ้านที่หลวงพ่อเคยพูดกับเขาเมื่อปีที่แล้ว

ไงครับ" ไม่มีเสียงตอบจากผู้ที่นั่งขัดบัลลังก์อยู่ใต้ต้นไทรเช่นเคย พระเจริญไม่ละความพยายาม ถามท่านว่า

"หลวงพ่อทำไมไม่พูด ผมรู้ว่าหลวงพ่อพูดได้ เมื่อปีที่แล้วหลวงพ่อยังพูดกับโยมผู้ใหญ่บ้านเลย" เมื่อท่านไม่พูด ไม่ยอมลืมตา พระหนุ่มมองหน้าผู้ใหญ่บ้านเป็นเชิงขอความเห็นว่าจะทำอย่างไรดี บุรุษวัยแปดสิบสี่ได้แต่สั่นศีรษะน้อย ๆ เป็นเชิงว่าไม่มีความเห็นใด ๆ พระหนุ่มจึงต้องพึ่งตัวเองต่อไป

"หลวงพ่อครับ พูดกับผมบ้างเถิดครับ ผมจะมาขอเรียนวิชายืดเหรียญ ได้ข่าวว่าคนมาเรียนที่นี่ได้ไปยืดเหรียญขายเหรียญละหมื่นสองหมื่น" ดูเหมือนผู้ที่นั่งขัดบัลลังก์ไม่ยอมรับรู้คำบอกเล่าของภิกษุหนุ่ม พระเจริญมิรู้จะทำประการใด จึงกวาดสายตาสำรวจดูว่าท่านมีเครื่องอัฐบริขารอะไรบ้าง ก็เห็นมีบาตรอยู่ลูกหนึ่ง ถูกแขวนไว้ที่กิ่งไทรเช่นเดียวกับกลด มีกาน้ำใช้กระบอกไม้ไผ่ต่างแก้วสำหรับรินน้ำ มีเพียงเท่านี้ เห็นท่านนั่งนิ่ง พระหนุ่มจึงคิดหาอุบายที่จะทำให้ท่านพูด *'หรือว่าสิ่งที่เราถามนั้นไร้สาระจึงไม่ได้รับคำตอบ ต้องเปลี่ยนเรื่องถาม'* คิดดังนี้จึงพูดเสียใหม่ว่า

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ ผมเป็นพระบวชใหม่ ความรู้ทางธรรมยังน้อย จึงใคร่จะมากราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อเกี่ยวกับเรื่องธรรมะและการปฏิบัติครับ" คราวนี้ผู้ที่นั่งขัดบัลลังก์ลืมตาแสดงว่าพระหนุ่มถามถูกจุด

"สติปัฏฐาน ๔ ระลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้" ท่านพูดโดยมิได้มองหน้าคนฟัง

"ผมไม่เข้าใจครับ หลวงพ่อได้โปรดอธิบายขยายความให้ผมฟังด้วย ผมเพิ่งจะบวชได้ห้าพรรษาเท่านั้น"

"เธอได้นักธรรมโทแล้วไม่ใช่หรือ"

"ได้แล้วครับ" พระหนุ่มตอบอย่างภาคภูมิ

"ได้มาได้ยังไง ในเมื่อสิ่งที่ฉันพูดมานั้นอยู่ในหลักสูตรนักธรรมตรี แล้วเธอได้นักธรรมโทมาได้ยังไง" ท่านถามย้ำ

"ผมสอบได้ครับ พอได้นักธรรมตรี รุ่งอีกปีก็ได้นักธรรมโท" แววภาคภูมิยังปรากฏในน้ำเสียง

"ไม่ใช่ นั่นภาควิชาการ ปฏิบัติการน่ะ สติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน กายนอก กายใน กายทิพย์ อำนาจแห่งจิตเป็นประการใด มีสติรู้ตรงไหน ทำได้หรือเปล่า แล้วอย่างนี้สอบนักธรรมตรีมาได้ยังไง"

"ก็ท่องตามหนังสือ แล้วก็ไปเขียนตอบน่ะครับ" คราวนี้ไม่เหลือความภาคภูมิใจแม้แต่น้อย เพิ่งจะรู้ว่า *'วิชาการ'* กับ *'ปฏิบัติการ'* นั้นต่างกันลิบลับ

"ก็เป็นเสียอย่างนี้ถึงเอาดีไม่ได้ จำไว้ คนที่บวชไม่ครบไตรสิกขาเอาดีไม่ได้ ในอนาคตจะมีมาก พวกที่บวชเป็นสิบ ๆ พรรษา แล้วไม่รู้ว่า

ศีล สมาธิ ปัญญา คืออะไร เพราะไม่ได้เรียนภาคปฏิบัติการ ไม่รู้จักสติปัฏฐาน ๔”

“หลวงพ่อครับ ผมจะไปเรียนสติปัฏฐาน ๔ ได้ที่ไหน” พระหนุ่มถาม ท่านจะต้องรู้จัก ‘สติปัฏฐาน ๔’ ให้จงได้

“เธอไปหาที่เรียนเอาเอง **อีกเจ็ดวันข้างหน้าเธอจะได้พบอาจารย์ อาจารย์ของเธอเก่งไม่มีใครเทียบเทียมได้**” คำบอกเล่าของหลวงพ่อในป่าทำให้พระหนุ่มครุ่นคิดว่า ท่านจะไปหาอาจารย์ที่ไหนหนอ จะเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านจะหาพบในอีกเจ็ดวันข้างหน้า จังหวัดสิงห์บุรีก็ไม่เห็นมีครูบาอาจารย์เก่ง ๆ สักองค์เดียว ที่ท่านเก่งก็มรณภาพไปเสียแล้ว เหมือนรู้ว่าพระหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่ ‘หลวงพ่อในป่า’ จึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ เราจะให้ปริศนาเธอไปคิดเป็นการบ้าน ปริศนาที่เราจะให้เธอนี้เป็นผลงานของสติปัฏฐาน ๔ นะ ไปทำให้ได้แล้วเธอจะพบคำตอบ ปริศนามีว่า **‘อยากเรียนรู้ถามหญิงคันหูก อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ นะอยู่ที่ไหน ตามไปเอามาให้ได้’** ” แม้จะไม่เข้าใจความหมายในปริศนา หากพระเจริญก็จำได้ทุกตัวอักษร ท่านคิดว่าจะต้องหาครูบาอาจารย์มาสอนสติปัฏฐาน ๔ เพื่อเฉลยปริศนานี้ให้ได้ ระหว่างที่พระหนุ่มสนทนากับหลวงพ่อในป่า โยมผู้ใหญ่บ้านนั่งนิ่งฟังอย่างเดียว เขาถือคติว่า ‘ตาดู หูฟัง ปากนิ่ง’ เป็นคุณสมบัติของบัณฑิต

เมื่อหลวงพ่อในป่าให้ปริศนาพระหนุ่มแล้ว ก็นั่งหลับตาดังเดิม ดูท่าทางท่านพูดน้อยมาก พระเจริญคิดว่ากลางวันท่านคงจะพูดน้อย กลางคืนอาจจะพูดมากกว่านี้ก็ได้ จึงคิดจะค้างเสียที่ในป่ากับท่าน บอกผู้ใหญ่บ้านว่า

"โยมกลับไปก่อนนะ อาตมาจะขอพักกับท่านที่นี่สักหนึ่งคืน เผื่อจะได้เรียนธรรมะจากท่าน"

"ได้ครับ แล้วพรุ่งนี้ผมจะมารับพระคุณเจ้าไปฉันที่ในหมู่บ้าน" อดีตผู้ใหญ่บ้านบอก

"อย่าลำบากเลยโยม อาตมากลับเองได้ พรุ่งนี้อาตมาจะกลับแต่เช้า หรือถ้าไม่กลับก็ไม่ต้องห่วง" บุรุษวัยแปดสิบสี่จึงพูดกับหลวงพ่อดำเป็นครั้งแรกว่า

"หลวงพ่อครับ ผมกราบนมัสการลาละครับ" เขาก้มลงกราบท่านสามครั้ง แล้วจึงลุกออกมา มุ่งหน้าเดินกลับหมู่บ้าน พระเจริญพูดกับท่านว่า

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ นี่ก็เย็นมากแล้ว คืนนี้ผมขอค้างที่นี่กับหลวงพ่อสักคืนนะครับ" หลวงพ่อดำลืมตามองหน้าพระหนุ่มแล้วพูดว่า

"กลับไปค้างในหมู่บ้านก่อน เธอยังไม่สมควรที่จะนอนกับเรา รอให้อายุ ๔๕ ค่อยพบกัน" พูดจบท่านก็นั่งหลับตาอีก

"พบที่ไหนครับหลวงพ่อ ผมจะพบหลวงพ่อได้อีกที่ไหน แล้วทำไมต้องรอให้อายุ ๔๕ ปีเสียก่อน อีกตั้ง ๒๐ ปีเชียวนาครับ" ไม่มีคำตอบจากสมณะที่นั่งขัดบัลลังก์อยู่เบื้องหน้า พระเจริญจะพูดอย่างไรท่านก็ไม่ยอมลืมตา เหลียวหลังไปมองดูผู้ใหญ่บ้าน เห็นไปได้ไม่ไกลนักจึงตัดสินใจที่จะกลับไปนอนค้างในหมู่บ้าน จึงเอ่ยลาพระในป่า

"หลวงพ่อครับ ผมจะเชื่อฟังหลวงพ่อ จะกลับไปค้างแรมในหมู่บ้าน แต่ผมก็ยังไม่ทราบว่าอีก ๒๐ ปีจะพบหลวงพ่อได้อย่างไร" คราวนี้หลวงพ่อในป่าลืมตาอีกครั้ง ท่านเจตนาจะให้ผู้ใหญ่บ้านกลับไปก่อนเพื่อจะบอกเคล็ดลับให้พระหนุ่ม

"เธอไปเรียนสติปัฏฐาน ๔ กับอาจารย์ของเธอที่จะพบกันอีกใน ๗ วันข้างหน้า เรียนแล้วก็ปฏิบัติให้เกิดความชำนาญจนสามารถแก้ปริศนาได้ พออายุ ๔๕ เมื่อต้องการจะพบฉัน ให้เธอปฏิบัติดังนี้" ท่านบอกเคล็ดลับ ๓ ข้อ และย้ำว่าจะให้บุคคลที่สามล่วงรู้ไม่ได้เป็นอันขาด จากนั้นพระหนุ่มจึงกราบลาท่าน เดินทางกลับมายังหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านวัยแปดสิบสี่เดินมาถึงป่าทึบริมทุ่ง ก่อนที่จะเดินผ่านป่า เขาเหลียวกลับไปดูเพื่อให้แน่ใจว่าพระหนุ่มยังอยู่กับหลวงพ่อองค์นั้น ครั้นเห็นพระเจริญเดินตามมาแต่ไกลจึงหยุดรอ ทรุดกายลงนั่งบนคันนาด้วยรู้สึกเมื่อยขาเต็มทน

"ท่านไม่อนุญาตให้นอนค้างด้วยหรือครับ" เขาถามเมื่อพระหนุ่มเดินมาทัน

“ถูกแล้วโยม อีก ๒๐ ปีจึงจะได้พบท่าน ถึงตอนนั้นท่านก็คงอายุ ๙๐ ปี สังขารร่างกายคงเปลี่ยนไปจากเดิม”

“แต่ผมค่อนข้างแน่ใจว่าท่านจะไม่เปลี่ยนนะครับ เพราะตลอดระยะเวลาเจ็ดสิบกว่าปีที่ผมเห็นท่านมา ท่านก็รูปร่างอย่างนี้ อายุเท่านี้ ซึ่งผมว่าเป็นเรื่องแปลกมาก และผมก็ค่อนข้างมั่นใจว่าอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ท่านก็จะไม่เปลี่ยนไปจากนี้ พระคุณเจ้าคอยสังเกตดูนะครับ”

“โยมก็ช่วยอาตมาสังเกตด้วยก็แล้วกัน เพราะโยมเห็นท่านทุกปีไม่ใช่หรือ”

“ครับ แต่ผมคงจะอยู่ต่อไปไม่ถึง ๒๐ ปีกระมัง ที่อยู่มาถึงปานนี้ก็เกินหน้าเกินตาเพื่อนฝูงมามากแล้ว” บุรุษวัยแปดสิบสี่ว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็อยู่ต่ออีก ๑๕ ปีก็แล้วกัน ให้ถึง ๙๙ เท่าโยมยายของอาตมา”

“โยมยายของพระคุณเจ้าอายุ ๙๙ ปีแล้วหรือครับ”

“ตอนนี้ ๙๓ แต่หลวงพ่อเดิมท่านบอกโยมยายจะอยู่ถึงอายุ ๙๙ อาตมาก็เชื่อท่าน เพราะท่านพูดอะไรไม่เคยผิดสักครั้ง”

“หลวงพ่อเดิมวัดหนองโพ จังหวัดนครสวรรค์ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว โยมรู้จักท่านหรือ”

“รู้จักดีครับ สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ผมเคยไปกราบท่านหลายครั้ง ท่านเป็นพระที่มีศีลบริสุทธิ์ และอบรมศีล สมาธิ ปัญญามาอย่างดี จึงมีญาณวิเศษที่สามารถล่วงรู้อดีตและอนาคตได้ เหมือนกับหลวงพ่อใน

ป่าองค์นั้น ต่างกันตรงที่หลวงพ่อในป่าท่านไม่พูด เจ็ดสิบกว่าปีที่ผมเห็นท่าน ท่านเคยพูดกับผมครั้งเดียว คือเมื่อปีที่แล้วเท่านั้น แล้วท่านก็ไม่พูดกับผมอีก พระคุณเจ้ามีบุญวาสนามากที่ท่านพูดด้วย ผมไม่เคยเห็นท่านพูดกับใครมาก่อนเลย จริง ๆ นะครับ”

พระหนุ่มอยากจะบอกโยมผู้ใหญ่บ้านว่า นอกจากพูดด้วยแล้ว ท่านยังบอกเคล็ดลับสามข้อเพื่อที่จะพบกับท่านในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า แต่ถ้าบอกก็จะเป็นการละเมิดสัญญาที่ให้ไว้กับท่าน จึงต้องเก็บไว้เป็นความลับสุดยอด

หนังสือ "นารีผล" มีเนื้อหาของหลวงพ่อดำ ตั้งแต่บทที่ ๗๑ หน้า ๗๒๙ ดังนี้

เหลือเวลาอีกเดือนเดียวก็จะถึงวันเกิดของสมภารวัดป่ามะม่วง ท่านรอคอยโอกาสนี้มานานถึงยี่สิบปี เพราะหลวงพ่อในป่าบอกไว้เมื่อครั้งกระโน้นว่า "รอให้อายุ ๔๕ ค่อยมาพบกัน" วันเกิดปีนี้ จึงมีความหมายสำหรับท่านยิ่งนัก เพราะจะได้รู้ว่าหลวงพ่อในป่าท่านเป็นใครมาจากไหน

บทที่ ๗๒ หน้า ๗๓๙ ออกพรรษาและรับกฐินแล้ว พระครูเจริญได้เรียกพระมหาบุญซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสมาพบ เพื่อฝากฝังวัดให้ท่านมหาบุญได้ดูแลสัก ๒ เดือน เพราะท่านพระครูเจริญจะออกธุดงค์ **แต่ก่อนที่จะออกธุดงค์ได้นั้นท่านจะต้องเข้าผลสมาบัติ ๗ วันเสียก่อนตามคำสั่งของพระในป่า** ดังบทสนทนาของพระครูเจริญ กับพระมหาบุญ **ในหน้า ๗๔๗** ความว่า

"ฉันต้องการไปศึกษาหาความรู้ ตอนฉันอายุ ๒๕ ปี ฉันพบกับหลวงพ่อรูปหนึ่งที่จังหวัดขอนแก่น ฉันขอเรียนวิชากับท่าน แต่ท่านบอกว่าให้ฉันอายุ ๔๕ ปีค่อยพบกัน นี่ฉันก็อายุ ๔๕ ปีมาสองเดือนเศษแล้ว ถึงเวลาที่จะไปพบท่าน จึงเรียกเธอมารับมอบงาน"

"หลวงพ่อจะไปวันนี้เลยหรือครับ"

"ยังหรอก อีกเจ็ดวันถึงจะไป"

"แล้วทำไมรีบมอบงานให้ผมล่ะครับ"

"เพราะฉันต้องใช้เวลาเตรียมตัวเจ็ดวันน่ะสิ หลวงพ่อในป่าท่านสั่งมาว่าก่อนไปพบท่านให้ฉันเข้า *ผลสมาบัติ* เจ็ดวัน ฉันถึงต้องเรียกเธอมาวันนี้ไงล่ะ พรุ่งนี้ตีสี่ฉันจะเข้าผลสมาบัติในโบสถ์ เธอก็ทำหน้าที่แทนฉันตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป"

"ครับ ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด" พระหนุ่มรับคำแข็งขัน

"ดีแล้ว ฉันจะได้สบายใจ เธอรู้ไหมว่าหลวงพ่อในป่าท่านให้การบ้านฉันมาทำ และบัดนี้ฉันก็ทำเสร็จแล้ว การออกธุดงค์ครั้งนี้ ฉันจะเอาการบ้านไปส่งท่าน"

"การบ้านอะไรครับ ผมขอดูได้หรือเปล่า"

"ดูไม่ได้เพราะการบ้านของฉันไม่ได้ทำโดยใช้กระดาษดินสอ แต่ทำด้วยจิต จึงให้ดูไม่ได้ แต่ก็พอจะบอกเล่ากันได้ บอกแค่โจทย์นะ ส่วนคำตอบถึงฉันจะแน่ใจว่าถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์แต่ก็ยังไม่บอก เพราะต้องรอให้ครูตรวจก่อน"

"งั้นผมขอทราบโจทย์ก็ยังดี หลวงพ่อในป่าท่านให้โจทย์ว่าอย่างไรครับ"

"ท่านให้มาสองข้อ ข้อที่หนึ่ง **'สติปัฏฐาน ๔ ระลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้'** ข้อที่สอง **'อยากเรียนรู้ถามหญิงคันหูก อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว**

เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ นะอยู่ที่ไหนตามไปเอามาให้ได้' เธอลองทำดูซิ คำตอบจะเหมือนกับของฉันหรือไม่"

"ผมไม่มีความสามารถหรอกครับ แค่ฟังโจทย์ก็รู้สึกมืดหน้าตาลายแล้ว นิมนต์หลวงพ่อทำไปองค์เดียวเถิดครับ"

"แต่เธอก็ต้องพยายามทำให้ได้ เพราะโจทย์สองข้อนี้เป็นกุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่การแก้ปัญหาให้กับชาติบ้านเมือง เราต้องช่วยกันนะ ถ้าไม่ช่วยรับรองชาติไทยไปไม่รอดแน่"

บทที่ ๗๓ หน้า ๗๕๑ กล่าวถึงการเข้าผลสมาบัติของพระครูเจริญเป็นระยะเวลาเจ็ดวัน และมีรายละเอียดการออกจากผลสมาบัติ **หน้า ๗๕๒** ดังนี้

เวลาตีสี่กับเก้านาทีของวันที่ ๙ พฤศจิกายน ท่านพระครูกำหนดออกจากสมาบัติ ท่านรู้สึกอ่อนเพลียจนลุกไม่ไหว ขาทั้งสองในท่าขัดบัลลังก์ดูเหมือนขัดแน่นและแนบสนิทจนขยับไม่ได้ ตอนอยู่ในสมาบัติท่านไม่รู้สึกถึงทุกขเวทนาใด ๆ แต่เมื่อออกจากสมาบัติแล้ว ความเจ็บปวดปรากฏทั่วสรรพางค์ นอกจากนี้ยังต้องผจญกับความหิว ความกระหาย เพราะไม่ได้ฉันน้ำและอาหารมาเป็นเวลาเจ็ดวันเต็ม

บทที่ ๗๔ หน้า ๗๕๙ – ๗๖๓ กล่าวถึงการออกเดินทางของพระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อไปพบหลวงพ่อดำ ที่ภูคา จังหวัดน่าน ในบทนี้ทำให้ผู้อ่านได้ทราบว่า **หลวงพ่อดำเป็นผู้ให้กรรมฐานแด่สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี** นอกจากนี้**ท่านยังรู้สูตรยารักษาโรคมะเร็งเม็ดเลือด ซึ่งได้ตำรามาจากสมเด็จพระร่วงแห่งกรุงสุโขทัย** และมีบทสนทนาเกี่ยวกับความจริงของค่ายบางระจัน ซึ่งมีรายละเอียดสำคัญหลายประการ ผู้เรียบเรียงจะขอคัดลอกมาทั้งบท ดังนี้

ฉันเช้าแล้วท่านพระครูก็เตรียมเครื่องอัฐบริขาร อันหมายถึงเครื่องใช้สอยของนักบวชในพระพุทธศาสนา ซึ่งมี ๘ อย่าง ได้แก่ สบง จีวร สังฆาฏิ บาตร มีดโกน เข็ม ประคดเอว กระบอกกรองน้ำ และเนื่องจากเป็นการเดินธุดงค์ ท่านจึงเพิ่มกลดอีกหลังหนึ่งนอกเหนือจากเครื่องใช้ ๘ อย่างข้างต้น ภิกษุวัยสี่สิบห้าออกเดินทางจากวัดป่ามะม่วงเวลาเก้านาฬิกา (ของวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) มุ่งหน้าสู่ภูคาอันเป็นจุดนัดหมาย หลวงพ่อในป่ามาบอกในสมาธิว่าให้พบท่านที่ภูคา จังหวัดน่าน สมภารวัดป่ามะม่วงออกสงสัยว่าเหตุใดท่านจึงไม่ให้มาพบที่เดิม คือ ใต้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่น ซึ่งโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านเคยไปพบท่านเมื่อยี่สิบปีก่อน ท่านคงจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างเป็นแน่

ตะวันคล้อยชายมะพลับ ภิกษุวัยสี่สิบห้าก็มาถึงที่หมาย คาถาย่นระยะทางมีประโยชน์มหาศาล ท่านไม่จำเป็นต้องพึ่งยานพาหนะใด ๆ ก็มาถึงได้ เห็นพระในป่านั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ใต้ต้นหว้า จึงเข้าไปหา

ปลดสัมภาระออกจากบ่าวางไว้ทางด้านขวามือ แล้วคุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อขอรับ กระผมพระครูเจริญมาตามสัญญาแล้วขอรับ" ภิกษุวัยกลางคนกล่าววาจาอันแสดงถึงความเคารพนบนอบ พระในป่าลืมตา มองผู้มาใหม่ด้วยสายตาชื่นชม แล้วกล่าวว่า

"ยินดีต้อนรับ เป็นอย่างไรบ้าง เดินทางลำบากไหม" เสียงที่พูดกังวานน่าฟัง

"ไม่ลำบากขอรับ กระผมมาเรื่อย ๆ เหนื่อยก็หยุดพัก ไม่ได้ฉันเพลแต่ก็ไม่รู้สึกหิว พระเดชพระคุณอยู่ที่นี่สบายดีหรือขอรับ"

"เธอใช้คาถาย่นระยะทางแล้วทำไมพูดว่ามาเรื่อย ๆ เหนื่อยก็หยุดพัก ทั้งที่ไม่เหนื่อยแล้วก็ไม่ได้หยุดพัก" หลวงพ่อในป่าท้วงติง

"กลอนมันพาไปน่ะขอรับ กระผมต้องขอประทานโทษที่พูดเกินความจริง"

"พูดกับเราธรรมดา ๆ เถอะ เราเป็นพระในป่า ไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์อะไร เรียกเราว่าหลวงพ่อเฉย ๆ ก็ได้ หรือจะเรียกว่า**หลวงพ่อดำ**เหมือนที่ใคร ๆ เขาเรียกก็ตามใจ"

"หลวงพ่อชื่อ**ดำ**หรือครับ หลวงพ่อบวชมากี่พรรษาแล้ว มีฉายาว่าอะไร ส่วนฉายาผม **ฐิตธมฺโม** ครับ" หลวงพ่อในป่าตอบว่า

"นามและฉายาเป็นเรื่องของสมมุติบัญญัติ เราละสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว ที่ให้เธอเรียกเราว่าหลวงพ่อดำก็มิได้หมายความว่าเราชื่อดำ

เพียงแต่ได้ยินใคร ๆ เขาเรียกเราอย่างนี้ ก็คิดว่าเธอจะได้เรียกตามเขาบ้าง ส่วนที่ถามว่าเราบวชมากี่พรรษานั้นก็ไม่จำเป็นต้องตอบ เอาเป็นว่าเราเคยให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีก็แล้วกัน พระองค์ทรงเป็นบุคคลแรกที่เราให้กรรมฐาน และบุคคลที่สองที่เราให้ก็คือเธอ เพราะเรารู้ว่าเมื่อเธออายุ ๔๕ ปีจะตอบปัญหาได้ จึงได้บอกเธอไปว่าอายุ ๔๕ ปีค่อยพบกัน"

"บัดนี้ผมตอบได้และเดินทางมาพบหลวงพ่อแล้วครับ ตั้งแต่รับกรรมฐานจากหลวงพ่อในครั้งนั้น ผมก็ได้พบอาจารย์กรรมฐานที่มีชื่อเสียงดังที่หลวงพ่อทำนาย ไปปฏิบัติอยู่ที่สำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดมหาธาตุอยู่หลายเดือนกว่าจะบรรลุญาณ ๑๖ จากนั้นจึงกลับมาปฏิบัติต่อที่วัดพรหมบุรีที่ผมจำพรรษาอยู่ก่อนย้ายมาวัดป่ามะม่วง ปฏิบัติอยู่ ๑๐ ปี จึงตอบปริศนาธรรมของหลวงพ่อได้ มาได้ตอนกำลัง *"ยืนหนอ"* นี่เอง ผมจึงจดบันทึกไว้เป็นตำราว่า ถ้าใครทำ *"ยืนหนอ"* ได้ก็จะตอบปัญหาได้"

"พอทำได้แล้วจึงรู้ว่าง่ายมากใช่ไหม นี่แหละเขาเรียกว่าหญ้าปากคอก บางคนปฏิบัติมาเป็นยี่สิบสามสิบปี ยังทำ *"ยืนหนอ"* ไม่ได้ เราถึงต้องเลือกคนที่เราจะให้กรรมฐานอย่างไรล่ะ ไม่ใช่ให้สุ่มสี่สุ่มห้า ต้องดูหน้าก่อนว่าเขารับได้ไหม รับแล้วจะเอาไปทิ้งหรือเปล่า เพราะเหตุนี้จึงได้ให้ไปเพียงสองรายเท่านั้น"

"แล้วจะมีรายที่สามอีกไหมครับ" ภิกษุวัยสี่สิบห้าใคร่รู้

"มีแน่นอน อีกเจ็ดปีข้างหน้าเราจะให้กรรมฐานเป็นรายที่สาม ส่วนรายที่สี่คงไม่มี" ท่านชิงตอบก่อนที่จะถูกถามเรื่องรายที่สี่

"เพราะอะไรหรือครับ หรือว่าหลวงพ่อจะ... จะละสังขาร" ไม่มีคำตอบจากหลวงพ่อดำ สมภารวัดป่ามะม่วงจึงเข้าใจเอาเองว่า ท่านคงจะละสังขารหลังจากให้กรรมฐานแก่ศิษย์ครบสามรายแล้ว เงียบกันไปครู่หนึ่ง ภิกษุผู้เป็นลูกศิษย์ก็พูดขึ้นว่า

"หลวงพ่อให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี แสดงว่าหลวงพ่อต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสามร้อยปี เป็นไปได้หรือครับที่คนจะมีอายุยืนยาวถึงปานนี้ เท่าที่ผมเคยเห็นอย่างมากก็ไม่เกิน ๑๒๐ ปี เพิ่งจะมีหลวงพ่อที่อายุยืนยาวมาก อยู่มาได้ถึงสิบรัชกาล"

"เธอไม่เชื่อกระนั้นหรือ"

"ผมยอมรับว่าไม่อยากจะเชื่อ หากก็ต้องเชื่อเพราะจำนนต่อหลักฐาน เมื่อยี่สิบปีก่อนที่ผมพบหลวงพ่อครั้งแรก หลวงพ่อก็รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ ผมดำสนิทไม่มีหงอกแม้เส้นเดียว ยี่สิบปีผ่านไป ผมอายุ ๔๕ และรู้ตัวว่าแก่ลงไปมาก แต่หลวงพ่อก็ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง ยิ่งเมื่อนึกถึงคำบอกเล่าของโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านคนที่พาผมไปพบหลวงพ่อที่ใต้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่น ผมก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้น"

"โยมคนนั้นเขาบอกกับเธอว่าอย่างไรหรือ"

"เขาบอกว่าสมัยที่เขาเป็นเด็กเลี้ยงควาย อายุแปดเก้าขวบหลวงพ่อก็ดูอายุเท่านี้ รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ กระทั่งเขาอายุแปดสิบสี่หลวงพ่อก็ยังเหมือนเดิม พูดถึงโยมคนนี้ไม่ทราบว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ"

"ตายไปหลายปีแล้ว ถ้ายังอยู่อายุก็ ๑๐๕ ปีเข้าปีนี้"

"เป็นอะไรตายครับ"

"ไม่หายใจ แล้วก็ไม่กินข้าว ถ้าหายใจเข้าไว้ แล้วก็กินข้าวเข้าไว้รับรองว่าไม่ตาย" คำตอบเจือด้วยรอยยิ้มจาง ๆ บนใบหน้า ทำให้ท่านพระครูรู้สึกผ่อนคลาย ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางพลันมลายหายไปสิ้น

"ถ้าเช่นนั้น ผมก็นิมนต์หลวงพ่อหายใจ และฉันข้าวต่อไปอีกนาน ๆ นะครับ" ความเป็นกันเองของหลวงพ่อในป่าทำให้ท่านพระครูรู้สึกเหมือนกำลังสนทนาอยู่กับญาติผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกันมานาน หลวงพ่อรูปนี้มีอะไรที่ผิดแผกไปจากมนุษย์ธรรมดา อายุท่านคงอยู่ในราวสามร้อยปี หากก็ดูเหมือนคนอายุเจ็ดสิบ ผมบนศีรษะซึ่งยาวประมาณครึ่งกระเบียดนั้นไม่มีหงอกแม้แต่เส้นเดียว ท่านเป็นมนุษย์หรือว่าเป็นเทพแปลงมาหนอ ด้วยความพิศวงสงสัยจึงถามขึ้นว่า

"ทำไมหลวงพ่อจึงดูไม่แก่ครับ หรือว่าหลวงพ่อฉันยาอายุวัฒนะหลวงพ่อมียาอายุวัฒนะใช่หรือเปล่าครับ"

"เราไม่เคยฉันยาอายุวัฒนะ แต่เราก็รู้วิธีปรุงยาที่กินแล้วอายุยืนและใช้รักษาโรคมะเร็งเม็ดเลือดได้ด้วย เธอน่าจะนำไปปรุงฉันเอง และ

บอกญาติโยมที่เขาต้องการกินยาอายุวัฒนะ เราได้ตำรายานี้มาจากสมเด็จพระร่วงเจ้าแห่งกรุงสุโขทัย อยากได้ไหมล่ะ”

“อยากครับ หลวงพ่อกรุณาบอกผมด้วยเถิดครับ ว่าปรุงอย่างไร” ท่านจัดการหยิบสมุดและดินสอออกมาจากย่าม สองสิ่งนี้จะขาดมิได้ เพราะท่านมีคติประจำใจว่า *‘สิ่งใดงามอย่าได้งดขอให้หมั่นจดหมั่นจำ’* เห็นลูกศิษย์มีความตั้งใจจริง หลวงพ่อดำจึงบอกวิธีปรุงยาอายุวัฒนะ

“พร้อมแล้วก็จดได้เลย ยาขนานนี้ปรุงง่าย ใช้เครื่องปรุงเพียงสามอย่าง ได้แก่ **เกลือสาม มะขามเจ็ด บอระเพ็ดห้า** คือเกลือเม็ดสามถ้วยตวง มะขามเปียกแกะเมล็ดออก หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ เจ็ดถ้วยตวง บอระเพ็ดหั่นบาง ๆ ชิ้นเล็ก ๆ ห้าถ้วยตวง แล้วก็หาครกหินมาใบหนึ่ง โขลกเกลือกับบอระเพ็ดให้ละเอียดก่อน แล้วจึงใส่มะขามที่หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ลงไป โขลกรวมกันจนละเอียด ผสมน้ำผึ้งแท้พอปั้นได้ แล้วเก็บใส่โถไว้กิน เวลาจะกินให้ปั้นเป็นก้อนโต ๆ หนึ่งก้อน กินก่อนอาหารเช้า – เย็น เสกด้วย **อิติปิ โส** ขณะปรุงยาก็ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณไปด้วย ยานี้มีสรรพคุณแก้โรคมะเร็งเม็ดเลือดได้ชะงัดนัก ห้ามใช้เครื่องปั่นนะ ต้องใช้ครกหิน ในอนาคตคนจะเครียดและเป็นมะเร็งกันมาก ยานี้จะแก้ได้ คนที่กินเป็นยาอายุวัฒนะ ก็จะทำให้อายุยืน ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ”

“หลวงพ่อบอกว่าไม่เคยฉันยาอายุวัฒนะ แล้วทำไมหลวงพ่ออายุยืนแล้วก็ไม่แก่ด้วย หรือว่าหลวงพ่อมียาขนานอื่น”

“เราไม่เคยฉันยาขนานใด แต่ที่เราอายุยืนและไม่แก่เพราะเราผ่านการปฏิบัติมามากจนสามารถอยู่เหนือความเกิด แก่ เจ็บ ตายต่างหากล่ะ”

“หลวงพ่อเป็นพระอรหันต์” พูดเหมือนอุทานออกมา แต่แรกท่านเพียงสงสัยว่าหลวงพ่อองค์นี้คงสำเร็จเป็นพระอรหันต์ หากมาบัดนี้ท่านมั่นใจเต็มร้อยว่าหลวงพ่อในป่าต้องเป็นพระอรหันต์

“เธอยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ แล้วเหตุใดจึงมาพยากรณ์ว่าผู้อื่นเป็น นั่นมิใช่วิสัยของศากยบุตรพุทธโอรสเลย”

“ผมเพียงแต่คาดคะเนเอาเท่านั้นเองครับ หากผิดพลาดประการใดผมต้องขออภัยด้วย เมื่อกี้หลวงพ่อพูดถึงสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีผมอยากรู้เรื่องของพระองค์ท่าน ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า พระองค์ท่านถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ ผมไม่อยากจะเชื่อ”

“ไม่เชื่อก็ต้องพิสูจน์ เอาเถอะ แล้ววันหนึ่งเธอจะรู้ว่าความจริงเป็นอย่างไรกันแน่ ขอให้เธอหมั่นอธิษฐานจิตถึงพระองค์ท่านอย่างสม่ำเสมอ แล้วพระองค์ท่านจะทรงมาชี้แจงกับเธอว่าอะไรเป็นอะไร ให้เธอรู้จากพระองค์ท่านดีกว่ารู้จากเรา แต่จะบอกให้รู้สักอย่างหนึ่งว่าทรงสำเร็จอรหัตผลเป็นพระอรหันต์แล้ว เธอจะสื่อสารกับพระองค์ได้โดยทางจิตเท่านั้น” ถ้อยคำของหลวงพ่อดำทำให้ท่านพระครูรู้ชัดว่าภิกษุรัตตัญญูองค์นี้เป็นพระอรหันต์ หากมิใช่ไหนเลยจะพยากรณ์อรหัตผลในบุคคลอื่นได้ รู้สึกปีติที่ได้มาพบครูบาอาจารย์ผู้จะนำทางท่านไปสู่จุดหมายของชีวิต

“หลวงพ่อครับ **หากผมพิสูจน์ได้ว่าสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีไม่ได้ถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ ผมจะไปขออนุญาตจากหอสมุดแห่งชาติเปลี่ยนประวัติศาสตร์เสียใหม่ให้ถูกต้องตามความเป็นจริง** เพราะผมไม่อยากให้อนุชนรุ่นหลังเรียนสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อย่างเรื่องค่ายบางระจันก็บันทึกไว้ไม่ตรงกับความเป็นจริง”

“เธอรู้ได้อย่างไร”

“เพราะผมระลึกชาติแต่หนหลังได้ครับ ผมเคยเจริญฌานมาก่อน ต่อมามีโยมผู้หญิงคนหนึ่งเขาอ้างว่าเคยเป็นแม่ของผมเมื่อชาติที่แล้ว ผมไม่เชื่อเพราะเธออายุน้อยกว่าผม จะมาเป็นแม่ผมได้อย่างไร เธอก็ยืนยันว่าเธอพูดเรื่องจริง และยังบอกอีกว่าในชาตินั้นผมเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยา ผมต้องการพิสูจน์ว่าสิ่งที่เธอพูดมานั้นจริงหรือเท็จ เมื่อกลับมาถึงวัดผมจึงเข้าฌานตั้งแต่ปฐมฌานเรื่อยไปจนถึงจตุตถฌาน ออกจากจตุตถฌานแล้วผมก็น้อมจิตไปให้ได้อภิญญา และแล้ว *ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ* ก็บังเกิดขึ้น ผมสามารถระลึกชาติแต่หนหลังได้ถึงเจ็ดชาติ แม้จะเป็นเพียงธุลีดินเมื่อเทียบกับปุพเพนิวาสานุสติญาณของพระพุทธองค์ หากก็ทำให้ผมได้รู้ว่าการเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง สรรพสัตว์พากันเวียนว่ายวกวนอยู่ในสงสารสาครก็เพราะกรรม ผมจึงตั้งปณิธานไว้ว่าจะต้องว่ายข้ามสงสารสาครนี้ให้ได้ **ผมจะต้องถึงฝั่งคือพระนิพพานให้ได้**” พูดด้วยความมุ่งมั่น

"เธอจะถึงฝั่งอย่างแน่นอน การออกธุดงค์ในครั้งนี้จะช่วยให้เธอว่ายเข้าใกล้ฝั่งมากที่สุด ว่าแต่เธอพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่เธอ"

"พิสูจน์ได้ครับ เธอเป็นแม่ผมจริงและผมก็ได้ให้ความช่วยเหลือไปในสิ่งที่พอจะช่วยได้ แต่กรรมของเธอยังไม่สิ้นสุด เพราะจะต้องชดใช้กรรมที่ทำไว้กับบ่าวเมื่อชาติที่แล้ว ซึ่งในชาตินี้คือสามีของเธอ ผมคงจะต้องช่วยเธออีกเพื่อตอบแทนบุญคุณที่เคยเป็นแม่ลูกกันมา"

"เป็นอันว่าชาติที่แล้วเธอเป็นแม่ทัพ"

"ครับหลวงพ่อ แล้วผมก็รู้เรื่อง**ค่ายบางระจันว่าที่ชนะพม่าเพราะฝีมือผู้หญิง** แต่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าเพราะพวกผู้ชายเอาความดีไปให้ผู้ชาย ทั้งที่พวกผู้ชายพากันเมาเละเลย ที่ไม่เมาเห็นจะมีแต่พระอาจารย์ธรรมโชติเท่านั้น คนเมาขาดสติ จะสู้รบตบมือกับใครได้ ถ้าพวกผู้หญิงไม่ช่วยไว้ รับรองถูกทหารฆ่าตัดหัวทิ้งหมดแล้ว ผมเป็นคนยุติธรรม ไม่เข้าข้างผู้ชายด้วยกันหรอกครับ ใครผิดก็ว่าผิด ถูกก็ว่าถูก"

"ทำไมผู้หญิงบางระจันถึงเก่งกาจขนาดนั้น อยู่ ๆ ก็ลุกขึ้นสู้กับพม่าอย่างนั้นหรือ" หลวงพ่อดำอยากทราบเหตุผล

"หลวงพ่อเคยได้ยินที่เขาพูดกันว่า ผู้หญิงมีมารยาร้อยเล่มเกวียนไหมครับ ผู้หญิงเป็นเพศอ่อนแอ ไม่แข็งแรงเหมือนผู้ชาย ถ้ารบกันซึ่ง ๆ หน้าก็ต้องแพ้ แต่ผู้หญิงชนะเพราะใช้มารยา โดยมี**คุณหญิงปล้อง**เป็นต้นคิด คุณหญิงปล้องเป็นภรรยาพระยาวิเศษไชยชาญ พอรู้ว่าสามีถูกพม่า

ฆ่าตายก็โกรธแค้น รวบรวมพวกผู้หญิงไปสู้กับพม่าโดยใช้มารยาเป็นอาวุธสำคัญ พวกผู้หญิงเขาพากันห่มผ้าตะเบ็งมานให้ดูทะมัดทะแมง แต่ซ่อนอาวุธไว้ที่ชายพก ผู้หญิงสมัยนั้นเขานุ่งผ้าโจงกระเบนครับหลวงพ่อ พวกศัตรูจึงดูไม่ออกว่ามีอาวุธซ่อนอยู่ในผ้า” ท่านหยุดเล่าด้วยไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อดำยังสนใจที่จะฟังต่อหรือไม่

“เล่าต่อสิ หยุดเสียทำไมล่ะ กำลังฟังเพลิน ๆ” หลวงพ่อในป่าพูดขึ้น ท่านพระครูจึงเล่าต่อ

“ครับ คุณหญิงปล้องจึงนำพวกผู้หญิงจากวิเศษไชยชาญมายังค่ายบางระจัน ระหว่างทางก็ชักชวนพวกสาว ๆ มาด้วย พอมาถึงค่ายบางระจันก็ตรงไปที่ค่าย พวกทหารพม่าพอเห็นผู้หญิงก็ตาลุก เหมือนพวกสมภารแก่วัด บวชมานานพอเห็นสีกงสีกาก็ทำท่าอยากจะฟัดอย่างนั้นแหละ” คราวนี้หลวงพ่อดำถึงกับหัวเราะหึ ๆ เพราะขำในคำพูดของท่านพระครู

“เธอนี่ช่างสรรหาเรื่องขำ ๆ มาเล่านะ เราอยู่ป่ามานาน ได้ฟังเรื่องสนุก ๆ รู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้น”

“หลวงพ่อเป็นพระอรหันต์ยังชอบเรื่องสนุก ๆ มีชีวิตชีวาอีกหรือครับ” ท่านถามในใจด้วยคิดว่าพระอรหันต์ต้องมีชีวิตที่เคร่งครัดและเคร่งเครียด ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก แต่ถึงจะถามในใจหากหลวงพ่อดำก็ตอบนอกใจว่า

"ที่เธอถามอย่างนั้นแสดงว่ายังไม่เข้าใจธรรมชาติของพระอรหันต์ แต่ไม่เป็นไร เมื่อเธอเป็นพระอรหันต์ก็จะรู้เอง เล่าเรื่องคุณหญิงปล้องต่อเถอะ กำลังสนุก" ท่านพระครูจึงเล่าต่อ

"คุณหญิงปล้องก็ให้พวกสาว ๆ ใช้มารยาหญิงเข้าไปเอาอกเอาใจทหารพม่าแล้วก็มอมเหล้าด้วย แต่ก็ต้องทำให้แนบเนียนไม่ให้ศัตรูสงสัย เลยชวนกันร้องรำทำเพลง ก็เกิดเพลง *'อีแซว'* ขึ้น เพลงอีแซวก็คือพวกผู้หญิงพากันร้องเพลงแซวพม่า ร้องเพลงไปป้อนเหล้าไป ไม่ช้าพวกทหารพม่าก็เมาแอ๋ไปตาม ๆ กัน คุณหญิงปล้องจึงส่งสัญญาณให้พวกสาว ๆ นำอาวุธที่ซ่อนไว้ชายพกออกมาประหัตประหารพม่า พวกพม่าซึ่งกำลังเมามายไม่ได้สติก็ไม่มีทางสู้ ถูกคุณหญิงปล้องและพรรคพวกฆ่าตายเป็นเบือเลย ค่ายบางระจันก็ชนะพม่าด้วยประการฉะนี้ แต่พอบันทึกในประวัติศาสตร์กลับเอาความดีไปให้พวกผู้ชาย ซึ่งผมว่าไม่ยุติธรรมเลย ผมจะต้องไปขอแก้ประวัติศาสตร์สักวันหนึ่ง แก้ให้ถูกต้องตามความเป็นจริง รอให้พิสูจน์เรื่องสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีได้เสียก่อน"

"เธอจะได้ทำแน่นอน แต่ทำแล้วจะสำเร็จหรือไม่นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เอาละ เมื่อถึงเวลาก็จะรู้เอง"

"ครับ ผมจะรอจนกว่าเวลานั้นจะมาถึง" ท่านหยุดเล่าไปประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วจึงพูดขึ้นว่า

"เหล้านี่ไม่ดีเลยนะครับหลวงพ่อ ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนถึงชอบดื่มกันนัก จริงอยู่ เหล้าอาจจะมีคุณบ้างตรงที่ดื่มแล้วทำให้คลาย

ทุกข์ แต่โทษของมันนั้นมหาศาล เพราะทำให้ขาดสติ พระพุทธองค์ตรัสสอนว่าคนที่ขาดสติก็คือคนที่ตายแล้ว ผมไม่ชอบคนดื่มเหล้าเลย แล้วก็เชื่อว่า**คนดื่มเหล้าเป็นคนไม่ดี** คนดีต้องไม่ดื่ม ผมมีความเชื่อว่าค่ายบางระจันต้องพ่ายแพ้แก่พม่าในตอนหลังก็เพราะเหล้าเป็นเหตุ เพราะเมื่อทางค่ายขอกองทัพไปทางกรุงศรีอยุธยา พระราชาสมัยนั้นก็ไม่นำพาเพราะทรงหมกมุ่นอยู่กับสุรานารี คนบางระจันขาดขวัญและกำลังใจพวกผู้ชายก็แก้ปัญหาด้วยการดื่มเหล้าจนเมามาย จนในที่สุดต้องพ่ายแพ้แก่พม่าไปอย่างน่าเสียดาย ที่แพ้ไม่ใช่เพราะไม่มีฝีมือ แต่เพราะขาดสติ”

“ในอนาคตคนจะพากันติดเหล้ามากขึ้น ทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วพวกเขาก็จะพากันขาดสติ ละเมิดศีลได้ทุกข้อ บ้านเมืองจะประสบปัญหาทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง คนที่จะอยู่ได้อย่างมีความสุขก็คือคนที่หันหน้าเข้ามาหาร่มธรรมเท่านั้น วัดของเธอจะมีประชาชนเข้ามาปฏิบัติธรรมเป็นหมื่นเป็นแสน เธอจะเป็นที่พึ่งให้พวกเขาได้ **การที่เธอออกธุดงค์ในครั้งนี้จะช่วยชาติได้มหาศาล”**

“ผมก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้นครับหลวงพ่อ แต่ผมมีข้อข้องใจอยากเรียนถามหลวงพ่อว่า ทำไมหลวงพ่อจึงไม่นัดให้ผมไปพบที่ใต้ต้นไทรจังหวัดขอนแก่น ทำไมจึงให้มาพบที่นี่ หลวงพ่อมีเหตุผลอะไรหรือครับ”

“เพราะที่ขอนแก่นไม่มีต้นไทรให้เราไปนั่ง เขาสร้างเขื่อนอุบลรัตน์ขึ้น บริเวณนั้นจึงถูกน้ำท่วมหมดแล้ว แม้ว่าต้นไทรจะยังอยู่แต่ก็อยู่ในน้ำ เราคงไม่สะดวกที่จะนั่งสนทนากับเธอในน้ำ”

"อย่างนั้นหรือครับ ผมก็ทราบมาเหมือนกันว่ามีการสร้างเขื่อนขึ้น แต่ไม่ทราบว่าเป็นบริเวณนั้น ผมก็คงไม่สะดวกเช่นกันถ้าจะให้พบหลวงพ่อในน้ำ" ภิกษุวัยสี่สิบห้าพูดยิ้ม ๆ

บทที่ ๗๕ หน้า ๗๗๐ กล่าวถึงการสนทนาระหว่างหลวงพ่อดำกับพระครูเจริญที่ดำเนินมาจนถึงช่วงเวลาเย็น หลวงพ่อดำนั่งในท่าขัดสมาธิเพชรอยู่ใต้โคนต้นหว้า และพระครูเจริญนั่งพับเพียบห่างออกไปกึ่งวา พระภิกษุทั้งสองกล่าวถึงความสำคัญของต้นหว้าในพุทธประวัติและ**เหตุผลที่หลวงพ่อดำต้องธุดงค์ไปที่ใต้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่นทุกปี คำตอบก็คือ เพื่อไปรอพบพระครูเจริญนั่นเอง** นอกจากนี้หลวงพ่อดำยังได้กล่าวว่า **ท่านเป็นผู้ดลจิตดลใจพระครูเจริญให้เดินทางไปหาหลวงพ่อเดิม** เจ้าอาวาสวัดหนองโพ จังหวัดนครสวรรค์ตามเนื้อความใน**หน้า ๗๗๒** ดังนี้

".... หลวงพ่อเล่าครับ เคยฉันลูกหว้าหรือเปล่า"

"เราไม่ได้ฉันอาหารมนุษย์มาหลายร้อยปีแล้ว เรามีบาตรก็จริงแต่ไม่เคยออกบิณฑบาต เพียงเอาบาตรแขวนไว้ที่กิ่งไม้ พอถึงเวลาก็ปลดบาตรลงมาและฉันอาหารที่อยู่ในนั้น" หลวงพ่อดำบอกกล่าว ถ้อยคำของท่านทำให้ภิกษุวัยสี่สิบห้านึกถึงคำพูดของโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านที่บอกท่านเมื่อยี่สิบปีก่อนว่า *"หลวงพ่อองค์นี้ท่านไม่ได้บิณฑบาต ผมเห็นท่านเอาบาตรแขวนไว้ที่กิ่งไทร พอได้เวลาฉันคือประมาณก่อนเที่ยง ท่านก็จะ*

ปลดบาตรลงมา แล้วนั่งฉันอาหารที่อยู่ในบาตร ฉันเสร็จก็ล้างบาตรแล้วแขวนไว้ที่เดิม ผมพยายามสังเกตว่ามีใครนำอาหารมาถวายบ้าง แต่ก็ไม่เห็นมีผู้ใดเลย ไม่มีใครสนใจหรือแม้แต่จะพูดถึงท่าน บางครั้งผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่าท่านจะมาทำไมทุกปี ในเมื่อไม่มีใครสนใจท่านเลย" เหมือนจะรู้ว่าลูกศิษย์กำลังคิดอะไรอยู่ หลวงพ่อดำพูดขึ้นว่า

"ก็มารอพบเธออย่างไรล่ะ รู้ว่าวันหนึ่งเธอจะให้โยมผู้ใหญ่บ้านพามาหาเรา"

"แต่โยมเขาบอกว่าตอนเขาอายุแปดเก้าขวบก็เห็นหลวงพ่อมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไทรทุกปี ตอนนั้นผมยังไม่เกิดนะครับ" ผู้อ่อนวัยกว่าแย้ง

"เรียกว่าเรามารอเธอตั้งแต่ก่อนเกิดนั่นแหละ เป็นเรื่องเหลือเชื่อใช่ไหม ก็น่าแปลกนะ คนเราเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ แต่บางคนกลับไม่เชื่อเรื่องภพชาติ ไม่เข้าใจ**เรื่องวัฏจักรชีวิต** เรารู้จักเธอมาก่อนที่เธอจะเกิดเสียอีก พูดอีกอย่างคือเรารู้จักเธอมานาน ตั้งแต่เธอเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยานั่นแหละ เธอสิไม่รู้จักเรา เพราะยังไม่ถึงเวลาที่เธอจะรู้"

"แล้วหลวงพ่อรู้จักสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีตั้งแต่เมื่อไรครับ"

"ตั้งแต่พระองค์เป็นพระยาตาก เธอรู้ไหม ที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าพระองค์เป็นลูกจีน บิดาชื่อ*ไหฮอง* มารดาชื่อ*นางนกเอี้ยง*นั้น เป็นเรื่องที่เขาสมมติขึ้นมา ความจริงพระองค์มิได้เป็นลูกนายไหฮอง เพราะ

นายไหฮองไม่มีตัวตนจริง ๆ **ไหฮองเป็นชื่อของหญิงเชื้อสายจีนซึ่งเป็นสนมลับ ๆ ของกษัตริย์พระองค์หนึ่งแห่งกรุงศรีอยุธยา**”

“พระองค์เป็นโอรสกษัตริย์หรือครับ”

“ถูกแล้ว ส่วนนางนกเอี้ยงก็ไม่มีตัวตนเช่นกัน เอาละ วันหนึ่งเธอจะได้พบกับพระองค์ท่าน ลองทูลถามดูว่าจะตรงกับที่เราพูดมาหรือไม่ แต่อย่าลืมว่าเธอจะสื่อสารกับพระองค์ได้โดยทางจิตเท่านั้น”

“ครับ แล้วเมื่อนั้นผมจะขออนุญาตเปลี่ยนประวัติศาสตร์เสียใหม่ให้ตรงกับความเป็นจริง”

“นั่นเป็นเรื่องที่เธอจะพิจารณาวินิจฉัยด้วยตัวเธอเอง อย่างไรก็ตาม ขออย่าได้เอ่ยอ้างเราเป็นพยาน เพราะไม่ใช่วิสัยของเราที่จะทำเช่นนั้น”

“ทำไมหรือครับ ผมว่าถ้าหลวงพ่อช่วยไปเป็นพยาน บางทีอาจจะสำเร็จ ลำพังผมคนเดียวเขาอาจไม่เชื่อ ต้องมีพยาน”

“มันเป็นไปไม่ได้น่ะสิ แค่เธอบอกพวกเขาว่าเราอายุเกินสามร้อยปีก็ไม่มีใครเชื่อแล้ว เอาเถอะ ให้ชาวโลกเขาจัดการกันเอง **เราอยู่พ้นโลกแล้ว** ไม่ควรจะเข้าไปเกี่ยวข้อง”

“ครับ แต่... หลวงพ่อครับ ผมอยากทราบว่าจริง ๆ แล้ว หลวงพ่ออายุเท่าไร หลวงพ่อบอกว่าอายุเกินสามร้อยปี ทำให้ผมคิดไปถึง**พระอุตตระ**ที่คนเขาเชื่อกันว่าเป็นองค์เดียวกับ**หลวงปู่เทพโลกอุดร** หลวงพ่อ

คือหลวงปู่เทพโลกอุดรใช่ไหมครับ” ไม่มีคำตอบจากหลวงพ่อดำ ท่านพระครูจึงสรุปว่า

“ถ้าหลวงพ่อคือหลวงปู่เทพโลกอุดร และหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นองค์เดียวกับพระอุตตระที่พระเจ้าอโศกทรงส่งมาเผยแผ่พระศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิคู่กับพระโสณะ หลวงพ่อก็มีอายุเกินสองพันปี เพราะพระเจ้าอโศกทรงส่งสมณทูตไปเผยแผ่พระศาสนาในปี พ.ศ. ๒๓๔ หลวงพ่ออายุสองพันกว่าปีแล้วใช่ไหมครับ”

“อะไรทำให้เธอคิดเช่นนั้น”

“ผมมีหลักฐานครับ”

“หลักฐานอะไร”

“พระไตรปิฎกครับ ใน**มหาปรินิพพานสูตร** พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ พระพุทธองค์ตรัสแก่พระอานนท์ว่า ผู้ใดเจริญอิทธิบาท ๔ ประการดีแล้ว ถ้าปรารถนาก็อาจมีอายุยืนได้ถึงกัปหรือเกินกัป ตอนแรกที่ผมอ่านยังนึกแย้งในใจว่าจะเป็นไปได้หรือ คือไม่ใช่ผมไม่เชื่อพระพุทธเจ้านะครับ เพียงแต่ผมคิดไปว่าพระไตรปิฎกแปลกันมาผิด ๆ หรือเปล่า แต่พอมาพบหลวงพ่อ ผมก็มั่นใจเต็มร้อยว่าเรื่องนี้พระพุทธองค์ตรัสไว้จริง และไม่ได้แปลกันมาผิด ๆ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าอธิบาย

“สิ่งที่พระพุทธองค์ตรัส ไม่มีที่ไม่จริง แต่มนุษย์บางพวกทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่ไม่สามารถเข้าถึงพระปัญญาญาณของพระพุทธองค์ ก็เกิดความเห็นผิด คิดเอาเองว่าสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ไม่จริงบ้าง

พระไตรปิฎกแปลกันมาผิด ๆ บ้าง เท่ากับไม่ศรัทธาในญาณตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า **ตถาคตโพธิสัทธา** ในอนาคต คนจะยิ่งห่างไกลกับพระศาสนามากขึ้น พวกเขาจะไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ แล้วก็จะพากันก่อกรรมทำชั่วต่าง ๆ นานา ลูกจะฆ่าพ่อพ่อลูกจะฟ้องร้องแย่งสมบัติกัน ศิษย์จะคิดล้างครูอาจารย์ ความกตัญญูกตเวที ความเมตตากรุณาจะค่อย ๆ หายไปจากโลก เหลือแต่การเอารัดเอาเปรียบ การแก่งแย่งแข่งขัน แม่ลูกก็ยังไม่ไว้ใจกันและกัน สามีภรรยาก็อยู่กันด้วยผลประโยชน์ ไม่มีความรักความซื่อสัตย์และความจริงใจต่อกัน เธอเองก็รู้ว่าต่อไปสังคมโลกจะวุ่นวายสับสน คนดีเท่านั้นจึงจะเข้ามาหลบในร่มเงาของพระศาสนา แต่ก็**น่าเสียดายที่พระสงฆ์ไม่อาจเป็นที่พึ่งให้ประชาชนได้ เพราะพวกเขาลดตัวลงมาแก่งแย่งแข่งขันในทางวัตถุกับผู้ครองเรือน ประชาชนก็เลยเลิกนับถือพระ** ทำให้พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบซึ่งมีจำนวนน้อยต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย เธอเองก็จะถูกพวกคนชั่วซึ่งมีทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ใส่ร้ายป้ายสี แต่พวกเขาทำอะไรเธอไม่ได้ เพราะเธอผ่านการอบรมกายอบรมจิตมาอย่างดี การออกธุดงค์ในครั้งนี้จะทำให้เธอเข้าถึงประโยชน์ทั้งสองส่วน คือประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน โดยเฉพาะประโยชน์ท่านนั้น **เธอจะเป็นที่พึ่งของคนทั้งในประเทศและต่างประเทศ** คนมีบุญจากทั่วโลกจะพากันมาหาเธอแล้วเธอก็จะเหน็ดเหนื่อยกับการสงเคราะห์พวกเขาจนแทบไม่มีเวลากินเวลา

นอน” เป็นครั้งแรกที่ท่านพระครูมีโอกาสฟัง *‘เทศนากัณฑ์ยาว’* จากหลวงพ่อในป่า

“ผมก็พอจะทราบถึงภาระหน้าที่ที่จะต้องทำหลังจากออกธุดงค์กับหลวงพ่อแล้ว แม้เป็นภาระอันยิ่งใหญ่ แต่ผมก็ต้องทำ ผมตั้งจิตอธิษฐานไว้แล้วว่า ชีวิตนี้ขอถวายเป็นพุทธบูชา ผมจึงพร้อมที่จะดำเนินตามรอยบาทของเสด็จพ่อ พระองค์ทรงสละความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์สุขของชาวโลก แม้จะเป็นเจ้าชาย หากพระองค์ก็ไม่ทรงยินดีในราชสมบัติหรือความสุขสบายทางโลก ทรงดั้นด้นค้นหาวิชาดับทุกข์ ครั้นพบแล้วก็ทรงนำมาสั่งสอนชาวโลก ผมจะดำเนินตามรอยบาทของพระพุทธองค์ครับหลวงพ่อ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าพูดอย่างมุ่งมั่น

“ดีแล้ว เราขออนุโมทนา เธอจะทำได้อย่างที่พูดและจะได้รับอานิสงส์ในปัจจุบันทันตาเห็น จำคำพูดของเราไว้ให้ดี ว่า**เธอจะต้องมรณภาพเมื่ออายุห้าสิบปี**”

“แสดงว่าผมจะมีอายุยืนยาวต่อไปอีกห้าปีเท่านั้นหรือครับ” ท่านถาม มิได้ตกอกตกใจแต่อย่างใด

“ถูกแล้ว เพราะบาปกรรมที่เคยทำปาณาติบาตมาตั้งแต่เด็ก แต่อานิสงส์ที่เธอช่วยเหลือประชาชนดังที่เราพูดมาแล้ว สามารถทำให้เธอมีอายุยืนยาวต่อไปได้อีก หากก็มีข้อแม้ว่าเธอจะต้องต่ออายุทุกปี”

“แล้วผมจะต่อไปได้อีกกี่ปีครับ”

“เรื่องนั้นเอาไว้เธอจะรู้เอง” เงียบกันไปครู่หนึ่งผู้อ่อนวัยกว่าก็ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อคือหลวงปู่เทพโลกอุดร และหลวงปู่เทพโลกอุดรคือพระอุตตระใช่หรือเปล่าครับ”

“เราจะไม่ตอบ ให้เธอไปหาคำตอบเอาเอง แต่สิ่งที่เราจะบอกเธอก็คือ เรารอเธอมานาน รอมาตั้งแต่ก่อนที่เธอจะมาเกิดเป็นเธอในชาตินี้ **เราเองนะที่ดลใจให้เธอไปหาหลวงพ่อเดิมเพื่อเรียนวิชาคชศาสตร์ เพราะถ้าไม่เรียนเธอตายแน่นอน**”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ถูกช้างเหยียบตายน่ะสิ เพราะเรารู้ว่าเมื่อออกธุดงค์เธอจะต้องเผชิญกับฝูงช้าง ถ้าไม่เรียนวิชาคชศาสตร์จากหลวงพ่อเดิมมา เธอถูกช้างเหยียบตายแน่นอน”

“หรือครับ ผมถึงว่าทำไมหลวงพ่อเดิมท่านจึงยัดเยียดให้ผมเรียนวิชานัก ผมกราบเรียนตามตรงว่าไม่อยากได้วิชานี้ เพราะมองไม่เห็นประโยชน์ว่าจะเรียนไปทำไม หลวงพ่อเดิมท่านก็สอนผมว่า *‘อย่าหยิ่งโยโสเป็นแมลงป่อง ผู้ใหญ่ให้อะไรต้องรับไว้ก่อน มีเสื้อตัวเดียวกับมีสิบตัวอย่างไหนจะดีกว่ากัน’* ท่านพูดเสียจนผมต้องยอมเรียน เพิ่งจะทราบเดี๋ยวนี้เองว่า หลวงพ่อดลใจให้ผมไปหาหลวงพ่อเดิม แล้วหลวงพ่อเดิมท่านรู้จักหลวงพ่อหรือเปล่าครับ” ท่านพระครูถาม

"จะรู้หรือไม่รู้ไม่สำคัญ เอาละ เดี๋ยวเราจะบอกเธอว่าวิชาคชศาสตร์มีประโยชน์อย่างไร ตอนนี้ขอให้เธอไปสรงน้ำเสียก่อน ที่เชิงเขามีลำธารเล็ก ๆ มีน้ำไหลไม่แรงนัก ลงไปสรงน้ำให้เรียบร้อยแล้วค่อยมาคุยต่อ ยังมีอีกหลายเรื่องที่เธอจำเป็นต้องรู้"

"แล้วหลวงพ่อสรงน้ำหรือยังครับ"

"ไม่ต้องห่วงเรา สำหรับเราจะสรงหรือไม่สรงก็มีค่าเท่ากัน เพราะเราไม่มีอะไรที่จะต้องชำระล้างอีกต่อไป" ท่านพูดเป็นปริศนา

เนื้อความตอนหนึ่ง**ในบทที่ ๗๖ หน้า ๗๗๘** นั้นแสดงให้เห็นถึง**ความเมตตากรุณาของหลวงพ่อดำที่มีต่อศิษย์คือพระครูเจริญ** เพราะท่านให้พระครูเจริญทบทวนความรู้ต่าง ๆ ที่ได้ร่ำเรียนมาก่อนที่จะออกเดินธุดงค์ มีเนื้อความ ดังนี้

"... ตกลงว่าหลวงพ่อจะออกธุดงค์คืนนี้เลยหรือเปล่าครับ"

"ถูกแล้ว แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้ เรายังมีเรื่องที่จะต้องบอกกล่าวให้เธอทราบ การธุดงค์ครั้งนี้เป็นการฝึกขั้นอุกฤษฏ์สำหรับเธอ เพราะเต็มไปด้วยอันตรายนานาประการ เราถึงต้องให้เธอเข้าผลสมาบัติเจ็ดวันก่อนที่จะเดินทางมาพบเราที่นี่ แต่ถึงกระนั้นก็ต้องมาทำความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ อีก เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของเธอเอง ก็อย่างที่ได้บอกไว้แล้วว่าเราดลใจให้เธอไปหาหลวงพ่อเดิม เพื่อที่จะได้เรียนวิชาคชศาสตร์

นอกจากวิชาคชศาสตร์แล้ว เธอยังได้วิชาย่นระยะทางมาอีกด้วย ซึ่งสองอย่างนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับเธอในการเดินธุดงค์”

“หลวงพ่อพูดอย่างนี้ทำให้ผมนึกถึงคำพูดของหลวงพ่อเดิม ที่ท่านพูดกับผมว่า *‘เจ้าต้องเรียนวิชาคชศาสตร์ ถ้าไม่เรียนเจ้าต้องตาย’* ผมก็นึกว่าท่านขู่ผมเล่น พอมาฟังหลวงพ่อผมถึงเข้าใจว่าท่านพูดจริง มิได้ขู่แต่อย่างใด แต่ผมขอสารภาพว่าผมชักจะลืม ๆ ไปบ้างแล้ว เพราะไม่ได้ใช้ ส่วนวิชาย่นระยะทางผมใช้บ่อยไม่ลืม”

“ลืมก็ไม่เป็นไร เดี๋ยวเราจะช่วยทบทวนให้ เธอปัญญาดี ทั้งความจำก็เป็นเลิศ ไม่ต้องวิตกกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น เอาละไหนลองบอกมาซิว่าหลวงพ่อเดิมสอนวิชาคชศาสตร์อย่างไรบ้าง”

“ผมจำไม่ค่อยได้ครับหลวงพ่อ แต่ที่ไม่ลืมคือท่านเล่าให้ผมฟังว่าช้างคู่พระบารมีของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชนั้น มาจากบ้านพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร นายพรานไปล่าสัตว์ได้ลูกช้างมาตัวหนึ่ง เห็นลักษณะดีจึงนำมาถวายสมเด็จพระมหาธรรมราชา พระราชบิดาในสมเด็จพระนเรศวร ขณะนั้นสมเด็จพระนเรศวรยังทรงพระเยาว์ สมเด็จพระมหาธรรมราชาทรงพระราชทานลูกช้างแด่พระโอรส และเมื่อสมเด็จพระนเรศวรเสด็จขึ้นครองราชย์ก็ได้ทรงช้างเชือกนี้เป็นช้างคู่พระบารมี”

“แล้วเธอรู้หรือเปล่าว่าช้างเชือกนี้มีความสำคัญต่อชาติบ้านเมืองมาก สมเด็จพระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชทรงได้ชัยชนะก็เพราะช้างช่วย”

"ช่วยอย่างไรหรือครับ"

"หลวงพ่อเดิมไม่ได้เล่าให้ฟังหรอกหรือ"

"ไม่ได้เล่าครับ"

"แล้วอยากฟังไหม"

"อยากครับ"

"ถ้าอยากจะเล่าให้ฟัง คืออย่างนี้ ขณะที่สมเด็จพระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชาอยู่นั้น ช้างพระที่นั่งเกิดเสียหลักเลยถอยหลังไปชนต้นพุทรา ถ้าไม่ชนต้นพุทราก็คงจะแย่เหมือนกัน แต่พอได้ต้นพุทราเป็นหลัก จึงใช้ขาหลังยันต้นพุทราไว้แล้วพุ่งเข้าใส่คู่ต่อสู้ สมเด็จพระนเรศวรทรงใช้โอกาสนี้สอดพระของ้าวเข้าใต้พระกัจฉะของพระมหาอุปราชา แล้วทรงกระชากอย่างแรงจนพระศอขาดสะพายแล่ง และประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าทรงฟันด้วยพระของ้าว จะฟันได้อย่างไร นี่ถ้าเกิดเขาอนุญาตให้เธอแก้ประวัติศาสตร์ อย่าลืมแก้ตรงนี้ด้วยนะ พระของ้าวด้ามยาวออกอย่างนั้นจะใช้ฟันคนจนคอขาดเป็นไปไม่ได้ อ้อ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เธอควรรู้ไว้ คือ ที่**สมเด็จพระนเรศวรทรงชนะศึกสงครามทุกครั้งก็เพราะพระองค์ทรงสวดคาถาชนะมาร** เธอรู้จักคาถาชนะมารหรือเปล่า"

"คือ พระชัยมงคลคาถาทั้ง ๘ บท ที่ขึ้นต้นว่า *'พาหุง สหัส'* ใช่ไหมครับ"

"ถูกแล้ว เธอรู้ไหมว่าใครเป็นผู้รจนา"

"ไม่ทราบครับ ใช่พระภิกษุชาวลังกาหรือเปล่าครับ เพราะบทสวดนี้ไทยได้มาจากศรีลังกา"

"ใครว่า ศรีลังกาได้ไปจากไทยต่างหาก นี่แสดงว่าเธอรู้ไม่จริง แต่เอาเถอะ เรายังไม่บอกเธอตอนนี้ เอาไว้ปี ๒๕๒๙ เธอจะได้พบกับผู้ที่รจนาบทสวดนี้ ท่านเป็นพระอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้รจนาขึ้นไว้ให้สมเด็จพระนเรศวรทรงสวดเป็นประจำเพื่อจะได้รบชนะ สมเด็จพระนเรศวรไม่เคยแพ้ทัพก็ด้วยพระคาถา ๘ บทนี้ เธอจดไว้เลยนะว่า ปี ๒๕๒๙ เธอจะได้พบกับพระอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวร" ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงหยิบกระดาษและดินสอออกมาจากย่ามอีกครั้ง ทว่าแสงนวลของดวงจันทราไม่สว่างพอที่จะมองเห็น ท่านจึงจุดไม้ขีดก้านหนึ่งขึ้น เมื่อจดเสร็จไม้ขีดก้านนั้นก็ไหม้หมดพอดี

"มีอีกเรื่องหนึ่งที่เราจะบอกเธอ จะจำหรือจะจดไว้ก็ตามใจ คือในปี ๒๕๓๕ ช้างของสมเด็จพระนเรศวรจะมาอยู่ที่วัดเธอ" ท่านพระครูยังไม่ได้เก็บสมุดและดินสอใส่ย่าม จึงจุดไม้ขีดขึ้นอีกก้านหนึ่งแล้วจัดการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน มิใช่ไม่เชื่อในสิ่งที่หลวงพ่อในป่าพูด หากต้องการจดไว้กันลืม และจะได้นำไปเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังในวันข้างหน้าด้วย

"เอาละ ทีนี้ก็มาทบทวนวิชาคชศาสตร์ที่เธอร่ำเรียนมาจากหลวงพ่อเดิม เพราะคืนนี้ (คือวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) เราจะธุดงค์ไปในป่าดงพญาเย็นด้วยกัน เธอรู้จักป่าดงพญาเย็นไหม"

"รู้จักครับหลวงพ่อ"

"ถ้ารู้จักก็ลองบอกมาซิว่า เมื่อก่อนป่าแห่งนี้ชื่ออะไร แล้วทำไมจึงเปลี่ยนมาเป็นดงพญาเย็น" ท่านพระครูตอบไม่ได้ด้วยไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ครั้นจะตอบตามตรงว่าไม่รู้ก็เกรงว่าจะถูกหลวงพ่อในป่าตำหนิติเตียน จึงจำเป็นต้องใช้ *'เห็นหนอ'* เข้าช่วย แล้ว 'เห็นหนอ' ก็ส่งคำตอบให้ในวินาทีนั้น ท่านตอบหลวงพ่อดำว่า

"แต่เดิมป่าดงพญาเย็นมีชื่อว่าดงพญาไฟ ครั้นถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์พระองค์ที่ ๕ แห่งราชวงศ์จักรี ทรงดำริว่าชื่อ *พญาไฟ* ฟังดูร้อนและน่าพรั่นพรึง จึงทรงเปลี่ยนมาเป็น *พญาเย็น* ให้ฟังดูร่มเย็นและไม่น่ากลัว ป่าดงพญาไฟจึงกลายมาเป็นดงพญาเย็นนับแต่บัดนั้น ผมตอบคำถามของหลวงพ่อแล้วครับ"

"ดีมาก ถึงเธอจะใช้ 'เห็นหนอ' ช่วยตอบ เราก็ไม่ว่าอะไร ดีเสียอีกที่เธอรู้จักใช้ อย่าลืมนะว่า 'เห็นหนอ' นั้นมีค่าหลายร้อยหลายพันล้าน หรือถ้าจะพูดให้ถูกกว่านั้น ก็ต้องว่า *'เห็นหนอ'* หาค่าบ่มิได้"

จากนั้น พระครูเจริญถามหลวงพ่อดำถึงเรื่อง 'เห็นหนอ' ซึ่งหลวงพ่อดำได้ตอบคำถามพร้อมกับ**ได้สอนเคล็ดลับการสอนลูกศิษย์ให้พระครูเจริญ (หน้า ๗๘๔)** ดังนี้

“เรากำลังจะบอกเธอว่า *‘เห็นหนอ’* ที่เป็นของแท้ก็คือตัวปัญญา ส่วน *‘เห็นหนอ’* ที่เป็นของเทียมเป็นสัญญา”

“แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรครับว่า เมื่อไรมันเป็นของแท้ เมื่อไรเป็นของเทียม” ถามเพื่อทดสอบ *‘ภูมิรู้และภูมิธรรม’* ของอาจารย์

“เอาละ ทั้งที่เรารู้ว่าที่เธอถามมาก็เพื่อจะลองภูมิเรา อันที่จริงเธอทราบคำตอบแล้ว แต่เราก็จะแกล้งโง่ เธอจำไว้นะ เวลาไปสอนลูกศิษย์ บางครั้งเธอจะต้องแกล้งโง่ ถึงเธอจะรู้หมดทุกเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องแสดงให้คนอื่นเขารู้ว่าเธอรู้ โบราณท่านสอนไว้ว่า *‘โง่บ่เป็นบ่เป็นใหญ่’* ฉะนั้นเธอจะต้องโง่เป็น เพราะในวันข้างหน้าเธอจะได้เป็นใหญ่”

บทที่ ๗๗ ในเย็นวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ หลังจากที่พระครูเจริญได้พบกับหลวงพ่อดำที่ป่าดอยภูคา จังหวัดน่าน และสนทนาธรรมกันจนถึงกลางดึกแล้ว ก่อนจะออกเดินธุดงค์ต่อไปยังป่าดงพญาเย็น จังหวัดนครราชสีมา มีเนื้อหาที่จะทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความเมตตากรุณาของหลวงพ่อดำที่มีต่อศิษย์ กล่าวคือ **หลวงพ่อดำได้สอนวิธีการเดินธุดงค์ในป่าอย่างปลอดภัยให้กับพระครูเจริญ** โดยการเน้นให้ ***“มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา อย่าอยู่อย่างขาดสติแม้นาทีเดียว”*** และเมื่อเกิดเหตุคับขันขึ้นให้ระลึกถึงคุณครูบาอาจารย์ ดังประโยคที่ว่า ***“คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา”*** มีเนื้อความใน **หน้า ๗๘๘** ดังนี้

กลางดึกคืนนั้นหลวงพ่อในป่ากับพระครูเจริญพากันเดินทางไปยังดงพญาเย็น ภิกษุรัตตัญญูบอกท่านพระครูว่า ที่ต้องไปยังป่าแห่งนั้นก็เพื่อให้ผู้เป็นศิษย์ได้ฝึกฝนตนจนชินกับความยากลำบาก และฝึกการอยู่อย่างไม่ขาดสติ เนื่องจากดงพญาเย็นเต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาประการ หากขาดสติเมื่อใด เมื่อนั้นอาจได้รับภยันตรายถึงแก่ชีวิตได้

"อย่าลืมนะ ถ้าไม่จำเป็นไม่ต้องใช้คาถาย่นระยะทาง" หลวงพ่อดำกำชับขณะเดินนำหน้าศิษย์ไปในความมืดสลัว

"ถ้าจำเป็นก็ใช้ได้ใช่ไหมครับ แล้วผมจะทราบได้อย่างไรว่าเมื่อไรจำเป็น เมื่อไรไม่จำเป็น" ลูกศิษย์พยายามจะยั่ว

"เอาไว้ให้อยู่ในดุลพินิจของเธอก็แล้วกัน ถ้าเธอเห็นว่าจำเป็นก็ใช้ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ต้องใช้" อาจารย์ตอบเสียงเรียบ ไม่สนใจในคำยั่วเย้าของศิษย์

"แล้วผมต้องกราบเรียนให้หลวงพ่อทราบก่อนหรือเปล่าครับจะได้ไม่พลัดกัน" คราวนี้ท่านพระครูอยากรู้จริง ๆ

"ไม่ต้อง เรารับรองว่าจะไม่พลัดกับเธอ ไม่ว่าเธอจะใช้คาถาหรือไม่ใช้ก็ตาม อ้อ.มีอีกอย่างที่เราจะบอก แต่ก่อนอื่นตอบเรามาก่อนว่าสมเด็จฯ โต ท่านบอกอะไรไว้ตอนที่เธอพบท่านที่ประเทศศรีลังกา"

"หลวงพ่อทราบด้วยหรือครับว่าผมได้พบกับท่าน"

“ทำไมเราจะไม่รู้ล่ะ อะไรบ้างที่เกี่ยวกับเธอแล้วเราไม่รู้ คนที่จะมาเป็นศิษย์เรา เราจะต้องรู้จักเขาดี รู้ทั้งอดีตและปัจจุบันชาติของเขา ฉะนั้นจึงไม่มีอะไรที่เกี่ยวกับเธอแล้วเราไม่รู้”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อก็รู้ว่าสมเด็จฯ โต ท่านบอกอะไรผมไว้ ในเมื่อหลวงพ่อรู้แล้วทำไมจึงมาถามผมล่ะครับ”

“ที่ถามเพราะต้องการทบทวนความจำให้เธอนั่นต่างหาก อย่ามัวพิรี้พิไร ตอบมาเสียดี ๆ ว่าท่านบอกอะไร”

“ท่านบอกหลายเรื่องครับ หลวงพ่ออยากทราบเรื่องไหน ผมจะได้ตอบให้ตรงจุด ไม่เช่นนั้นหลวงพ่อก็จะหาว่าผมพูดอ้อมค้อม”

“ท่านบอกเธอใช่ไหมว่า *‘คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา’* นี่แหละที่เราต้องการให้เธอจำและนำไปใช้ในยามคับขัน”

“หมายความว่าเมื่อถึงคราวคับขัน สมเด็จฯ โต ท่านจะมาช่วยผม ถ้าผมคิดถึงท่านอย่างนั้นใช่ไหมครับ แล้วหลวงพ่อจะไม่ช่วยผมหรือครับ ในเมื่อหลวงพ่อกับผมเดินทางไปด้วยกัน หรือว่าหลวงพ่อคิดจะทอดทิ้งผม ผมยังไม่แกร่งกล้าพอที่จะเดินในป่าดงพญาเย็นแต่เพียงผู้เดียวนะครับ หากถูกทอดทิ้งผมคงมอดม้วยมรณาชีวาวายแวบเป็นปลาแปบปิ้งอย่างแน่นอน” ท่านใช้สำนวนที่ใช้มาจนชิน

“อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้เลย เราไม่ทอดทิ้งศิษย์หรอกนะ เพียงแต่จะสอนให้เธอรู้วิธีแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ทันท่วงทีเท่านั้นเอง ที่สมเด็จฯ โต ท่านพูดว่า ‘คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา’ มีความหมายลึกซึ้งมาก

ขอให้เธอจำไว้ว่าครูบาอาจารย์ท่านจะไม่ทิ้งศิษย์ โดยเฉพาะครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอริยเจ้า เธอโชคดีที่มีโอกาสได้ฝากเนื้อฝากตัวเป็นศิษย์ของพระอริยเจ้าหลายองค์ ไม่ว่าจะเป็นสมเด็จฯ โต หรือหลวงพ่อสด หรือหลวงพ่อเดิม” พูดยังไม่ทันจบ ท่านพระครูก็ต่อให้ว่า

“หรือหลวงพ่อดำ”

“เอาเถอะ จะหลวงพ่ออะไรก็แล้วแต่ ขอให้เธอคิดถึงท่าน แล้วท่านจะช่วยเธอได้ ส่วนจะคิดถึงองค์ไหนนั้น ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เมื่อถึงเวลาเธอจะรู้เองว่าควรจะคิดถึงหลวงพ่อองค์ไหน” ภิกษุรัตตัญญู พูดเป็นปริศนา

“ผมเห็นจะต้องคิดถึงหลวงพ่อดำก่อนองค์อื่น ๆ แน่นอน”

“อย่าเพิ่งพูด ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ความแน่นอนที่แท้ก็คือความไม่แน่นอน เอาละ เราขอไว้เท่านี้แหละ สิ่งสำคัญที่สุดในการเดินป่าคือต้องมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา อย่าอยู่อย่างขาดสติแม้นาทีเดียว”

บทที่ ๗๘ กล่าวถึงการเดินทางของพระสุปฏิปันโนทั้งสองจากดอยภูคา จังหวัดน่าน ไปยังป่าดงพญาเย็น จังหวัดนครราชสีมา ที่เดินทางโดยมิได้หยุดพัก และไม่ได้ฉันภัตตาหารเลย มีเนื้อความใน **หน้า ๗๙๗** ดังนี้

ภิกษุรัตตัญญูเดินคุยกับผู้เป็นศิษย์ไปตลอดทางอย่างไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ข้างฝ่ายศิษย์นั้นเล่า แม้จะเหนื่อยและอยากหยุดพัก หากก็เกรงใจผู้เป็นอาจารย์จึงไม่กล้าขออนุญาต อาจารย์ของท่านพาเดินตั้งแต่กลางดึกกระทั่งสว่าง (ตรงกับวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) หนทางที่เดินมีแต่แนวป่า ไม่พบหมู่บ้านหรือผู้คนที่ไหนเลย ข้าวปลาอาหารหรือก็ไม่ได้ฉัน แม้ท้องจะร้องว่าหิวแต่ท่านก็ไม่สนใจ คิดแต่ว่า *'ในเมื่อหลวงพ่อท่านอดทนได้ เราเป็นศิษย์แถมยังหนุ่มยังแน่น จะยอมแพ้ได้อย่างไรกัน ท้องเอ๋ย เจ้าอยากร้องก็ร้องไปเถิดนะ ตำรวจไม่จับหรอก'*

ในที่สุดพระสุปฏิปันโนทั้งสองก็เดินทางมาถึงที่หมายในป่าดงพญาเย็น จ.นครราชสีมา ในเวลาค่ำค่อนข้างดึก **หลวงพ่อดำเนินย้ำถึงการรักษาชีวิตรอดในป่าด้วยการมีสติและระลึกถึงคุณครูบาอาจารย์ นอกจากนี้ยังได้สอนวิธีการกางกลดอยู่ป่าที่ถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัยให้แก่พระครูเจริญ** มีเนื้อความใน**หน้า ๘๐๔ – ๘๐๕** ดังนี้

ตะวันคล้อยชายเขา ไม่นานนักความมืดก็เข้ามาปกคลุม อาจารย์กับศิษย์เดินทางมาถึงที่หมายพอดี ดงพญาเย็นเป็นส่วนหนึ่งของวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ซึ่งวนอุทยานแห่งนี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล ครอบคลุมพื้นที่ของจังหวัดต่าง ๆ ถึง ๔ จังหวัด ได้แก่ นครราชสีมา นครนายก สระบุรี และปราจีนบุรี

“คืนนี้เราจะพักแรมกันที่นี่” (ตรงกับคืนวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) อาจารย์บอกศิษย์เมื่อมาหยุดอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ใบหนา

“ถึงดงพญาเย็นแล้วหรือครับ” ผู้เป็นศิษย์ถาม ป่ารกทึบดูน่ากลัว เสียงนกกาที่พากันร้องเรียกรังเมื่อตอนหัวค่ำสงบลงแล้ว มีเสียงร้องของสัตว์ป่าดังมาแต่ไกล ท่านพระครูรู้สึกกลัว จึงถามหลวงพ่อดำว่า

“เสียงอะไรครับหลวงพ่อ”

“เสือ” หลวงพ่อดำตอบ

“แล้ว เขา...จะมาทำอันตรายเราไหมครับ”

“ก็แล้วแต่ ถ้าเคยมีเวรมีกรรมต่อกันก็ต้องชดใช้ แต่ถ้าไม่เคยก็คงไม่ต้อง ว่าแต่เธอหิวหรือเปล่า” ถามอย่างอาทร

“ก่อนหน้านี้หิวครับ แต่ตอนนี้ไม่หิวแล้ว ความกลัวมันไล่ความหิวไปไกลลิบเลยครับหลวงพ่อ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าสารภาพ

“กลัวก็กำหนด *‘กลัวหนอ กลัวหนอ’* อย่าลืม **อย่าอยู่โดยปราศจากสติแม้นาทีเดียว** ว่าแต่ว่าเธอจะปักกลดตรงนี้หรือว่าจะไปหาที่ใหม่” อาจารย์ถามศิษย์

“แล้วหลวงพ่อล่ะครับ” ศิษย์ถามอาจารย์

“ถ้าเธอเลือกตรงนี้เราก็จะไปหาที่ใหม่ แต่ถ้าเธอจะไปหาที่ใหม่เราก็จะอยู่ตรงนี้ ตามพระวินัยบัญญัติ พระธุดงค์ต้องปักกลดห่างกัน ๒๕ วา ไม่ใช่หรือ” ท่านอ้างพระวินัย

“ยกเว้นสักครั้งไม่ได้หรือครับหลวงพ่อ ผมยังไม่ชิน เอาแค่สิบวาก็พอ เผื่อเกิดอะไรขึ้นจะได้ตะโกนเรียกกันได้” ศิษย์ต่อรอง

“ไม่มีการตะโกน และไม่มีการช่วยกันไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราบอกเธอแล้วใช่ไหมว่าให้จำคำของสมเด็จฯ โตไว้ *‘คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา’* เอาละ บอกมาว่าเธอจะอยู่ตรงนี้หรือจะขยับไปอีก ๒๕ วา”

“อยู่ตรงนี้ก็ได้ครับ” ตอบเสียงอ่อยเมื่อเห็นว่าไม่มีทางเลือก

บทที่ ๗๙ หน้า ๘๐๖ – ๘๑๔ กล่าวถึงการจำวัดในป่าดงพญาเย็นเป็นคืนแรกของพระครูเจริญ ซึ่งแม้ไม่มีเนื้อความเกี่ยวกับหลวงพ่อดำมากนัก แต่ก็เป็นเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของพระครูเจริญ และมีรายละเอียดมาก ผู้เรียบเรียงจึงจะขอคัดลอกมาทั้งบท ดังนี้

อาจารย์เดินหายไปในความมืด ทิ้งศิษย์ไว้ให้โดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในป่า ท่ามกลางเสียงร้องของสิงสาราสัตว์ ซึ่งแม้มองไม่เห็นในขณะนี้ แต่ก็อาจจู่โจมเข้ามาถึงตัวและทำร้ายจนถึงแก่ความตายได้ ภิกษุวัยสี่สิบห้าตั้งสติกำหนด *‘กลัวหนอ กลัวหนอ’* อยู่นาน กระทั่งความกลัวค่อยลดน้อยลง จึงจัดแจงปักกลด ทางที่ดีท่านจะต้องเข้าไปนั่งในกลดให้เร็วที่สุด แม้จะมืดมิดไร้แสงสว่าง หาก *‘แสงแห่งปัญญา’* ซึ่งส่องสว่างทั้งกลางวันและกลางคืน ก็ช่วยให้ท่านปักกลดได้ในเวลาไม่นานนัก แต่ครั้นจะเข้าไปนั่ง กลับเกิดความรู้สึกว่าขาทั้งสองแข็งเกร็งราวกับท่อนไม้ด้วยว่าผ่าน

การเดินมาคืนหนึ่งกับวันหนึ่งโดยมิได้หยุดให้ขาพักผ่อน ขาก็เลยพากันประท้วง

“อย่าทรมานข้าเลยเจ้าขาที่รัก ข้าขอโทษที่ใช้เอ็งสมบุกสมบันไปหน่อย ก็อาจารย์ข้าไม่ยอมหยุดพักแล้วข้าจะหยุดได้อย่างไร” ท่านพยายามต่อรอง หากก็ยังนั่งไม่ลงเพราะขาแข็งเกร็งอยู่อย่างนั้น จึงลองใหม่ด้วยการให้สินบน

“นี่ข้ามาสร้างบุญนะ เอาเถอะ ข้าสัญญาว่าจะแบ่งบุญให้เอ็งข้างละสิบเปอร์เซ็นต์”

ชะรอยขาของท่านคงจะงกบุญหรือไม่ก็คงอยากจะสร้างบารมีจึงยอมงอได้พับได้เช่นปกติ สมภารวัยสี่สิบห้าจึงประสบความสำเร็จในการเข้าไปนั่งในกลด

อากาศเริ่มเย็นลง ๆ กระทั่งภิกษุที่นั่งอยู่ในกลดรู้สึกหนาว และแล้วท่านก็ได้ยินเสียร้องโหยหวนของผู้ที่ดูเหมือนกำลังอยู่ในความทุกข์ทรมาน สติบอกว่าเป็นเสียงเปรตมาขอส่วนบุญ ท่านจึงนั่งหลับตาบริกรรมคาถา **‘อิทํ สพฺพเปตานํ โหตุ สุขิตา โหนฺตุ สพฺเพเปตา’** เพียงสามจบ เสียงร้องโหยหวนก็หายไป แสดงว่าพวกเขาได้รับส่วนบุญส่วนกุศลกันถ้วนทั่วสมกับที่บากหน้ามาขอ

กองทัพเปรตล่าถอยไปแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้ายังมิรู้ว่ากองทัพอะไรจะมาผจญอีก ท่านระลึกถึงบทสวดพุทธชัยมงคลคาถาทั้งแปดบทซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ที่พระพุทธองค์ทรงผจญกับอุปสรรคนานาประการ แต่

ก็ทรงได้ชัยชนะทุกครั้ง ในที่สุดท่านก็ตกลงใจได้ว่าจะต้องสวดบทพาหุงมหากา เพื่อเป็นกำลังใจในอันที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ

สวดพาหุงมหากาจบ พระครูวัยสี่สิบห้ารู้สึกว่าความกลัวลดลงไปได้บ้าง มีสติตั้งมั่นมากขึ้น จึงพิจารณาว่าการมาอยู่ป่าที่เต็มไปด้วยอันตรายเช่นนี้ จำเป็นต้องสวด**มหาราชปริตร** หรือที่รู้จักกันในชื่อ 'สิบสองตำนาณ' เพื่อป้องกันภัยทั้งจากภูตผีปิศาจ จากเทวดาพาลบางพวก และจากสิงสาราสัตว์ต่าง ๆ ที่จะมาทำร้ายท่านได้ แต่คงไม่จำเป็นต้องสวดครบทั้งสิบสองตำนาณ เลือกเฉพาะที่จะเข้ากับสถานการณ์ก็คงพอ

คิดดังนั้นแล้วท่านจึงเลือกที่จะสวดปริตร ๖ ตำนาณต่อไปนี้ ๑.*กรณียเมตตสูตร* หรือที่ชาวบ้านนิยมเรียกว่า 'มนต์ขับผี' เพื่อผูกมิตรกับภูตผีปิศาจและเทพเทวดาทั้งหลาย พวกเขาจะได้ไม่มารบกวนท่าน ๒.*ขันธปริตร* เพื่อป้องกันงูเงี้ยวเขี้ยวขอมาทำอันตราย เพราะในสมัยพุทธกาล ภิกษุธุดงค์รูปหนึ่งถูกงูกัดจนถึงแก่มรณภาพ ความทราบถึงพระพุทธเจ้า จึงทรงแนะนำให้ภิกษุทั้งหลายแผ่เมตตาจิตไปยังพญางูทั้งสี่ตระกูลเพื่อป้องกันตัวต่อไป แล้วจึงตรัสขันธปริตรหรืออหิราชสูตร ๓.*วัฏฏกปริตร* หรือที่เรียกกันว่า 'คาถานกคุ่ม' เพื่อป้องกันไฟป่า เพราะหากไฟเกิดไหม้ป่าขึ้น ท่านเห็นจะต้องมอดม้วยมรณาชีวาวายแวบเป็นปลาแปบปิ้งอยู่ในป่าแห่งนี้ ๔.*ธชัคคปริตร* เพราะจะช่วยป้องกันมิให้เกิดความกลัว ความสะดุ้ง ความพรั่นใจ ความขนพองสยองเกล้า ทำให้เกิด

ขวัญและกำลังใจที่จะบำเพ็ญสมณธรรมต่อไป ๕.*โพชฌงคปริตร* เพื่อป้องกันอาพาธเจ็บป่วยที่อาจเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน และ ๖.*อภยปริตร* ซึ่งเป็นบทสวดขจัดลางร้าย สิ่งไม่เป็นมงคลเสียงนกเสียงกาที่ไม่พึงใจ บาปเคราะห์และฝันร้ายให้พินาศไปด้วยอานุภาพของพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

ตกลงปลงใจได้แล้ว ศิษย์ผู้ถูกอาจารย์ทิ้งชั่วคราวก็เริ่มต้นสวดปริตรทั้ง ๖ *ตำนาณ* ๆ ละสามจบ ใช้เวลาประมาณชั่วโมงเศษ จากนั้นจึงทำวัตรเย็นและนั่งภาวนา ท่านไม่คิดจะเดินจงกรมและคงไม่ปลอดภัยเนื่องจากจะต้องออกไปเดินนอกกลด อีกประการหนึ่งขาของท่านอาจไม่ให้ความร่วมมือเพราะอยากพักผ่อนมากกว่า ด้วยว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางถึงยี่สิบชั่วโมงโดยมิได้หยุดพัก ท่านออกเดินทางตอนเที่ยงคืนและมาถึงป่าแห่งนี้เวลาสองทุ่ม นับเป็นชั่วโมงได้ยี่สิบพอดิบพอดี

ขณะที่พระธุดงค์วัยสี่สิบห้ากำลังนั่งภาวนาอยู่ในกลด เสียงสวบสาบก็ดังใกล้เข้ามาตามด้วยเสียงร้องแปร๋น ๆ สติบอกว่าช้างโขลงใหญ่กำลังเดินเข้ามาหาท่าน เป็นช้างป่าดุร้ายสามารถทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้าให้ราบคาบได้ในพริบตา

"ตายจริง เมื่อกี้เราก็ลืมสวด *'ฉัททันตปริตร'* เพราะไม่คิดว่าจะมาเจอช้าง จะทำอย่างไรดี สวดตอนนี้ก็คงไม่ทันการแล้ว" ท่านวิตกเพราะ *'เห็นหนอ'* บอกว่าโขลงช้างกำลังเดินใกล้เข้ามา ท่านคิดถึงหลวง

พ่อดำ ทำอย่างไรจะให้หลวงพ่อดำมาช่วย พลันก็นึกถึงถ้อยคำที่อาจารย์สั่งไว้ว่าให้นึกถึงสิ่งที่สมเด็จฯ โต สอน *'คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา'* ยามหน้าสิ่วหน้าขวานเช่นนี้ อาจารย์ที่จะช่วยท่านได้คือหลวงพ่อเดิมผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาคชศาสตร์ให้กับท่านนั่นต่างหาก

"หลวงพ่อครับช่วยผมด้วย" ท่านตั้งจิตระลึกถึงหลวงพ่อเดิม บัดดลเสียงหลวงพ่อเดิมก็มากระซิบอยู่ข้างหู

"ช้างป่าโขลงนี้ดุร้ายมาก สวดฉัททันตปริตรสามจบเร็วเข้า" รู้ว่าอาจารย์มาช่วย กำลังใจก็มาเป็นกอง ท่านจึงสวดฉัททันตปริตรสามจบอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาไม่ถึงนาทีเพราะปริตรดังกล่าวมีเพียง ๒ คาถา

"ฉันเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าถ้าไม่เรียนวิชาคชศาสตร์คุณตายแน่ นี่แหละคุณกำลังเผชิญกับความตายละ"

"ผมก็ได้เรียนตามที่หลวงพ่อแนะนำแล้ว ผมคงไม่ตายใช่ไหมครับ แต่ความกลัวทำให้ผมนึกไม่ออก หลวงพ่อกรุณาบอกบทด้วยเถิดครับ หลวงพ่อดำท่านบอกผมว่าท่านดลใจให้ผมไปพบหลวงพ่อ" ท่านกราบเรียนตามคำของภิกษุรัตตัญญูองค์นั้น ใช้วิธีสื่อสารกับหลวงพ่อทางจิต

"แล้วหลวงพ่อดำท่านจะต้องผจญกับช้างโขลงนี้หรือเปล่าครับ" ถามเพราะเป็นห่วงอาจารย์ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๒๕ วา

"ไม่ต้องห่วงท่าน หลวงพ่อดำท่านอยู่เหนือความเป็นความตาย ท่านบริสุทธิ์หลุดพ้นแล้ว ไม่มีอะไรจะไปทำอันตรายท่านได้ คุณโชคดีที่ท่านรับเป็นศิษย์ ฉันเสียอีกที่ไม่มีโอกาส"

“ท่านบอกว่าเคยให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี ผมเป็นคนที่สองที่ท่านให้ และจะมีอีกคนหนึ่งที่ท่านจะให้ แต่ท่านไม่ยอมบอกครับ”

“เถอะ ถึงเวลาคุณก็จะรู้เอง ฉันขอบอกใบ้ไว้ก่อนว่าคนคนนั้นเป็นลูกศิษย์คุณนั่นแหละ”

“ใครครับ” ท่านคิดไปถึงนายหล่อ

“ไม่ต้องคิดให้เสียเวลา เพราะคุณกับเขายังไม่เคยพบกัน กลับไปนี่จึงจะได้พบ” โขลงช้างใกล้เข้ามาจนเกือบจะถึงกลด สมภารวัดป่ามะม่วงจึงถามอาจารย์ว่า

“หลวงพ่อครับ ผมสวดฉัททันตปริตรสามจบแล้ว ยังหยุดยั้งพวกเขาไม่ได้อีกหรือครับ”

“หยุดยั้งได้ แต่ที่เขามาเพราะต้องการให้คุณได้ใช้วิชาคชศาสตร์ให้เป็นประโยชน์ ทบทวนวิชาที่คุณร่ำเรียนมา และนำออกมาใช้เดี๋ยวนี้” เสียงหลวงพ่อเดิมสั่งอยู่ข้างหู

สมภารวัดป่ามะม่วงใช้ ‘ตาปัญญา’ มองฝ่าความมืดออกไปพบว่าช้างเหล่านั้นเป็นช้างพลายทั้งโขลง และที่สำคัญคือพวกเขาเป็นช้างตกน้ำมัน ซึ่งตามตำราวิชาคชศาสตร์บอกไว้ว่า *‘ช้างตกน้ำมันขาดสติฆ่าคนได้ ใครพบเข้าต้องตายแน่นอน เว้นเสียแต่มีวิชาคชศาสตร์มาช่วย’* ท่านนึกถึงบุญคุณของหลวงพ่อเดิมที่ขอร้องแกมบังคับให้ท่านเรียนวิชาคชศาสตร์ **และเมื่อออกธุดงค์ก็รู้ว่าหลวงพ่อดำดลใจให้ท่านไปหา**

หลวงพ่อเดิม ครูบาอาจารย์ท่านมักมีสายตายาวไกลในอันที่จะยังประโยชน์ให้เกิดแก่ศิษย์ จึงนับเป็นโชควาสนาของท่านที่ได้พบครูบาอาจารย์ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาเช่นภิกษุรัตตัญญูสององค์นี้ เสียงหลวงพ่อเดิมกระซิบอยู่ข้างหูว่า

"รีบแผ่เมตตาให้จ่าฝูงเร็วเข้า"

"แผ่ให้ทุกตัวไม่ดีกว่าหรือครับ"

"ไม่จำเป็นเพราะตัวอื่น ๆ ถึงคุณแผ่ไปให้ เขาก็ไม่รู้เรื่องเพราะไม่ได้ยิน ส่วนจ่าฝูงซึ่งคือหัวหน้าช้างเขาจะได้ยิน ช้างโขลงหนึ่งจะมีหูทิพย์อยู่ตัวเดียว คือตัวที่เป็นจ่าฝูง ส่วนตัวอื่น ๆ ไม่มี ฉันสอนคุณแล้วเอาวิชาความรู้มาใช้ให้ได้ ไหนลองบอกมาซิว่าทำไมหัวหน้าช้างจึงมีหูทิพย์" เสียงถามอยู่ข้างหู

"เพราะมีเทวดาประจำช้างคอยปกปักรักษาครับ"

"ถูกแล้ว คือสื่อสารกับช้าง ช้างไม่รู้เรื่องเพราะเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน จึงต้องเจรจากับเทวดาประจำช้าง เวลาช้างจะทำร้ายใครเทวดาประจำช้างจะต้องห้าม การแผ่เมตตาให้จ่าฝูงก็คือแผ่ให้เทวดาประจำช้างนั่นเอง" สมภารวัดป่ามะม่วงจึงแผ่เมตตาไปยังหัวหน้าช้างซึ่งเดินนำหน้า เป็นเวลาเดียวกับที่โขลงช้างเดินมาประชิดติดกลดของท่านพอดี !

เทวดาประจำช้างซึ่งสิงสถิตอยู่ในจ่าฝูงได้รับกระแสเมตตาจากพระธุดงค์ที่นั่งอยู่ในกลดก็ร้องสั่งบริวารให้หยุดทันที ดังนั้นแทนที่จะ

เหยียบย่ำสิ่งที่ขวางหน้าให้แหลกลาญตามวิสัยของช้างป่าที่กำลังตกมัน ช้างโขลงนั้นกลับพากันเดินเลี่ยงกลดพระธุดงค์ไปอย่างเป็นระเบียบ สมภารวัดป่ามะม่วงจึงรอดชีวิตจากการถูกช้างเหยียบมาได้ด้วยประการฉะนี้

"ขอบพระคุณมากครับหลวงพ่อที่กรุณาบอกบท ผมกลัวจนทำอะไรไม่ถูก ถ้าไม่ได้หลวงพ่อช่วยผมคงมอดม้วยมรณาชีวาวายแวบเป็นปลาแปบปิ้งอย่างแน่นอน" ท่านขอบคุณหลวงพ่อเดิม

"แล้วช้างโขลงนั้นจะไปเจอหลวงพ่อดำไหมครับ" ถามอย่างอยากรู้ ไม่มีเสียงตอบจากอดีตสมภารวัดหนองโพ สมภารวัดป่ามะม่วงจึงรู้ว่าอาจารย์ของท่านมิได้อยู่ ณ ที่แห่งนั้นแล้ว ท่านคงจะเห็นว่าหมดภาระหน้าที่ของท่านแล้วกระมัง

สมภารวัดป่ามะม่วงนั่งภาวนาต่ออีกสองชั่วโมง หลังจากนั้นจึงเตรียมตัวจำวัด ขณะกำลังเอนกายลงก็ได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่นอกกลด เป็นเสียงของผู้หญิง

"หลวงพี่ขาออกมาหาหนูหน่อย หนูมาขอความช่วยเหลือ" เสียงนั้นฟังดูเยียบเย็นอย่างไรพิกล ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงลุกขึ้นนั่งและใช้ 'ตาปัญญา' มองฝ่าความมืดออกไปนอกกลด สตรีสาวสวยนางหนึ่งยืนร้องเรียกท่านอยู่ในความมืด

"ผู้หญิงที่ไหนจะมาเดินอยู่กลางป่าแต่ผู้เดียวในเวลาดึกดื่นเที่ยงคืนเช่นนี้ น่าจะเป็นเสือสมิงเสียมากกว่า" ท่านนึกไปถึงเรื่องราวที่คนเฒ่า

คนแก่เล่าสืบกันมาว่า บรรดาลุทกะที่ออกไปล่าสัตว์และพักค้างคืนอยู่ในป่า โดยขึ้นไปนอนบนคบไม้ เวลาดึก ๆ จะมีผู้หญิงมาเรียกให้ลงมาหา พวกที่มีภรรยาแล้วก็จะเห็นเป็นภรรยาตนมาเรียกและบอกว่า *'พี่กลับบ้านเถอะ ลูกกำลังป่วย'* คนที่ไม่รู้เท่าทันก็จะลงมาจากคบไม้ ครั้นพอเข้าไปใกล้ ผู้หญิงที่ตนเห็นว่าเป็นภรรยาก็จะกลายร่างเป็นเสือสมิงกระโจนเข้าใส่และกัดกินเป็นอาหาร ส่วนคนที่ไม่เชื่อก็จะคว้าปืนเล็งไปที่หน้าผากหญิงนั้นแล้วลั่นไกเปรี้ยงออกไป ก็จะปรากฏเป็นเสือสมิงนอนตายอยู่ *'แม่สาวน้อยคนนี้ต้องเป็นเสือสมิงแปลงมาอย่างแน่นอน ทำยังไงดีวุ้ย ปืนเราก็ไม่มีเสียด้วย'* สมภารวัดป่ามะม่วงยังมีแก่ใจสร้างอารมณ์ขัน

"หลวงพี่ขา ออกมาหาหนูหน่อย หนูมาขอความช่วยเหลือ" สาวสวยยังคงส่งเสียงเข้ามา บัดดลนั้นก็มีเสียงดังขึ้นข้างหูว่า

"ไม่ต้องกลัว ขรัวโตมาช่วยแล้ว ใช้คาถาเมตตามหานิยมของขรัวโตสิ" รู้ว่าสมเด็จฯ โต มาช่วย ท่านจึงรีบว่าคาถาสมเด็จฯ โต

"เมตตคุณัง อรหัง เมตตา เมตตคุณัง อรหัง เมตตา เมตตคุณัง อรหัง เมตตา" บริกรรมรวดเดียวสามจบขณะที่เพ่งจิตไปยังสาวน้อย จริงดังที่ท่านคิด เพราะหญิงสาวที่ยืนอยู่หน้ากลดห่างออกไปประมาณสองวานั้นได้กลายร่างเป็นเสือสมิง ตาเขียวดังมรกตส่องประกายวาววับอยู่ในความมืด มันหันหลังกลับแล้วเดินจากไปอย่างไม่สนใจไยดีท่านอีก

"ขอบพระคุณมากขอรับที่ได้เมตตามาช่วยกระผม ไม่ทราบว่าต่อไปกระผมจะต้องเผชิญกับอะไรอีกขอรับ" ท่านถามสมเด็จฯ โต

ไม่มีเสียงใด ๆ ดังที่ข้างหู จึงรู้ว่าสมเด็จฯ ท่านไปแล้ว กระนั้นก็อดคิดติดตลกมิได้ว่า "เจ้าประคุณสมเด็จฯ ท่านสอนเราไว้ว่า *'คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา'* แต่นี่เรายังไม่ทันได้คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเราและมาช่วยเราได้ทันท่วงที ขอบพระคุณมากขอรับ"

ท่านเอนกายลงนอน ยังมิทันจะหลับตา ก็เห็นเงาดำ ๆ ของใครคนหนึ่งยืนอยู่ปลายเท้า แม้จะยืนอยู่ภายนอก หาก 'ตาปัญญา' ก็มองเห็นได้ชัดเจน บุรุษนั้นร่างกายบึกบึน ไม่สวมเสื้อ ตาทั้งสองข้างส่องแสงสีเขียวเรือง ๆ ผิดกับตามนุษย์ทั่วไป ท่านหลับตากำหนด 'รู้หนอ' สามครั้ง ด้วยต้องการทราบว่าเขาเป็นใคร มาจากไหน แล้วท่านก็รู้ว่าเขามาจากเมืองนรก หนียมบาลมาพึ่งใบบุญท่าน ซึ่งเท่ากับพ้นจากการทรมานได้ชั่วคราว เพราะในเมืองนรก พวกสัตว์ผู้สร้างบาปกรรมไว้แต่ครั้งเป็นมนุษย์ จะถูกลงโทษทัณฑ์อย่างแสนสาหัสทุกเวลานาที เมื่อรู้ว่ามีผู้ทรงศีลทรงธรรมอยู่ ณ ที่ใด ก็จะหนีมาพึ่งใบบุญ แม้เพียงสองสามชั่วโมงก็ยังดี

เมื่อรู้ว่าบุรุษที่ยืนอยู่เบื้องปลายเท้านอกกลดมิได้มาร้าย ท่านจึงปล่อยให้เขายืนอยู่อย่างนั้น พอรุ่งสางเขาก็จะกลับไปยังเมืองนรกดังเดิม สมภารวัยสี่สิบห้าตั้งใจจะนอนพักสักสองชั่วโมง วันนี้ท่านต้องเผชิญกับพวกอบายภูมิ ๔ ซึ่งได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้าย หากคิดว่าการได้พานพบในสิ่งที่คนอื่น ๆ เขาไม่ได้พบนั้น

เป็นโชคดี ท่านก็โชคดีที่สุด แต่ถ้าการพานพบพวกที่มาจากอบายภูมิถือเป็นโชคร้าย ท่านก็โชคร้ายที่สุด เพราะได้พบครบครันทั้ง ๔ ภูมิ !

บทที่ ๘๐ หน้า ๘๑๕ หลังจากที่พระครูเจริญได้รับประสบการณ์ชีวิตที่แทบเอาชีวิตไม่รอดในคืนแรกของการธุดงค์กับหลวงพ่อดำแล้ว วันรุ่งขึ้น (ตรงกับวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) พระครูเจริญจึงแกล้งน้อยใจที่หลวงพ่อดำไม่มาช่วย ซึ่งเนื้อหาในช่วงนี้จะทำให้ผู้อ่านทราบได้ถึงความเป็นครูบาอาจารย์ชั้นเลิศของหลวงพ่อดำ ที่ท่านได้เมตตาสอนให้พระครูเจริญได้ทราบถึง **"วิธีการช่วยในพระพุทธศาสนา"** เพื่อให้พระครูเจริญได้ยึดเป็นหลักในการช่วยสานุศิษย์ของท่านต่อไปในอนาคต มีเนื้อความ ดังนี้

"เธอแน่ใจหรือว่าเราไม่ได้ช่วย"

"แน่ใจครับ แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์"

"ก็ที่เราเตือนให้เธอนึกถึงคำสอนของสมเด็จฯโตน่ะ ไม่ใช่ช่วยหรอกหรือ ถ้าเราไม่เตือนไว้ก่อนเธอเป็นปลาแปบปิ้งอย่างที่ต้องการแน่"

"ใครว่าผมต้องการเป็นปลาแปบปิ้งล่ะครับ"

"จะไปรู้หรือ เห็นพูดบ่อยนักก็นึกว่าต้องการ" ภิกษุรัตตัญญูยอมเถียงด้วย ท่านไม่เคยเห็นสมณะรูปใดมีอารมณ์ขันแพรวพราวเช่นรูปนี้มาก่อน

"ที่พูดบ่อย ๆ เพราะกลัวจะเป็นต่างหากล่ะครับ คือไม่ต้องการเป็น แต่กลัวจะเป็น" ศิษย์อรรถาธิบาย

"อยู่ที่กรรมน่ะ ถ้ากรรมจะต้องเป็นก็ต้องเป็น กลัวหรือไม่กลัวก็ต้องเป็น แต่ถ้าไม่มีกรรมที่จะต้องเป็นก็ไม่เป็น พระพุทธองค์ตรัสว่า **'กมฺมุนา วตฺตตี โลโก – สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม'** จำพระพุทธภาษิตบทนี้ไว้ให้ดีเพราะมีความหมายลึกซึ้งมาก ในวันข้างหน้าเธอจะเป็นบุคคลเดียวในโลกที่เข้าใจเรื่องกรรมได้อย่างซาบซึ้งที่สุด ทั้ง 'ซาบซึ้ง' และ 'ทราบซึ้ง' เชียวล่ะ เธอจะทำให้ชาวโลกหันมานับถือพระพุทธศาสนาเพราะเขาศรัทธาปสาทะในตัวเธอ"

"แล้วผมจะช่วยเขาได้ไหมครับ ผมอยากช่วยคนให้พ้นทุกข์"

"ช่วยได้แน่ แต่เธอต้องช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์ได้เสียก่อนแล้วจึงช่วยคนอื่น อย่าลืมว่า *'ประโยชน์ตน'* ต้องมาก่อน *'ประโยชน์ท่าน'* ถ้าประโยชน์ตนยังเข้าไม่ถึงแล้วจะไปเข้าถึงประโยชน์ท่านได้อย่างไร ขอให้นึกถึงพุทธจริยาที่ทรงประพฤติปฏิบัติดังปรากฏในพุทธคุณ ๒ ซึ่งได้แก่ *อัตตหิตสมบัติ* กับ *ปรหิตปฏิบัติ* พระพุทธองค์ทรงถึงพร้อมแห่งประโยชน์ตนก่อน ทรงเข้าถึง *พุทธภาวะ* คือความเป็นพระพุทธเจ้า และความเป็น *อัตตนาถะ* คือพึ่งตนเองได้ เมื่อทรงถึงพร้อมแห่งประโยชน์ตนที่เรียกว่าอัตตหิตสมบัติแล้ว จึงทรงปฏิบัติเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น ที่เรียกว่าปรหิตปฏิบัติ ทรงบำเพ็ญพุทธกิจคือหน้าที่ของพระพุทธเจ้า และทรงถึงความเป็นโลกนาถ คือเป็นที่พึ่งของชาวโลกได้

พุทธคุณข้อแรกคือ อัตตหิตสมบัตินั้นมุ่งเอา *พระปัญญาคุณ* เป็นหลัก ส่วนพุทธคุณข้อที่สองคือ ปรหิตปฏิบัติ มุ่งเอา *พระกรุณาคุณ* เป็นหลัก”

“ถ้าผมจะเปรียบเทียบให้เข้าใจง่าย ๆ คือ เราต้องว่ายน้ำให้เป็นเสียก่อน จึงจะสามารถช่วยคนตกน้ำได้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่การช่วยของพระพุทธองค์ก็มิได้หมายความว่าพระองค์ทรงอุ้มเขาขึ้นมาหรอกนะ เพราะพระพุทธศาสนามีหลักคำสอนเรื่องความเพียร ตัวเองต้องช่วยตัวเองจึงจะพ้นทุกข์ ภาษาบาลีว่าอย่างไรนะ” อาจารย์ทดสอบความรู้ศิษย์

“ ‘**วิริเยน ทุกฺขมจฺเจติ** - บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร’ และ ‘**อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ โก หิ นาโถ ปโร สิยา** - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ใครไหนเล่าจะเป็นที่พึ่งได้’ ครับ” ศิษย์ตอบชัดเจน

“ถูกแล้ว คำสอนของพระพุทธองค์เป็นธรรมชาติ เพราะธรรมก็คือธรรมชาติ พระพุทธเจ้าทรงค้นพบธรรม ทรงเข้าถึงธรรมแล้วจึงทรงนำมาสั่งสอนเวไนยบุคคล ทรงเน้นเรื่องความเพียรพยายามมาก ดังมีพระพุทธวจนะว่า ‘**ตุมฺเหหิ กิจฺจํ อาตปฺปํ อกฺขาตาโร ตถาคตา** – ความเพียรพยายาม เธอทั้งหลายต้องทำเอาเอง เราตถาคตเจ้าเป็นเพียงผู้ชี้ทางเท่านั้น’ เพราะฉะนั้นการที่เธอกล่าวหาว่าเราไม่ช่วยนั้น เราขอแก้ข้อกล่าวหาว่าเราช่วยแล้ว แต่ช่วยในขอบเขตที่พระพุทธองค์ทรงสอน” ท่านวกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“ถ้าเช่นนั้นผมขอถอนคำพูดครับ และถ้าผมจะสอนลูกศิษย์ลูกหาต่อไปในอนาคต ผมก็จะยึดแนวทางของหลวงพ่อครับ คือจะสอนให้พวกเขาช่วยตัวเอง พึ่งตัวเอง”

“เราก็ยึดตามแนวทางที่พระพุทธองค์ทรงสอน ไม่ใช่แนวทางของเราอย่างที่เธอเข้าใจหรอกนะ เอาเป็นว่าทั้งเธอและเราต่างก็เป็นศิษย์พระตถาคตเจ้า และดำเนินรอยตามพระองค์ท่าน”

“ครับหลวงพ่อ ผมจะจดจำไว้เพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติ ถึงอย่างไรผมก็เป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อที่ได้เมตตารับผมเป็นศิษย์ และช่วยทำให้ผมเข้าใจพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น” พูดจบจึงก้มลงกราบอาจารย์สามครั้งอย่างสำนึกในบุญคุณ

หน้า ๘๒๐ เมื่อสนทนาธรรมกันแล้ว พระครูเจริญเริ่มรู้สึกหิวและคิดในใจว่า หลวงพ่อดำอาจจะแบ่งอาหารทิพย์ในบาตรให้ท่านฉันบ้างก็ได้ ทำให้ผู้อ่านได้ทราบเรื่อง**อาหารทิพย์ของหลวงพ่อดำ** ดังนี้ ....

อาจารย์ล่วงรู้ความคิดของศิษย์ จึงพูดขึ้นว่า

“เรื่องที่เธอกำลังคิดน่ะเป็นไปไม่ได้หรอก”

“ทำไมจึงเป็นไปไมได้ครับ”

“เพราะบุญกุศลเป็นเรื่องเฉพาะตัว เราก็อยากแบ่งภัตให้เธอฉันแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะภัตที่อยู่ในบาตรนั้นเจ้าของเขาเจาะจงถวายเราคนเดียว แต่อย่าเพิ่งหมดกำลังใจ อีกไม่นานเธอก็จะทำได้อย่างเรา”

ต่อมาใน**หน้า ๘๒๑** เมื่อพระครูเจริญถามหลวงพ่อดำถึง ๓ ครั้ง เกี่ยวกับการฉันภัตตาหารเช้าของหลวงพ่อดำ และหลวงพ่อดำตอบว่า ....

"ใกล้เที่ยงเราจึงจะฉัน"

นั่นจึงทำให้ผู้อ่านทราบว่า **หลวงพ่อดำเป็นพระในป่าซึ่งฉันภัตตาหารเพียงวันละหนึ่งมื้อเท่านั้น**

หน้า ๘๒๒ หลวงพ่อดำได้บอกให้พระครูเจริญไปหาภัตตาหารมาฉันซึ่งเป็นผลไม้สีแดงซึ่งมีเพียง ๑ ลูกอยู่ที่พุ่มไม้เตี้ย ๆ กอหนึ่งห่างจากจุดที่นั่งสนทนาไปประมาณ ๑๐ วา ฉันเสร็จแล้วพระครูเจริญก็เดินกลับมายังโคนต้นไทร อันเป็นจุดที่หลวงพ่อดำเคยนั่งอยู่ แต่ก็ไม่พบหลวงพ่อดำเสียแล้ว มีเพียงข้อความสั้น ๆ เขียนไว้ที่โขดหินว่า

"เดินจงกรมสามชั่วโมง นั่งสามชั่วโมง แล้วเราจะมาสอบอารมณ์ให้"

อ่านจบท่านเหลียวมองไปรอบ ๆ เผื่อว่าจะพบอาจารย์ หากก็ไม่มีวี่แววว่าหลวงพ่อดำจะอยู่บริเวณนั้น ครั้นจะอ่านข้อความที่โขดหินอีกครั้ง ก็ไม่ปรากฏว่ามีตัวอักษรเหลืออยู่แม้ตัวเดียว ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงตกลงใจว่าจะทำตามที่อาจารย์สั่ง เพราะนั่นคงเป็นวิธีที่ดีที่สุด

(นี่จึงเป็นจุดที่ทำให้ทราบว่า **หลวงพ่อดำเป็นพระอริยสงฆ์ผู้มีอภิญญา**สามารถทำข้อความที่ท่านเขียนให้หายไปได้ และทราบถึง

บทเรียนการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อดำที่ให้แก่พระครูเจริญ เริ่มต้นด้วยการเดินจงกรม ๓ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๓ ชั่วโมง และหลวงพ่อดำเป็นผู้สอบอารมณ์กรรมฐานให้พระครูเจริญด้วยตัวท่านเองทุกวัน – ผู้เรียบเรียง)

บทที่ ๘๒ หน้า ๘๓๖ กล่าวถึงการปฏิบัติธรรมของพระครูเจริญ ดังนี้

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับพระในป่าจนเวลาล่วงไปอีกหกวัน (ตรงกับวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) หลวงพ่อดำกำหนดให้ท่านปฏิบัติเพิ่มวันละสองชั่วโมง ในวันที่หก ท่านจึงเดินและนั่งติดต่อกันนับเป็นเวลา ๑๖ ชั่วโมง เวลาจำวัดแทบจะไม่มี ส่วนอาหารก็ได้ผลไม้ที่เทวดาเนรมิตให้วันละหนึ่งผล ซึ่งก็พอยังชีพอยู่ได้ไม่ลำบากนัก นอกเหนือจากเวลาที่ปฏิบัติ หลวงพ่อดำก็จะสอบอารมณ์ซักถามข้ออรรถข้อธรรม และให้ความรู้ในด้านทฤษฎี เพื่อวางรากฐานให้มั่นคงทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ภิกษุรัตตัญญูรู้ว่าในอนาคตศิษย์ผู้นี้จะต้องทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ คือการสั่งสอนเผยแผ่หลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แพร่ขยายออกไปในหมู่มนุษย์ผู้มีปัญญา เป็นผู้บอกทางและนำทางแก่สัตว์โลกผู้มุ่งสู่ความหลุดพ้นจากทุกข์ จะดำเนินตามรอยบาทพระศาสดาเหมือนที่พระอริยเจ้าทั้งหลายได้ดำเนินแล้ว

หน้า ๘๓๗ กล่าวถึงการปฏิบัติธรรมของพระครูเจริญเป็นวันที่ ๗ ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ มีรายละเอียดสำคัญหลายประการ ผู้เรียบเรียงจะขอคัดลอกส่วนสำคัญจนถึง**หน้า ๘๔๑** ดังนี้

เสร็จจากภัตกิจ ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงเดินกลับมายังที่เดิมและเริ่มต้นเดินจงกรมระยะที่หนึ่งซึ่งจะต้องใช้เวลาชั่วโมงครึ่ง จากนั้นก็จะเปลี่ยนเป็นเดินระยะที่สองที่สามไปจนถึงระยะที่หก แต่ละระยะใช้เวลาเดินชั่วโมงครึ่ง หกระยะก็เป็นเวลาเก้าชั่วโมง ขณะนี้เวลาประมาณเจ็ดนาฬิกา ท่านจะต้องเดินไปจนถึงสิบหกนาฬิกา หลังจากนั้นจะเข้าไปนั่งภาวนาอยู่ในกลดจนถึงหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่ จึงจะถือว่าปฏิบัติติดต่อกันสิบแปดชั่วโมงตามที่หลวงพ่อในป่ากำหนดให้ นับเป็นเรื่องที่สาหัสสากรรจ์พอสมควร เพราะการเดินไปเดินมาติดต่อกันนานถึงเก้าชั่วโมงนั้นทำให้ขาทั้งสองข้างแข็งเกร็ง เวลานั่งแทบว่าจะงอไม่ได้เลยทีเดียว

ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือการนั่ง ส่วนของร่างกายที่ได้รับทุกขเวทนามากที่สุดก็คือขาทั้งสองข้าง โดยเฉพาะเวลานั่งนั้นสุดแสนจะทรมานเสียยิ่งกว่าการเดิน หากผู้เพียรเพ่งเผากิเลสไม่สามารถทนต่อทุกขเวทนาได้ การปฏิบัติก็ไม่ก้าวหน้า เพราะฉะนั้นผู้มุ่งความหลุดพ้นจึงต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว และยอมสละได้แม้ชีวิตดังที่เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรงบำเพ็ญเป็นแบบอย่างไว้แล้ว

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินกลับไปกลับมาอย่างมีสติ สองชั่วโมงผ่านไปขาทั้งสองข้างก็เริ่มประท้วง อาการปวดเมื่อยเริ่มปรากฏ หากท่านก็ไม่ใส่ใจ คงกำหนด *'ยก-หนอ, เหยียบ-หนอ'* ไปตามปกติ เวลาผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมง ท่านก็เปลี่ยนมากำหนด *'ยก-หนอ, ย่าง-หนอ, เหยียบ-หนอ'* เดินระยะที่สามชั่วโมงครึ่ง แล้วเดินระยะที่สี่ซึ่งมี *'สี่หนอ'* คือ *'ยกส้น-หนอ, ยก-หนอ, ย่าง-หนอ, เหยียบ-หนอ'* กว่าจะครบหกระยะซึ่งต้องใช้เวลาเก้าชั่วโมง ขาทั้งสองของท่านก็แข็งเกร็งราวกับท่อนเหล็ก ครั้นถึงเวลานั่งจึงต้องกำหนด *'ย่อหนอ ๆ'* อยู่นานกว่าขาจะยอมงอและนั่งลงได้ ท่านนั่งกำหนด *'พอง-หนอ, ยุบ-หนอ'* อยู่ในกลดแคบ ๆ นั้นรู้สึกเบากายเบาจิตในช่วงแรก ๆ ครั้นนั่งไปได้ประมาณสามชั่วโมงทุกขเวทนาก็มารุมเร้า รู้สึกปวดที่ขาทั้งสองข้างเป็นกำลัง กระนั้นท่านก็ไม่ใส่ใจ ยังคงกำหนด *'พอง-หนอ, ยุบ-หนอ'* ต่อไปตามปกติ ท่านไม่ยอมเสียเวลามา กำหนด *'ปวดหนอ'* เพราะรู้ว่าการกำหนดเช่นนั้นมิได้ทำให้อาการปวดหายไปหรือแม้แต่ลดน้อยลง หน้าที่ของท่านในขณะนี้ก็คือ*ใช้สติพิจารณาเวทนา* หรือที่เรียกภาษาธรรมว่า *'เวทนานุปัสสนา'* คือการตามดูเวทนา ตามรู้เวทนาของตน เมื่อเสวยสุขเวทนา ก็รู้ว่าเสวยสุขเวทนา เมื่อเสวยทุกขเวทนา ก็รู้ว่าเสวยทุกขเวทนา เมื่อเสวยอทุกขมสุขเวทนา ก็รู้ว่าเสวยอทุกขมสุขเวทนา เมื่อเสวยสุขเวทนา ทุกขเวทนา อทุกขมสุขเวทนาเจือด้วยอามิสก็รู้ เมื่อพิจารณาเวทนาอยู่อย่างนี้ย่อมเห็นธรรมดาอยู่อย่างหนึ่ง คือ ความสิ้นไป ความเสื่อมไป

ความเกิดขึ้นแล้วดับไปของเวทนา ย่อมเห็นแจ้งว่ามันสักแต่ว่าเป็นเวทนา ซึ่งมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปตามเหตุปัจจัย จึงเป็นผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร ๆ ในโลก มีชีวิตเบาสบาย

พระครูวัยสี่สิบห้านั่งกำหนดอาการพองยุบของท้องอยู่นานถึงแปดชั่วโมงครึ่ง ต้องต่อสู้กับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัสโดยเฉพาะที่ขาทั้งสองข้าง กระนั้นท่านก็ไม่ย่อท้อด้วยรู้ว่าอีกครึ่งชั่วโมงก็จะครบกำหนดเวลาที่ได้อธิษฐานจิตไว้ตอนก่อนนั่ง แต่แล้วก็ต้องผจญกับกองทัพมาร มารผู้นี้มิใช่ท้าววสวัตตีมารที่เคยมาผจญในวันที่เจ้าชายสิทธัตถะประทับนั่งภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์ กล่าวคือมิใช่**เทวปุตตมาร** แต่เป็น**ขันธมาร** – มารคือ ขันธ์ ๕ อันได้แก่ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เป็นสภาพอันปัจจัยปรุงแต่งขึ้น เป็นที่ตั้งแห่งทุกข์ ถูกปัจจัยต่าง ๆ มีอาพาธเป็นต้น บีบคั้นเบียดเบียน เป็นเหตุขัดขวางหรือรอนโอกาสมิให้สามารถทำความดีงามได้เต็มที่ หรืออาจตัดโอกาสนั้นโดยสิ้นเชิง ท่านตั้งสติแน่วแน่ต่อสู้กับขันธมารอยู่ตามลำพัง คิดว่าผจญกับขันธมารก็ยังดีกว่าผจญกับ *มัจจุมาร* – มารคือความตาย เพราะถ้าตายเสียแล้วก็หมดโอกาสที่จะมาสร้างสมความดีงาม เรียกว่าตัดโอกาสที่จะสร้างความดีงามเสียทั้งหมด

ขันธมารที่เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงผจญอยู่ในขณะนี้หนักหนาสาหัสที่สุด เพราะมิได้ปวดเฉพาะที่ขาทั้งสองข้างเท่านั้น แต่ความปวดกระจายไปทั่วสรรพางค์ ประหนึ่งว่าร่างทั้งร่างจะระเบิดออกเป็นชิ้นเล็ก

ชิ้นน้อย แต่แม้ร่างกายจะเจ็บปวดรวดร้าวสักเพียงใดก็มิอาจทำให้จิตสงบนิ่งนั้นหวั่นไหวได้ ท่านนั่งพิจารณาเวทนาไปเรื่อย ๆ ครั้นความปวดทวีขึ้นจนถึงขีดสูงสุด จึงตั้งจิตอธิษฐานคือการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ว่า **'ตายเป็นตาย ข้าพเจ้าขอเอาชีวิตเป็นเดิมพัน'** สิ้นคำอธิษฐานท่านรู้สึกเหมือนว่าอวัยวะทุกส่วนในร่างกายแตกกระจายออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย รู้สึกหนักอึ้งเหมือนร่างของท่านกลายเป็นภูเขาหินแท่งทึบ แขนขาดูหนักไปหมด ความเจ็บปวดหายไป เหลือแต่ความหนักของขันธ์ ๕ ท่านรู้ว่าได้นั่งครบตามเวลาที่อธิษฐานจิตไว้แล้ว จึงพยายามลืมตา หากก็ลืมไม่ได้ เปลือกตาทั้งสองข้างดุจถูกทับไว้ด้วยหินก้อนใหญ่ 'สังขาร ขันธ์ห้าช่างหนักแท้หนอ' ท่านรำพึงอยู่ในใจ และพยายามกำหนดลืมตา หากก็ไม่สามารถลืมได้เพราะมันหนักเหลือเกิน ท่านจึงนั่งประคองจิตกำหนดสตินิ่งอยู่ บัดดลนั้นความเบากายจิตก็ปรากฏขึ้น ท่านรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่าอย่างที่มิเคยเป็นมาก่อน รู้ในวินาทีนั้นว่า บัดนี้จิตของท่านเข้าสู่ภาวะ **'อโสกํ วิรชํ เขมํ'** อันเป็นผลที่ผู้เพียรเพ่งเผากิเลสมุ่งหมาย และท่านก็ได้ธรรมคติว่า *'มรรค ผล นิพพานอยู่เลยความตายไปนิดเดียว'* บัดนี้ท่านชนะขันธมารแล้ว เป็นชัยชนะที่ไม่มีวันกลับแพ้

จากตีหนึ่งถึงหกโมงเช้า ภิกษุวัยสี่สิบห้าใช้เวลาทบทวนพิจารณาธรรมอันลุ่มลึกด้วยความเพลิดเพลิน ท่านสามารถระลึกชาติแต่หนหลังได้ถึงเจ็ดชาติ ตั้งแต่ชาติที่เกิดเป็นคนอินเดีย แล้วมาเกิดเป็นคนไทยไล่ลงมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์ ตามลำดับ เคยเป็น

กษัตริย์ เป็นสตรี เป็นนักรบ กระทั่งมาเป็นพระภิกษุสงฆ์ในชาติปัจจุบัน แต่ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ต้องทุกข์ทั้งนั้น เพราะการเกิดเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ดังมีพระพุทธวจนะรับรองไว้ดังนี้

การเกิดเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ การไม่เกิดเป็นเหตุให้เกิดสุข
เมื่อมีการเกิดเป็นอันหวังได้ทุกข์นี้คือ ความร้อน ความหนาว
ความหิว ความกระหาย อุจจาระ ปัสสาวะ
สัมผัสไฟ สัมผัสท่อนไม้ สัมผัสศาสตรา...
เมื่อมีการเกิดเป็นอันหวังได้ทุกข์นี้

บัดนี้ท่านได้เข้าถึงความไม่เกิดแล้ว ท่านจักไม่ต้องประสบทุกข์อีกต่อไป เพราะได้ข้ามพ้นวนวังแห่งสงสารสาครแล้วด้วยความเพียรพยายามอันยิ่งยวด

บทที่ ๘๓ หน้า ๘๔๒ เมื่อพระครูเจริญได้บรรลุธรรมขั้นสูงสุดในคืนที่ ๗ ของการปฏิบัติธรรมแล้ว ในเช้าวันรุ่งขึ้น (ตรงกับวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ – ผู้เรียบเรียง) ท่านจึงได้ไปกราบขอบพระคุณหลวงพ่อดำ หลวงพ่อดำจึงบอกให้พระครูเจริญทราบว่า แม้จะบรรลุธรรมขั้นสูงสุดแล้วแต่ก็จะต้องชดใช้กรรมที่เคยก่อไว้อีกมาก มีเนื้อความดังนี้

แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลแล้ว ท่านพระครูกำหนดลืมตาแล้วคลานออกจากกลด เห็นหลวงพ่อในป่านั่งขัดสมาธิอยู่ที่โคนไม้ จึงเดินเข้า

ไปหา นั่งลงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง รายงานอย่างไม่ยินดียินร้ายว่า

"หลวงพ่อครับ ผมทำสำเร็จแล้วครับ"

"เรารู้แล้ว" ภิกษุรัตตัญญูตอบอย่างไม่ยินดียินร้ายเช่นกัน

"ผมต้องยอมเอาชีวิตเข้าแลกเชียวนะครับ มันเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วทั้งตัวเหมือนร่างทั้งร่างจะระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ทำไมจึงต้องหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้ครับหลวงพ่อ" แทนคำตอบ หลวงพ่อดำกลับถามว่า

"แล้วคุ้มไหมล่ะ คุ้มกับความเพียรพยายามของเธอหรือเปล่า"

"เกินคุ้มอีกครับ ไม่เช่นนั้นผมเห็นจะต้องไปเกิดเป็นนก เป็นไก่ ไม่ก็เป็นเต่าไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ แล้วก็ต้องถูกหักขา หักคอ ถูกตัดไส้ ถูกต้ม เหมือนที่ผมเคยทำกับพวกเขาไว้ เป็นอันว่าต่อไปนี้ผมไม่ต้องไปชดใช้เวรที่ทำกรรมที่ก่ออีกต่อไปใช่ไหมครับ"

"ใครว่า เธอยังจะต้องชดใช้อีก กรรมของเธอยังไม่หมดง่าย ๆ หรอก" ถ้อยคำของอาจารย์ทำให้ศิษย์ฉงน จึงต้องขอคำอธิบาย

"ทำไมจึงเป็นอย่างนั้นครับ ก็ไหนหลวงพ่อบอกว่าคนที่ปฏิบัติมาถึงขั้นนี้สามารถตัดกรรมได้"

"นั่นเป็นความเข้าใจผิดของเธอเอง ไม่มีใครตัดเวรตัดกรรมได้หรอกนะ ทำกรรมอะไรไว้ก็ต้องชดใช้ทั้งนั้น ดูอย่างพระโมคคัลลานะท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ก็ยังต้องใช้กรรม การที่ท่านถูกโจรทุบจนกระดูก

แหลกเป็นเมล็ดข้าวสารหักก็เพราะกรรมในอดีตชาติที่ทำไว้กับพ่อแม่ ท่านต้องตกนรกหมกไหม้อยู่นาน เมื่อบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ยังต้องมารับกรรม กรรมที่ท่านได้รับในชาตินี้เป็นเพียงเศษกรรมนะ”

“ขนาดเศษกรรมก็ยังถูกทุบจนกระดูกแหลกหรือครับ ถ้าเช่นนั้นก็แสดงว่าพระอรหันต์เมื่อยังมีชีวิตอยู่ กรรมก็ยังมาให้ผลได้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ต่อเมื่อท่านปรินิพพาน กรรมที่ทำไว้ไม่ว่ากรรมดี หรือกรรมชั่ว ถึงแม้ให้ผลยังไม่หมดก็จะเลิกให้ผล กลายเป็นอโหสิกรรมเพราะพระอรหันต์เป็นผู้ไม่กลับมาเวียนว่ายอีก คือไม่ต้องเกิด เมื่อไม่เกิดก็ไม่ต้องมารับผลของกรรม และเมื่อไม่มีผู้มารับผล กรรมนั้นจึงกลายเป็นอโหสิกรรม” ภิกษุรัตตัญญูอธิบายในแง่ปริยัติ

หน้า ๘๔๙ – ๘๕๐ หลังจากสนทนาธรรมกันแล้ว หลวงพ่อดำได้สั่งให้พระครูเจริญออกเดินทางจากป่าดงพญาเย็น กลับไปยังป่าดอยภูคา จังหวัดน่าน โดยให้ท่านพระครูใช้คาถาย่นระยะทางเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และให้ไปรูปเดียว เพื่อให้พระครูได้มีโอกาสโปรดญาติโยม **แสดงให้เห็นได้ชัดเจนถึงน้ำใจเมตตาของหลวงพ่อดำที่มีต่อมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย** มีเนื้อความ ดังนี้

“... เอาละ ทีนี้เราก็จะบอกเธอว่าเธอไม่ต้องอยู่ในป่าแห่งนี้อีกต่อไป เตรียมตัวเดินทางได้ แล้วพบกับเราที่ภูคา จังหวัดน่าน”

“หลวงพ่อจะไม่ร่วมเดินธุดงค์กับผมหรือครับ”

“เธอช่วยตัวเองได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องพึ่งเราอีกต่อไป อีกอย่างหนึ่ง เราต้องการให้เธอสงเคราะห์ชาวบ้านให้ได้มีโอกาสทำบุญกับพระสุปฏิปันโน พวกเขายากจนเพราะในอดีตชาติเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่นไม่บริจาคทาน ชาตินี้จึงเกิดมาเป็นคนยากจนขัดสน เธอก็สงเคราะห์เขาไปตามหน้าที่ก็แล้วกัน”

“ครับหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อจะไปไหนครับ”

“ไปรอเธออยู่ที่ภูคาน่ะสิ”

“แล้วผมต้องเดินทางกี่วันกว่าจะถึงที่นั่น ใช้คาถาย่นระยะทางได้ไหมครับ”

“อย่าใช้เลย เราอยากให้เธอช่วยสงเคราะห์ชาวบ้านตามเส้นทางที่ผ่าน พวกเขาจะได้มั่งมีศรีสุขเพราะอานิสงส์ที่ได้ทำบุญกับเธอ อย่าลืมว่าเวลานี้เธอเป็น *‘เนื้อนาบุญของโลก’* อย่างสมบูรณ์ที่สุด เอาละ เราจะไปแล้ว” ได้ยินว่าอาจารย์จะไป ศิษย์จึงก้มลงกราบสามครั้ง กราบเสร็จก็ไม่เห็นอาจารย์นั่งอยู่ ณ ที่นั้นแล้ว หากภิกษุวัยสี่สิบห้าก็ไม่รู้สึกแปลกใจอีกต่อไป เพราะชินเสียแล้วกับความไม่ธรรมดาของอาจารย์

สมภารวัดป่ามะม่วงจัดการกู้กลด เก็บเครื่องอัฐบริขารแล้วจึงออกเดินทาง ท่านเดินลงเนินไปหวังได้พบผลไม้สีแดงสดเช่นวันก่อน ๆ แต่การณ์กลับปรากฏว่าไม่มีแม้แต่ต้นของมัน จึงออกจะสงสัยว่า ผลไม้ทิพย์ที่ท่านเคยได้ฉันนั้นเป็นผลงานของเทวดาหรือของหลวงพ่อดำกันแน่หนอ

บทที่ ๘๔ กล่าวถึงการที่พระครูเจริญได้ช่วยสงเคราะห์สองแม่ลูกที่มีฐานะยากจน แล้วเดินทางต่อเพื่อมาพบหลวงพ่อดำที่ดอยภูคา มีเนื้อความการพบกัน และ**ภารกิจใหม่ที่หลวงพ่อดำจะมอบหมายให้พระครูเจริญได้ทำ ซึ่งเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงเมตตาธรรมของหลวงพ่อดำที่มุ่งประกอบกิจเพื่อเกื้อกูลมนุษย์ให้พ้นทุกข์ซึ่งปรากฏ** ใน**หน้า ๘๕๗ – ๘๕๘** ดังนี้

ออกจากบ้านสองแม่ลูกมาแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงก็ใช้คาถาย่นระยะทางเพื่อที่จะถึงภูคาโดยเร็ว ที่ใดไม่มีบ้านคนท่านก็ใช้คาถา แต่ถ้าพบบ้านคนก็จะใช้ *‘เห็นหนอ’* ตรวจสอบก่อนว่าเขาทุกข์ร้อนและต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ แล้วท่านก็จะสงเคราะห์เป็นราย ๆ ไป กระทั่งพลบค่ำจึงมาถึงภูคา และพบหลวงพ่อดำ ภิกษุรัตตัญญูนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่โคนต้นไทร ท่านจึงตรงเข้าไปทำความเคารพ

“หลวงพ่อมาถึงนานแล้วหรือครับ” ท่านถามเพราะความเคยชินเสียมากกว่า

“นานแล้ว และเราก็มีงานที่จะให้เธอทำ ชาวบ้านเขากำลังเดือดร้อน พรุ่งนี้เราต้องไปแพะเมืองผีด้วยกันเพื่อช่วยพวกเขา”

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหรือครับ ทำไมต้องไปที่แพะเมืองผี”

“เพราะชาวบ้านแถวนั้นเขากำลังเดือดร้อน พวกผีดิบออกมารังควานชาวบ้านในตอนกลางคืน เราต้องไปปราบผีดิบ”

“ปราบผีดิบหรือครับ”

"ถูกแล้ว"

"จะใช้อะไรปราบครับ ผมเป็นพระธุดงค์ ยันต์กันผีก็ไม่มี มีดหมอก็ไม่ได้เอามา"

"เธอมีสิ่งเหล่านี้ด้วยหรือ"

"มีสิครับหลวงพ่อ เพราะผมได้รับนิมนต์ให้ไปปราบผีอยู่บ่อย ๆ ก็เลยต้องมีอาวุธเอาไว้ป้องกันตัว"

"แล้วเธอเคยใช้อาวุธเหล่านั้นบ้างไหม"

"ไม่เคยครับ ส่วนใหญ่ผมจะใช้อาวุธของพระพุทธเจ้าแทน"

"แล้วมีไว้ทำไม"

"มีไว้ป้องกันตัวครับ ถึงไม่เคยเอาออกมาใช้ แต่มีไว้มันก็ทำให้อุ่นใจครับ"

"ต่อไปนี้เธอไม่ต้องมีสิ่งเหล่านั้นก็ได้ เพียงระลึกถึงพระรัตนตรัย ขอถึงพระรัตนตรัยว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก เท่านี้ก็พอ เพราะบัดนี้เธอถึงแล้วซึ่งความไม่สะดุ้งกลัวภัยใด ๆ อีก"

"ครับหลวงพ่อ แต่ถึงผมจะไม่ต้องสะดุ้งกลัวภัยใด ๆ อีกแม้แต่ภัยในวัฏสงสาร แต่ผมก็ยังอยากเก็บผ้ายันต์และมีดหมอไว้เป็นที่ระลึกครับ ผมขออนุญาตเก็บต่อไปนะครับ"

"เธอนี่พิลึก เอาเถอะ อยากจะเก็บก็ไม่ว่า แต่พรุ่งนี้ไม่ต้องใช้อาวุธใด ๆ ทั้งสิ้น ใช้ 'จิต' อย่างเดียวก็เกินพอ"

บทที่ ๘๕ กล่าวถึงการที่หลวงพ่อดำและพระครูเจริญได้สนทนาธรรมกันทั้งคืนที่ป่าดอยภูคา กระทั่งถึงช่วงเช้าของวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงได้เดินทางไปปราบผีดิบที่แพะเมืองผี มีเนื้อความใน**หน้า ๘๕๙ – ๘๖๐** ดังนี้

สมภารวัดป่ามะม่วงพำนักอยู่ในป่าอันเป็นอาณาบริเวณของภูคาตลอดราตรี ได้ธัมมสากัจฉา คือสนทนาธรรมกับภิกษุรัตตัญญูอยู่จนค่อนรุ่ง จากนั้นจึงจำวัดเป็นเวลาสองชั่วโมง การบรรลุธรรมทำให้จิตใจของท่านผ่องใสไร้ราคี หากกายยังคงลำบากตรากตรำดังเดิม เพราะภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทำให้ท่านไม่มีเวลาหาความสุขสบายทางกายอันเป็น ‘ของต่ำ’ สำหรับพระอริยเจ้า แต่เป็นของสูงที่ปุถุชนคนครองเรือนพยายามไขว่คว้าหามาปรนเปรอตัวตนด้วยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้

เช้าวันรุ่งขึ้น พระอริยเจ้าทั้งสององค์จึงพากันเดินทางไปยังแพะเมืองผีเพื่อสงเคราะห์ชาวบ้าน พวกเขาถูกผีดิบรังควานจนได้รับความทุกข์เดือดร้อนจนถึงขั้นขวัญเสีย เกิดความสะดุ้งหวาดกลัวกันทั่วหน้า เดินมาถึงกลางนาใกล้จะถึงทางเข้าหมู่บ้าน ภิกษุรัตตัญญูก็ยึดต้นมะขามป้อมเป็นที่พำนัก บอกกับศิษย์ว่า

“เธอเข้าไปในหมู่บ้านคนเดียวเถอะ พวกเขาจะนิมนต์เธอฉันอาหารแล้วเล่าถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้เธอช่วยแก้ จงพาพวกเขามาพบ

เราที่นี่ จะได้ไปปราบผีดิบด้วยกัน ปัญหาใหญ่ของพวกเขาในเวลานี้ก็คือถูกผีดิบรังควาน”

“แล้วหลวงพ่อไม่ฉันหรือครับ” ถามเพราะความเคยชิน

“เราจะฉันที่ใต้ต้นมะขามป้อมนี่ อย่าได้ห่วงเรื่องปากเรื่องท้องของเรานักเลย”

“ผมถามเพราะความเคยชินน่ะครับ รู้อยู่ว่าหลวงพ่อไม่ใช่คนธรรมดาเหมือนผม ไม่เช่นนั้นจะมีชีวิตยืนยาวมาได้ตั้งสองพันกว่าปีหรือ” ท่านแน่ใจว่าหลวงพ่อดำคือ**พระอุตตระ**ที่พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งลงมาเผยแผ่พระศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๓๔ ซึ่งนับถึงบัดนี้ก็เป็นเวลานานถึง ๒๒๘๑ ปีแล้ว

“รีบไปเถอะ พวกชาวบ้านเขาคอยความช่วยเหลืออยู่” หลวงพ่อดำพูดตัดบทด้วยไม่ต้องการให้ศิษย์สนใจเรื่องที่ไม่ควรสนใจ ท่านจะเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญเท่ากับว่าบัดนี้ท่านได้ ‘ผู้ช่วย’ ที่จะช่วยกันเผยแผ่หลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปสู่หมู่มนุษย์เพื่อยังสันติสุขให้เกิดขึ้นในโลก นี่คือปณิธานอันแน่วแน่ของพระอริยเจ้าทั้งหลาย

บทที่ ๘๕ – ๘๘ กล่าวถึงการที่หลวงพ่อดำและพระครูเจริญได้สงเคราะห์ชาวบ้านให้ปราบผีดิบ ซึ่งลักษณะของผีดิบและวิธีการปราบผีดิบด้วยการจุดไฟเผา เป็นไปดังธรรมบรรยายของพระเดชพระคุณหลวง

พ่อจรัญทุกประการ (บทที่ ๑ เรื่องประสบการณ์ในการฝึกกรรมฐาน) ดังนั้นผู้เรียบเรียงจะขอข้ามรายละเอียดในส่วนนี้ไป แต่หากผู้อ่านมีความสนใจก็สามารถอ่านรายละเอียดได้ในหนังสือธรรมนิยายชุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม **เรื่องนารีผล หน้า ๘๕๙ – ๘๘๙**

อย่างไรก็ตามการปราบผีดิบไม่ใช่เรื่องง่ายนักเมื่อต้องพบกับอุปสรรคคือการที่ใช้ทั้งไม้ขีดและไฟแช็กจุดไฟไม่ติด และมีบทสนทนาที่จะทำให้ผู้อ่านทราบว่า **หลังจากปราบผีดิบแล้วหลวงพ่อดำจะพาพระครูเจริญเดินทางต่อไปยังที่แห่งใด** มีเนื้อความใน**หน้า ๘๘๔** ดังนี้

"หลวงพ่อครับ พวกเขาต่อต้านไม่ยอมให้เผาร่างของเขาครับ ใช้ทั้งไม้ขีดและไฟแช็กก็ยังจุดไม่ติด" ท่านพระครูกราบเรียนหลวงพ่อที่นั่งหลับตาเพื่อจะให้ท่านเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป

"ใช้เตโชกสิณเผา" ภิกษุรัตตัญญูแนะนำ

"ท่านให้เผาด้วยเตโชกสิณ" สมภารวัดป่ามะม่วงบอกคนทั้งหกเมื่อเห็นพวกเขาทำหน้างง

"เตโชกสิณอยู่ที่ไหนครับ" ผู้ใหญ่บ้านถาม เขาไม่รู้จักเตโชกสิณเช่นเดียวกับลูกบ้านทั้งสาม

"อยู่ที่อาตมากับหลวงพ่อที่นั่งอยู่ใต้ต้นฉำฉานั่น" ท่านพระครูตอบ

“งั้นหลวงปู่ก็เอาเตโชกสิณออกมาเถิดครับ หมู่เฮาจะได้ช่วยกันจัดการ” บุรุษหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ต้องให้หลวงปู่องค์นั้นเอาออกมาด้วยหรือเปล่าครับ” ผู้ใหญ่บ้านถาม

“ไม่ต้องหรอก ใช้ของอาตมาคนเดียวก็พอ แล้วพวกโยมก็ไม่ต้องทำอะไร นั่งดูเฉย ๆ นะ ห้ามพูดห้ามคุย สงสัยอะไรก็อดใจไว้ อย่าเพิ่งถามจนกว่าอาตมาจะเผาศพเหล่านั้นเสร็จ เข้าใจหรือเปล่า” ท่านชี้แจงแก่คนทั้งหก

“หลวงปู่จะใช้อำนาจจิตเผาใช่ไหมครับ” ลูกชายคนเล็กของผู้ใหญ่บ้านถาม เขาเป็นคนเดียวที่พอจะรู้เรื่อง

“ถูกแล้วพ่อหนุ่ม เอาละ พากันนั่งนิ่ง ๆ นะ อาตมาจะลงมือละ” แล้วท่านจึงนั่งในท่าคู้บัลลังก์ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น บริกรรมว่า *‘เตโช เตโช’* อยู่ในใจ แม้จะไม่มีไฟตรงหน้าสำหรับเพ่ง หากท่านก็สร้างมันขึ้นมาในมโนนึก เมื่อจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิก็บังเกิดไฟลุกขึ้นและไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว ห้านาทีให้หลังซากผีดิบก็หายไปไม่เหลือไว้ให้เห็นแม้กระดูก ไฟมอดลงแล้วหนุ่มน้อยจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงปู่เก่งเหลือเกิน ดูสิ ผีไหม้หมดเลย นี่ถ้าเผาด้วยไฟธรรมดากระดูกจะไม่ไหม้ใช่ไหมครับ” เขาตั้งข้อสังเกต

“ถูกแล้วพ่อหนุ่ม นอกจากกระดูกจะไม่ไหม้แล้วยังใช้เวลานานกว่าจะเผาเสร็จ แล้วก็จะมีกลิ่นเหม็นไหม้ด้วย กลิ่นเนื้อสด ๆ ถูกเผาน่ะ” ท่านพระครูตอบ บุรุษอีกห้าคนรู้สึกตื่นเต้นและอัศจรรย์ใจจนพูดไม่ออก เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งจะพบจะเห็นนี่แหละ พระอะไรก็ไม่รู้ช่างเก่งเหลือเกิน ครั้นหายตื่นเต้นแล้วจึงพร้อมใจกันกราบท่านสามครั้งด้วยความสำนึกในบุญคุณ คนเป็นผู้ใหญ่บ้านพูดขึ้นว่า

“นิมนต์หลวงปู่พักอยู่ในหมู่บ้านอีกสักสองสามวันได้ไหมครับ หมู่เฮาจะทำบุญฉลองที่หลวงปู่ปราบผีดิบได้สำเร็จ”

“ไม่ได้หรอกโยม อาตมาเป็นพระธุดงค์ รับนิมนต์โยมไม่ได้หรอก ขอให้โยมไปนิมนต์พระที่วัดในหมู่บ้านแทนก็แล้วกัน การทำบุญเป็นสิ่งดี อาตมาขออนุโมทนา”

“แล้วหลวงปู่จะธุดงค์ไปที่ไหนต่อครับ”

“ไปลำปาง อาตมาตั้งใจว่าจะไปกราบ**หลวงพ่อเกษม เขมโก** ที่สุสานไตรลักษณ์ โยมรู้จักท่านไหม”

“รู้จักครับ หมู่เฮานับถือท่านกันทุกคน”

“ดีแล้ว ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนที่น่าเคารพเลื่อมใส เมื่อโยมนับถือท่านก็ต้องหมั่นทำความดี นะโยมนะ”

“ครับหลวงปู่ หมู่เฮาจะไม่ลืมบุญคุณหลวงปู่เลย หากหมู่เฮาคิดถึงหลวงปู่จะไปพบได้ที่ไหนครับ” เขาถาม ท่านพระครูจึงบอกชื่อและที่ตั้งของวัดที่ท่านจำพรรษาอยู่ จากนั้นจึงถามหลวงพ่อดำว่า

“หลวงพ่อครับ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว จะเดินทางไปลำปางได้หรือยังครับ”

“ได้แล้ว เธอล่วงหน้าไปก่อน ประเดี๋ยวเราจะตามไป” พระในป่าตอบโดยไม่ยอมลืมตา

ก่อนที่หลวงพ่อดำจะให้พระครูเจริญเดินทางไปหาหลวงพ่อเกษม เขมโก ท่านได้ให้โจทย์การบ้านแก่พระครูเจริญ มีเนื้อความใน **หน้า ๘๖๙ – ๘๗๐** ดังนี้

“... การบ้านที่เราจะให้เธอไปทำก็คือ หลังจากที่เธอได้พบกับหลวงพ่อเกษมและสนทนาธรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการบรรลุธรรมซึ่งกันและกันแล้ว ให้เธอตอบเราว่าหลวงพ่อองค์นี้เป็นพระอรหันต์ประเภทใดอีกที่นอกเหนือจากอุภโตภาควิมุติ เราต้องการทดสอบความรู้ด้านปริยัติของเธอ”

บทที่ ๘๙ พระครูเจริญได้เข้าพบหลวงพ่อเกษม เขมโก ที่สุสานไตรลักษณ์ จังหวัดลำปาง พระสุปฏิปันโนทั้งสองมีความมั่นใจว่า **หลวงพ่อดำ คือหลวงปู่เทพโลกอุดร และพระอุตตระ** มีเนื้อความใน **หน้า ๘๙๑ – ๘๙๓** ดังนี้

ท่านพระครูคุกเข่า กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง แล้วกล่าวว่า

"ผมพระ*ภิกษุเจริญ ฐิตธมฺโม* จากวัดป่ามะม่วงมากราบหลวงพ่อครับ"

"พระครูเจริญที่กำลังเดินธุดงค์อยู่กับหลวงปู่เทพโลกอุดรนั่นเอง" หลวงพ่อเกษมพูดเหมือนกับรู้จักท่านและอาจารย์ของท่าน

"หลวงพ่อรู้จักผมกับหลวงพ่อดำหรือครับ"

"คุณคิดว่าผมรู้หรือเปล่าล่ะ" ผู้อาวุโสกว่าย้อนถาม

"คงรู้นะครับ และที่สำคัญคือหลวงพ่อรู้ ว่าหลวงพ่อดำคือหลวงปู่เทพโลกอุดรซึ่งเรื่องนี้ผมเองไม่ค่อยแน่ใจ สงสัยอยู่เหมือนกันว่าท่านต้องเป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร แล้วผมก็ยังสงสัยมากไปกว่านั้น"

"สงสัยว่าหลวงปู่เทพโลกอุดรคือพระอุตตระ ซึ่งเป็นพระธรรมทูตที่พระเจ้าอโศกมหาราช ทรงส่งมาเผยแผ่พระพุทธศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๔ ใช่ไหม" ถามตรงกับข้อสงสัยของท่านพระครู

"ทำไมหลวงพ่อทราบ" ภิกษุวัยสี่สิบห้ารู้สึกแปลกใจ

"ทำไมผมจะไม่ทราบล่ะ"

"แต่พระธรรมทูตที่พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งมายังดินแดนสุวรรณภูมิมีสององค์นะครับหลวงพ่อ" ผู้อ่อนวัยกว่าท้วง

"ถูกแล้ว ท่านมากันสององค์ องค์หนึ่งชื่อพระโสณะ พระธรรมทูตองค์นี้ท่านไปเผยแผ่ในพม่า ส่วนพระอุตตระท่านเผยแผ่ในไทย

ทุกวันนี้ท่านก็ยังอยู่กับพวกเรา แต่คนเห็นท่านยาก เพราะท่านจะไม่ให้ใครเห็น นอกเสียจากบุคคลผู้นั้นมีบุญวาสนาจริง ๆ คุณเป็นผู้มีบุญวาสนามากนะ”

“ขอบคุณครับ เอ.หลวงพ่อครับ ผมแปลกใจอยู่เรื่องหนึ่ง คือก่อนผมมา ผมถามหลวงพ่อดำซึ่งบัดนี้ผมแน่ใจแล้วว่าท่านคือหลวงปู่เทพโลกอุดร ผมถามท่านว่าหลวงพ่อรู้จักท่านหรือเปล่า ท่านตอบว่าไม่รู้จัก แต่ทำไมหลวงพ่อรู้จักท่านล่ะครับ ผมชักงงเสียแล้วสิ” สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกกังขา พระอรหันต์จะพูดปดได้อย่างไรกัน หลวงพ่อเกษมรู้ความคิดของภิกษุอาคันตุกะ จึงกล่าวว่า

“ไม่ต้องงง ที่ท่านบอกว่าผมไม่รู้จักท่านนั้น ท่านหมายถึงว่าผมไม่เคยเห็นท่าน ท่านตอบคุณไม่ใช่หรือว่าที่ท่านไม่รู้จัก เพราะท่านกับผมไม่เคยเห็นกันและกัน พระอรหันต์ไม่พูดปดหรอก คุณอย่าคิดว่าพระอรหันต์จะพูดปด”

“นั่นสิครับ แหม.พระอรหันต์พูดปดไม่ได้ แต่พูดให้คนงงได้ ผมงงไปหมดแล้วนะครับนี่”

“อย่าเพิ่งงง เอาละ คุณมาเหนื่อย ๆ นิมนต์สรงน้ำให้สบายกายสบายใจก่อน แล้วค่อยมาคุยกัน”

หลังจากพระครูเจริญสรงน้ำเสร็จแล้ว จึงได้มาสนทนากับหลวงพ่อเกษมถึงเรื่องหลวงพ่อดำอีกครั้ง มีเนื้อความใน**หน้า ๘๙๕ – ๘๙๖** ดังนี้

“หลวงพ่อครับ ทำไมหลวงปู่เทพโลกอุดรท่านจึงไม่มาพบหลวงพ่อ ทำไมท่านรู้จักหลวงพ่อทั้งที่ไม่เคยพบกัน”

“ก็คุณเรียกท่านว่า **‘หลวงพ่อในป่า’** ไม่ใช่หรือ ในเมื่อท่านเป็นพระในป่าก็แสดงว่าท่านชอบอยู่ป่า จะให้มาอยู่ในวัดท่านไม่มาหรอก เหตุนี้ท่านจึงไม่มากับคุณ ส่วนที่คุณสงสัยว่าทำไมท่านจึงรู้จักผม ก็ขอตอบว่าท่านรู้จักพระสงฆ์ทุกรูปในโลก รู้ว่ารูปไหนดี รูปไหนไม่ดี ท่านรู้ได้ทุกเรื่องหากต้องการจะรู้ เอาอย่างนี้นะ ท่านให้คุณทำการบ้านเรื่องผมไปส่งท่าน ผมก็จะทำการบ้านเรื่องท่านฝากคุณไปส่งด้วย คุณมีกระดาษดินสออยู่ในย่าม เอาออกมาจดการบ้านของผมด้วย” ท่านพระครูจึงหยิบกระดาษและดินสอออกมาจากย่าม แสงตะเกียงค่อนข้างริบหรี่ หากท่านก็ใช้ *‘แสงแห่งปัญญา’* ซึ่งสว่างไสวกว่าเข้าช่วย

“พร้อมแล้วครับ นิมนต์หลวงพ่อบอกการบ้านครับ”

“การบ้านของผมมีชื่อว่า *‘คาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดร’* พอผมนึกถึงท่าน คาถานี้ก็ผุดขึ้นในใจ ผมไม่ได้เป็นผู้รจนาหรอก มีคนเขารจนาไว้นมนานแล้ว อยู่ ๆ ก็ผุดขึ้นมาในความคิด แล้วผมก็จำได้ทุกตัวอักษร คุณพร้อมแล้วก็จดได้เลย ก่อนถึงตัวคาถาให้เขียนว่า *‘ตั้งนโมสามจบ’*...”

บทที่ ๙๐ หลวงพ่อเกษม เขมโก ได้บอกคาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดรพร้อมทั้งความหมายให้พระครูเจริญได้ทราบ มีเนื้อความใน**หน้า ๘๙๘ – ๘๙๙** และ **หน้า ๙๐๑ – ๙๐๒** ดังนี้

“หลวงพ่อครับ ผมจดลงในกระดาษแล้วครับว่า ‘ตั้งนโม สามจบ’ นโมในที่นี้หมายถึง **‘นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทธสฺส’** ครับ” ท่านพระครู ‘ทวง’ คาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดรจากหลวงพ่อเกษม

“เอาละ เมื่อตั้งนโมสามจบแล้วก็จดตัวคาถาซึ่งมีอยู่ ๗ คาถาด้วยกัน ผมจะบอกช้า ๆ คุณจะได้จดทัน” แล้วท่านจึงบอกให้ท่านพระครูจดลงในกระดาษดังนี้

โย อริโย มหาเถโร อรหํ อภิญฺญาธโร
ปฏิสมฺภิทปฺปตฺโต ว เตวิชฺโช พุทฺธสาวโก
พหู เมตฺตาทิวาสโน มหาเถรานุสาสโก
อมตณฺเญว สุชีวติ อภินนฺที คุหาวนํ
โส โลกุตฺตโร นาโม อมฺเหหิ อภิปูชิโต
อิธ ฐานูปมาคมฺม กุสเล โน นิโยชเย
ปุตฺตเมว ปิยํ เทสิ มคฺคผลํ ว เทสฺสติ
ปรมสารีริกธาตุ วชิรณฺจาปิวานิตํ
โส โลเก จ อุปฺปนฺโน เอเกนเว หิตงฺกโร
อยํ โน โข ปุญฺญลาโภ อปฺปมตฺโต ภเวตพฺโพ
สาธุกนฺตํ อนุกริสฺสาม ยํ วเรน สุภาสิตํ
โลกุตฺตโร จ มหาเถโร เทวตานรปูชิโต
โลกุตฺตรคุณํ เอตํ อหํ วนฺทามิ ตํ สทา
มหาเถรานุภาเวน สุขํ โสตฺถี ภวนฺตุ เม

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง (๓ ครั้ง)

พระมหาเถระผู้เป็นอริยเจ้าองค์ใด เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา ผู้บรรลุปฏิสัมภิทา พุทธสาวกผู้ได้วิชชา ๓

มีเมตตาต่อคนทั้งหลายเป็นวิหารธรรม พระมหาเถระผู้ชำนาญในการสั่งสอน ดำรงชีวิตอมตะ ยินดีในการอยู่ป่าคือ ถ้ำ

พระมหาเถระองค์นั้นมีนามว่า อุตตระ อันพวกเราบูชาอย่างยิ่ง เพราะอาศัยคุณธรรมในองค์ท่าน ชักชวนพวกเราประกอบกุศลทั้งหลาย

ท่านให้ความรักพวกเราเหมือนบุตร แสดงมรรคและผลเท่านั้น พระธาตุของท่าน ส่องประกายดังเพชร

พระมหาเถระอุบัติขึ้นในโลก และทำประโยชน์โดยส่วนเดียวด้วย นับเป็นบุญลาภของพวกเรา อันหาประมาณมิได้

พวกเราจักกระทำตามคำสั่งสอนของท่านอันเป็นยอดสุภาษิต อนึ่ง พระมหาเถระนามอุตตระ เป็นที่เคารพบูชาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ข้าพเจ้าจักกราบไหว้บูชาคุณของพระอุตตระตลอดกาลทุกเมื่อ ด้วยอานุภาพแห่งพระมหาเถระ ขอความสุขสวัสดีจงมีแด่ข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ

"เป็นอย่างไรบ้าง ผมแปลพอใช้ได้หรือเปล่า"

"ดีทีเดียวครับ ทำให้ผมรู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดรมากขึ้น ผมจะไปรายงานท่านตามที่ได้ทราบจากหลวงพ่อนะครับ แต่ว่าท่านก็ให้ผมทำการบ้านเกี่ยวกับหลวงพ่อไปส่งท่านด้วยเช่นกัน"

"ข้อนั้นผมรู้แล้ว ก็อย่างที่ผมพูดไปเมื่อตะกี้นั่นแหละ ว่าคุณจะต้องทำการบ้านเกี่ยวกับผมไปส่งท่าน ส่วนการบ้านที่เกี่ยวกับท่านผมสมัครใจทำเองโดยที่ท่านไม่ได้สั่ง คุณก็ช่วยเอาไปส่งด้วยก็แล้วกัน ผมอยากรู้ว่าท่านจะว่าอย่างไร"

หลังจากนั้นหลวงพ่อเกษม เขมโก และพระครูเจริญก็ได้สนทนาธรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์การบรรลุธรรมกันจนถึงเวลาสี่นาฬิกา จากนั้นพระครูเจริญจึงได้กราบลา และไปพบหลวงพ่อดำเพื่อไปส่งการบ้าน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้ทราบว่า **หลวงพ่อดำไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าท่านเป็นใคร มาจากไหน เพราะจะทำให้เกิดความยึดติดในตัวบุคคลแทนที่จะยึดธรรมะ ซึ่งเป็นผลเสียต่อการปฏิบัติธรรม จึงแสดงให้เห็นถึงเมตตาธรรมของพระอริยเจ้าที่มุ่งเผยแผ่ธรรมะเพื่อช่วยเหลือสัตว์โลกให้พ้นทุกข์โดยแท้** มีเนื้อความ**ในบทที่ ๙๑ หน้า ๙๑๑ – ๙๑๔** ดังนี้

หลวงพ่อในป่านั่งขัดบัลลังก์อยู่ใต้ต้นสัก ท่านพระครูเข้าไปคุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง เห็นอาจารย์ยังไม่ลืมตาจึงรายงานว่า

“หลวงพ่อครับ ผมทำการบ้านมาส่งแล้วครับ”

“รู้แล้ว” หลวงพ่อดำพูดทั้งที่หลับตา

“หลวงพ่อช่วยตรวจด้วยครับว่าถูกหรือผิด”

“ไม่เห็นจะต้องตรวจ ถ้าเธอคิดว่าถูก ก็ถูกสำหรับเธอ”

“แล้วถูกสำหรับหลวงพ่อด้วยหรือเปล่าครับ”

“สำหรับเรา จะถูกหรือผิดเราก็ไม่อยากรู้ เพราะไม่มีประโยชน์อันใด ฉะนั้นอย่าได้มาเซ้าซี้”

“ครับ ผมไม่เซ้าซี้ก็ได้ แต่ว่าผมมีเรื่องที่จะกราบเรียนหลวงพ่อครับ เป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับผม เรื่องที่ผมสงสัยมานานมาก แล้วผมก็ได้คำตอบจากหลวงพ่อเกษม ท่านฝากผมมาเป็นการบ้านให้หลวงพ่อช่วยตรวจครับ” คราวนี้หลวงพ่อดำลืมตา พูดเสียงเฉียบขาดว่า

“อย่าพูดเรื่องนี้อีก เราไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเราเป็นใคร มาจากไหน เพราะจะทำให้เกิดความยึดมั่นผูกติดในตัวบุคคล แทนที่จะสนใจเรื่องการปฏิบัติธรรม อย่าลืมว่าพระศาสนาไม่ได้อยู่เพื่อพระพุทธเจ้าหรือเพื่อพระอรหันตสาวก แม้พระพุทธองค์หรือพระสาวกก็มิได้อยู่เพื่อพระองค์เองหรือเพื่อตัวท่านเอง แต่อยู่เพื่อ **‘พหุชนหิตาย พหุชนสุขาย โลกานุกมฺปาย – เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน เพื่อเกื้อกูลแก่โลก’** หมายความว่า พระศาสนา พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลายมีอยู่เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน อันนี้เป็นจุดหมายของพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้น การเป็นชาวพุทธจึงมีหน้าที่ปฏิบัติธรรมไม่ใช่มาแสวงหาว่าพระองค์โน้นองค์นี้เป็นใครมาจากไหน”

“แต่มันฝืนความรู้สึกของชาวบ้านนะครับหลวงพ่อ อย่างเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรนี่ ใคร ๆ ก็พากันสืบเสาะอยากรู้เรื่องราวของท่าน ผมไม่เห็นว่าจะเสียหายตรงไหน”

“เสียหายสิ เป็นเรื่องเสียหายมากทีเดียว เพราะจะทำให้เกิดความยึดติดในตัวบุคคลแทนที่จะยึดธรรมะ การยึดติดกับตัวบุคคลทำให้เสียเวลาและโอกาส โดยสภาวธรรมจริง ๆ แล้ว แม้ธรรมก็ไม่พึงยึด แต่ผู้จะละธรรมได้จะต้องข้ามพ้นโอฆะเสียก่อน คือ เมื่อยังปฏิบัติอยู่ก็ต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องนำสู่ความหลุดพ้น ต่อเมื่อหลุดพ้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องยึด เพราะ **‘สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา – ธรรมทั้งหลายปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้’** เรื่องนี้พระพุทธองค์ทรงอุปมากับบุคคลที่ต้องการข้ามฝั่ง เขาจำเป็นต้องอาศัยเรือหรือแพเป็นพาหนะนำข้าม แต่เมื่อถึงฝั่งแล้วก็พึงละเรือหรือแพนั้นเสีย ไม่ต้องแบกไปด้วย ธรรมะก็เช่นกัน เมื่อปฏิบัติถึงขั้นโลกุตตระแล้วก็เป็นอันต้องปล่อยวาง ไม่ยึดติดแม้ในธรรม ที่เราพูดมานี้ไม่ใช่เราคิดขึ้นเองนะ แต่เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ตรัสว่า **‘สพฺเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสาย – ธรรมทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น’** เพราะฉะนั้น เราจึงขอห้ามเธอ ว่าไม่ให้ไปพูดกับใคร ๆ เกี่ยวกับเรา เราจะเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญ”

“แต่ถ้ามีคนมาถามล่ะครับ หลวงพ่อจะให้ผมตอบพวกเขาว่าอย่างไร”

“เธอก็ตอบไปตามตรงว่า เธอไม่รู้ว่าเราเป็นใครมาจากไหน เพราะเราไม่ได้บอกเธอ แต่ถ้ามีคนมาเซ้าซี้มาก ๆ เธอก็บอกเขาว่า ถ้ารู้เขาจะต้องตายนะ”

“เกิดเขาบอกว่ายอมตายล่ะครับ”

“ถ้าเขาพูดอย่างนั้นเธอก็เล่าให้เขาฟังได้”

“แล้วเขาจะตายไหมครับ”

“ตายสิ พอเขารู้เรื่องราวของเรา เขาก็จะต้องตายในวันนั้น ตายโดยที่ยังไม่ทันเล่าให้คนอื่นฟัง”

“หลวงพ่อแช่งเขาหรือครับ แบบนี้หลวงพ่อก็บาปน่ะสิครับ” ท่านพระครูรู้สึกกังขา

เราไม่ได้แช่ง แล้วเราก็ไม่บาป เพราะเราอยู่เหนือบุญเหนือบาป ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า Beyond good and evil”

“แล้วภาษจีนว่าอย่างไรครับ” ถามเพราะอยากยั่ว

“ว่าอย่างไรก็อย่ารู้เลย เอาละ เราจะขอพยากรณ์ว่า ในอนาคต คนจะพากันอยากรู้เรื่องของเรากันมาก ขอให้เธอปิดเป็นความลับ อย่าแพร่งพรายให้ผู้ใดรู้ คนที่หัวเซ็งลี้หน่อยก็จะเอาเรื่องของเราไปหากิน บางคนก็จะแต่งประวัติของเราว่ามาจากที่โน่นที่นี่ บางคนก็อวดรู้ถึงขนาดไปเขียนประวัติเราว่าเรามีลูกมีเมีย คนอ่านที่ขาดปัญญาก็จะเชื่อ

ตามนั้น แล้วคนก็จะคุยโวโอ้อวดกันว่ารู้จักเราบ้าง เคยเป็นลูกศิษย์เราบ้าง ใคร ๆ ก็อ้างว่ารู้จักเราแทบทั้งนั้น มีแต่หมากับแมวเท่านั้นที่ไม่รู้จักเพราะมันพูดไม่ได้”

“ถ้ามันพูดได้มันจะบอกว่ารู้จักหลวงพ่อไหมครับ”

“เราตอบไม่ได้ เพราะเราไม่ได้เป็นหมาเป็นแมว เธอล่ะ คิดว่ามันจะบอกอย่างนี้ไหม”

“ผมตอบไม่ได้ เพราะผมก็ไม่ได้เป็นหมาเป็นแมว” ศิษย์ไม่ยอมหลงกล

“เอาละ ถ้าเช่นนั้นก็ยุติเรื่องนี้กันได้แล้ว ประเดี๋ยวจะได้เดินทางต่อ”

หลังจากที่หลวงพ่อดำได้สั่งห้ามพระครูเจริญไม่ให้เล่าเรื่องของท่านให้ผู้อื่นทราบว่าเป็นใครแล้ว **ในบทที่ ๙๒** หลวงพ่อดำก็ได้บอกให้พระครูเจริญเดินทางไปพบกับท่านที่ชายแดนไทย-พม่า ก่อนที่จะเดินทางข้ามภูเขาเพื่อไปนมัสการพระธาตุเจดีย์ชะเวดากอง โดยที่ไม่ได้บอกจุดนัดพบที่แน่นอน และจะให้พระครูเจริญเดินธุดงค์ไปเพียงรูปเดียว อีกทั้งยังห้ามใช้คาถาย่นระยะในการเดินขึ้นเขาด้วย อย่างไรก็ตามท่านได้มีเมตตาเตือนให้ศิษย์ได้ทราบถึงสิ่งที่จะต้องได้ประสบพบเจอ และมีเนื้อความในตอนท้ายชวนให้คิดว่า **หลวงพ่อดำท่านมีฤทธิ์สามารถเหาะได้จริงหรือไม่** มีเนื้อความใน**หน้า ๙๑๗ – ๙๑๘** ดังนี้

"... ออกเดินทางได้ พบกันบนยอดเขาตรงชายแดนนะ"

"ชายแดนไหนครับ"

"ก็ชายแดนไทย-พม่าน่ะสิ ไม่น่าถาม" ศิษย์ถูกอาจารย์ตำหนิเป็นคำรบสอง

"แต่ชายแดนไทย-พม่า มีตั้งหลายแห่งนะครับหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อจะให้ผมไปพบชายแดนแห่งไหนครับ"

"แห่งไหนที่มียอดเขาสูงก็พบกันแห่งนั้น ไปคิดเอาเองก็แล้วกัน"

"หลวงพ่ออย่าให้ผมคิดเองเลยครับ ผมเกรงว่าจะไปไม่ถึงเพราะคิดไม่เก่งเหมือนหลวงพ่อ"

"เอาละ เธอจะไปถึงอย่างแน่นอน แต่กว่าจะถึงเธอจะต้องผจญกับอุปสรรคนานัปการ หนักหนาสาหัสกว่าตอนไปป่าดงพญาเย็นมากนัก"

"ทำไมหลวงพ่อชอบทรมานผม"

"เราน่ะหรือทรมานเธอ เราไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน แต่ก็ขอบอกเธอว่าเมื่อเธอฟันฝ่าอุปสรรคได้จะทำให้เธอแกร่งและกล้าขึ้น อย่าลืมว่า *'มารไม่มี บารมีไม่เกิด'* เอาละ ออกเดินทางได้แล้ว"

"ใช้คาถาย่นระยะทางได้หรือเปล่าครับ"

"ตามใจ จะใช้คาถาอะไรก็ตามใจ แต่กว่าจะพบเรา เธอจะต้องปักกลดอยู่ที่เชิงเขาหนึ่งคืนก่อน ตอนเดินขึ้นเขาห้ามใช้คาถา ให้เดินอย่างมีสติเหมือนกับเวลาเดินจงกรม เข้าใจหรือยัง"

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นผมก็ขอกราบลา ผมจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้” ท่านกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงออกเดินทางคิดว่าลับตาอาจารย์ไปแล้วจึงจะใช้คาถาย่นระยะทางที่ได้ร่ำเรียนมาจากหลวงพ่อเดิม

“ขอให้โชคดี ส่วนเราจะนั่งพักอยู่ที่นี่สักค่อนราตรี แล้วจึงจะไปรอเธออยู่บนยอดเขา” หลวงพ่อดำบอกลูกศิษย์ ท่านพระครูหยุดเดินหันมาถามว่า

“หลวงพ่อจะใช้คาถาย่นระยะทางไหมครับ”

“เราไม่จำเป็นต้องใช้คาถาย่นระยะทาง”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อคงจะหายตัวไป หรือไม่ก็ดำดิน”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง”

“ผมรู้แล้ว หลวงพ่อจะเหาะไป ที่หลวงพ่อบอกว่าจะพักอยู่ตรงนี้สักค่อนราตรีแล้วจะไป ก็แปลว่าหลวงพ่อจะรอให้คนเขาหลับกันก่อนจะได้ไม่มีใครเห็นตอนที่หลวงพ่อเหาะ” สมภารวัดป่ามะม่วงคาดคะเนเมื่ออาจารย์ของท่านไม่พูดว่ากระไร ท่านก็ยิ่งมั่นใจว่าสิ่งที่ท่านพูดนั้นถูกต้องทุกประการ

เมื่อพระครูเจริญเดินทางมาถึงเชิงเขาแล้ว ท่านต้องปักกลดอยู่ที่เชิงเขานั้น ซึ่งไม่ได้ระบุว่าเป็นสถานที่ใด เป็นระยะเวลา ๑ คืนตามคำสั่งของหลวงพ่อดำ ทำให้ท่านได้พบกับเหตุการณ์ที่เป็นอันตราย

นานาประการ สมดังคำที่หลวงพ่อดำได้เตือนไว้ก่อนแล้ว เช่น คนป่ากินเนื้อมนุษย์ งูเหลือมขนาดมหึมาที่มาปรากฏอยู่หน้ากลด ซึ่งท่านพระครูสามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ ไปได้ด้วยการใช้ *'วรปัญญา'* **แต่สำหรับเหตุการณ์ช้างป่าที่พระครูเจริญต้องมาประสบอีกเป็นครั้งที่สองนั้น หลวงพ่อดำได้เข้ามาช่วยชีวิตลูกศิษย์เอาไว้ได้ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงเมตตาธรรมไม่มีประมาณของหลวงพ่อดำอีกครั้งหนึ่ง** มีเนื้อความ**ในบทที่ ๙๓ หน้า ๙๒๓ – ๙๒๕** ดังนี้ ....

... บัดดลเสียงร้องระงมก็ระงับไปแต่กลับมีเสียงแปร๋แปร้นดังแว่วมาแต่ไกล พระธุดงค์ *'ดู'* ด้วย *'ตาปัญญา'* ก็ *'เห็น'* ช้างป่าโขลงใหญ่กำลังมุ่งหน้ามายังท่าน เป็นช้างหนุ่มที่กำลังตกมัน จึงดุดันโหดร้ายยิ่งนัก

"ช้างอีกแล้วหรือ จะดุร้ายเหมือนที่พบในป่าดงพญาเย็นหรือไม่หนอ" ท่านรำพึง พลันก็ได้ยินเสียงตอบดังอยู่ข้างหูว่า

"ดุร้ายกว่าหลายเท่านัก เพราะมันเป็นช้างพม่า ทั้งดุทั้งน่ากลัว เธอตกที่นั่งลำบากเสียแล้ว" พระธุดงค์รู้สึกอุ่นใจเพราะจำได้แม่นมั่นว่าเป็นเสียงของหลวงพ่อดำ อาจารย์ของท่านคอยช่วยอยู่แล้ว

"จะกลัวไปไยในเมื่อหลวงพ่อคอยช่วยอยู่ นอกจากนี้ผมก็ยังมีวิชาคชศาสตร์ที่เรียนมาจากหลวงพ่อเดิม ประเดี๋ยวผมจะแผ่เมตตาให้หัวหน้าช้าง"

"เสียใจ งานนี้หัวหน้าช้างยังมาไม่ถึง ช้างโขลงนี้มันดื้อและดุจนหัวหน้าตามไม่ทัน กว่าหัวหน้าจะมารับเมตตาที่เธอแผ่ให้ พวกลูกน้องก็เหยียบเธอแบนแต๊ดแต๋แล้ว"

"หลวงพ่อพูดน่ากลัวจัง แล้วผมจะทำยังไงล่ะ พวกมันใกล้เข้ามาแล้ว ผมคงแย่แน่ถ้าพวกมันรู้ว่าในอดีตชาติผมเคยรบกับพม่าและเกลียดพม่าเข้ากระดูก พวกมันจะต้องเหยียบผมแบนแต๊ดแต๋อย่างที่หลวงพ่อว่า ผมเห็นจะต้องมอดม้วยมรณาชีวาวายแวบเป็นปลาแปบปิ้งอย่างแน่นอน"

"มัวพูดเล่นอยู่นั่นแหละ เอาละ เธอต้องหลบขึ้นไปอยู่บนยอดไม้ก่อน เรามาบอกแค่นี้แหละ พรุ่งนี้พบกันบนยอดเขา" รู้ว่าอาจารย์ไปแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงรำลึกนึกถึงพระพุทธวจนะ **'อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ'** ท่านรีบสำรวมจิต เข้ารูปฌานทั้ง ๔ ด้วยวาโยกสิณที่ฝึกมาอย่างดี ออกจากฌาน ๔ ตามลำดับแล้วก็น้อมจิตไปให้ได้อภิญญา แล้ว *อิทธิวิธา* ก็บังเกิด ท่านลอยขึ้นไปนั่งอยู่บนคบไม้ต้นที่สูงกว่าต้นอื่น ๆ เป็นเวลาเดียวกับที่โขลงช้างวิ่งผ่านมาและเหยียบกลดของท่านพังเครื่องอัฐบริขารกระจัดกระจาย บาตรแตก ฝาบาตรบุบบิบบู้บี้ พวกมันไปกันแล้วท่านจึงลงมาเก็บข้าวของ โดยอาศัย *'อาโลกกสิณ'* เข้าช่วยทำให้มีแสงสว่าง มองเห็นข้าวของที่กระจัดกระจาย กลดถูกช้างเหยียบขาดเป็นรูโหว่ ท่านต้องนั่งเย็บอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงจึงเรียบร้อย

“ดูเอาเถิด มาเหยียบข้าวของเราเสียหายหมด ดีนะที่เข็มไม่หัก ไม่เช่นนั้นเราก็ต้องนอนในกลดขาด ๆ แล้วฝูงยุงก็จะหามเราไปทิ้งที่เมืองหงสาวดี” ท่านยังมีแก่ใจสร้างอารมณ์ขัน

หน้า ๙๒๗ เช้าวันรุ่งขึ้น พระครูเจริญคิดจะนำบาตรที่แตกไปฝังดิน **แต่ก็ได้รับเมตตาธรรมความช่วยเหลือจากหลวงพ่อดำอีกครั้งหนึ่ง** มีเนื้อความดังนี้

เมื่อท่านเข้าไปในกลด ก็พบว่าบาตรใบเก่าหายไป มีใบใหม่มาแทน ลักษณะคล้ายกับบาตรของหลวงพ่อดำ ทว่าใบเล็กกว่า ท่าน *‘รู้’* ในทันทีว่า อาจารย์มาแก้ปัญหาให้อีกครั้ง

“ก็ไหนหลวงพ่อสอนผมให้ช่วยตัวเอง แล้วทำไมต้องมาช่วยผมด้วย” ท่านทำทีเป็นต่อว่า หากใจนั้นรู้สึกซาบซึ้งเสียนักที่อาจารย์ของท่านให้ความช่วยเหลือเจือจุน

บทที่ ๙๔ ก่อนที่พระครูเจริญจะเดินทางขึ้นเขาเพื่อไปพบกับหลวงพ่อดำตามที่นัดหมาย ก็เกิดพายุฝนตกลงมาอย่างหนัก แต่ท่านก็จำเป็นต้องออกเดินทางไปโดยไม่สามารถใช้คาถาย่นระยะทางได้**ตามคำสั่งของหลวงพ่อดำที่ต้องการให้พระครูเจริญได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์จากของจริงเพื่อนำไปอบรมสั่งสอนศิษยานุศิษย์ของท่านในวันข้างหน้า** มีเนื้อความใน**หน้า ๙๓๑ – ๙๓๙** ดังนี้

สมภารวัดป่ามะม่วงเดินขึ้นเขาด้วยความยากลำบาก ทางชันและลื่นมาก ท่านต้องใช้สติทุกย่างก้าว ค่อย ๆ เดินอย่างระมัดระวัง ออกสงสัยว่าเหตุใดอาจารย์ของท่านจึงห้ามมิให้ใช้คาถาย่นระยะทาง ฝนตกหนักและหนทางลื่นอย่างนี้น่าจะอนุโลมให้ใช้คาถาได้ อาจารย์ต้องการจะสอนบทเรียนอันใดแก่ท่านหนอ หรือว่าจะแกล้งทรมานท่านเล่น คงไม่ใช่หรอกนะ อาจารย์ของท่านเป็นพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลส เรื่องที่จะแกล้งทรมานศิษย์เล่นเป็นไปไม่ได้แน่

เดินไปได้ประมาณสองชั่วโมงท่านก็ได้คำตอบ ฝนที่กระหน่ำลงมาจนมืดฟ้ามัวดินนั้นทำให้กระแสน้ำไหลหลากลงจากเขาสูง ขณะที่น้ำไหลลงท่านสังเกตเห็นปลาฝูงหนึ่งกำลังว่ายทวนน้ำขึ้นมาบนเขา ตัวที่ว่ายต่อไปไม่ไหวก็ถูกกระแสน้ำพัดลงสู่เบื้องต่ำ ส่วนที่ยังมีเรี่ยวแรงก็ว่ายทวนกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากนั้นต่อไป เป็นภาพที่ท่านรู้สึกประทับใจยิ่งนัก บัดนี้ท่านเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าหลวงพ่อดำอาจารย์ของท่านต้องการให้ศิษย์เรียนรู้จากของจริง เพื่อเก็บเกี่ยวสะสมประสบการณ์ไว้สอนสั่งสานุศิษย์ในเรื่องของความเพียรพยายาม วันข้างหน้าท่านจักต้องทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ คือการเผยแผ่พระศาสนาของพระศาสดา ช่วยเหลือเวไนยนิกรทั้งหลายให้ข้ามพ้นจากห้วงน้ำแห่งการเวียนว่ายตายเกิด เพราะสาระแห่งการเป็นนักบวชในพระพุทธศาสนาอยู่ที่ **‘พหุชนหิตาย พหุชนสุขาย โลกานุกมฺปาย – เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขของมหาชน เพื่ออนุเคราะห์โลก’**

ภาพของปลาที่ว่ายทวนกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว ทำให้ท่านนึกไปถึงหอยโข่งตัวมหึมาที่ท่านเรียกมันว่า *'ปู่หอย'* เพราะมันใช้ปากต่างเท้าเดินทางได้ไกลถึงสามกิโลเมตรไปยังหนองหม้อแกง ปลากับหอยให้คติสอนใจในเรื่องการทำความเพียร ถ้าปราศจากความเพียรเสียแล้ว ก็มิอาจล่วงพ้นจากความทุกข์ได้เลย อาจารย์ของท่านช่างเป็นผู้มองการณ์ไกลและมีอุบายวิธีการสอนที่แยบยลนัก ความหนาวเย็นเพราะเปียกฝนบวกกับความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินขึ้นเขาที่สูงชันเมื่อเทียบกับ *'ประสบการณ์ทางปัญญา'* ที่ท่านได้รับนับว่าคุ้มค่าที่สุด

สมภารวัดป่ามะม่วงเดินอย่างมีสติเป็นเวลาหกชั่วโมงจึงมาถึงยอดเขา ฝนตกตลอดเวลาไม่มีขาดเม็ดนับตั้งแต่ท่านออกเดินทางกระทั่งมาถึงจุดหมาย หลวงพ่อดำอาจารย์ของท่านนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่บนแท่นหินสี่เหลี่ยมในถ้ำ ปากถ้ำกว้างพอที่แสงสว่างส่องถึงแต่ฝนสาดเข้าไปไม่ถึง ท่านรีบคลานเข้าไปกราบพร้อมกับรายงานว่า

"หลวงพ่อครับ ผมมาถึงแล้วครับ ฝนตกตลอดเวลาเล่นเอาผมเปียกปอนเป็นลูกแมวตกน้ำเลย"

"จัดการทำให้ร่างกายอบอุ่นเป็นลำดับแรก จากนั้นก็ทำเครื่องนุ่งห่มให้แห้ง มิฉะนั้นจะถูกปอดบวมเล่นงาน" อาจารย์สั่ง

"ก่อไฟผิงหรือครับ แล้วจะหาเชื้อเพลิงที่ไหนในเมื่อฝนตกจนต้นไม้ใบหญ้าเปียกไปทั้งป่าอย่างนี้"

“ไม่ต้องใช้เชื้อเพลิง ใช้ใจของเธอนั่นแหละ ใจของเธอไม่เปียกมิใช่หรือ อย่าลืมซิ **‘มโนปุพฺพงฺคมาธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา – ธรรมทั้งหลายมีใจนำหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ’** ใจของเธอได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ทุกเมื่อ” อาจารย์แนะแนวทาง

“จริงอย่างที่หลวงพ่อว่า ผมคงจะหนาวและเหนื่อยมากไปถึงได้คิดไม่ออก ถ้าเช่นนั้นผมจะทำ *‘เตโชกสิณ’* เพื่อให้ร่างกายอบอุ่น และทำเครื่องนุ่งห่มให้แห้ง” ท่านเปลี่ยนมานั่งในท่าขัดบัลลังก์ สำรวมจิตเจริญเตโชกสิณ บัดเดี๋ยวหนึ่งก็หายหนาว สบง จีวร และสังฆาฏิแห้งสนิทเหมือนปาฏิหาริย์

“เป็นอย่างไรบ้าง” อาจารย์ถามทันทีที่ศิษย์ลืมตา

“สบายมากครับ ผมหายหนาวแล้วและเครื่องนุ่งห่มก็ไม่เปียกไม่แฉะเหมือนเมื่อสักครู่ ช่างอัศจรรย์เสียจริง”

“**เรื่องของใจนั้นอัศจรรย์สำหรับคนที่ฝึก ส่วนคนที่ไม่เคยฝึกใจเขาจะไม่พบความอัศจรรย์เช่นนี้** แล้วเขาก็ไม่เชื่ออีกด้วย เพราะเขาเป็นทาสของกาย แสวงหาวัตถุมาปรนเปรอกาย ติดอยู่กับความสะดวกสบายทางกายซึ่งเขาหลงผิดว่านั่นคือตัวตนที่แท้จริงของเขา ซึ่งหากมองในแง่ปรมัตถ์ ไม่ว่ากายหรือใจต่างก็ปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้ ดังมีพระพุทธวจนะตรัสรับรองไว้ว่า **‘สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา – ธรรมทั้งหลายทั้งปวงปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้’** ความทุกข์ของมนุษย์เกิดจากความยึดมั่น

เช่นไปยึดว่านี่เป็นเรา นี่เป็นของเรา สร้างอัตตาตัวตนขึ้นมา ทั้งที่โดยปรมัตถ์แล้ว อัตตาตัวตนที่พวกเขาพากันยึดติดถือมั่นนั้นหาได้มีไม่ น่าเป็นห่วงนะ"

"ห่วงอะไรหรือครับ"

"ห่วงเวไนยนิกรทั้งหลายน่ะสิ ในวันข้างหน้าจะมีผู้โง่เขลาเบาปัญญา ไม่สามารถเข้าถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ แต่ตั้งตัวเป็นเกจิอาจารย์สอนในสิ่งที่ผิด บิดเบือนคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วคนพวกนี้ก็จะได้รับการยกย่องเชื่อถือมากกว่าคนที่รู้แจ้งเห็นจริงเสียอีก"

"เป็นเรื่องธรรมดาครับหลวงพ่อ คนโง่ย่อมมีมากกว่าคนฉลาด เหมือนที่ท่านอุปติสสะท่านตอบคำถามของสญชัยปริพาชก ขนาดสมัยพุทธกาลคนโง่ยังมีมากกว่าคนฉลาด ปัจจุบันเลยสมัยพุทธกาลมาตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปี คนโง่ก็ต้องเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ ผมไม่แปลกใจหรอกครับ"

"ถูกของเธอ คนเราเกิดมาโง่หรือฉลาดก็ขึ้นอยู่กับกรรมที่เขาทำมา เหตุนี้พระพุทธองค์จึงตรัสสอนไว้ว่า **'กมฺมุนา วตฺตตี โลโก – สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม'** เราไปแก้กรรมให้เขาไม่ได้ นอกเสียจากเขาจะแก้ด้วยตัวของเขาเอง"

"เราสามารถแก้กรรมได้หรือครับหลวงพ่อ"

"จะว่าแก้ได้ก็ไม่เชิง หรือว่าจะแก้ไม่ได้ก็ไม่ใช่ กล่าวคือ กรรมเก่าเราแก้ไขไม่ได้เพราะทำลงไปแล้ว ส่วนกรรมใหม่ซึ่งหมายถึงกรรมที่กำลัง

ทำในปัจจุบัน และกรรมที่จะทำในอนาคตนั้น เราสามารถแก้ได้ด้วยการเจริญสติตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ตรงนี้แหละที่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ หน้าที่ของเธอคือต้องใช้ความเพียรพยายามทำให้เขาเข้าใจให้ได้”

“แต่ถ้าเขาไม่พยายามเข้าใจล่ะครับ ผมหมายถึงว่าเมื่อผมเพียรพยายามที่จะทำให้เขาเข้าใจ แต่เขาไม่พยายามที่จะเข้าใจ ถ้าเป็นอย่างนี้หลวงพ่อจะให้ผมทำอย่างไรครับ” ศิษย์อยากรู้คำตอบ

“เราก็คงไม่ให้เธอทำอะไรนอกเสียจากจะบอกให้ปล่อยเขาไปตามกรรม เอาละ เราควรจะยุติเรื่องนี้กันได้แล้ว พูดเรื่องใหม่ดีกว่า ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วใช่ไหมว่า เหตุใดเราจึงให้เธอขึ้นมาที่นี่โดยไม่ต้องใช้คาถาย่นระยะทาง”

“เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อต้องการให้ผมได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ทางปัญญา ถ้าใช้คาถาย่นระยะทาง ผมก็จะไม่ได้เห็นความเพียรพยายามของหมู่มัจฉา ภาพฝูงปลาที่ว่ายทวนกระแสน้ำขึ้นมาบนยอดเขา ทำให้ผมเกิดปัญญาเห็นแจ้งว่า การทำความดีต้องฝืนใจเหมือนปลาว่ายทวนน้ำ”

“ถูกแล้ว ปลาเป็นต้องว่ายทวนน้ำ ปลาตายเท่านั้นจึงจะว่ายตามน้ำ”

“ปลาตายมันก็ว่ายไม่ได้อยู่แล้วละครับหลวงพ่อ” ศิษย์แย้งอย่างเกรงใจเป็นที่สุด

“เราหมายถึงว่าเมื่อมันว่ายตามน้ำก็เท่ากับมันตายแล้ว เหมือนการทำความดี คนที่จะทำความดีต้องฝืนใจ คือต้องทนต่อความ

ยากลำบากได้ คนที่ไม่ฝืนใจก็ทำความดีไม่ได้ เหมือนกับคนที่ตายแล้ว ที่เราพูดมานี้มีความหมายมากนะ เธอลองเอาไปคิดทบทวนดู จิตของคนก็เหมือนกับน้ำ ธรรมชาติของน้ำคือต้องไหลลงสู่ที่ต่ำ **จิตของคนก็เช่นกัน ชอบไหลไปสู่ความชั่ว มั่วอบายมุข ชอบหาความสุขในสังคมที่เลวร้าย** แต่เขาก็ไม่รู้ว่ากำลังทำชั่ว ต่อเมื่อกรรมชั่วมาให้ผลนั่นแหละถึงได้รู้”

“แต่กว่าจะรู้ก็สายนะครับหลวงพ่อ คนส่วนใหญ่มักรู้ตัวเมื่อสาย ส่วนผมโชคดีหน่อยที่รู้ตัวเมื่อเช้า คือยังไม่ทันสาย” ภิกษุวัยสี่สิบเอ็ดบวกสี่เริ่มตีสำนวน

“พอหายหนาวหายเหนื่อยก็ชักมีแรงนะ” หลวงพ่อดำพูดเสียงเรียบ

“หลวงพ่อครับ แล้วปลาพวกนั้นมันจะตายไหมครับ” ท่านพระครูเปลี่ยนเรื่องถามด้วยมิรู้จะโต้ตอบอาจารย์ว่ากระไร

“ถ้าตายมันก็ไม่หายใจ ถ้าไม่หายใจมันก็ตาย” คราวนี้อาจารย์ตีสำนวนบ้าง

“แล้วหลวงพ่อคิดว่ามันจะไม่หายใจไหมครับ ขึ้นมาบนเขาที่สูงออกอย่างนี้มันคงจะหายใจไม่ออก เมื่อหายใจไม่ออกมันจึงต้องตาย หลวงพ่อว่าจะเป็นอย่างนั้นไหมครับ” ศิษย์อยากรู้

“ไม่เป็นอย่างนั้นแน่ เพราะบนนี้มีแอ่งน้ำขนาดใหญ่ มันก็จะไปได้ชีวิตใหม่ที่ปลอดภัยจากน้ำมือมนุษย์ ชีวิตของมันก็จะยืนยาวต่อไปอีก

นานกว่าที่ควรจะเป็น” ขณะที่พระอริยเจ้าสององค์นั่งสนทนากัน ฝนยังคงตกหนักอยู่ตลอดเวลา ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดแม้แต่น้อย

“หลวงพ่อครับ ฝนจะตกต่อไปอีกนานไหมครับ” ศิษย์ถาม

“เจ็ดวันเจ็ดคืนจึงจะหยุด” อาจารย์ตอบ

“แล้วหลวงพ่อกับผมจะเดินทางกันต่อไป หรือว่าจะรอให้ฝนหยุดก่อนครับ” ศิษย์ถามอีก

“ต้องรอให้ฝนหยุดก่อน”

“หมายความว่าหลวงพ่อกับผมจะต้องอยู่ในถ้ำนี้เจ็ดวันเจ็ดคืนอย่างนั้นหรือครับ”

“ถูกแล้ว เรากับเธอจะออกเดินทางทันทีที่ฝนหยุด ตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืนที่ติดฝนอยู่ในถ้ำ เธอจะไม่ได้ฉันข้าวแม้แต่เม็ดเดียว จะทนไหวไหม” อาจารย์ทดสอบความอดทนของศิษย์

“ไม่ฉันข้าวแล้วจะมีก๋วยเตี๋ยวให้ฉันไหมครับ ถ้าได้ฉันก๋วยเตี๋ยวแทนข้าวก็คงจะพออยู่ได้” ศิษย์ตั้งใจยั่วอาจารย์

“เสียใจ ไม่มีทั้งข้าวและก๋วยเตี๋ยว ขนมปัง ขนมจีนก็ไม่มี มีแต่น้ำฝนเท่านั้นที่เธอจะฉันได้ จะทนได้หรือไม่”

“แล้วหลวงพ่อเล่าครับ จะทนได้หรือไม่” ศิษย์ถามกลับ

“อย่าว่าแต่เจ็ดวันเลย สำหรับเราไม่ฉันเจ็ดเดือนก็ยังอยู่ได้ เราไม่ห่วงตัวเอง ห่วงแต่เธอนั่นแหละ”

“เมื่อหลวงพ่ออยู่ได้ผมก็ต้องอยู่ได้ เอาละครับ ผมจะทนจนกว่าจะตาย” พูดอย่างปลงตกแล้ว

“หายใจเข้าไว้จะได้ไม่ตาย” อาจารย์ปลอบ

“ครับ ผมจะพยายาม แต่หลวงพ่อต้องอยู่กับผมที่นี่นะครับ อย่างน้อยก็ทำให้ผมอุ่นใจ”

“เราไม่ไปไหนแน่ เพราะเราจะอธิษฐานจิตเข้านิโรธสมาบัติตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืน ถ้าเธอไม่อยากทรมานเพราะความหิว ก็จงทำอย่างเราและควรทำอย่างยิ่ง เพราะเมื่อเธอกลับไปที่วัดแล้วจะไม่มีโอกาสเข้านิโรธสมาบัติอีก ลูกศิษย์ลูกหาจะมากวนเธอทั้งคืนทั้งวันจนไม่มีแม้แต่เวลาจะจำวัด”

“ผมจะดังขนาดนั้นเชียวหรือครับหลวงพ่อ จะไม่เกินหน้าเกินตาพวกดาราเขาหรือครับ”

“เธอจะดังยิ่งกว่าดาราหลายเท่า แต่จะบอกอะไรให้ว่า ยิ่งเธอดังมากขึ้นเท่าไรก็จะมีเวลาเป็นของตัวเองน้อยลงเท่านั้น เธอจะไม่มีแม้แต่เวลาจะผายลม !”

“ขนาดนั้นเชียวหรือครับ ไม่น่าเป็นไปได้”

“ถ้าเธอไม่เชื่อที่เราพูดมาเธอก็จดเอาไว้ หากไม่เป็นอย่างที่เราพูดเรายอมให้ปรับ เอาละ ได้เวลาที่เราจะเข้านิโรธสมาบัติแล้ว ขอยุติการสนทนาไว้เพียงเท่านี้” พูดจบ ภิกษุรัตตัญญูจึงหลับตาลงและเข้านิโรธสมาบัติในบัดดลนั้น

ท่านพระครูเห็นเป็นโอกาสที่จะได้บำเพ็ญสมณธรรมสูงสุดเพราะต่อไปคงจะหาโอกาสเช่นนี้อีกไม่ได้ จึงอธิษฐานจิตขอเข้านิโรธสมาบัติเป็นเวลา ๗ วัน อธิษฐานจิตแล้วจึงเจริญรูปฌาน ๔ ตั้งแต่ปฐมฌานไปจนถึงจตุตถฌาน ออกจากจตุตถฌานเข้าอรูปฌาน ๔ ตั้งแต่อากาสานัญจายตนะไปจนถึงเนวสัญญานาสัญญายตนะ ออกจากเนวสัญญานาสัญญายตนะแล้วจึงเข้านิโรธสมาบัติ เมื่อเข้านิโรธสมาบัติ วจีสังขาร กายสังขาร และจิตตสังขารดับไปตามลำดับ

ภิกษุสองรูปเข้านิโรธสมาบัติอยู่ในถ้ำตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืน ครั้นครบกำหนดตามที่อธิษฐานจิตไว้ก่อนเข้า จึงออกจากนิโรธสมาบัติ จิตตสังขาร กายสังขาร และวจีสังขาร เกิดตามลำดับ แม้จะรู้สึกหิวเพราะไม่ได้ฉันอาหารมาตลอดเจ็ดวัน หากจิตกลับปลอดโปร่งผ่องใส ท่านพระครูค่อย ๆ ลุกจากที่นั่งเดินไปยังที่ที่อาจารย์นั่ง คุกเข่าแล้วกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“เดี๋ยวต้องออกเดินทางกันเลย เธอจะไปสรงน้ำก่อนก็ได้ จากปากถ้ำเดินเลี้ยวขวาไปสักสิบวาจะพบแอ่งน้ำ จากนั้นจึงจะออกเดินทางกัน พอพ้นเขาลูกนี้ก็จะไปถึงหมู่บ้านจันตคุปต์ซึ่งอยู่ในเขตพม่า มีคนรอใส่บาตรเธออยู่”

“ขอบพระคุณครับ ผมจะใช้เวลาไม่เกินสิบนาที” ศิษย์กราบเรียน จากนั้นจึงลุกขึ้นเดินไปยังทิศทางที่อาจารย์บอก ประเดี๋ยวหนึ่งก็พบแอ่ง

น้ำขนาดใหญ่ น้ำใสแจ๋วจนมองเห็นปลาทุกตัวที่แหวกว่ายเล่นอย่างเริงร่าอยู่ในนั้น

"ไง จำข้าได้หรือเปล่า ที่เดินตากฝนขึ้นมาพร้อมกับพวกเอ็งเมื่อเจ็ดวันก่อน" ท่านทักทายฝูงปลา พวกมันพากันมองท่านตาแป๋วราวกับฟังรู้เรื่อง

"ข้าขออนุญาตอาบน้ำหน่อยนะ พวกเอ็งพากันไปว่ายอยู่ทางโน้น ห้ามแอบดูล่ะ" ฝูงปลาพากันว่ายออกไปเหมือนจะรู้ว่า "พระคุณเจ้าท่านจะสรงน้ำ"

บทที่ ๙๕ หน้า ๙๔๐ – ๙๔๑ เป็นจุดสุดท้ายที่มีเรื่องของหลวงพ่อดำอยู่ในหนังสือ**นารีผล** มีเนื้อความ ดังนี้

สมภารวัดป่ามะม่วงเดินธุดงค์กับหลวงพ่อในป่าเป็นเวลาสองเดือนเต็มนับแต่ออกจากวัด ได้เข้าไปยังเมืองหงสาวดีที่ท่านเคยถูกจับมาเป็นตัวประกันเมื่อชาติที่แล้ว อยู่เมืองหงสาวดีหนึ่งปีเต็ม แม่ทัพอีกนายหนึ่งจึงมารับกลับ และหลวงพ่อดำบอกว่าท่านจะต้องตอบแทนบุญคุณแม่ทัพคนนั้น ซึ่งในชาตินี้เกิดเป็นผู้หญิง หลวงพ่อดำได้พาท่านไปนมัสการพระเจดีย์ชะเวดากอง ปูชนียสถานอันลือชื่อของประเทศพม่า จากนั้นได้พากันเดินทางต่อไปยังอ่าวเบงกอล ท่านได้ของดีมามาก ไม่ว่าจะเป็นคาถาอาคมต่าง ๆ หรือวัตถุมงคล โดยเฉพาะ**พระพุทธรูปปางพุทธลีลาสมัยสุโขทัย อายุเจ็ดร้อยกว่าปี** ที่หลวงพ่อองค์หนึ่งมอบให้

ด้วยเหตุผลที่ว่าฝันเห็นท่านตอนกลางคืน พอรุ่งเช้าได้พบท่าน รูปร่างหน้าตาเหมือนในฝัน เกิดความประทับใจถึงกับยอมมอบสิ่งที่รักและเก็บรักษามานานให้ท่านไว้เป็นที่ระลึก

ก่อนแยกทางกัน หลวงพ่อในป่าได้บอกเคล็ดลับหลายอย่างให้กับศิษย์พร้อมทั้งกำชับไม่ให้เล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดรให้ผู้ใดฟังด้วยเป็นอาถรรพ์และบุคคลผู้นั้นจะต้องตาย แต่ถ้าเขายอมตายก็เล่าได้ และไม่ถือว่าเป็นบาปเพราะท่านมิได้มีเจตนาที่จะให้เขาตาย คนที่อยากรู้อยากเห็นถึงกับยอมตายนั้นยังมีอยู่ในโลกอีกมาก บางครั้งก็อยากรู้ในเรื่องที่ไม่ควรรู้เพราะไม่มีประโยชน์กับชีวิต แต่เรื่องที่มีประโยชน์กลับไม่สนใจอยากรู้

จากอ่าวเบงกอล ภิกษุวัยสี่สิบห้าเดินทางเข้าประเทศไทยโดยใช้คาถาย่นระยะทาง และมาถึงบ้านโยมมารดาก่อนเวลาเพลเล็กน้อย

หนังสือ "วัฏจักรชีวิต" กล่าวถึงช่วงชีวิตของพระครูเจริญหลังจากจบภารกิจการธุดงค์ในป่า และกลับมาเป็นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ท่านต้องทำงานเผยแผ่ธรรมะด้วยการสอนพระกรรมฐาน และ 'รับแขก' คือการนั่งรับฟังปัญหาชีวิตของญาติโยม แล้วแนะนำวิธีการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นด้วยการใช้หลักธรรม ในแต่ละวันมีญาติโยมมาปรึกษาปัญหาจำนวนมากมายจนท่านพระครูแทบไม่มีเวลาได้พักผ่อน สมดังคำที่หลวงพ่อดำได้เคยบอกท่านไว้เมื่อคราวเดินธุดงค์ด้วยกัน

บทที่ ๔๑ หน้า ๔๔๓ – ๒๕๓ มีเหตุการณ์ที่หลวงพ่อดำอนุญาตให้พระครูเจริญเล่าเรื่องของท่านให้ผู้อื่นฟังได้ มีรายละเอียด ดังนี้

เวลาตีสี่ ท่านพระครูตื่นขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐานเช่นทุกวัน เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งสมาธิหนึ่งชั่วโมง แล้วจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา ครูอาจารย์ และจะลืมเสียมิได้คือ บูรพมหากษัตริย์ที่ท่านได้เสียสละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อปกปักรักษาพระพุทธศาสนาและแผ่นดินไทยไว้ให้ลูกหลานสืบมา กำลังจะกำหนด 'ลืมตาหนอ' ก็มีเสียงดังอยู่ข้างหูว่า "ตอนบ่าย จะมีคนมาขอให้เล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดรเล่าให้เขาฟังได้" เป็นเสียงของหลวงพ่อในป่าที่ท่านจำได้แม่นยำ จึงถามในใจว่า "หลวงพ่อเคยบอกผมว่า คนที่รู้เรื่องนี้จะต้องตาย แล้วเขาจะตายไหมครับ"

"ตายสิ"

"ถ้าอย่างนั้นผมไม่เล่าได้ไหมครับ เพราะไม่อยากเป็นสาเหตุให้เขาต้องตาย"

"เขาสิ้นอายุขัยแล้ว ถึงเธอไม่เล่าเขาก็ต้องตายอยู่ดี"

"นิมนต์หลวงพ่อมาเล่าให้เขาฟังเองไม่ดีกว่าหรือครับ"

"ไม่ดี เราจะไปปักกลดที่หลังสถานีรถไฟลพบุรี"

"ที่นั่นมีอะไรหรือครับ หลวงพ่อจะไปทำอะไรที่นั่น"

ไม่มีเสียงตอบจากหลวงพ่อในป่า แสดงว่าท่านไปแล้ว ท่านมาเร็วไปเร็ว ด้วยอำนาจจิต จิตก็คือใจและใจก็คือจิต มีฤทธิ์มีอำนาจสุดที่จะพรรณนา เหตุนี้พระพุทธองค์จึงตรัสว่า **"มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา** – ธรรมทั้งหลายมีใจนำหน้า มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จแล้วด้วยใจ" พระพุทธองค์ทรงเป็นมนุษย์คนแรกของโลกที่รู้วิธีฝึกจิตและนำมาใช้แก้ทุกข์แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ ทรงนำวิธีดังกล่าวมาเผยแผ่แก่มวลมนุษย์ด้วยพระกรุณาอันยิ่งใหญ่ มนุษย์ผู้มีปัญญาสามารถฝึกอบรมจิตกระทั่งล่วงพ้นจากทุกข์ได้ ส่วนพวกที่โง่เขลาเบาปัญญามากด้วยกิเลสตัณหา ก็จะไม่เสียเวลามาฝึกจิต แต่จะใช้ชีวิตและเวลาให้หมดไปกับสิ่งไร้สาระ ปล่อยจิตใจให้หมกมุ่นมัวเมาอยู่กับสิ่งสนองความอยากต่าง ๆ เป็นการทำชีวิตให้ไร้ค่า ทำเวลาให้เปล่าประโยชน์ แล้วเขาก็ต้องเวียนว่ายวกวนอยู่ในวัฏจักรชีวิตต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ช่วงบ่าย หลังจากญาติโยมที่มาปรึกษาปัญหาพากันกลับไปหมดแล้ว ท่านพระครูก็ขึ้นไปเขียนหนังสือยังกุฏิชั้นบน กำลังเขียนหนังสือเพลินอยู่ นายแดงก็ขึ้นมารายงานว่า

"หลวงพ่อครับ มีโยมผู้ชายคนหนึ่งมาขอพบหลวงพ่อ เขาบอกจะมาขอสัมภาษณ์เรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดรครับ"

"ไปหาน้ำหาท่ามาเลี้ยงเขา ประเดี๋ยวข้าจะลงไป"

เมื่อเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงลงมายังกุฏิชั้นล่าง ก็พบบุรุษวัยห้าสิบเศษนั่งรออยู่ตรงหน้าอาสนะ ท่านนั่งเรียบร้อยแล้ว เขาจึงกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง จากนั้นจึงแนะนำตัวเองว่า

"ผมชื่อ*ปฐม* นามสกุล *เรียนเลข* เป็นบรรณาธิการนิตยสารคนพ้นทุกข์ จะมาขอเรียนสัมภาษณ์หลวงพ่อเกี่ยวกับเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรครับ"

"โยมจะสัมภาษณ์ไปลงนิตยสาร *คนพ้นทุกข์* อย่างนั้นหรือ"

"ครับหลวงพ่อ เพราะขณะนี้คนกำลังสนใจอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับหลวงปู่กันมาก ผมทราบมาว่าหลวงพ่อเคยเดินธุดงค์กับท่านก็เลยจะมาขอโอกาสสัมภาษณ์"

"แต่อาตมาไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร แล้วก็ไม่เคยเดินธุดงค์กับท่าน สงสัยโยมคงจะเข้าใจผิดแล้วกระมัง" นายปฐมรู้สึกผิดหวังเมื่อได้ยินว่าท่านไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร หากเขาก็ยังคิดว่าข้อมูลที่ได้มาไม่

น่าจะผิด ท่านอาจไม่ต้องการให้เขาสัมภาษณ์ก็ได้ เขาจะต้องหาวิธีใหม่ที่จะทำให้ท่านยอมให้สัมภาษณ์ คิดดังนี้แล้วจึงตั้งคำถามว่า

"หลวงพ่อเคยได้ยินชื่อหลวงปู่เทพโลกอุดรไหมครับ"

"ก็เห็นคนเขาเล่าลือกันทั้งประเทศ เล่าลือกันมานาน ถ้าอาตมาไม่เคยได้ยินก็ไม่ทันสมัยน่ะซิ" บุรุษวัยห้าสิบเศษค่อยมีความหวังขึ้น จึงเริ่มอัดเทปที่ได้เตรียมมา

"แล้วหลวงพ่อเชื่อว่าท่านมีตัวตนจริง ๆ หรือว่าเป็นเพียงข่าวลือครับ"

"อันนี้อาตมาไม่ทราบ ก็อย่างที่บอกแล้วว่าอาตมาไม่รู้จักท่าน ได้ยินแต่ที่คนเขาเล่าลือกัน ก็เลยตอบโยมไม่ได้ว่าท่านมีตัวตนจริง ๆ หรือไม่"

"แล้วหลวงพ่อเคยเดินธุดงค์กับพระองค์หนึ่ง ซึ่งคนเข้าใจกันว่าเป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร เคยหรือเปล่าครับ" ท่านพระครูจึงตอบตามประสบการณ์ของท่านว่า "อาตมาเคยเดินธุดงค์กับหลวงพ่อองค์หนึ่ง แต่ไม่ทราบว่าท่านชื่ออะไร ถามท่าน ท่านก็ไม่บอก อาตมาเลยเรียกท่านว่า หลวงพ่อดำบ้าง หลวงพ่อในป่าบ้าง พระในป่าบ้าง คือเรียกตามลักษณะที่ปรากฏ"

"หมายความว่าอย่างไรครับ" นายปฐมไม่เข้าใจ

"คืออาตมาเรียกท่านตามลักษณะที่ปรากฏให้เห็นทางตา ท่านมีผิวพรรณดำสนิท อาตมาก็เลยเรียกท่านว่าหลวงพ่อดำ แล้วก็พบท่านใน

ป่า ก็เรียกท่านว่าหลวงพ่อในป่า หรือพระในป่า อาตมายอมรับว่าท่านมีอะไรที่ลึกลับพอสมควร แต่ไม่รู้จริง ๆ ว่าจะใช่หลวงปู่เทพโลกอุดรหรือเปล่า เพราะอาตมาไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร”

“แล้วหลวงพ่อคิดว่าเป็นไปได้ไหมครับว่า หลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นองค์เดียวกับพระอุตตรเถระที่พระโมคคัลลีบุตรติสสะเถระ ส่งเป็นพระสมณทูตมาประกาศพระศาสนาในดินแดนสุวรรณภูมิ เมื่อเสร็จจากการสังคายนาครั้งที่สามแล้ว”

“ที่ส่งมาคู่กับพระโสณเถระ เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๓๔ สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชใช่ไหม”

“ครับ หลวงพ่อคิดว่าท่านเป็นองค์เดียวกับหลวงปู่เทพโลกอุดรหรือเปล่าครับ” นายปฐมทวนคำถาม

“ถามอย่างนี้ อาตมาตอบไม่ได้ ก็ในเมื่ออาตมาไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร แล้วจะให้ตอบว่าท่านเป็นองค์เดียวกันหรือเป็นคนละองค์กันกับพระอุตตรเถระได้อย่างไร โยมไม่น่าถามแปลก ๆ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาตมาขอถามโยมว่า โยมรู้จักหนวดเต่าไหม เคยเห็นหนวดเต่าหรือเปล่า” นายปฐม เรียนเลข ตอบทันทีว่า “ไม่รู้จักครับ แล้วผมก็ไม่เคยเห็น เต่ามีหนวดด้วยหรือครับหลวงพ่อ ผมเคยเห็นแต่เต่าไม่มีหนวด”

“โยมไม่รู้จักหนวดเต่าใช่ไหม ทีนี้อาตมาก็ขอถามต่อว่า หนวดเต่ากับเขากระต่ายเป็นอันเดียวกันหรือเปล่า”

"ผมไม่ทราบหรอกครับหลวงพ่อ เพราะผมไม่รู้จักทั้งหนวดเต่าและเขากระต่าย" บุรุษวัยห้าสิบเศษตอบ

"อาตมาก็เหมือนโยมนั่นแหละ ที่ถามอาตมาเมื่อกี้ อาตมาก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน เพราะไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร" นายปฐมจึงตั้งหลักใหม่ เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าวันนี้จะต้องมาสืบเสาะเจาะลึกเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรให้ได้ ก่อนออกจากบ้านเขาบอกภรรยาว่า "คอยดูนะ วันนี้พี่จะไปล้วงตับหลวงพ่อเจริญให้หมดเลย" ภรรยาเขายังสัพยอกว่า "จะไปให้ท่านล้วงตับน่ะไม่ว่า"

"ถ้าเช่นนั้นผมขอเรียนถามใหม่ คือผมอยากเรียนถามหลวงพ่อว่าเป็นไปได้ไหมครับที่หลวงพ่อดำกับพระอุตตรเถระจะเป็นองค์เดียวกัน" เป็นคำถามที่ท่านพระครูเองก็อยากรู้คำตอบ เพราะท่านเคยถามหลวงพ่อในป่าด้วยคำถามเดียวกันนี้มาก่อน จึงตอบแบ่งรับแบ่งสู้ว่า "ก็อาจจะเป็นไปได้"

"แสดงว่าพระอรหันต์สามารถมีชีวิตอยู่ได้นานเป็นพันปีอย่างนั้นหรือครับ" นายปฐม เรียนเลข รู้สึกมีกำลังใจที่จะ 'ล้วงตับหลวงพ่อเจริญ'

งูเห่าตัวหนึ่งปรากฏขึ้นหน้าอาสนะ ชูคอแผ่แม่เบี้ยอยู่ข้างหลังนายปฐม ท่านพระครูรู้สึกแปลกใจว่ามันเข้ามาได้อย่างไร ในเมื่อกุฏิของท่านไม่มีร่องหรือรูที่งูจะเข้ามาได้ งูไม่มีหงอนสีแดงอยู่บนหัว หากมีท่านก็จะสันนิษฐานว่าสมเด็จฯโตท่านมาแสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏ งูเห่าตัวนี้

ต้องไม่ใช่สมเด็จฯโตแน่ ๆ กำลังจะเพ่งพิจารณาว่าเป็นอะไรกันแน่ เจ้างูตัวนั้นก็หายวับไปกับตา ท่านจึงมองมาที่นายปฐม เขาไม่มีหัวเสียแล้ว !

"งูตัวนั้นเป็นสัญญาณมรณะนั่นเอง โยมคนนี้ต้องตายในวันนี้ หลวงพ่อดำท่านก็บอกไว้อย่างนี้ เราคงไม่ต้องบริกรรม 'สัมปติฎฉามิ' เพื่อต่อหัวให้เขา" ท่านพระครูคิดในใจ

"โยม อาตมาอยากจะบอกอะไรสักอย่าง โยมอย่าไปอยากรู้เรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรเลยนะ ท่านจะเป็นหลวงพ่อดำหรือไม่ หรือจะเป็นพระอุตตรเถระ โยมก็อย่าไปรู้เลย หลวงพ่อในป่าเคยบอกอาตมาว่า คนที่อยากรู้เรื่องนี้จะต้องตาย อย่าเอาชีวิตมาทิ้งกับเรื่องนี้เลยนะ" ท่านบอกด้วยความหวังดี หากคนปราศจากศีรษะกลับตอบว่า

"ผมไม่กลัวตายครับหลวงพ่อ"

"แน่นะ เกิดเย็นนี้กลับบ้านแล้วตายล่ะ" ท่านถามอีก

"ตายแล้วผมก็ฟื้นขึ้นมาได้ครับ หลวงพ่อรู้จักพันเอกเสนาะไหมครับ ที่เขาตายแล้วก็ฟื้นขึ้นมาอีก ผมก็จะเป็นอย่างนั้นแหละครับ" นายปฐมตอบ คราวนี้ศีรษะของเขาตั้งอยู่บนบ่าเช่นปกติ

"งั้นก็ตามใจ แต่อาตมาไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะฟื้นขึ้นมาอีก เพราะมันขัดกับความจริง"

"แล้วทำไมตาแป๊ะฆ่าหมูถึงฟื้นได้ล่ะครับ ที่หลวงพ่อเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง ผมมีเพื่อนเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ เขาเล่าให้ผมฟังว่าหลวงพ่อรู้จักตาแป๊ะคนนี้ด้วย" ท่านพระครูจึงอธิบายว่า

"ความจริงตาแป๊ะแกไม่ได้ตาย แกสลบไปต่างหาก ถ้าตายจะไม่ฟื้น ทีนี้สมัยนั้นการแพทย์ยังไม่เจริญ จึงแยกไม่ออกระหว่างคนตายกับคนที่สลบ อาตมาอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ตอนนั้นยังไม่ได้บวช"

"หรือครับ แต่หลวงพ่ออย่าโกรธนะครับ ถ้าผมจะบอกว่า ผมไม่เชื่อว่าแกสลบ ผมว่าแกตาย อย่างพันเอกเสนาะ ผมก็เชื่อว่าแกตายแล้วฟื้น และผมก็ต้องเป็นอย่างแก คือผมเชื่อว่าถ้าผมตาย ผมจะฟื้นขึ้นมาอีกเพื่อเขียนหนังสือให้คนอ่าน หนังสือคนพ้นทุกข์ที่ผมเป็นบรรณาธิการอยู่นี้ ผู้อ่านติดกันงอมแงมเลยนะครับ แบบนี้ผมจะตายได้ยังไง" เขาพยายามอ้างสาเหตุเพื่อจะนำมาสรุปว่า เขาจะต้องมีชีวิตยืนยาวต่อไปอีก

"ถ้าโยมเชื่ออย่างนั้นก็ตามใจ โยมอย่าโกรธนะถ้าอาตมาจะพูดแบบเดียวกับที่โยมพูดกับอาตมา ว่าอาตมาไม่เชื่อว่าพันเอกเสนาะตาย อาตมาว่าแกสลบไปเท่านั้น"

"ครับ ผมไม่โกรธหลวงพ่อ ถ้าหลวงพ่อจะกรุณาเล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดร ขออภัย หลวงพ่อดำ ให้ผมฟัง" นายปฐม เรียนเลข วางเงื่อนไข

"ถ้าโยมต้องการอย่างนั้นก็ไม่ว่ากัน เอาล่ะ อยากรู้อะไรก็ถามอาตมาได้" ท่านอนุญาต บุรุษวัยห้าสิบเศษจึงถามอีกว่า

"พระอรหันต์สามารถจะอยู่ได้เป็นพันปีหรือครับ จะเป็นไปได้อย่างไรที่มนุษย์จะมีอายุยืนถึงปานนั้น"

"อาตมาได้ยินมาว่า พวกฤาษีชีไพรที่อยู่ในป่าหิมพานต์มีอายุยืนเป็นหมื่นปี โลกมนุษย์เรานี่มีอะไรลึกลับซับซ้อนที่คนธรรมดาไม่อาจรู้ได้ แต่ผู้ที่ฝึกอบรมจิต อบรมสมาธิสามารถรู้ได้"

"หลวงพ่อเคยไปป่าหิมพานต์มาหรือครับ"

"อาตมาไม่เคยไป แต่ได้รับการบอกเล่าจากโยมยายสมัยที่อาตมายังเป็นเด็ก โยมยายเล่าว่า หลวงพ่อช้างที่อยู่วัดตึกราชา ท่านไปป่าหิมพานต์แล้วกลับมาเล่าให้โยมยายฟัง อาตมาก็ฟังเฉย ๆ แต่ไม่เชื่อ ตอนนั้นอาตมาไม่เชื่ออะไรเลย ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องพระเวสสันดร อาตมาก็บอกยายว่าเป็นเรื่องโกหก แต่เดี๋ยวนี้เชื่อหมดแล้ว เพราะประสบมาด้วยตัวเองทุกเรื่อง"

"รวมทั้งเรื่องที่ฤาษีชีไพรมีอายุเป็นหมื่นปีด้วยหรือครับ"

"ถูกแล้ว เพราะเมื่อปี ๒๕๑๕ อาตมาไปร่วมประชุมองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกที่ประเทศศรีลังกา ได้มีโอกาสคุยกับพระสิงหลในถ้ำเขาสิคิริยา ท่านเคยไปป่าหิมพานต์มา ท่านก็เล่าแบบเดียวกับที่หลวงพ่อช้างเล่าให้อาตมาฟัง อาตมาจึงต้องเชื่อ"

"หลวงพ่อกรุณาเล่ารายละเอียดได้ไหมครับ ทั้งเรื่องหลวงพ่อช้างและเรื่องพระในถ้ำ" นายปฐมเกิดความรู้สึกว่าเขาได้มาพบ 'ขุมทรัพย์' ที่จะนำไปเขียนให้คนอ่าน

"หากโยมอยากฟังอาตมาก็จะเล่า" สมภารวัดป่ามะม่วงให้ความเมตตาแก่เขาด้วยรู้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกไม่กี่ชั่วโมง บังเอิญเทปด้านที่อัด

หมด เขาจึงขออนุญาตกลับด้านที่ยังว่างอยู่ แล้วจึงขอให้ท่านเล่าต่อ ท่านพระครูเล่าให้ฟังทุกเรื่องที่เขาอยากรู้ บุรุษวัยห้าสิบเศษรู้สึกเพลิดเพลิน เขาเตรียมเทปเปล่ามาสามม้วน คิดว่าจะใช้ให้ครบทุกม้วน หลังจากนั้นจะกลับไปถอดเทป สิ่งที่ได้ในวันนี้เขาคงนำไปเขียนได้เป็นเล่ม ๆ เลยทีเดียว

"หลวงพ่อครับ พระอรหันต์สามารถอยู่ต่อไปตลอดกัปหนึ่งได้หรือเปล่าครับ" นายปฐมถามขึ้นหลังจากฟังท่านเล่าเรื่องหลวงพ่อช้างและพระในป่าจบลง ท่านพระครูตอบโดยอ้างมหาปรินิพพานสูตรว่า "ในมหาปรินิพพานสูตร พระอานนท์ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า หากพระอรหันตขีนาสพต้องการมีอายุตลอดกัปหนึ่งจะทำได้หรือไม่ พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า ทำได้ แต่มีเงื่อนไขคือ จะต้องเจริญอิทธิบาท ๔ เพราะเหตุนี้เองที่เราเอามาใช้กันในปัจจุบันว่า ถ้าใครอยากอายุยืนต้องเจริญอิทธิบาท ๔ "

"อิทธิบาท ๔ คือ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ใช่ไหมครับ ผมก็ได้ยินมาอย่างนี้เหมือนกัน ผมเห็นจะต้องเจริญอิทธิบาท ๔ จะได้อายุยืนถึงหมื่นปีเหมือนพวกฤาษีชีไพร"

"คงไม่ทันแล้วละ เพราะโยมต้องตายวันนี้แล้ว กลับไปต้องตายแน่" ท่านพูดในใจ เพราะหากพูดนอกใจ เขาก็จะได้ยิน เมื่อได้ยิน แม้เขาจะไม่เชื่อ แต่ก็จะทำให้เขาจิตตก เมื่อจิตตก เขาก็จะไปสู่ทุคติ ดังที่

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า **“จิตฺเต สงฺกิลิฏฺเฐ ทุคฺคติ ปาฏิกงฺขา – เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุคติเป็นอันต้องหวัง”**

นายปฐม เรียนเลข ใช้เวลาสัมภาษณ์ท่านพระครูถึงสามชั่วโมง รู้สึกอิ่มเอมเปรมใจที่จะได้ข้อมูลไปเขียน คราวนี้แหละหนังสือของเขาจะต้องขายดิบขายดีเป็นเทน้ำเทท่า แล้วเขาก็จะได้ซื้อรถเบ๊นซ์ขับเสียทีอยากขับเบ๊นซ์มานานนักหนาแล้ว

เวลาสองยาม ท่านพระครูจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยแล้วจึงสวดมนต์ภาวนา แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลเหมือนเช่นที่ปฏิบัติทุกค่ำคืนเป็นนิจศีล ท่านใช้เวลาสวดมนต์ภาวนาสองชั่วโมง จากนั้นจึงจะจำวัดตั้งแต่ตีสองไปจนถึงตีสี่ ขณะกำลังเอนกายลงนอนอย่างมีสตินั้น ก็มีเสียงมากระซิบที่ข้างหูว่า “คนที่มาสัมภาษณ์เธอเมื่อตอนบ่ายตายเสียแล้วเมื่อตอนค่ำ”

“เขาเชื่อว่าเขาจะฟื้นเหมือนพันเอกเสนาะ หลวงพ่อว่าเขาจะฟื้นไหมครับ”

“ถ้าฟื้นจะเรียกว่าตายหรือ แล้วเทปที่อัดไปน่ะใช้ไม่ได้เลยสักม้วน เพราะไม่มีเสียง เงียบกริบทั้งสามม้วนเลย เพราะเหตุไรเธอรู้ไหม”

“เพราะเขาอัดไม่ดีใช่ไหมครับ หรือว่าเทปหมดอายุ”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเป็นเพราะฝีมือหลวงพ่อ”

“เราไม่ต้องการให้เขาเอาไปเขียน”

“งั้นก็ทำให้เทปเสียเฉย ๆ ก็พอ ทำไมต้องให้เขาตายด้วย หลวงพ่อไม่กลัวบาปหรือครับ” ศิษย์ยั่วอาจารย์

“นี่เธอกำลังกล่าวหาเรานะ ข้อหาร้ายแรงเสียด้วย เธอกำลังกล่าวหาว่าเราเป็นฆาตกรนะ”

“ก็ไม่จริงหรือครับ”

“นี่เธอไม่กลัวตายหรือยังไง มากล่าวหาเราแบบนี้ ไม่กลัวตายหรือ” อาจารย์ยั่วศิษย์บ้าง

“ผมไม่กลัวตายครับ เพียงแต่ไม่อยากตาย”

“โยมคนนั้นเขาก็ไม่กลัวตาย แล้วก็ไม่อยากตายเหมือนกับเธอนี่แหละ แต่เขาก็ตายไปแล้ว กลับไปถึงบ้านได้ไม่ถึงชั่วโมงก็ตาย อยากเป็นอย่างเขาไหมล่ะ”

“ผมยังไม่สิ้นอายุขัยครับ ที่เขาตายเพราะสิ้นอายุขัย ส่วนผมยังอยู่อีกหลายปี ว่าแต่ว่าหลวงพ่อไปทำอะไรที่ลพบุรีครับ”

“พรุ่งนี้ก็รู้”

“ผมอยากรู้วันนี้นี่ครับ กรุณาบอกให้ผมรู้ด้วย” ไม่มีเสียงตอบจากหลวงพ่อดำ แสดงว่าท่านไปแล้ว ท่านมาเร็วไปเร็วเป็นปกติวิสัยของท่าน

เนื้อหาในบทที่ ๔๒ หน้า ๔๕๔ – ๔๖๑ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึง**เมตตาธรรมของหลวงพ่อดำ**ที่ท่านต้องมาบอกพระครูเจริญว่าท่านจะไปปักกลดอยู่ที่ใด ก็เพื่อเป็นหลักฐานไม่ให้พวกมิจฉาทิฏฐิเข้าใจในตัวพระครูเจริญผิด และเป็นโอกาสที่พระครูเจริญจะได้สอนให้เขาเหล่านั้นเปลี่ยนเป็นสัมมาทิฏฐิได้ มีเนื้อความ ดังนี้

เวลาบ่ายสองโมง ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติ สตรีอายุประมาณสามสิบเศษเข้ามากราบแล้วแนะนำตัวว่า

"หนูชื่อชลธิชาค่ะ เคยมาเข้ากรรมฐานสองครั้ง แต่ไม่มีโอกาสมากราบหลวงพ่อที่กุฏิเพราะต้องรีบกลับบ้านไปดูลูก วันนี้หนูจะมาเข้าเป็นครั้งที่สามและมีเรื่องจะมากราบเรียนถามหลวงพ่อค่ะ"

"เรื่องอะไรล่ะ ท่านพระครูถามพลางมองหน้าหล่อน รู้สึกคุ้นหน้าเหมือนว่าเคยรู้จักกันมาก่อน แต่หล่อนก็พูดอยู่หยก ๆ ว่าไม่เคยมาที่กุฏิน่าจะมีเหตุอะไรสักอย่าง *"เราเคยรู้จักแม่หนูคนนี้ก่อนหรือเปล่าหนอ"* เมื่อนึกไม่ออก ท่านจึงจำเป็นต้องพึ่ง *'เห็นหนอ'* แล้วก็ได้คำตอบในบัดดลนั้นว่า ในเจ็ดชาติที่ท่านระลึกนึกย้อนหลังได้ แม่หนูคนนี้เคยเกิดเป็นลูกสาวคนสุดท้างของท่านในชาติที่สาม ซึ่งหากนับถอยหลังจากชาตินี้ไปก็จะเป็นชาติที่สี่ หน้าตาหล่อนเมื่อชาตินั้นกับชาตินี้แทบจะไม่มีอะไรแตกต่างกัน แม้สตรีวัยสามสิบเศษก็เกิดความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาดเมื่อได้มานั่งอยู่เบื้องหน้าพระภิกษุผู้ทรงศีล แต่เพราะหล่อนระลึกชาติ

ไม่ได้จึงไม่สามารถรู้ว่าหล่อนเคยเกี่ยวพันกับท่านอย่างไร รู้แต่ว่าเกิดความรู้สึกผูกพันเหมือนท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ มัวมองท่านเพลินจนลืมถาม

"หนูจะถามเรื่องอะไรก็ว่าไปเลย ประเดี๋ยวคนอื่นเขาจะได้ถามบ้าง" ท่านเตือนเมื่อเห็นหล่อนนั่งจ้องท่านไม่วางตา

"เอ้อ คือ หนูอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า หลวงพ่อรู้จักพระธุดงค์องค์หนึ่งหรือเปล่าคะ รูปร่างท่านสูง ๆ ผิวดำสนิท ฟันก็ดำ จีวรที่ท่านนุ่งห่มก็สีคล้ำ หนูไม่เคยเห็นพระธุดงค์หน้าตาอย่างนี้มาก่อนเลยค่ะ หนูจึงอยากทราบว่าหลวงพ่อรู้จักท่านหรือเปล่า" ท่านพระครูไม่ตอบ หากถามว่า "หนูพบท่านที่ไหนล่ะ"

"หลังสถานีรถไฟลพบุรีค่ะ ท่านปักกลดอยู่ที่นั่น"

"เมื่อไร หนูเห็นท่านตอนไหน" สมภารวัดป่ามะม่วงถามรวดเดียวสองคำถาม

"เมื่อวานนี้ตอนประมาณหกโมงเช้าค่ะ" สตรีนามชลธิชาตอบ ท่านพระครูแน่ใจว่าต้องเป็นหลวงพ่อดำแน่นอน เพราะลักษณะที่ลูกสาวในอดีตชาติของท่านพรรณนามานั้นก็ตรงกับลักษณะของหลวงพ่อดำทุกประการ ท่านจึงป้อนคำถามอีกว่า "ทำไมหนูจึงคิดว่าหลวงพ่อรู้จักท่าน"

"หนูก็ตอบไม่ถูกค่ะ คือ หนูเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้สองครั้ง ครั้งแรกเมื่อปีกลาย หลวงพ่อได้เล่าในหอประชุมว่าเคยเดินธุดงค์กับหลวงพ่อในป่าที่หลวงพ่อเรียกท่านว่าหลวงพ่อดำ พอหนูได้ยินหลวงพ่อเล่าคราวนั้น หนูก็อธิษฐานจิตถึงท่านว่า ถ้าหนูมีบุญขอให้หนูได้พบท่าน

พอมีคนเล่าลือกันเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดร หนูก็เลยคิดว่าหลวงพ่อดำกับหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นองค์เดียวกัน” ท่านพระครูขัดขึ้นว่า

“หนูอย่าไปคิดอย่างนั้น มันเป็นอาถรรพ์”

“อาถรรพ์อย่างไรคะ” หล่อนไม่เข้าใจ

“หลวงพ่อเองก็อธิบายไม่ถูก รู้แต่ว่าคนที่อยากรู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ต้องตายทุกราย เมื่อวานก็ตายไปรายหนึ่งแล้ว หลวงพ่อในป่าท่านเคยบอกกับหลวงพ่อว่า คนที่อยากรู้เรื่องนี้ต้องตาย เมื่อวานมีคนมาถามหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกเขาตามนี้ เขาก็บอกว่า เขายอมตายเพราะเชื่อว่าตายแล้วจะฟื้นเหมือนอย่างพันเอกเสนาะ แต่ปรากฏว่าไม่ฟื้น เมื่อก่อนหลวงพ่อก็เคยอยากรู้ เคยถามหลวงพ่อในป่าด้วยซ้ำ แต่ท่านไม่บอก ท่านคงไม่อยากให้หลวงพ่อตาย” ท่านพูดยิ้ม ๆ หญิงสาวรีบปฏิเสธว่า

“ถ้าอย่างนั้นหนูไม่อยากรู้ก็ได้ค่ะ หนูยังไม่อยากตาย เพราะลูกยังเล็ก แต่หนูอยากทราบว่า ท่านคือหลวงพ่อดำที่หลวงพ่อเคยเดินธุดงค์ด้วยใช่ไหมคะ”

“ทำไมหนูไม่ถามท่านล่ะ”

“หนูไม่กล้าถามค่ะ นั่งต่อหน้าท่านหนูมีความรู้สึกเหมือนถูกสะกด ดวงตาท่านสุกใสและดูมีอำนาจลึกลับอย่างบอกไม่ถูก แต่ท่านก็เมตตานะคะ เสียงที่ท่านพูดกับหนูเป็นเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตาฟังแล้วอบอุ่นใจจริง ๆ ค่ะ”

"แล้วท่านบอกกับหนูหรือว่าท่านชื่อหลวงพ่อดำ" ท่านพระครูถามอีก ญาติโยมที่นั่งรอคิวอยู่ต่างพากันฟังด้วยความสนใจ

"ท่านไม่ได้บอกค่ะ แต่หนูคิดเอาเองว่าท่านคือหลวงพ่อดำ เพราะดูจากลักษณะที่เห็นคือ ผิวดำสนิท ฟันท่านก็ดำ หนูก็เลยสรุปเอาเองว่าท่านคือหลวงพ่อดำและเป็นองค์เดียวกับที่หลวงพ่อเคยเดินธุดงค์ด้วย" ท่านพระครู 'รู้' ว่าญาติโยมที่นั่งเบียดเสียดกันอยู่เต็มกุฏินี้ มีทั้งพวกสัมมาทิฏฐิและมิจฉาทิฏฐิ พวกหลังมิได้มาด้วยศรัทธา แต่จะมาคอยจับผิดท่าน หาว่าท่านอวดอ้างตนว่าเป็นผู้วิเศษ ท่านคิดว่าลูกสาวในอดีตชาติคงจะมาเป็นพยานในเรื่องนี้โดยที่หล่อนเองก็ไม่ทราบ หรือไม่ก็หลวงพ่อดำนั่นเองที่บันดาลให้เป็นไป เมื่อวานท่านบอกว่าจะไปปักกลดที่หลังสถานีรถไฟลพบุรี วันนี้ *'ลูกสาว'* ของท่านก็มารายงานให้ทราบ ซึ่งเท่ากับมีพยานบุคคลที่อ้างอิงได้ ท่านจึงเห็นเป็นโอกาสที่จะเปลี่ยนพวกมิจฉาทิฏฐิให้มาเป็นสัมมาทิฏฐิ เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องไปตกนรก คนพวกนี้เคยมีเวรมีกรรมกับท่านมาแต่ชาติปางก่อน ท่านจะได้ถือโอกาสใช้หนี้พวกเขาไป คิดดังนี้แล้วจึงพูดกับ *'ลูกสาว'* ว่า

"หนูโชคดีมากนะที่ได้พบท่าน คนที่จะได้พบท่านไม่ใช่จะหาได้ง่าย ๆ เมื่อวานตอนเช้ามืด ท่านมาบอกหลวงพ่อว่าตอนบ่ายจะมีคนมาขอให้เล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดร ให้เล่าได้ หลวงพ่อก็ท้วงว่า ท่านเคยบอกไว้ว่าคนที่รู้เรื่องนี้จะต้องตาย ถ้าหลวงพ่อเล่าเขาจะมิต้องตายหรือ ท่านก็บอกว่าเขาสิ้นอายุขัยแล้ว หลวงพ่อจะเล่าหรือไม่เล่าเขาก็ต้องตาย

อยู่ดี หลวงพ่อก็ต่อรองว่าให้ท่านมาเล่าเองดีกว่า ท่านก็บอกว่า ท่านจะไปปักกลดที่หลังสถานีรถไฟลพบุรี แล้วท่านก็หายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ตอบคำถามที่หลวงพ่อถามว่า ท่านจะไปทำอะไรที่นั่น”

“ท่านมาบอกยังไงคะ มาให้เห็นหรือมาในนิมิต” คนที่ถามเป็นสตรีวัยเดียวกับลูกสาวในอดีตชาติของท่านพระครู นอกจากจะเป็นสัมมาทิฏฐิแล้ว หล่อนยังเคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง

“มาในนิมิต ท่านมากระซิบข้างหู เสร็จแล้วก็หายไป พอบ่ายก็มีคนมาขอให้เล่า เอาเทปมาอัดตั้งสามม้วน ตอนกำลังคุยกันอาตมาก็เห็นงูเห่าชูคอแผ่แม่เบี้ยอยู่ข้างหลังเขา ประเดี๋ยวหนึ่งก็หายไป พอมองหน้าเขา อาตมาก็ไม่เห็นศีรษะเขาแล้ว เลยคิดว่าต้องตายแน่ สัมภาษณ์อาตมาอยู่ถึงสามชั่วโมงจึงกลับไป อาตมาก็ตอบทุกอย่างที่เขาอยากรู้ พอตีสอง อาตมากำลังจะจำวัด หลวงพ่อดำก็มาบอกว่าเขาตายแล้วเมื่อตอนหัวค่ำ และเทปสามม้วนที่อัดไปก็ไม่มีเสียงออกมาเลยสักม้วนเดียว มันก็แปลกดี อาตมาก็เห็นเขาอัดเทปก็เดินปกติดี แต่ทำไมไม่มีเสียงออกมา” ท่านเจตนาที่จะไม่บอกว่าเป็นฝีมือของหลวงพ่อในป่า

“แสดงว่าหลวงพ่อในป่าท่านคงทำให้ไม่มีเสียง เพราะท่านไม่ต้องการให้คนรู้เรื่องนี้ ท่านคงกลัวว่าพวกเขาจะต้องตาย” โยมคนเดิมคาดคะเน เป็นการคาดคะเนที่ถูกต้องตามเป็นจริงทุกประการ

"คนที่มาสัมภาษณ์ท่านคือ อาจารย์ปฐม เรียนเลข ใช่ไหมครับ" คนถามคือพวกมิจฉาทิฏฐิที่จะมาคอยจับผิดท่าน แต่เมื่อมาได้ยินกับหูรู้กับตาอย่างนี้ ก็เริ่มได้คิด คือคิดกลัวบาปที่จะมาจับผิดท่าน

"ทำไมโยมทราบ" ท่านถามคนมิจฉาทิฏฐิที่กำลังจะกลับใจ

"หนังสือพิมพ์ลงข่าวเมื่อเช้านี้ครับ หลวงพ่ออ่านหรือเปล่าครับ"

"อาตมาไม่มีเวลาอ่านหนังสือพิมพ์หรอกโยม" สตรีที่เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้งพูดกับเขาว่า "หลวงพ่อท่านไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือพิมพ์หรอกค่ะ ท่านอยากรู้อะไรก็รู้ได้ เพราะท่านมี *'เห็นหนอ'* "

"จริงหรือครับหลวงพ่อ" เขาถามอย่างรู้สึกศรัทธา

"โยมอยากมีบ้างไหมเล่า ไม่ยากเย็นอะไร"

"อยากครับ ต้องทำอย่างไรถึงจะมีครับ" ถามอย่างกระตือรือร้น

"ต้องมาเข้ากรรมฐาน" ท่านพระครูตอบ

"เข้ากี่วันครับถึงจะได้"

"อันนี้อาตมาตอบไม่ได้ เพราะขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของแต่ละคน แล้วก็ยังขึ้นอยู่กับบุญเก่าด้วย คือ ถ้าในอดีตชาติโยมเคยทำกรรมฐานมาแล้วก็เคยได้ 'เห็นหนอ' มาก่อน พอมาปฏิบัติในชาตินี้ ก็จะได้เร็วกว่าคนที่ไม่เคยมีนิสัยปัจจัยมา เมื่อได้แล้วก็จะต้องนำไปใช้ในทางที่ถูกต้อง ถ้านำไปใช้ในทางที่ผิด ไม่นานก็จะเสื่อม"

"หลวงพ่อคะ หลวงพ่อดำท่านได้ 'เห็นหนอ' ใช่ไหมคะ ท่านถึงได้รู้เรื่องราวของหนูโดยที่หนูไม่ได้บอก คือหนูกำลังมีปัญหากับสามีค่ะ

แล้วหนูก็เขียนจดหมายขอคำแนะนำจากหลวงพ่อ แต่ยังไม่ทันส่ง ตอนเข้าไปกราบท่าน จดหมายก็ยังอยู่ในกระเป๋า ปรากฏว่าท่านตอบปัญหาหนูหมดทุกข้อราวกับได้อ่านจดหมาย หนูรู้สึกศรัทธาท่านมาก อยากทำบุญกับท่าน หนูมีเงินอยู่สองร้อยบาทจึงถวายท่าน ท่านก็ไม่รับ หนูก็อ้อนวอนอยู่นาน ท่านคงจะสงสารหรือไม่ก็รำคาญ จึงบอกว่าให้เอาวางไว้บนกระดาษเช็ดหน้า หนูก็หยิบกระดาษเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าแล้วเอาเงินวางไว้ ท่านก็สอนอะไรหนูอีกหลายอย่างเกี่ยวกับเรื่องสามี จากนั้นท่านก็บอกให้หนูกลับได้ หนูก็กราบท่าน พอเดินออกมาก็หันไปดูเห็นท่านเดินมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ หนูก็แปลกใจว่า ทำไมท่านเก็บกลดรวดเร็วนัก ก็มองตามท่านไป พอหนูกะพริบตาท่านก็หายไปแล้ว จะว่าท่านขึ้นรถไฟก็ไม่ใช่ เพราะยังไม่มีรถไฟมา น่าแปลกมากค่ะ” ลูกสาวในอดีตชาติของท่านพระครูเล่าเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับหล่อนเมื่อวันวาน

“แปลกสำหรับคนอย่างเรา ๆ แต่เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับท่าน หลวงพ่อก็เคยเจอแบบนี้บ่อย ๆ ท่านมาเร็วไปเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ” ท่านพระครูบอกคุณสมบัติพิเศษของหลวงพ่อดำที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน

“แล้วหลวงพ่อทำอย่างท่านได้หรือเปล่าครับ” บุรุษผู้อยากได้ ‘เห็นหนอ’ ถาม

“อาตมายังต้องใช้กรรมในโลกมนุษย์อยู่ ใช้หมดเมื่อไรก็จะทำอย่างท่าน” สมภารวัดป่ามะม่วงไม่ตอบตรง ๆ

“นิมนต์หลวงพ่ออยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้พวกเราไปนาน ๆ อย่าเพิ่งทิ้งพวกเราไปเลยนะคะ อย่างน้อยก็ให้หนูได้ ‘เห็นหนอ’ ก่อน” สตรีที่เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้งรีบอาราธนา

“ตกลง อาตมาก็ว่าจะอยู่ไปก่อน คงอีกนานกว่าจะใช้หนี้มนุษย์หมด เอาละ หลวงพ่ออยากรู้เรื่องของหลวงพ่อดำต่อ ไหนหนูลองบอกมาซิว่า ก่อนที่หนูจะเข้าไปกราบหลวงพ่อดำ หนูเห็นท่านนั่งคุยกับคนอื่นอยู่หรือเปล่า” กับ ‘ลูกสาว’ ท่านแทนตัวท่านว่า ‘หลวงพ่อ’

“ไม่เห็นมีใครนี่คะหลวงพ่อ แล้วตอนที่หนูกำลังนั่งคุยกับท่านก็ไม่มีใครเข้ามากราบท่าน มีคนเดินผ่านไปผ่านมา แต่เขาก็ไม่แสดงทีท่าว่าสนใจหรือแม้แต่หันมามอง หนูก็ยังแปลกใจว่า คนสมัยนี้ไม่นับถือพระสงฆ์องค์เจ้ากันแล้วหรืออย่างไร”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกหนู ที่เขาเดินผ่านไปผ่านมาเพราะเขาไม่เห็นท่าน หลวงพ่อดำท่านคงตั้งใจจะให้หนูเห็นคนเดียว ท่านก็เลยทำให้คนอื่นไม่เห็นท่าน ท่านมีอิทธิฤทธิ์ทำอะไรได้สารพัด ปกติคนเขาจะชอบเข้าไปหาพระธุดงค์ เห็นท่านปักกลดอยู่ที่ไหนก็จะพากันไปกราบ แต่ที่เขาไม่เข้าไป เพราะเขาไม่เห็น หนูมีบุญนะที่ได้พบท่าน”

“เป็นเพราะหนูอธิษฐานจิตอยากพบท่านหรือเปล่าคะ ตั้งแต่ฟังหลวงพ่อเล่าเกี่ยวกับท่านให้ฟัง หนูก็สวดมนต์อธิษฐานจิตถึงท่านทุกคืน”

“ก็เป็นไปได้ หรือบางทีก็อาจเป็นเพราะหนูมีความเกี่ยวพันกับท่านมาแต่ครั้งอดีต เช่น เคยเกิดเป็นลูกของลูกศิษย์ท่าน เพราะถ้าไม่เคย

มีความเกี่ยวพันกันมา ท่านก็คงไม่ปรากฏให้เห็น หลวงพ่อเชื่อว่าน่าจะเป็นอย่างนี้”

“เหมือนหนูกับหลวงพ่อใช่ไหมคะ หนูรู้สึกว่าตัวเองคงจะเคยเกิดเป็นญาติกับหลวงพ่อ ถึงได้รู้สึกเคารพนับถือเหมือนกับว่าหลวงพ่อเป็นญาติผู้ใหญ่”

“ก็อาจเป็นได้นะหนูนะ คนเราต้องเวียนตายเวียนเกิดกันเป็นแสน ๆ ชาติ จะต้องเคยเกี่ยวข้องกันมาไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง ดังที่พระพุทธองค์ตรัสว่า ... **ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์ผู้ไม่เคยเป็นมารดา ไม่เคยเป็นบิดา ไม่เคยเป็นพี่น้องชาย ไม่เคยเป็นพี่น้องหญิง ไม่เคยเป็นบุตร ไม่เคยเป็นธิดาของเรา มิใช่หาได้ง่าย ...** ฉะนั้นการที่เรามาพบกันในชาตินี้ก็แสดงว่า ต้องเคยเกี่ยวข้องกันมาแต่ครั้งอดีต”

หน้า ๔๖๓

“หลวงพ่อคะ หนูขออนุญาตไปเข้าที่พักค่ะ” ลูกสาวในอดีตของท่านพระครูกล่าวขออนุญาตหลังจากได้เล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ท่านฟังแล้ว

“จะปฏิบัติกี่วันล่ะ” ท่านถาม

“เจ็ดวันค่ะ **หลวงพ่อดำท่านบอกให้หนูทำกรรมฐานมาก ๆ แล้วชีวิตจะเจริญรุ่งเรือง** หนูจึงขออนุญาตลูกและสามีมาปฏิบัติเจ็ดวันค่ะ”

“ดีแล้ว ไม่มีอะไรดีกว่ากรรมฐาน เชื่อหลวงพ่อเถอะ”

หน้า ๕๕๖ ของธรรมนิยาย**เรื่องวัฏจักรชีวิต** ได้กล่าวถึงหลวงพ่อดำอีกครั้งหนึ่ง มีเนื้อความ ดังนี้

เวลาเที่ยงคืน ท่านพระครูกำลังจะพักผ่อน ก็มีเสียงมากระซิบที่ข้างหูว่า "ก่อนไปอินเดียจะให้พบศิษย์ที่เราให้กรรมฐาน จำได้ไหมเราเคยบอกว่าเราให้กรรมฐานเพียงสามคน รู้หรือยังว่ามีใครบ้าง" เป็นเสียงของหลวงพ่อในป่าที่ท่านคุ้นเคย

"หลวงพ่อเคยบอกว่า คนแรกคือสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี หรือที่คนส่วนใหญ่รู้จักท่านในพระนามพระเจ้าตากสิน คนที่สองคือผม ตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่าคนที่สามคือใคร แต่ตอนนี้ผมรู้แล้ว"

"ใครล่ะ"

"พระบัวเฮียวครับ"

"ถูกแล้ว ตอนนี้พระบัวเฮียวอยู่กับเรา แล้วก็เข้าถึงความเป็นผู้ไม่เกิดอีก แต่ไม่เก่งเท่าเธอตรงที่สอนคนอื่นไม่ได้ เพราะ 'รู้ได้เฉพาะตน' จึงตั้งสำนักอย่างเธอไม่ได้"

"แล้วผมจะได้พบองค์ไหนครับ"

"ทั้งสององค์" แล้วเสียงก็หายไป บรรพชิตวัยห้าสิบเศษ รู้สึกปีตินักที่จะได้พบศิษย์ร่วมอาจารย์

หนังสือ "ความหลงในสงสาร" เริ่มต้นบทแรกด้วยการพบกันของพระครูเจริญกับพระอาคันตุกะ ๓ องค์ คือ หลวงพ่อดำ พระภิกษุพระเจ้าตากสินมหาราช และพระบัวเฮียว ที่ในอุโบสถวัดป่ามะม่วง เนื้อหาส่วนใหญ่จะกล่าวถึงการที่พระครูเจริญสนทนาธรรมและตั้งคำถามเรื่องการกู้ชาติ รวมถึงการสละราชบัลลังก์ของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชว่า แตกต่างจากประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ถูกจารึกไว้หรือไม่ ซึ่งมีความยาวถึง ๘ บท ตลอดระยะเวลาการสนทนานั้นหลวงพ่อดำก็อยู่ด้วย แต่มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อดำอยู่เป็นบางแห่ง ดังนี้

บทที่ ๑ หน้า ๑

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้ว่าพระอรหันต์ทั้งสามองค์จะมาด้วยกายทิพย์ ท่านจำเป็นต้องเสวนากับอาคันตุกะด้วยกายเนื้อ เพราะต้องการจดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อเป็นหลักฐานในการค้นคว้าวิจัยของอนุชนรุ่นหลัง ทุกเรื่อง ทุกเหตุการณ์ที่ท่านประสบ ถูกบันทึกไว้อย่างละเอียดลออ คนที่เจริญกรรมฐานอย่างจริงจังเท่านั้นจึงจะเข้าใจและเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง เพราะเขาสามารถพิสูจน์ได้ด้วยตัวของเขาเอง ส่วนคนที่ไม่เคยเจริญกรรมฐาน ไม่เคยฝึกจิตจะไม่เชื่อเลยว่ามนุษย์สามารถล่วงรู้และรับรู้สิ่งที่อยู่เหนือผัสสะได้

หน้า ๒

สถานที่ที่จะพบกับพระอรหันต์ทั้งสามองค์ ไม่มีที่ใดดีเท่ากับในโบสถ์ ท่านเตรียมสมุดดินสอไว้พร้อม จะกราบทูลถามสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีในหลาย ๆ เรื่อง ที่ท่านอยากถามมานาน แม้ท่านจะเกิดปัญญารอบรู้ในกองการสังขารทั้งหลาย แต่ก็มิได้หมายความว่าท่านสามารถรู้ทุกเรื่องที่อยากรู้ มีแต่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ทุกเรื่องหากทรงประสงค์

หน้า ๓

เวลาสองยามตรง สมภารวัยห้าสิบเศษเดินจากกุฏิไปยังโบสถ์แต่เพียงลำพัง ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องนี้นอกจากพระมหาบุญ กระนั้นท่านก็ไม่อนุญาตให้พระมหาบุญไปด้วย

ภายใต้แสงไฟเรือง ๆ พระมหาบุญเห็นสมภารไปยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูโบสถ์ ประเดี๋ยวหนึ่งก็มีแสงสว่างไสวไปทั่วบริเวณวัด บัดดลนั้น พระภิกษุสามองค์ก็เดินเรียงกันมาที่ประตูโบสถ์ อาการที่เดินผิดแผกไปจากคนธรรมดา คือมีลักษณะเลื่อนไหลไปข้างหน้ามากกว่าก้าวขาเดิน ท่านไม่รู้ว่าพระภิกษุองค์แรกกับองค์กลาง องค์ไหนเป็นหลวงพ่อในป่าและองค์ไหนเป็นสมเด็จพระเจ้าตากสิน ส่วนองค์หลังสุดท่านจำได้แม่นยำว่าคือพระบัวเฮียว ผู้เคยเป็นศิษย์ของท่าน พระบัวเฮียวดูมีสง่าราศีขึ้นกว่าแต่ก่อน และคงจะได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว จึงไปอยู่กับหลวงพ่อในป่าได้

หน้า ๑๐

สมภารวัดป่ามะม่วงเดินตามหลวงพ่อในป่าและสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีเข้าไปในโบสถ์ ส่วนพระบัวเฮียวผู้ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านเดินแบบเลื่อนไหลเข้าไปเป็นลำดับสุดท้าย ท่านจัดการปิดประตูโบสถ์ลงดาลอย่างเรียบร้อย แล้วจึงเข้าไปกราบอาจารย์และสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีโดยกราบอาจารย์ก่อน พระบัวเฮียวกราบท่าน และแล้วการสนทนาปราศรัยก็เริ่มขึ้น

"หลวงพ่อสบายดีหรือครับ" ท่านถามอาจารย์

"ไม่ต้องถามแบบนี้กับเรา เธอก็รู้ไม่ใช่หรือ ผู้ละความหลงในสงสารได้แล้ว สบายหรือไม่สบาย เอาละ อยากจะถามสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีก็ถามท่านได้ ท่านมาให้เธอถามแล้ว" อาจารย์บอกลูกศิษย์

บทที่ ๒ หน้า ๑๒ – ๑๕ เมื่อพระภิกษุพระเจ้าตากสินอนุญาตให้พระครูเจริญพูดแบบธรรมดาโดยไม่ต้องใช้คำราชาศัพท์ ท่านพระครูจึงเริ่มตั้งคำถามที่สงสัย มีเนื้อความ ดังนี้

"ถ้าเช่นนั้นกระผมพูดธรรมดาก็ได้ขอรับ" ท่านพระครูยอมจำนนต่อเหตุผลที่พระเถรเจ้ากล่าวอ้าง

"ดีแล้ว ทีนี้อยากรู้อะไรก็ถามมาได้ เรามีโอกาสดีแล้วที่ได้มาสนทนากันต่อหน้าครูบาอาจารย์ และยังมีพระบัวเฮียวผู้ซึ่งจะเป็นผู้เปิดเผยความจริงนี้ให้ชนรุ่นหลังรู้ เราไม่อยากให้มีการเข้าใจราชวงศ์จักรี

ผิด ๆ ทุกวันนี้มีคนจีนจำนวนมากที่ยังเชื่อว่า เราถูกสำเร็จโทษโดยสหายร่วมสาบานของเราเป็นผู้บงการ”

“แสดงว่าที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า ท่านถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์นั้น ไม่เป็นความจริงใช่ไหมขอรับ” พระเถรเจ้าตอบว่า

“มีการสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์จริง เพียงแต่คนที่ถูกสำเร็จโทษไม่ใช่เรา เป็นสหายอีกคนหนึ่งของเราที่เขามีความจงรักภักดีต่อเราถึงขนาดยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อรักษาชีวิตเราไว้ บังเอิญว่าเขารูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับเรามาก ทั้งที่มิได้เป็นญาติสืบสาโลหิตกัน”

“เหตุใดท่านจึงถูกสำเร็จโทษ ที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าท่านสัญญาวิปลาสก็ต้องไม่จริง เพราะถ้าจริงท่านจะตัดความหลงในสงสารไม่ได้ การปฏิบัติธรรมเพื่อบรรลุจุดหมายสูงสุดจะต้องกระทำอย่างมีสติสัมปชัญญะ ผู้ขาดสติมิอาจบรรลุถึงจุดหมายได้เลย” พระเถระเจ้าอธิบายด้วยเสียงเรียบ ๆ ว่า

“คนที่เคยทำอะไรอย่างหนึ่งเป็นปกติวิสัย แล้วจู่ ๆ ก็เปลี่ยนไปทำในสิ่งที่ตรงข้าม คนเขาก็ต้องคิดว่าคนคนนั้นผิดปกติใช่ไหม เหมือนอย่างเรา เราเคยถือดาบออกรบป้องกันบ้านเมือง กู้อิสรภาพให้กับชาติไทย ใคร ๆ ก็เห็นเราเป็นนักรบผู้เก่งกาจสามารถ เป็นวีรบุรุษ แล้วอยู่ ๆ เราก็วางดาบ ไม่จับดาบอีกเลย เอาแต่เจริญวิปัสสนาถ่ายเดียว คนเขาก็เลยว่าเราบ้า”

“เหตุใดท่านจึงเปลี่ยนไปทำในสิ่งตรงข้ามเล่าขอรับ”

“เพราะอาจารย์ที่เคารพของพวกเราน่ะสิ อาจารย์ที่นั่งอยู่เบื้องหน้าเราทั้งสาม” พระเถรเจ้าประนมมือไหว้หลวงพ่อในป่าแล้วจึงเล่าว่า “วันหนึ่งเราตั้งค่ายอยู่ในป่า ตกดึกมีพระรูปหนึ่งเข้ามาถึงตัวเรา เราก็ถามท่านว่าเข้ามาได้อย่างไร เพราะนั่นย่อมหมายถึงความปลอดภัยของเรา เกิดผู้ที่เข้ามาเป็นข้าศึก เราก็อาจจะถูกฆ่าตาย พระรูปนั้นตอบว่าเดินเข้ามา เราก็ถามอีกว่าทหารยามไม่เห็นท่านหรือ ท่านก็ตอบว่าไม่ทราบ เราก็คิดว่าจะต้องลงโทษทหารผู้ทำหน้าที่เป็นเวรยาม ท่านก็พูดขึ้นมาว่าไม่ต้องคิดแต่จะเพ่งโทษคนอื่น ขอให้สำรวจตัวเอง เพ่งโทษตัวเองดีกว่า เราก็รู้สึกแปลก ๆ ว่าทำไมท่านจึงพูดอย่างนี้ อยากจะโกรธแต่ก็ไม่กล้า แล้วท่านก็พูดให้เราสะเทือนใจว่า ‘มหาบพิตรฆ่าคนมามากมีมือเปื้อนเลือด บาปมาก ตายไปจะต้องตกนรก’ หากเป็นคนธรรมดาพูดเช่นนี้ เราคงสั่งตัดหัวไปแล้ว แต่นี่เป็นพระพูด เราไม่กล้าแม้แต่จะคิด เราก็เรียนท่านว่าเราเป็นกษัตริย์ มีหน้าที่ทำสงครามปกป้องแผ่นดิน ท่านก็พูดว่า ‘บัดนี้มหาบพิตรก็ได้ทำหน้าที่ได้สำเร็จเรียบร้อยแล้ว การกู้ชาติเป็นหน้าที่ของมหาบพิตร แต่การทำสงครามปกป้องประเทศชาติมหาบพิตรควรยกให้ผู้อื่น มีคนที่เขาสามารถทำหน้าที่แทนมหาบพิตรได้จงอย่าจับดาบอีกเลย อาตมาขอบิณฑบาตดาบจากมหาบพิตร’ เราก็ถามท่านว่าเราจะทำอย่างนั้นเพื่ออะไร ท่านก็ตอบว่า ‘เพื่อตัดความหลงในสงสาร หากมหาบพิตรครองราชสมบัติต่อไป ก็จะไม่สามารถตัดความหลงในสงสารได้ **สงสารก็คือวัฏสงสาร** หมายถึงการเวียนว่ายตายเกิด

ด้วยอำนาจกิเลส กรรม และวิบาก หากมหาบพิตรไม่ตัดความหลงในสงสาร ก็จะต้องเวียนว่ายวกวนอยู่อย่างนี้ไม่มีจบสิ้น อาตมารู้ว่ามหาบพิตรสามารถตัดความหลงในสงสารได้ จึงมาหา' ”

“เราได้ให้กรรมฐานแก่พระยาตาก เมื่อรับกรรมฐานจากเราแล้ว เขาก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ไม่ยอมจับดาบอีก ไม่ยอมออกสงคราม เอาแต่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน คนที่ไม่เข้าใจก็เลยพากันคิดว่า เขาบ้า” หลวงพ่อในป่าพูดถึงศิษย์คนแรกที่ท่านให้กรรมฐานพระเถรเจ้าช่วยเสริมว่า

“เมื่อเราเป็นลูกศิษย์ของท่านแล้ว เราก็ขอให้ท่านพูดกับเราแบบอาจารย์กับศิษย์ ไม่ใช่แบบพระมหากษัตริย์กับสามัญชน”

“เพราะอะไรประวัติศาสตร์กรุงธนบุรีจึงถูกบันทึกให้ผิดไปจากความจริงมากอย่างนั้นขอรับ” ท่านพระครูถาม

“เพื่อความอยู่รอดของประเทศชาติน่ะสิ รู้ไหมว่าเราเป็นกษัตริย์ที่อาภัพที่สุดในประวัติศาสตร์ชาติไทย ตอนเราขึ้นครองราชย์เงินในท้องพระคลังไม่มีเลย เราต้องเป็นหนี้ชาวจีนถึงหกหมื่นตำลึง ซึ่งถ้าคิดเป็นเงินสมัยนี้ก็เท่ากับสองแสนสี่หมื่นบาท สมัยก่อนเงินหกหมื่นตำลึงมีค่ามาก ถ้าเขาจะให้เราผ่อนใช้ เราก็พอจะหามาผ่อนได้ แต่นี่เขาคิดจะยึดประเทศเราไปเป็นของเขา เขาจึงเร่งรัดจะเอาเงินจำนวนนี้ให้ได้ เรากับสหายร่วมสาบานก็เลยต้องช่วยกันคิด ว่าจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าอย่างไร แล้วเราก็คิดออกว่า การผลัดแผ่นดินเป็นการล้างหนี้ที่ดีที่สุด ท่านอย่าคิดว่าเราตั้งใจโกงเขานะ เราไม่คิดจะโกง แต่ในเมื่อเขาคิดไม่ดีกับเรา เราจึง

ต้องใช้เล่ห์กลกับเขา อีกประการหนึ่ง ตั้งแต่เรารับกรรมฐานจากหลวงพ่อในป่า เราก็ไม่มีแก่ใจที่จะครองราชย์ต่อไปอีกแล้ว เราอยากตัดความหลงในสงสารให้เด็ดขาด เราสมเพชตัวเองที่เป็นกษัตริย์ยากจนเข็ญใจ เป็นกษัตริย์พระองค์เดียวที่ไม่มีเบญจราชกกุธภัณฑ์”

หน้า ๒๕ – ๒๗ พระครูเจริญได้ถามถึงเหตุการณ์ในช่วงกู้ชาติว่าตรงกับประวัติศาสตร์มากน้อยเพียงใด พระภิกษุพระเจ้าตากสินได้ตอบคำถาม และยังมีคำพูดของหลวงพ่อดำที่ผู้อ่านจะต้องตีความเองว่า **แท้จริงแล้วหลวงพ่อดำยังมีชีวิตอยู่หรือไม่** มีเนื้อความ ดังนี้

“... ประวัติศาสตร์บันทึกเหตุการณ์ตอนเรากู้ชาติตรงกับความเป็นจริง เพียงแต่มีบางเรื่องที่ไม่ได้บันทึกไว้ อย่างเรื่องที่เราตีเมืองจันทบุรี ประวัติศาสตร์บันทึกแต่เพียงว่า เราสั่งให้ทหารทุบหม้อข้าวหม้อแกงทิ้ง ความจริงเราทำมากกว่านั้น คือหลังจากตีเมืองจันทบุรีได้แล้ว เราก็มาพิจารณาว่า สงครามกู้ชาติต่อจากนี้ไปจะต้องหนักหนาสาหัสและยืดยาว จึงให้สร้าง**พระยอดธงแบบศรีอยุธยา**ขึ้น แล้วนิมนต์พระเถระทั้งหลายมาสวดบทพาหุง-มหากาบรรจุไว้ในองค์พระ เราเองก็เจริญรอยตามสมเด็จพระนเรศวรมหาราชด้วยการเจริญพาหุง-มหากา หรือในปัจจุบันเป็นที่รู้จักในนามบทถวายพรพระ พาหุง-มหากามีอานุภาพมากเพราะ ว่าด้วยชัยชนะของพระพุทธองค์ที่ทรงชนะพญาวสวัตตีมาร อาฬวกยักษ์ ช้างนาฬาคิรี องคุลิมาล นางจิญจมาณวิกา สัจจกนิครนถ์

นันโทปนันทนาคราช และท้าวพกาพรหม เพราะอานุภาพแห่งการสวดพาหุง-มหากา สมเด็จพระนเรศวรจึงทรงชนะสงครามทุกครั้ง ไม่เคยแพ้เลย เราเองก็ได้รับอานิสงส์แห่งการสวด คือเรากู้ชาติได้สำเร็จ”

“พาหุง-มหากา แต่งขึ้นในสมัยอยุธยาใช่ไหมขอรับ กระผมอยากทราบว่าท่านผู้ใดเป็นผู้รจนา” หลวงพ่อในป่าพูดขึ้นว่า

“ปี ๒๕๒๙ เธอจะได้พบกับผู้รจนา อดใจรออีกปีเดียว”

“ท่านยังมีชีวิตอยู่หรือครับหลวงพ่อ” ท่านพระครูรู้สึกสงสัย หลวงพ่อในป่าจึงอธิบายว่า

“ถ้าความหมายของ ‘ยังมีชีวิต’ ตามความเข้าใจของปุถุชน เราก็ขอบอกว่า ท่านไม่มีชีวิต คือท่านมิได้มีชีวิตเหมือนเธอหรือเหมือนพระบัวเฮียว **เอาเป็นว่าท่านเหมือนเรา เหมือนพระยาตากที่แม้ไม่มีชีวิตแต่ก็สามารถสื่อสารกับเธอได้** ท่านจะมาพบเธอในฝัน ไม่ได้มาแบบเรากับพระยาตาก หรือแบบสมเด็จพระพุฒาจารย์ เรื่องอย่างนี้เป็นปัจจัตตัง คือรู้ได้เฉพาะตัว คนที่เขารู้ไม่ได้เข้าใจไม่ได้ เพราะขาดทั้งสติและปัญญา ไม่เคยอบรมกาย ไม่ได้อบรมจิต เขาก็จะมองว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ในอนาคตกาลเมื่อโลกเจริญทางวัตถุ ผู้คนก็จะไปยึดถือเส้นลวดเล็ก ๆ บาง ๆ เป็นสรณะแทนพระรัตนตรัย โลกจะถึงยุคที่คฤหัสถ์ศึกษาธรรมะ ส่วนพระไปศึกษาคอมพิวเตอร์ ถ้าใครอยากรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ต้องไปถามพระ อยากรู้ธรรมะให้ถามคฤหัสถ์ เป็นเรื่องน่าเศร้า แล้วก็จะมีนักบวชที่เรียกตัวเองว่าพระ หากความเป็นจริงเป็นได้แค่คนโกนหัวห่ม

ผ้าเหลือง เพราะเขาไม่มีคุณสมบัติของพระแม้แต่ข้อเดียว แต่เขาอหังการ์ถือว่าเป็นผู้เก่งกาจในวิชาการทางโลก แต่ในทางธรรมซึ่งเป็นหน้าที่ที่เขาจะต้องรู้จะต้องศึกษา เขากลับไม่รู้ เพราะไม่มีเวลาจะมานั่งเจริญสติ เอาเวลาไปนั่งเฝ้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วก็สร้างเครือข่าย อวดรู้เที่ยววิจารณ์พระเถระที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เธอเองก็จะถูกวิจารณ์ด้วยเรื่องที่เธอพบกับผู้รจนาพาหุง-มหากา แล้วนำบทสวดไปเผยแผ่ให้ประชาชนสวดเพื่อแก้ปัญหา **เธอจะช่วยประชาชนได้ทั่วโลก** ขณะเดียวกันพวกที่นั่งเฝ้าจอคอมพิวเตอร์ก็จะพยายามหาทางจับผิด พวกเขาไม่รู้หรอกว่า ได้พาตัวเองเข้าสู่อบาย พวกเขาจะบาปหนาเสียยิ่งกว่าพระเทวทัต ที่เรียกว่าบาปหนากว่าเพราะว่าพระเทวทัตท่านยังมีโอกาสได้ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า มีพระนามว่า อัฏฐิสสระ ในคัมภีร์กล่าวไว้ว่า เมื่อพระเทวทัตใช้กรรมในนรกอเวจีเป็นเวลา ๕ กัปแล้ว ท่านก็จะได้ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เราจึงพูดว่าพวกนั่งเฝ้าจอคอมพิวเตอร์แล้วเที่ยวเผยแผ่คำหยาบคาย ว่าร้ายพระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนั้นบาปหนาเสียยิ่งกว่าพระเทวทัต และหมดโอกาสที่จะบรรลุธรรมหากเขาไม่กลับใจเสียใหม่” หลวงพ่อในป่าอธิบายค่อนข้างละเอียด เพราะท่าน ‘เห็น’ ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต

บทที่ ๔ หน้า ๔๐- ๔๑ มีการกล่าวถึงหลวงพ่อดำว่าเป็นผู้ให้กรรมฐานแด่สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช และยังช่วยอธิบายข้ออรรถ

ข้อธรรมจนทำให้สมเด็จพระเจ้าตากสินได้ดวงตาเห็นธรรม จึงมีพระราชประสงค์ที่จะสละราชบัลลังก์เพื่อผนวชในพระบวรพุทธศาสนาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง มีรายละเอียด ดังนี้

"วันหนึ่งเราอยู่ในห้องพระแต่ผู้เดียว ซึ่งเป็นกิจวัตรอันเป็นปกติวิสัยของเรา เราจะนุ่งขาวห่มขาวและเจริญพระกรรมฐานอยู่ในห้องพระหากไม่มีข้อราชการเร่งด่วน ตอนนั้นบ้านเมืองเริ่มสงบลงมากหลังจากที่เราแก้ปัญหาเรื่องปากท้องของราษฎรได้แล้ว"

"ช่วงนั้นท่านรับกรรมฐานจากหลวงพ่อในป่าหรือยังขอรับ" ท่านพระครูถามและพร้อมที่จะจดคำตอบลงในสมุดที่ท่านเตรียมมา แสงสว่างจากเทพทั้งหลายที่รายล้อมอยู่รอบโบสถ์ ทำให้ท่านไม่ต้องการแสงสว่างจากเทียนไขหรือไฟฟ้า

"รับแล้วและถือปฏิบัติทุกวัน หลวงพ่อในป่าท่านเมตตาเรามาก เมื่อเราติดขัดข้ออรรถข้อธรรมใด ท่านก็มาสอนมาอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้ง" พูดพร้อมกับประนมมือไหว้พระอาจารย์

"พระยาตากปฏิบัติกรรมฐานไม่นานก็ได้ดวงตาเห็นธรรม เรารู้ว่าท่านสามารถตัดความหลงในสงสารได้ในชาตินี้ จึงมาสอน" หลวงพ่อในป่าช่วยขยายความ พระเถรเจ้าช่วยเสริมว่า

"เพราะความเมตตาของหลวงพ่อ เราจึงคิดที่จะตัดขาดจากฆราวาสวิสัย และตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินับตั้งแต่รับกรรมฐานแล้ว เพราะสงครามกู้ชาติทำให้เราต้องทำลายชีวิตมนุษย์ไปเป็นจำนวนมาก

เราอยากล้างบาปที่ทำกรรมที่ก่อ จึงคิดว่าการบวชจะทำให้เราได้ใช้หนี้กรรมได้มากกว่าการเป็นคฤหัสถ์ เราเคยอ่านเรื่องของสันตติอำมาตย์ที่เคยฆ่าคนมานับพัน แต่ก็สามารถบรรลุอรหัตตผลเป็นพระอรหันต์ได้เพราะมีกัลยาณมิตรคือพระพุทธเจ้า เราก็มีหลวงพ่อในป่าเป็นกัลยาณมิตร น่าจะตัดบาปกรรมลงได้บ้าง หรือหากสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็จะตัดบาปกรรมได้โดยสิ้นเชิง เมื่อพิจารณาอย่างนี้แล้ว จึงให้ทหารไปเชิญสหายของเรามาพบ”

(สหายของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช คือ สมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก ซึ่งได้รับสนองพระราชบัญชา และกระทำตามแผนการสละราชบัลลังก์ของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทุกประการ จนในที่สุดได้ปราบดาภิเษกขึ้นเป็นสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ ๑ แห่งราชวงศ์จักรี – ผู้เรียบเรียง)

บทที่ ๔ – ๘ เป็นการซักถามเรื่องประวัติศาสตร์สมัยกรุงธนบุรี จนกระทั่งใกล้เวลา ๔ นาฬิกาของวันใหม่ซึ่งพระภิกษุสงฆ์วัดป่ามะม่วงจะต้องลงมาทำวัตรเช้าที่อุโบสถ พระครูเจริญกราบเรียนว่า ท่านจะเดินทางไปอินเดียในเร็ววันนี้ หลวงพ่อดำจึงได้บอกเหตุการณ์ในอนาคตของพระพุทธศาสนาในประเทศไทยให้ศิษย์ได้ทราบ มีเนื้อหาใน**หน้า ๗๙ – ๘๐** ดังนี้

"การไปอินเดียครั้งนี้จะมีประโยชน์มหาศาลสำหรับเธอ เพราะพระพุทธเจ้ามีจริง และการสอนเรื่องตถาคตโพธิสัทธาจะแจ่มแจ้งชัดเจนขึ้น ในอนาคตเมื่อคนพากันหลงใหลในวัตถุ คนบาปก็จะพยายามแต่งพุทธประวัติและพุทธธรรมให้ผิดแผกแตกต่างไปจากความจริง โดยมุ่งประโยชน์ด้านวัตถุเป็นสำคัญ ไม่คำนึงถึงด้านจิตใจ เพราะไม่เคยปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานอย่างที่พวกเธอทำ เมื่อเขาเข้าไม่ถึงธรรม เขาก็จะทำธรรมนั้นให้เป็นวัตถุที่จับต้องได้ จะมีการแต่งพุทธประวัติขึ้นใหม่ พระไตรปิฎกก็จะถูกดัดแปลงจนแทบไม่เหลือเค้าของเดิม เขาจะจ้างนักวิชาการที่จบดอกเตอร์มาจากประเทศตะวันตก ให้แต่งพระไตรปิฎกขึ้นใหม่ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในดินแดนชมพูทวีปก็จะถูกดัดแปลงให้มาเกิดขึ้นในประเทศไทย เท่ากับจะทำให้พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นในประเทศไทย ไม่ใช่ในชมพูทวีป แล้วก็จะสรุปว่า พระพุทธเจ้าก็คือตัวเขาไม่ใช่พระสมณโคดมที่เราเคยเรียนกันมา พูดให้เข้าใจง่ายคือ เขาจะตั้งตนเป็นศาสดา ซึ่งเป็นเรื่องเสียหายมาก พระธรรมและพระวินัยจะถูกทำให้วิปลาสคลาดเคลื่อน แต่ข้อนั้นเธอไม่ต้องห่วง เพราะพระไตรปิฎกฉบับที่ถูกต้องตรงตามคำทรงสอนของพระพุทธองค์ยังคงมีอยู่ในประเทศอื่น เช่น ประเทศพม่า ศรีลังกา และประเทศตะวันตก ในที่สุดพระพุทธศาสนาที่แท้จะหมดไปจากเมืองไทย แต่จะไปเจริญงอกงามในต่างประเทศ ถึงเวลานั้นเธอก็ละสังขารไปแล้ว แต่ไม่เป็นไร ขอให้สบายใจได้ว่า ถึงอย่างไรพระพุทธศาสนาที่แท้ก็ยังมีอยู่ในโลก คนมีบุญวาสนา

จะรู้จักของแท้ ส่วนคนไร้บุญวาสนาก็จะอยู่กับของเทียมต่อไป” หลวงพ่อในป่าสอนศิษย์ให้ปล่อยวางทั้งที่ศิษย์ของท่านปล่อยวางได้แล้ว แต่ที่ต้องสอนก็เพื่อจะให้ศิษย์ไปสอนศิษย์รุ่นหลัง ๆ ซึ่งคงจะมีไม่มากนัก เพราะในอนาคตคนจะไม่ละอายความชั่วไม่กลัวบาปกรรม จึงทำชั่วทุกรูปแบบ คนมีปัญญาจะเหลือน้อย คนเขลาจะเพิ่มมากขึ้น

“พูดถึงประเทศพม่า ผมขอถือโอกาสกราบเรียนหลวงพ่อว่า พระพุทธรูปโบราณที่พระพม่าชื่อครูบาวังได้มอบให้กับผมสมัยที่ธุดงค์ไปพม่ากับหลวงพ่อคราวนั้น บัดนี้ไม่อยู่ที่ผมแล้ว ผมได้คืนให้เจ้าของเขาไปแล้วครับ” ท่านหมายถึงนางสาวต้นหลิว

“ของของเขาก็ต้องคืนเจ้าของเขาไป แต่คนที่เธอให้นั้นเขาไม่มีบุญวาสนาที่จะรักษาไว้ได้ เธอต้องทำใจเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น” หลวงพ่อในป่าพูดเพราะ “รู้” ว่านางสาวต้นหลิวจะทำอย่างไรกับพระพุทธรูปโบราณองค์ดังกล่าว “เราเองก็ได้มอบไม้เท้าให้ศิษย์ชาวพม่าที่เป็นเจ้าอาวาสวัดหนองคำ อำเภอภายาก จังหวัดเชียงตุง วันหนึ่งศิษย์ของเธอจะไปวัดนี้”

“ศิษย์คนไหนครับ” ท่านคิดว่าคงจะเป็นพระบัวเฮียว หลวงพ่อในป่ารู้ความคิดของศิษย์จึงพูดว่า

“ไม่ใช่พระบัวเฮียว ศิษย์ของเธอคนนี้เขาจะมาช่วยเธอสอนกรรมฐานแทนพระบัวเฮียว ขณะนี้เขาอายุ ๑๐ ขวบ ยังไม่รู้จักเธอและเธอยังไม่รู้จักเขา อีก ๕ ปี เขาจะมาบวชเณรที่วัดป่ามะม่วง สามเณรรูปนี้

จะช่วยเธอได้มาก ปี ๒๕๓๗ เขาจะธุดงค์ไปพม่าและจะได้เห็นไม้เท้าของเรา” หลวงพ่อในป่าพูดถึง “ศิษย์ในอนาคต” ของท่านพระครู

ประวัติการสร้าง
พระพุทธแก้วสารพัดนึก
(พระพุทธรูปแทนองค์หลวงพ่อดำ)

ประวัติการสร้างพระพุทธแก้วสารพัดนึก
(หลวงพ่อดำ)

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๓ หน้า ๑ – ๓

ในหอประชุม ภาวนา-กรศรีทิพา มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง เป็นพระพุทธรูปเชียงแสน ทรงเครื่องสิงห์สาม ประยุกต์ทวาราวดีกับลพบุรี

ประวัติหลวงพ่อดำ รัศมีหรือพระเกศเป็นของเก่า ส่วนองค์ของท่านไปอยู่พม่า ในสมัยที่พม่ายกทัพเข้ามาตีไทย พระเกศได้หลุดอยู่บริเวณถ้ำ แถวอำเภอฝาง **ท่านผู้ช่วยศึกษาธิการ** อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ได้มอบให้ **ดร. กิ่งแก้ว อัตถากร** เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๔ คราวไปออกค่ายอาสาพัฒนาของวิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนครเพื่อสร้างโรงเรียน บ้านสันป่าข่า กิ่งอำเภอแม่อาย จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อ ดร.กิ่งแก้ว ได้รับพระเกศมาแล้ว ได้เกิดความคิดขึ้นว่าจะสร้างพระถวาย จนเวลาได้ล่วงเลยมาได้ ๑๐ ปี ดร.กิ่งแก้ว เห็นว่าเป็นกาลเวลาอันควรแล้ว จึงได้นำมาถวายไว้กับหลวงพ่อจรัญ

ต่อมาเมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๒๖ **นายบุญถิ่น อัตถากร** บิดาของ ดร.กิ่งแก้ว ดำริที่จะสร้างองค์พระถวาย จึงได้ขอให้หลวงพ่อเป็นผู้หาแบบสร้างองค์พระเพื่อสวมพระเกศ

หลวงพ่อได้นำพระเกศไปปรึกษากับช่างหล่อหลายราย บรรดาช่างก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่าเป็นพระเกศพระอะไร หลวงพ่อจึงได้ถามในกรรมฐาน จึงมีเสียงบอกมาว่า ***อีกสามวันจะมีคนมาหา คนแรกก็ให้ไป***

เมื่อครบสามวันแล้ว ปรากฏว่า **คุณเทียนชัย ภู่พิพัฒน์** ได้มาหาหลวงพ่อที่วัดอัมพวันเป็นคนแรก หลวงพ่อก็แปลกใจว่า คุณเทียนชัย มีอาชีพทางทำแร่ จะมีความรู้ทางหล่อพระได้อย่างไร แม้กระทั่งช่างหล่อที่มีอาชีพทางด้านนี้ก็ไม่สามารถจะรู้ได้ จึงลองปฏิบัติตามเสียงในกรรมฐานที่บอกไว้โดยหลวงพ่อได้นำพระเกศให้คุณเทียนชัยดู คุณเทียนชัยก็รับกับหลวงพ่อว่าจะนำไปปรึกษากับพรรคพวกดู

ต่อมาประมาณหนึ่งอาทิตย์ คุณเทียนชัยได้กลับไปหาหลวงพ่อที่วัด พร้อมกับรูปสเกตซ์พระพุทธรูปเชียงแสนทรงเครื่อง หน้าตักกว้าง ๓๐ นิ้ว ไปให้หลวงพ่อดูพร้อมกับเล่ารายละเอียดให้ฟังว่า ตนได้นำพระเกศนี้ไปให้ **จ่าเอก อำนวย แสงวิรุฬ** ทหารเรือนอกราชการช่างหล่อพระแถวบ้านช่างหล่อดู จ่าอำนวย ก็ไม่ทราบว่าเป็นพระเกศพระอะไร จึงได้นำไปปรึกษา **นายจำรัส จันทร์รัตนแสงสี** ช่างปั้นพระซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ามือชั้นอาจารย์ อาจารย์จำรัสได้นำไปเทียบกับหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่ง ได้รู้ว่าพระเกศนี้ เป็นพระเกศขององค์พระเชียงแสนทรงเครื่อง จึงได้วาดภาพเหมือนออกมาและบอกว่าพระรุ่นนี้เป็นพระที่กษัตริย์สร้าง ประชาชนไม่กล้าแตะต้องสิ่งของที่กษัตริย์สร้างจึงไม่นิยมหรือกล้าสร้างกันในสมัยนั้น จึงพบน้อยมาก

หลวงพ่อเห็นภาพสเกตซ์แล้ว จึงได้ปรึกษากันสร้างโดยคุณเทียนชัยได้เสนอว่าจะทำการเททองหล่อกันที่วัด หลวงพ่อท่านเกรงว่าจะเป็นที่ครหาว่าวัดจัดพิธีหล่อพระหาเงิน คุณเทียนชัยได้เสนอไป**หล่อที่บ้านนายเกษม นางฮงไล้ ภู่พิพัฒน์** ที่บ้านตลาดท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรี อันเป็นบ้านบิดาของคุณเทียนชัยเอง หลวงพ่อได้ตกลงตามที่คุณเทียนชัยเสนอ โดยได้กำหนดเททองในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

ในวันเททองเป็นวันที่มีพายุดีเปรสชั่นเข้าภาคกลางฝนยังตกหนัก แต่บริเวณพิธีหล่อกลับไม่มีฝนตกมีแต่ท้องฟ้ามืดครึ้ม เมื่อเททองหล่อเสร็จฝนจึงได้ตกลงมาเทใหญ่ แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการหล่อ บรรดาผู้มีจิตศรัทธาทั้งจากลูกศิษย์หลวงพ่อและมิใช่ ได้ร่วมใจสละทั้งเงิน ทองคำนาก ทองแดง ทองเหลือง และเวลาอย่างเต็มใจ โดยเฉพาะโกศอดีตเจ้าเมืองลพบุรี ต้นสกุล **"สุจริตจันทร์" มีทองคำพระราชทานผสมอยู่ในโกศหนักแปดบาท ลูกหลานได้สละมาลงเบ้าหลอมเป็นองค์พระแก้วสารพัดนึกหรือหลวงพ่อดำ**

ส่วน**อภินิหารที่เกิดขึ้น**กับคุณเทียนชัยเองก็ดี กับผู้มาปฏิบัติธรรมหรือ บุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน รวมทั้งจ่าอำนวยช่างหล่อพระองค์นี้ จะขอให้คุณเทียนชัยเป็นผู้เล่า แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การหล่อพระพุทธรูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น จะเกิดความศักดิ์สิทธิ์ได้ เจ้าภาพในการหล่อ ผู้ร่วมหล่อก็ดีต้องทำใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เสียสละ

ปฏิบัติตามรอยพระพุทธองค์ต้องไม่มีกิเลสใด ๆ เข้ามาแฝงไว้นั้นแหละ พระพุทธองค์จะประสาทความศักดิ์สิทธิ์ให้เหมือนหลวงพ่อดำองค์นี้

ประสบการณ์
ในการหล่อพระพุทธแก้วสารพัดนึก

โดย คุณเทียนชัย ภู่พิพัฒน์

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๓๒

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๓ หน้า ๔ - ๑๑

ผู้เขียนได้รับการติดต่อจากอาจารย์วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ศิษย์ของท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ หรือหลวงพ่อจรัญ ให้ช่วยเขียนประสบการณ์ของการหล่อพระประธานที่เคยประสบมา

การเขียนสิ่งที่เร้นลับนี้บางครั้งอาจจะถูกครหาจากบุคคลที่ไม่เชื่อถือในเรื่องนี้ได้ อาจจะถูกข้อหาว่างมงายหรืออื่น ๆ อีกหลายถ้อยคำสุดแต่ท่านเหล่านั้นจะมองไป เมื่อตัดสินใจเขียนแล้วก็พร้อมที่จะน้อมรับคำครหาเหล่านั้นและไม่ต้องการที่จะให้ผู้อ่านต้องเชื่อ เรื่องนี้ควรจะพิจารณาและพิสูจน์ ตามหลักของพระพุทธเจ้าของเราก่อน แต่ขอยืนยันว่า เรื่องที่จะเขียนต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเอง

เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ผู้เขียนได้แวะเข้าไปนมัสการหลวงพ่อจรัญ ที่วัดอัมพวัน ซึ่งอยู่ในระหว่างเส้นทางกรุงเทพฯ-อุทัยธานี ที่ผู้เขียนต้องเดินทางเข้าไปทำเหมืองแร่ดีบุกที่อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีเส้นทางอำเภอด่านช้าง-

บ้านไร่ ได้นั่งรอหลวงพ่ออยู่ชั้นล่างของกุฏิเจ้าอาวาสซึ่งหลวงพ่อใช้เป็นที่รับแขก และชั้นบนใช้เป็นที่จำวัดของท่าน

สักครู่หนึ่งหลวงพ่อก็เปิดประตูก้าวออกมาและหยุดอยู่หน้าประตู พร้อมกับเอ่ยขานนามผู้เขียนว่า ***"คุณเทียนชัย ขึ้นมาข้างบนหน่อย"*** ผู้เขียนจึงได้เดินตามท่านขึ้นไปชั้นบนของกุฏิซึ่งเป็นที่โล่งทั้งชั้น มีหนังสือข้าวของเอกสารวางอยู่ทั่วไป มีที่ว่างอยู่หน้าบันไดทางขึ้นเท่านั้นกะประมาณ ๗-๘ ตารางเมตรเท่านั้น เป็นสถานที่หลวงพ่อใช้จำวัดและเขียนหนังสือ จึงใช้สถานที่นั้นเป็นที่สนทนากัน

หลวงพ่อได้หยิบเกศของพระหรือรัศมีมายื่นให้ผู้เขียนดูพร้อมกับบอกว่า ท่านได้รับมาจากอาจารย์ **ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร** โดยผู้มอบมีวัตถุประสงค์จะหาองค์พระหล่อสวมเข้ากับรัศมีนี้ พร้อมกับเล่าที่มาว่าอาจารย์ดร. กิ่งแก้ว ได้รับมอบมาจาก**เจ้าหน้าที่ศึกษาธิการผู้หนึ่ง**ในเขตตอนเหนือสุดของจังหวัดเชียงใหม่ โดยได้มาจากในถ้ำ เข้าใจว่าองค์พระจะถูกพม่านำไปในยุคสงคราม รัศมีชิ้นนี้จะตกหล่นอยู่ หลวงพ่อได้กล่าวต่อไปอีกว่า ท่านได้นำไปให้ช่างปั้นพระดูแล้วก็ไม่ทราบว่าเป็นพระรุ่นใด หรืออาจจะเป็นของฤษีก็ไม่มีผู้ใดทราบได้ ผู้เขียนรู้จักช่างหล่อพระที่บ้านช่างหล่อผู้หนึ่งเป็นอดีตทหารเรือชื่อ **จ.อ.อำนวย แสงวิรุฬ** จึงรับอาสาขอนำไปปรึกษากับจ่าอำนวยผู้นี้ ในตอนท้ายหลวงพ่อได้บอกอีกว่า อาจารย์ดร.กิ่งแก้ว มีความตั้งใจจะหล่อพระองค์นี้ให้ได้โดยตั้งงบหล่อให้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นบาทถ้วน)

เมื่อผู้เขียนลาหลวงพ่อกลับไปแล้วจึงได้นำพระรัศมีไปปรึกษากับจ่าอำนวยที่บ้านช่างหล่อ จ่าอำนวยบอกว่าไม่เคยเห็นเช่นกัน แต่ก็รับจะนำไปปรึกษากับพรรคพวกช่างปั้นบริเวณบ้านช่างหล่อให้ ต่อมาอีก ๒-๓ วัน จ่าอำนวยได้พบผู้เขียนที่บ้าน ส่งข่าวว่าตนได้ไปปรึกษากับช่างปั้นพระเลียนแบบของเก่าชื่อ **อาจารย์จำรัส จันทร์รัตนแสงสี** ช่างปั้นพระชื่อดังผู้หนึ่งในวงการบ้านช่างหล่อ อาจารย์จำรัสได้นำรัศมีหรือพระเกศนี้ไปเทียบกับตำราพระเก่า จึงได้ไปพบในหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งตรงกันเข้า

เป็นพระเชียงแสนทรงเครื่องสิงห์สามประยุกต์ทวาราวดีเป็นพระที่พระมหากษัตริย์สร้างไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องถือเป็นของสูง จึงไม่แพร่หลายหน้าตักกว้างประมาณ ๓๐ นิ้ว พร้อมกับสเกตซ์ภาพมาให้ดู

หลังจากที่ได้รับรู้เรื่องราวตลอดแล้ว ผู้เขียนก็ต้องเดินทางเข้าไปเหมืองเป็นปกติเฉลี่ยอาทิตย์ละครั้ง จึงได้นำเรื่องราวต่าง ๆ ไปปรึกษากับหลวงพ่อ หลวงพ่อเห็นภาพสเกตซ์แล้วได้ตัดสินใจตามของอาจารย์จำรัสทันที ส่วนผู้เขียนเองในชีวิตไม่เคยมีประสบการณ์ผ่านการหล่อพระไม่ทราบมีอะไรดลใจในขณะนั้นได้ตัดสินใจรับกับหลวงพ่อว่า จะเป็นเจ้าภาพหล่อให้พร้อมกันนั้นผู้เขียนได้เสนอให้เททองหล่อที่วัดอัมพวันแต่หลวงพ่อคงจะคิดว่า การทำพิธีหล่อพระในวัด จะเป็นการถูกครหาหรือไม่ ก็ไม่ทราบเจตนาของท่าน ท่านบอกให้เททองที่บ้านช่างหล่อแล้วท่านจะไปทำพิธีเอง

ผู้เขียนเห็นว่าบ้านช่างหล่อนั้นคับแคบที่จะทำพิธี จึงได้เสนอให้ทำพิธีเททองที่บ้านบิดามารดาของผู้เขียนที่บ้านหน้าที่ว่าการอำเภอท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรี โดยเห็นว่ามีสถานที่กว้างพอที่จะทำพิธีได้ หลวงพ่อจึงได้ตกลงตามที่ผู้เขียนเสนอ โดยกำหนดวันเททองกันในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

มีเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เรื่องหนึ่ง มีญาติผู้หนึ่ง ภรรยาพลตรีสวัสดิ์ เผ่าบุญเสริม อดีตผู้บัญชาการศูนย์การทหารราบชื่อนางอำไพ เผ่าบุญเสริม นามสกุลเก่า **"สุจริตจันทร์"** ได้นำโกศเก่าของปู่อดีตเจ้าเมืองคนแรกของลพบุรี ต้นสกุล "สุจริตจันทร์" มีทองคำพระราชทานปิดหน้าศพหนักแปดบาทผสมอยู่ นำมาฝากไว้เพื่อจะให้หล่อด้วย ครั้นรู้ไปถึงบรรดาลูกหลานบางคนเข้า ก็ไม่พอใจคัดค้าน นางอำไพจึงล้มความตั้งใจนำโกศใบนี้ไปคืนให้แก่พี่สาวคือนางฉลอง สุจริตจันทร์ บ้านอยู่ที่ตัวจังหวัดลพบุรีพร้อมกับนึกเสียใจในความไม่สมหวัง ครั้นพอใกล้จะถึงวันงานหล่อคุณป้าฉลอง สุจริตจันทร์ อายุ ๘๐ ปีเศษ ได้ขึ้นรถเมล์จากลพบุรีไปพบกับคุณแม่ของผู้เขียนที่อำเภอท่าวุ้ง คุณแม่ก็ตกใจเมื่อเห็นคุณป้าฉลองขึ้นรถเมล์มาหาคนเดียว อายุก็ปูนนี้แล้วและไม่มีผู้ใดติดตามด้วย คุณป้าฉลองบอกว่าถ้าไม่มาบอกจิตใจไม่สบายนอนไม่หลับเกี่ยวกับเรื่องโกศของท่านเจ้าเมืองลพบุรีใบนี้ จึงต้องรีบมาบอกว่า ตนได้ตัดสินใจแล้วว่าให้นำโกศใบนี้หล่อพระองค์นี้ให้ได้ โดยมีข้อแม้ว่าจะขอบริจาคให้อีก ๕,๐๐๐ บาท แต่ขอพระหน้าตัก

๙ นิ้ว ๒ องค์ สลักชื่อเจ้าของโกศองค์หนึ่งถวายที่วัดอัมพวัน อีกองค์หนึ่งขอนำไปถวายวัดแห่งหนึ่งแถวท่าวุ้ง (จำชื่อไม่ได้) ซึ่งผู้เขียนก็ตกลงให้ตามเงื่อนไขไป

ในวันพิธีเททอง เป็นวันที่ดีเพรสชั่นเข้าภาคกลางพอดี เมฆดำหนาบนท้องฟ้า ฝนเทลงมาไฟฟ้าก็ดับ จ่าอำนวยช่างหล่อต้องไปวิ่งขอยืมเครื่องทำไฟฟ้าปั่นพัดลมเผาแบบให้สุกแต่ก็แปลกในบริเวณพิธีกลับไม่มีฝนคงมีแต่ท้องฟ้ามืดมิดเท่านั้น ผู้ที่ไปในงานเททองหล่อคงจะจำกันได้ดีจนกระทั่งเททองเสร็จพิธีแล้วฝนจึงได้เทลงมาใหญ่ ซึ่งก็สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้ไปร่วมพิธีเป็นอันมาก โดยเฉพาะจ่าอำนวยหัวหน้าช่างหล่ออยู่ไม่เป็นสุขเพราะเกรงว่า จะเทพระไม่ติดแบบ เสียหายต้องเทกันใหม่ พอฝนหยุดจ่าอำนวยคว้าค้อนเดินไปกะเทาะแบบส่วนที่เป็นพระพักตร์ดูก่อนพร้อมกับถอนใจว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แบบที่เผามาตลอดคืนก็ไม่ค่อยจะสุก แต่ก็ประหลาดที่ส่วนนี้ไม่เสีย

หลังจากนั้น ๒-๓ วัน จ่าอำนวยได้ส่งลูกชายอาจารย์จำรัสช่างปั้นพระองค์นี้ไปทำการขัดแต่ง จะเร่งให้เสร็จในวันที่ ๓๐ เดือนเดียวกัน ช่างขัดได้ลงมือขัด แล้วก็ทิ้งงานหายไป จ่าอำนวยได้บอกกับผู้เขียนว่า ***มีใครไม่ทราบ ผูกผ้าใต้ตาได้กลิ่นเหมือนน้ำมันใส่ผมผู้ชายไปเปิดมุ้งภรรยาแล้วพูดว่า "พระที่ขัดจะเอาอย่างไร"*** จ่าอำนวยจึงเดินทางไปดูจึงรู้ว่าไม่มีผู้ใดขัดพระ จึงได้รีบไปหาช่างและจ่าอำนวยเองไปช่วยกันขัดจนเสร็จทันกำหนด

ในส่วนของผู้เขียนเองก่อนที่จะถึงวันเททอง ๒ วัน ผู้เขียนได้ถูกโจรกรรมรถยนต์ปิคอัพโตโยต้าพร้อมแร่ดีบุกบรรทุกอยู่ในรถราคาสองแสนบาทเศษ ซึ่งจอดอยู่ในบ้านเลขที่ ๔๙๑ หมู่บ้านเฉลิมสุขนิเวศน์ ๔ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ยามประจำหมู่บ้านเห็นและปลุกผู้เขียนเท่าไรก็ไม่ตื่น ปกติผู้เขียนมีความรู้สึกตัวไว แต่ในคืนนั้นไม่ทราบเป็นเพราะอะไรจึงไม่ได้ยินเสียงยามปลุก ยามจึงไปตามเพื่อนบ้านคุณมลฑล เกตุไทย ผู้พิพากษาศาลอาญา คุณมลฑลจึงได้โทรศัพท์ไปปลุกผู้เขียนเอง ครั้งแรกยังนึกว่าเพื่อนบ้านโทรศัพท์ไปแหย่เล่น เพราะรถคันนี้จอดอยู่ในบ้านแถมมีระบบกันขโมยอีกชั้นหนึ่ง แต่เมื่อได้รับการยืนยันจึงลุกขึ้นมาดูและไปแจ้งความ ผู้เขียนนึกอะไรไม่ออก จึง**ตัดสินใจไปจุดธูปบอกพระรัศมีที่จะนำไปหล่อ**อีก ๒ วันข้างหน้าว่า **หากท่านศักดิ์สิทธิ์จริงก็ขอให้ได้รถและแร่คืน**

หลวงพ่อเผยเหตุการณ์

ในวันรุ่งขึ้นผู้เขียนได้เดินทางไปพบหลวงพ่อ ได้เล่าให้ท่านฟังถึงเหตุการณ์รถพร้อมแร่ถูกขโมย ท่านนั่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงได้เปิดเผยออกมาว่า ***วันหนึ่งในขณะที่ท่านนั่งกรรมฐานอยู่ได้เห็นผู้เขียนเดินไปหาท่านสภาพคอขาด แต่ตรงท้องพูดได้ ยมทูตก็บอกถึงเวลาแล้ว ท่านจึงนึกว่าอย่างไรเสียผู้เขียนก็ต้องหมดวาระจากโลกมนุษย์ไปแน่ แต่ครั้นผู้เขียนรับว่าจะเป็นเจ้าภาพในการหล่อพระท่านจึงโล่งใจว่าอย่างไรก็***

ได้ต่ออายุไปได้ควรจะหมดกันแล้ว ไม่ควรจะต้องมาพบกับเหตุการณ์นี้ ท่านจึงได้ให้คำแนะนำให้ผู้เขียนทำใจให้ดี ๆ ไว้ เมื่อหล่อพระเสร็จก็จะได้รถคืน แล้วถวายพระแล้วก็จะได้แร่คืน

ตรงกับเหตุการณ์ทำนาย

เมื่อพิธีหล่อพระผ่านไป ประมาณหนึ่งสัปดาห์ในขณะนั้นน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร ผู้เขียนได้รับโทรศัพท์จากตำรวจนครบาลว่า ***มีรถทะเบียนตรงกันกับที่ผู้เขียนได้แจ้งความไว้ จอดอยู่ในซอยจอมพลลาดพร้าว ผู้เขียนจึงรีบไปดูก็ใช่คันดังกล่าว*** จึงได้สอบถามเจ้าของร้านค้าในบริเวณนั้นดู ก็รู้ว่านำมาจอดไว้ตั้งแต่ในคืนวันที่โจรกรรมไป **เมื่อสำรวจทรัพย์สินดูทุกอย่างในรถอยู่ครบ** เว้นแต่แร่ดีบุกราคาสองแสนเศษที่หายไปเท่านั้น

ก่อนถวายพระ ได้มีผู้หญิงโทรศัพท์มาตามคนขับรถเก่าผู้หนึ่งที่บ้าน ผู้เขียนก็บอกไปว่าไม่อยู่ขอเบอร์โทรศัพท์ไว้ จะแจ้งให้คนขับรถผู้นั้นโทรกลับ เมื่อผู้เขียนได้เบอร์โทรศัพท์จากผู้หญิงผู้นั้นแล้ว จึงได้ตรวจสอบเลขที่บ้านและตามไปพบ แกล้งถามไปว่าคนขับรถผู้นั้น นำของมาฝากไว้ยังอยู่หรือเปล่า เจ้าของบ้านเป็นหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันกับคนขับรถ ได้ยอมรับว่า นายต๊อก อดีตคนขับรถได้นำแร่ดีบุกมาฝากไว้เพียงวันเดียวและได้มีชายจีนบอกลักษณะรูปร่างให้โดยละเอียดได้ฟัง ผู้เขียนก็นึกว่าในวงการแร่มีใครบ้าง เชื่อว่าจะต้องเป็นบุคคลผู้นี้แน่ ๆ

เมื่อได้ถามรายละเอียดพอสมควรแล้ว จึงได้ถามเจ้าของบ้านไปว่า ทำไมจึงต้องโทรศัพท์ไปหานายต็อกผู้นี้ เจ้าของบ้านได้เล่าว่า นายต็อกนี้เป็นเพื่อนเรียนหนังสือร่วมชั้นโรงเรียนเดียวกันมาในสมัยชั้นมัธยม ที่อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ได้นำของมาฝากไว้บอกว่าโกดังเก็บของน้ำท่วม ขอฝากของไว้ชั่วคราว พอวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณสามทุ่มได้ย้อนกลับมาขนของไปพร้อมกับชายจีน ๒ คน ด้วยรถปิคอัพ หมายเลขทะเบียนเธอจดไว้เรียบร้อย เธอสงสัยว่าตอนมาขนนั้นได้มีการต่อรองราคากัน จึงเป็นที่สงสัยประกอบกับนายต็อกได้บอกกับเธอว่าจะมาพบเธออีกในวันสองวันนี้ เธอตั้งใจจะต่อว่า ว่านายต็อกนำของอะไรมาฝากกันแน่ เพราะบ้านหลังนี้บิดาได้ซื้อไว้สำหรับให้เธอและน้อง ๆ อยู่เรียนหนังสือกลัวจะรู้ไปถึงบิดา ก็รอมานานพอสมควรจึงไปค้นสมุดพบเบอร์โทรศัพท์ของนายต็อกเข้า จึงได้โทรไปตามพร้อมกับเสริมอีกว่าหากไม่โทรไปจิตใจกระวนกระวายอย่างไรพิกล เมื่อผู้เขียนได้ตรวจสอบเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ผู้ซื้อแร่คือใครจึงได้รอให้งานถวายพระผ่านไปก่อน จึงได้ไปพบนายตำรวจที่ได้แจ้งความไว้ และพา**ไปบ้านเถ้าแก่ที่รับซื้อแร่ไป** ขณะที่**ผู้เขียนได้นำตำรวจไปนั้น** ตัวเถ้าแก่ไม่อยู่ร้าน คงอยู่แต่ภรรยาจึงได้**ทำการค้นบ้าน พบแร่ดีบุกอยู่** ภรรยาเถ้าแก่จึงได้ขอร้องอย่าได้เอาเรื่องกับสามีตน **โดยยินยอมชดใช้ค่าเสียหายตามราคาของให้ทั้งหมด**

จากนั้นผู้เขียนได้ขออนุญาตจากหลวงพ่อ**หล่อองค์เหมือนท่านหน้าตัก ๙ นิ้ว จำนวนหนึ่งร้อยองค์เศษ** **เพื่อไว้แจกแก่ผู้ที่บริจาค**

ทรัพย์สมทบทุนมูลนิธิของหลวงพ่อ ทราบว่าได้เงินเข้ามูลนิธิจำนวน**ล้านบาทเศษ** และยังได้ทราบข่าวว่า **พระพุทธแก้วสารพัดนึก (หลวงพ่อดำ) พระเชียงแสนทรงเครื่ององค์นี้ได้แสดงอภินิหารให้แก่ผู้ที่ได้บูชาต่าง ๆ นานา** และต่อมานางสมจิต ทองใบ ร้านขายยาสุขเกษมโอสถ ตลาดชันสูตร อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี พี่สาวของผู้เขียนได้มีจิตศรัทธาสร้างพระรูปเหมือนหน้าตัก ๕ นิ้ว ถวายให้กับหลวงพ่ออีกจำนวนหนึ่ง

ผู้หล่อเสียสัจจะ

ต่อมาผู้เขียนได้ทราบว่า **จ่าอำนวย หัวหน้าทีมหล่อพระเป็นมะเร็งที่อกระหว่างนมทั้งสองข้าง** ผู้เขียนได้แนะนำให้ไปหาแพทย์ที่โรงพยาบาลศิริราชซึ่งเป็นเพื่อนกับผู้เขียนตรวจรักษา ก็ได้ทราบว่าจ่าอำนวยเป็นมะเร็งที่อกระหว่างราวนม ยากแก่การจะผ่าตัดและรักษา**และได้เสียชีวิต**ในเวลาต่อมา ผู้เขียนได้นำเรื่องนี้ไปคุยกับหลวงพ่อก็ได้รับทราบว่า **จ่าอำนวยผิดสัจจวาจากับหลวงพ่อดำไว้ โดยการไปหล่อองค์ท่านเพิ่ม** และไป**จำหน่ายให้ร้านของเก่า** ผู้เขียนจึงได้ไปถามนายแป้วลูกชายจ่าอำนวยว่าเท็จจริงประการใด ลูกชายจ่าอำนวยก็ยืนยันว่า ***คุณพ่อได้ไปหล่อครั้งหลังเพิ่มอีกสององค์ แต่ก็บอกว่าหน้าไม่เหมือนกัน***

เรื่องที่เล่ามานี้ผู้เขียนขอยืนยันว่าเป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเองทั้งสิ้น **และขอยอมรับว่าอานิสงส์ในการหล่อพระประธานรูปแทนองค์ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระศาสดาของเรานั้นมีจริง** และมีอย่างที่ผู้เขียนได้ประสบมาอีกมากมาย จึงอยากให้ท่านผู้อ่านสอบถามจากผู้อื่นบ้าง จะได้เปรียบเทียบกันได้หรือจะหาประสบการณ์เองจะดีที่สุด

โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา
อำเภอปัว จังหวัดน่าน
(สาขาวัดตาลเอน)

ธรรมบรรยายเรื่อง

ความเป็นมาของวัดป่าดอยภูคา

โดย พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.

๑๒ ม.ค. ๖๐

การที่พระภิกษุสงฆ์ในโครงการอุปสมบทถวายเป็นพระราชกุศล สตมวาร (ครบ ๑๐๐ วัน) แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ และถวายพระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) ละสังขาร ครบ ๑ ปี ต้องไปปฏิบัติธรรมที่วัดป่าดอยภูคานั้น ก็เพราะว่าเป็นเรื่องพันธะสัญญาในใจของอาตมาที่มีความตั้งใจว่า จะถวายความกตัญญูบูชาพระคุณแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ องค์พระอุปัชฌาย์ของอาตมา โดยการสร้างวัดที่ดอยภูคา จังหวัดน่าน เพื่อเป็นการระลึกถึงเหตุการณ์ที่หลวงพ่อจรัญ ท่านได้เดินทางไปพบหลวงพ่อดำ (พระในป่า) ที่ดอยภูคาแห่งนี้ และได้เรียนรู้ธรรมะกับหลวงพ่อดำจนสำเร็จกรรมฐาน

ทั้งนี้หลวงพ่อจรัญท่านได้เคยเดินธุดงค์ไปพบหลวงพ่อดำ (พระในป่า) เป็นครั้งแรกที่จังหวัดขอนแก่น แล้วได้ปริศนาธรรมคือ

" อยากเรียนรู้ ถามหญิงค้นหูก อยากทำถูก ถามเด็กเลี้ยงควาย
คนสามบ้าน กินน้ำบ่อเดียว เดินทางเดียว อย่าเหยียบรอยกัน
นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ นะอยู่ที่ไหน ไปตามเอามาให้ได้ "

แล้วหลวงพ่อดำท่านก็ให้หลวงพ่อจรัญกลับมาฝึกปฏิบัติวิปัสสนาสติปัฏฐาน ๔ พอหลวงพ่อจรัญท่านได้ปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็ตอบปัญหาได้

การพบกันครั้งแรกในป่าหลวงพ่อดำท่านได้สั่งไว้เลยว่า "เมื่อเธออายุ ๔๕ ปี ให้เธอธุดงค์จากสิงห์บุรีไปพบกับเราที่ดอยภูคา จังหวัดน่าน" หลวงพ่อจรัญก็เลยเดินทางไปพบ เพราะฉะนั้นหลวงพ่อจรัญจึงไปได้กรรมฐานจนสำเร็จกรรมฐานที่ดอยภูคา

จุดที่หลวงพ่อจรัญท่านได้พบหลวงพ่อในป่าเป็นครั้งแรกนั้นอยู่ที่เขื่อนอุบลรัตน์ซึ่งลูกศิษย์เก่า ๆ ของหลวงพ่อจะรู้ดี แต่ว่าที่ต้องใช้เวฬุวันเป็นฐานเพราะว่า เขื่อนอุบลรัตน์นั้นเป็นน้ำไปหมดแล้ว ขึ้นอยู่กับอำเภออุบลรัตน์ซึ่งเป็นอำเภอน้ำพองเดิม แต่ศูนย์เวฬุวันนั้นอยู่อำเภอเมืองอยู่ห่างจากเขื่อนอุบลรัตน์หลายกิโลเมตร อันนี้เป็นจุดที่ท่านได้ปริศนาธรรม ถือว่าเป็นปฐมบท ซึ่งก็ถือว่าสำคัญ

แต่ที่ดอยภูคานี้มีความสำคัญ เพราะว่าที่ดอยภูคาเป็นจุดที่ครูบาอาจารย์ท่านได้ธรรมะ คือ หลวงพ่อจรัญท่านได้ธรรมะตรงนั้น เพราะหลวงพ่อดำท่านมาเปิดธรรมะให้หลวงพ่อจรัญ เพราะท่านให้ฝึกด้วยกันจนได้ธรรมะ ดังนั้นทางวัดจึงประสงค์จะถวายบูชาพระคุณท่าน

แต่เนื่องจากดอยภูคานั้นกว้างใหญ่มาก ซึ่งก็ไม่รู้ว่าจะเป็นบริเวณไหนที่ครูบาอาจารย์ของเราได้เจอกัน เชื่อหรือไม่ว่า อาตมาตั้งใจเลยนะพระภิกษุสงฆ์สามเณรทุกรูปครับ ผมตั้งใจไว้ว่า ผมจะเรียนถามหลวงพ่อ

ด้วยตัวเอง ถึงจะโดนดุ ผมก็จะไม่เกรงใจ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่หลวงพ่อท่านละสังขารไปเสียก่อนแล้ว

อาตมาตั้งจิตเลยว่า มันเป็นความผิดพลาด ความจริงถ้าเราทำเสียตั้งแต่ช่วงแรก ๆ ก็น่าจะดี แต่ว่าทางวัดตาลเอนก็ยังไม่เป็นน้ำเป็นเนื้อ เราจะทิ้งไปก็ไม่ได้ โยมเขาจะหาว่าทำอะไรสองเรื่องสองอย่าง แต่พอปีนี้ที่วัดของเราก็เรียบร้อยดี ก็เลยตั้งใจจะทำกัน จริง ๆ ตั้งใจจะทำตั้งแต่ปีที่แล้วนะ ก็ไม่นึกว่าหลวงพ่อท่านจะละสังขาร จำได้ว่าเราพึ่งไปดูที่ดินกันตอนต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ พอกลับมาหลวงพ่อท่านก็ละสังขารเลย

อาตมาก็เลยตั้งใจไว้ว่า จะต้องทำให้เสร็จ ภายในก่อนที่ท่านละสังขารครบ ๑ ปี เชื่อไหมว่า กระผมหรืออาตมาพยายามเพียรเดินทางไปดูที่ดินจำนวนมาก หลายต่อหลายแปลง หลายต่อหลายสถานที่ ต่อรองและพูดคุย สุดท้ายก็ได้แปลงที่พวกเราจะเดินทางไปปฏิบัติธรรม ที่จังหวัดน่านนี่แหละ เดี๋ยวท่านเดินทางไปเห็นแล้วท่านจะชอบหรือไม่ชอบก็ขึ้นอยู่ที่ใจท่านนะ แต่ว่าอาตมามองว่า "เหมาะสม" เพราะ

ประการที่ ๑. อยู่ห่างจากโรงพยาบาลและที่ว่าการอำเภอเพียง ๖ กิโลเมตร คือมันไม่ไกลโรงพยาบาล ถ้าเจ็บป่วยอะไรขึ้นมาก็ไปโรงพยาบาลได้โดยสะดวก

ประการที่ ๒. อยู่ติดถนนระหว่างอำเภอปัวกับอำเภอสันติสุข ซึ่งเป็นถนนเส้นหลักเป็นถนนหลวง การเดินทางจะได้ไม่ลำบากเรื่องการเข้าออก

ประการที่ ๓. สำคัญมาก ด้านหน้าที่ดินติดถนน ด้านท้ายที่ดินคือดอยภูคา คือเชิงดอย เดินขึ้นดอยได้สบาย

ดังนั้น ถือว่าที่ดินแปลงนี้เหมาะสม

บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ที่แปลงนี้เขาเสนอขายราคาสิบล้านบาท อาตมาได้ต่อรองราคาแล้ว ต่อแล้วต่ออีก เขาก็ไม่ยอมลด แต่ในที่สุดก็ยอมลดให้สองล้านเหลือแปดล้าน อาตมาตั้งจิตกับหลวงพ่อดำและหลวงพ่อจรัญ พูดแล้วขนลุก บอกกับหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อครับ กระผมไม่อยากใช้เงินของญาติโยมเปลือง หากแม้นว่าจะเป็นที่ ที่จะได้ถวายครูบาอาจารย์แล้วไซร้ ขอให้อยู่ที่ห้าล้านบาท ผมสู้ได้แค่ห้าล้าน เพราะเกรงใจบรรดาญาติโยม"

อาตมาก็อธิษฐานจิตบอกครูบาอาจารย์ และเทพเทวาเจ้าป่าเจ้าเขา รวมถึงเจ้าหลวงภูคา เพราะชาวบ้านแถบนี้เขานับถือเจ้าหลวงภูคามาก

ปรากฏว่า ชุดที่ ๑ โดยมีอาตมาเดินทางไปด้วยตัวเองไปต่อรอง ๓ ครั้ง เขาไม่ยอมลดให้ เขายืนยันที่ห้าล้านห้าแสนอยู่อย่างนั้นล่ะ จากแปดล้านลดมาเหลือหกล้าน ลดมาเหลือห้าล้านห้าแล้วนะ เขาบอกว่า ไม่เอาก็ไม่เป็นไร มีนายทุนอื่นจะซื้ออยู่แล้ว

สุดท้ายพออาตมาอธิษฐานจิตเสร็จปุ๊บ ก็ส่งอีกทีมงานหนึ่งไป ทีมงานนี้ไปพูด เขาลดให้เหลือห้าล้านถ้วนทันที วัดมีเงินไม่พอก็ต้องไปยืมเงินเขามา ไปจ่ายเขาก่อน เป็นหนี้โยมเขาก่อนตอนแรกไปจ่ายก่อน ตอนหลังพอได้เงินครบก็คืนเขาไป ตอนนี้ก็ได้มาเสร็จเรียบร้อยแล้ว

พระที่ได้บวชรุ่นนี้ก็จะได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดป่าดอยภูคาเป็นรุ่นปฐมฤกษ์ คือว่า เราต้องการให้มีการปฏิบัติธรรมเป็นปฐมมงคลของสถานที่ก่อน เพราะว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม

ที่นี้อาตมามีความเชื่ออยู่อย่างหนึ่ง แต่ความเชื่อของอาตมาจะจริงเท็จประการใดไม่ทราบนะ อาตมาขอเปิดใจ

หลวงพ่อดำหรือหลวงพ่อในป่าเป็นพระสูง หมายถึง คุณธรรมของท่านสูงมาก เพราะฉะนั้นอะไรก็แล้วแต่ที่สานุศิษย์หรือบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย มีภิกษุสามเณรเป็นเจ้าศรัทธา และบรรดาศรัทธาของญาติโยมได้ตั้งใจจะถวายท่านแล้ว อาตมาเชื่อว่า "ท่านจะมารับ" เปรียบเหมือนกับอาตมาเป็นพระธรรมดารูปหนึ่งเมื่อบรรดาญาติโยมจะนำของมาถวายเราก็ต้องออกมารับ แต่ท่านซึ่งเป็นพระชั้นสูงระดับนั้น พวกเราที่เป็นพระเป็นโยมจำนวนมากได้ตั้งใจถวายท่านขนาดนั้น อาตมาเชื่อว่าท่านจะมารับนะโยม (เป็นความเชื่อส่วนบุคคล)

แต่การมารับถวายของท่านนั้น เราไม่รู้นี่ว่าท่านจะมารูปแบบไหน ท่านจะมารูปแบบพระสงฆ์ มารูปแบบใส่ชุดขาว มาในรูปแบบของคนใส่

ชุดปกติ หรืออะไรต่าง ๆ ท่านสามารถทำได้ เพราะว่าท่านเป็นพระชั้นสูง ท่านทำได้ทุกอย่างนะ (เป็นความเชื่อส่วนบุคคล)

เรื่องหลวงพ่อดำนี้มีอะไรลึกซึ้งมากกว่านี้ เพราะไม่เช่นนั้นอาตมาไม่กล้าไปทำตรงนั้นหรอก และไม่เช่นนั้นอาตมาไม่กล้าพูดหรอกว่า หลวงพ่อดำท่านต้องมารับการถวาย แต่ท่านจะมารับวันไหนเวลาไหนนี่ บอกไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้ แม้อาตมาก็ไม่รู้นะโยม แต่ท่านมาแน่ จะมารูปแบบไหนบอกไม่ได้ แต่มาแน่นอน (เป็นความเชื่อส่วนบุคคล)

บรรดาท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย การบวชครั้งนี้ท่านตั้งใจให้ดี ท่านพ่อนาคทั้งหลาย ท่านไม่ธรรมดาขอบอกไว้เลย การอุปสมบทครั้งนี้จะเป็นประวัติศาสตร์ชีวิต เพราะว่าท่านได้บวชถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ซึ่งมีพระมหากรุณาธิคุณมาก เป็นพระมหากษัตริย์ที่เสียสละมากที่สุดพระองค์หนึ่งของประเทศไทย และท่านได้บวชถวายหลวงพ่อจรัญด้วย ถ้าโชคดีมีบุญท่านอาจจะได้เห็นหลวงพ่อดำ ลองคิดดูซิว่า ทำไมหลวงพ่อดำไม่นัดหลวงพ่อจรัญไปเจอที่เดิมคือที่ขอนแก่น ถึงจะเป็นจุดที่จมน้ำไปแล้วแต่ก็มีจุดที่จะให้ไปเจอกันอีก หรืออาจจะเป็นภูพานที่สกลนคร หรืออาจจะเป็นที่ไหนก็ได้ ภาคใต้ ภาคเหนือ ทำไมท่านต้องไปที่ดอยภูคา ก็เพราะที่นั่นไม่ธรรมดา มีอะไรต่อมิอะไรอีกหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเป็นความลี้ลับ ยากที่บุคคลอย่างพวกเราจะเข้าถึงได้ ผู้ที่มีจิตอันบริสุทธิ์ ปราศจากอคติและความเห็นอันเป็นมิจฉาทิฐิแล้วเท่านั้นจึงจะสัมผัสกับสิ่งนี้ได้ แต่ผู้ใดที่ยังไม่มีจิตละเอียด

ขนาดนั้น เราพูดไปเขาก็อาจจะเห็นว่าเราเป็นคนโง่ คนบ้า คนเพ้อเจ้อ หลอกเด็ก สร้างนิทาน อะไรต่อมิอะไร เป็นบาปเป็นกรรมให้บุคคลผู้ตำหนิไปเปล่า ๆ

เพราะฉะนั้น ท่านผู้ที่เป็นนาคทั้งหลาย พระอาจารย์ขอบอกไว้เลยว่า โครงการนี้ท่านคุ้มที่สุดแล้ว และตัวพระอาจารย์เองก็ขวนขวายไปอยู่ด้วยถึงแม้จะต้องย้อนกลับมางานที่วัดอัมพวัน ๑ วัน

แม้ในพรรษานี้ ซึ่งเป็นพรรษาแรก (ของวัดป่าดอยภูคา) ถึงพระอาจารย์จะไปอยู่จำพรรษาไม่ได้ แต่ก็ได้ตั้งใจไว้แล้วว่าจะสัตตาหะไปเดือนละ ๗ วันเป็นอย่างน้อย เพื่อไปอยู่เป็นเพื่อนพระชุดแรกที่ท่านจะไปจำพรรษา และถ้าพระอาจารย์ไม่ตายไปเสียก่อนก็จะนำกฐินไปทอดเป็นกฐินแรกของปี ของรุ่น ของวัดด้วย ตั้งใจไว้อย่างนั้น

วันที่พระชุดแรกนี้ไปปฏิบัติคือ การเปิดสถานที่วัดป่าดอยภูคา เราไม่ได้ไปทำป้ายแล้วมีวงดุริยางค์อะไรอย่างนี้นะ การเปิดตัวของเราก็คือ การนำพระที่มีศีลบริสุทธิ์ไปประพฤติปฏิบัติถวายหลวงพ่อดำ (พระในป่า) หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ อันนี้คือแก่นสารสำคัญตามพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

บรรดาญาติโยมฟังแล้วอาจจะอยากไป แต่อยากไปก็ต้องขออภัยด้วย เพราะยังต้อนรับไม่ได้จริง ๆ เนื่องจากสถานที่ยังไม่สะดวก รอไปสักพักหนึ่งก่อน เดี๋ยวจะจัดคอร์สของโยมบ้าง แต่ช่วงนี้ต้องขอเป็นพระก่อน เพราะว่าลำบากนะโยม ห้องน้ำก็น้อยจะใช้สอยกันก็ลำบาก น้ำท่าก็ไม่มี

เหมือนอย่างบ้านเรา ต้องใช้น้ำลำห้วย และก็เป็นประปาภูเขาได้มาจากหน้าฝนต่อท่อมา แล้วก็มาใส่ไว้ในแท็งก์น้ำซึ่งจะเย็นเจี๊ยบเลย ถึงได้ต้องยอมติดเครื่องทำน้ำอุ่นให้พระใหม่ เดี๋ยวบางคนจะมาบอกว่าเอาพระใหม่ไปปฏิบัติธรรมต้องมีเครื่องทำน้ำอุ่นให้ท่านด้วยหรือ ก็ต้องมีโยมเพราะว่าสภาพอากาศขนาดนี้ แล้วสถานที่นั้นอาตมาไปเห็นมาแล้ว อาตมารู้แค่เอานิ้วไปแตะยังสะดุ้งไปทั้งตัว น้ำเย็นมากโยม อาบไม่ได้หรอก ดังนั้นก็ต้องทำถวายท่านตามสมควรบ้างเล็กน้อย

เอาล่ะ ก็ขอฝากบรรดาพระใหม่ที่จะบวชวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ไว้ และบรรดาญาติโยมว่า ครูบาอาจารย์พระสงฆ์สุปฏิปันโนทั้งหลายที่เดินตามรอยบาทพระศาสดายังมีอยู่มาก บางรูปบางองค์ท่านไม่ได้เปิดเผยตัวเอง เพราะว่าท่านไม่มีความจำเป็นต้องมาเปิดเผยอะไร แต่ว่าพวกเราทั้งหลายก็ควรจะยึดมั่นคุณพระรัตนตรัย และคุณงามความดีขององค์สมเด็จพระชินสีห์ได้ตรัสไว้ดีแล้ว ให้พวกเราทั้งหลายประพฤติปฏิบัติธรรม เดินตามรอยบาทพระศาสดา ให้ท่านทั้งหลายมีกำลังใจที่จะศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ ให้ได้ดวงตาเห็นธรรม และให้ได้มีสุขภาพแข็งแรงจงทุกประการเทอญ

ลำดับเหตุการณ์
โครงการจัดสร้างวัดป่าดอยภูคา

ปฏิปทาและแนวความคิด

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ. (จิรยุทธ์ อธิฉนฺโท) เจ้าอาวาสวัดตาลเอน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (หรือที่ศิษยานุศิษย์ มักจะเรียกท่านจนติดปากว่า "พระอาจารย์") มีความประทับใจเรื่องหลวงพ่อดำ (พระในป่า) ตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นสามเณรอยู่จำพรรษาที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ท่านจำได้ว่าในสมัยนั้น ช่วงเข้าพรรษาหลังจากทำวัตรเช้าในอุโบสถเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของท่านจะเทศน์พระวินัยไตรมาส และให้โอวาทอันเป็นประโยชน์อื่น ๆ อีกตามสมควรแก่เวลา และในวันหนึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญได้เมตตาเล่าเรื่องในสมัยที่ไปเดินธุดงค์กับครูบาอาจารย์ของท่าน คือ "หลวงพ่อดำ" หรือบางทีหลวงพ่อก็เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "พระในป่า"

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ท่านจำได้ว่าในเวลานั้น ท่านฟังเรื่องนี้อย่างรู้สึกเพลินใจ ตื่นเต้น และอิ่มเอมปีติใจมาก จึงตั้งปณิธานไว้ในใจว่า สักวันหนึ่งหากมีวาสนาและโอกาสจะตอบแทนพระคุณและกตัญญูกตเวทีต่อหลวงพ่อพระอุปัชฌาย์ โดยการจัดหาที่ดินสัก ๑ แปลง

เพื่อทำสำนักปฏิบัติธรรมถวายไว้ในพระพุทธศาสนาที่ดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน เพราะหลวงพ่อเล่าว่า ท่านเดินธุดงค์ไปพบหลวงพ่อดำ (พระในป่า) ที่ดอยภูคา จังหวัดน่าน นับจากวันนั้นจนถึงบัดนี้ ๒๐ กว่าปี จึงเป็นปฐมบทของวันนี้

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน กรรมฐานพิสูจน์ใจ

นับจากนั้นเป็นต้นมาชีวิตของพระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ ภายใต้ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ก็ดำเนินไปจนกระทั่งอายุครบอุปสมบทจึงได้ อุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดอัมพวัน ในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยมีพระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้อยู่ประจำที่วัดอัมพวัน และปฏิบัติธรรมเรื่อยมา เมื่อมีอายุพรรษาเพิ่มมากขึ้นจึงได้มีโอกาสรับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ด้วยการเป็นพระวิทยากร แนะนำวิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่เด็ก นักเรียน นิสิต นักศึกษา และผู้ปฏิบัติธรรมที่เข้ามาฝึกอบรมที่วัดอัมพวัน แบบหมู่คณะ โดยความเมตตาของหลวงพ่อให้พันโทวิง รอดเฉย อุบาสิกายุพิน บำเรอจิต อุบาสิกาสุ่ม ทองยิ่ง(แม่ใหญ่) ช่วยเหลือดูแล ตามแนวทางที่หลวงพ่อท่านเมตตาสอนไว้

จวบจนกระทั่งในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐ พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ (เมื่อครั้งยังมีสมณศักดิ์ที่พระครูสมุห์จิรยุทธ์ อธิฉนฺโท) ได้เดินทางมาอยู่จำพรรษาเพื่อสนองงานพระพุทธศาสนาเป็นเจ้าอาวาส

วัดตาลเอน ตามคำนิมนต์ของพระครูวิชาญวีรกิจ (ปรีชา มหาวีโร) เจ้าอาวาสวัดนาค ซึ่งพระครูปรีชาและญาติโยมชาวตาลเอนได้เดินทางไปขออนุญาตจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญที่วัดอัมพวัน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ดังนั้นพระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์จึงได้เดินทางมาอยู่ประจำวัดตาลเอน และได้เปิดสอนวิปัสสนากรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ที่หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม ได้เมตตาสอนไว้จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

ฉันอาหารของชาวบ้าน ต้องทำงานเพื่อพระพุทธศาสนา

นโยบายหลักของพระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ คือ การเผยแผ่พระพุทธศาสนาด้วยการสอนปฏิบัติธรรมตามแนวสติปัฏฐาน ๔ เพื่อเกื้อกูลแก่เพื่อนมนุษย์ เพราะเมื่อมนุษย์มีสติอบรมปัญญา ชีวิตย่อมมีความสุข การดำเนินชีวิตก็จะประสบสุขรุ่งเรือง อีกทั้งการปฏิบัติธรรมเป็นการทำให้พุทธศาสนิกชนสามารถเข้าถึงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โดยตรงซึ่งถือว่าเป็นแก่นสารสำคัญของพระพุทธศาสนา

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ มีพระภิกษุจำพรรษาที่วัดตาลเอนจำนวน ๒๔ รูป และเพิ่มมากขึ้นตามลำดับจวบจนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ มีพระภิกษุจำพรรษาจำนวน ๖๑ รูป และมีอุบาสก อุบาสิกาเข้าปฏิบัติธรรมต่อเนื่องหมุนเวียนปีละไม่ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ – ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งล้วนแล้วแต่ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติธรรม มีสติ มีปัญญาเป็น

แสงสว่างในการดำเนินชีวิตด้วยความสงบเย็น เป็นประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

ถึงเวลาสร้างความดีครั้งยิ่งใหญ่ ด้วยหัวใจมั่นในศรัทธา

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นต้นมา พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ ได้บรรยายธรรมหลายครั้งถึงความตั้งใจตั้งแต่เมื่อยังเป็นสามเณรเรื่องดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน ว่าเป็นสถานที่ซึ่งหลวงพ่อดำ (พระในป่า) และหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม วัดอัมพวัน เดินธุดงค์ร่วมกัน และใช้เป็นสถานที่ฝึกอบรมสร้างบารมีในธรรมปฏิบัติ

ต่อมาพันเอกธนัช บุญอารักษ์ ผู้ซึ่งเคยอุปสมบท ณ วัดอัมพวัน ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดตาลเอนบ่อยครั้ง จึงอาสาติดต่อหาที่ดินในเขตอำเภอปัว จังหวัดน่าน ให้กับทางวัด โดยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๕๙ เมื่อพันเอกธนัชขึ้นมาปฏิบัติราชการทางภาคเหนือครั้งใดก็ช่วยติดต่อประสานงานเรื่อยมา และได้นิมนต์พระอาจารย์ขึ้นมาดูสถานที่หลายครั้ง เพื่อเลือกว่าผืนดินแปลงใดจะเหมาะสมในการจัดสร้างวัดป่าดอยภูคาตามความตั้งใจของพระอาจารย์ จนกระทั่งเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ พระอาจารย์และคณะของพันเอกธนัช ได้ขึ้นมาตรวจดูสถานที่อีกครั้งเพื่อความมั่นใจ ได้พิจารณาเห็นว่าที่ดินของนายกิตติศักดิ์ วังกะ จำนวน ๘ ไร่เศษ อยู่ติดถนน ติดลำธาร และติดดอยภูคา เหมาะสมจะสร้างวัดหรือสถานที่ปฏิบัติธรรมได้ เพราะสะดวกในการ

สัญจร และมีความวิเวกพอประมาณ แต่เจ้าของที่ดินเสนอขายในราคาสูงเกินกำลังที่พระอาจารย์และคณะศิษย์จะดำเนินการจัดซื้อได้ จึงได้ต่อรองราคาหลายครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล

ดังนั้น พระอาจารย์จึงเข้ากรรมฐานด้วยความศรัทธาส่วนบุคคลว่า หลวงพ่อดำ (พระในป่า) มีบารมีธรรมสูงยิ่ง เป็นครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของพระอาจารย์ โดยพระอาจารย์ได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อหลวงพ่อดำว่า "ถ้าที่ดินแปลงนี้จะเป็นสัปปายะสถานอันเหมาะสม ขอให้ซื้อได้ในราคา ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากเดิม ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพราะถ้ามากกว่านั้นก็จะเกินกำลังของญาติโยม ด้วยภาวะเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๕๙ ค่อนข้างลำบากพอสมควร ถ้าจะสำเร็จขอให้มีบุคคลมาช่วยเหลือต่อไป"

วันรุ่งขึ้นมีอุบาสกมาขอพบพระอาจารย์ ประกอบไปด้วย

๑. พันเอก (พิเศษ) ดร.สาธิต สิริมงคล – เคยอุปสมบทกับพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔

๒. นายศิริชัย ชมชีพ – เคยอุปสมบทกับพระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทฺธิ) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๘

๓. นายชวลิต ยุติธรรม – เคยอุปสมบทกับพระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ (จิรยุทธ์ อธิฉนฺโท) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘

อุบาสกทั้งสามท่านมาขอปวารณาว่า จะขอขึ้นไปต่อรองราคาที่ดินให้ได้ห้าล้านบาทตามที่พระอาจารย์ตั้งใจ และก็สำเร็จผลสมความ

ปรารถนา เมื่อสุดท้ายนายกิตติศักดิ์ วังกะ ยอมตกลงขายที่ดินให้ในราคาห้าล้านบาท แต่ต้องจ่ายมัดจำในวันนั้นทันทีหนึ่งล้านบาท แต่ทางวัดไม่มีปัจจัยเพียงพอ อุบาสกทั้งสามจึงขอยืมเงินจากอุบาสิกา น.ส.วรรณภา พิพัฒนางกูร มาจ่ายได้ทันภายในวันนั้น และทำสัญญาซื้อขายกัน ณ สำนักงานที่ดิน สาขาอำเภอปัว จังหวัดน่าน

นับเป็นธรรมะจัดสรรได้อย่างลงตัว น่าอัศจรรย์สำหรับคำอธิษฐานของพระอาจารย์ในครั้งนี้ อย่างไรก็ตามเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นความเชื่อ และความศรัทธาส่วนบุคคล

ต่อมาในวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้ทำการโอนที่ดิน ณ สำนักงานที่ดินสาขาอำเภอปัว จังหวัดน่าน โดยมีพระครูสมุห์จุฑาเกตุ อรุโณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดตาลเอน เป็นผู้รับโอนที่ดิน

เริ่มโครงการก่อสร้างเสนาสนะ ตามกำลังที่มีอยู่

ด้วยพระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์มีดำริว่า จะเปิดปฐมบทแห่งสถานที่ด้วยการให้พระภิกษุที่อุปสมบท ณ วัดตาลเอน ในพิธีบำเพ็ญกุศลสตมวาร (ครบ ๑๐๐ วัน) เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และอุทิศถวายแด่หลวงพ่อพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม) ละสังขารครบ ๑ ปี ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้ขึ้นไปปฏิบัติธรรม ณ สถานที่นี้ซึ่งจะจัดสร้างเป็น **วัดป่าดอยภูคา** ต่อไปในอนาคต จึงจำเป็นต้องมีความพร้อมของสถานที่ใน

ระดับหนึ่ง เช่น ระบบน้ำ ไฟฟ้า สุขา ฯลฯ แต่สำหรับที่พักของพระภิกษุใช้การปักกลดหรือกางเต็นท์ ดังนั้นในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙ พระอาจารย์จึงได้มอบหมายให้นายจิรพจน์ เหลืองศิริธัญญะ จัดหาทีมช่างขึ้นไปเตรียมงานตัดต้นหญ้า แผ้วถางต้นไม้เล็ก ๆ ปรับพื้นที่ สร้างห้องสุขาชั่วคราว ติดต่อประสานงานอื่น ๆ กับชุมชนและหน่วยงานในท้องที่ซึ่งก็ผ่านไปได้ด้วยดีในระดับที่น่าพึงพอใจ

พลังแห่งศีล สมาธิ ปัญญา ย่อมเป็นพลังอันบริสุทธิ์

ในวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ วัดตาลเอนได้จัดอุปสมบทหมู่พิธีบำเพ็ญกุศลสตมวาร (ครบ ๑๐๐ วัน) เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และอุทิศถวายแด่หลวงพ่อพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม) ละสังขารครบ ๑ ปี มีผู้สมัครเข้าร่วมโครงการจำนวน ๔๙ คน

เมื่ออุปสมบทแล้ว พระภิกษุทุกรูปได้ขึ้นไปปฏิบัติธรรมเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ณ เสนาสนะป่า ดอยภูคา อันสงบร่มรื่นเป็นสัปปายะอันเหมาะสมกับสมณเพศ สำหรับเจริญสมณธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อีกทั้งยังเป็นดินแดนซึ่งหลวงพ่อดำ (พระในป่า) และหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม เคยปฏิบัติบำเพ็ญสมณธรรมร่วมกัน กระแสจิตบารมีธรรมของครูบาอาจารย์อันบริสุทธิ์สะอาดผ่องใส ย่อมแผ่ซ่านปกคลุมไปทั่วป่าดอยภูคาอันสงบร่มเย็น เป็นวิเวกธรรมแก่สรรพชีวิตที่ได้สัมผัสโดย

แท้ พระภิกษุหลายรูปได้สัมผัสกับสภาวะจิตอันละเอียด สุขุม ลุ่มลึก ธรรมปีติได้เกิดแก่พระภิกษุเป็นอันมาก ปัญญาคือความรอบรู้ในกองการสังขารย่อมปรากฏแจ่มชัดในการเข้าไปรู้พระไตรลักษณ์ได้อย่างชัดเจน ย่อมจะเป็นคุณาลังการอันประเสริฐแก่ผู้บวชโดยสมบูรณ์

โครงการอุปสมบทปฐมมงคลและปฏิบัติธรรมเจริญวิปัสสนากรรมฐานของพระภิกษุในครั้งนี้ มีคณะกรรมการดำเนินงาน ได้แก่ พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ. (จิรยุทธ์ อธิฉนฺโท) เป็นประธานอำนวยการ, พระครูสมุห์จุฑาเกตุ อรุโณ เป็นพระวิปัสสนาจารย์, พระภดารัชช์ ถิรธมฺโม เป็นหัวหน้าพระพี่เลี้ยง

วัตถุเป็นเพียงอุปกรณ์แห่งการเจริญธรรมของจิตใจเท่านั้น

เมื่อโครงการอุปสมบทปฐมมงคลได้สำเร็จลุล่วงเรียบร้อยแล้ว คณะผู้ดำเนินการสร้างวัดป่าดอยภูคาได้เริ่มต้นการสร้างวัด และทำกิจกรรมต่าง ๆ มีทั้งที่กำลังดำเนินการ และได้ดำเนินการไปบ้างแล้ว ดังต่อไปนี้

๑. ดำเนินการขออนุญาตก่อสร้างวัด เมื่อได้รับอนุญาตตามระเบียบแล้ว จะขออนุญาตจัดตั้งวัด เมื่อได้รับอนุญาตให้จัดตั้งวัดได้แล้ว จะดำเนินการขอพระราชทานวิสุงคามสีมา เพื่อให้เป็นวัดป่าดอยภูคาโดยสมบูรณ์ทางกฎหมาย เป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชนสืบต่อไป

๒. ส่งพระภิกษุจากวัดตาลเอน สับเปลี่ยนไปอยู่เดือนละ ๑ ชุด ชุดละ ๓ – ๕ รูป และในช่วงเข้าพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นพรรษาแรกที่มีพระอยู่ประจำพรรษานั้น มีพระสงฆ์จำนวน ๖ รูป ประกอบด้วย
- พระครูสุมห์จุฑาเกตุ อรุโณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดตาลเอน
- พระอานนท์ อคฺคธมฺโม
- พระมงคลชัย วรญาโณ
- พระเจริญกิตติ์ รติกธมฺโม
- พระณัฐวุฒิ สิริธมฺโม
- พระอนิรุท โอภาสธมฺโม

๓. พระภิกษุบำเพ็ญกิจวัตรสงฆ์ ตามพระธรรมวินัย และกฎมหาเถรสมาคมอย่างเคร่งครัด ออกบิณฑบาตโปรดญาติโยมระยะทางไปกลับประมาณ ๕ กิโลเมตร มีพุทธศาสนิกชนใส่บาตรเฉลี่ย ๒๕ – ๓๐ ครัวเรือน
๔. จัดให้พระภิกษุได้แสดงธรรมตามสถานศึกษาในเขตอำเภอปัว เพื่อเผยแผ่ธรรมสู่ใจเด็กและเยาวชน
๕. ทุกวันพฤหัสบดี (วันครู) วัดป่าดอยภูคาจัดอาหารคาวหวานไปเลี้ยงอาหารกลางวันแก่เด็กนักเรียนในท้องถิ่นบ้านนาคำ ตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน เพื่อเป็นการ

ช่วยเหลือสังคม และสร้างสายสัมพันธ์อันดีงามตามหลัก **"บวรสุข"** บ้าน วัด โรงเรียน สาธารณสุข

๖. ก่อสร้างอาคารวัตถุตามที่จำเป็น คือ

- ศาลาโรงธรรม (เสร็จแล้ว)
- กุฏิพระเถระ (เสร็จแล้ว)
- กุฏิสงฆ์ (เสร็จแล้ว)
- ที่พักผู้ปฏิบัติธรรมชาย (กำลังดำเนินการ)
- ที่พักผู้ปฏิบัติธรรมหญิง (กำลังดำเนินการ)
- สุขาสาธารณะชุดที่ ๑ จำนวน ๑๔ หลัง (เสร็จแล้ว)
- สุขาสาธารณะชุดที่ ๒ จำนวน ๑๐ หลัง (เสร็จแล้ว)
- ขุดเจาะน้ำบาดาลเพื่อใช้อุปโภคบริโภค (เสร็จแล้ว)
- ระบบกรองน้ำบาดาลเพื่อความสะอาด (เสร็จแล้ว)
- สร้างแท็งก์เก็บน้ำแบบหอสูง ๘๐,๐๐๐ ลิตร (กำลังดำเนินการ)
- สร้างห้องครัวเพื่อปรุงอาหาร (กำลังดำเนินการ)
- ระบบไฟฟ้าแสงสว่างภายในวัดป่าดอยภูคา (กำลังดำเนินการ)
- การดูแลรักษาต้นไม้เดิมและปลูกเพิ่ม เพื่อความเป็นธรรมชาติร่มรื่น

ปลูกป่าบนผืนดิน ปลูกฝังคุณธรรมในใจคน

วัตถุประสงค์ของโครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน นอกจากจะเป็นการสร้างศาสนสถาน เพื่อบูชาพระคุณหลวงพ่อดำ (พระในป่า) ซึ่งจัดเป็นอามิสบูชาแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างศาสนทายาทเพื่อสืบทอดพระธรรมคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้คงอยู่ด้วยการปฏิบัติบูชาอีกด้วย มีนโยบายดังต่อไปนี้

๑. อบรมกรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ แก่พระภิกษุผู้มาบวชใหม่ในพระพุทธศาสนาโดยใช้วัดป่าดอยภูคาเป็นสัปปายะสถาน

๒. อบรมกรรมฐานแก่อุบาสก อุบาสิกา ผู้สนใจฝึกปฏิบัติธรรมตามแนวสติปัฏฐาน ๔

๓. อบรมศีลธรรมและการปฏิบัติธรรมเบื้องต้นแก่เด็กและเยาวชนตามแนวสติปัฏฐาน ๔

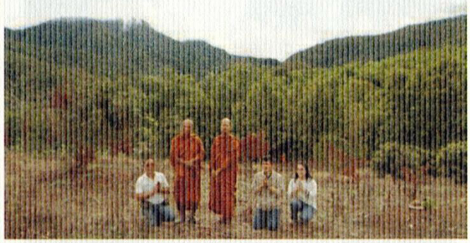
๔. สงเคราะห์พุทธศาสนิกชนเรื่องการประกอบศาสนพิธีตามความเชื่อในท้องถิ่นโดยไม่ขัดแย้งกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของพุทธศาสนิกชน

๕. ทำให้วัดป่าดอยภูคา เป็นรมณียสถานอันเหมาะสมแก่การพักผ่อนทางจิตวิญญาณ สงบ ร่มเย็น สุขใจทุกครั้งที่เข้ามาสู่ร่มธรรมวัดป่าดอยภูคาแห่งนี้

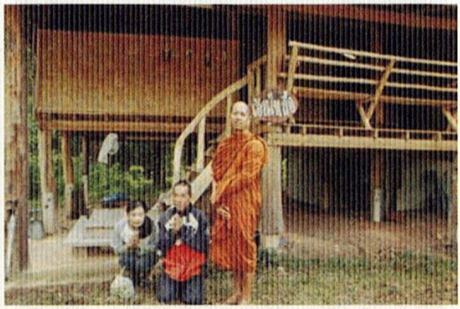
รูปภาพ
โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา
อำเภอปัว จังหวัดน่าน
(สาขาวัดตาลเอน)

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ. เดินทางไปดูที่ดิน อ.ปัว จ.น่าน
วันที่ ๒๙ – ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

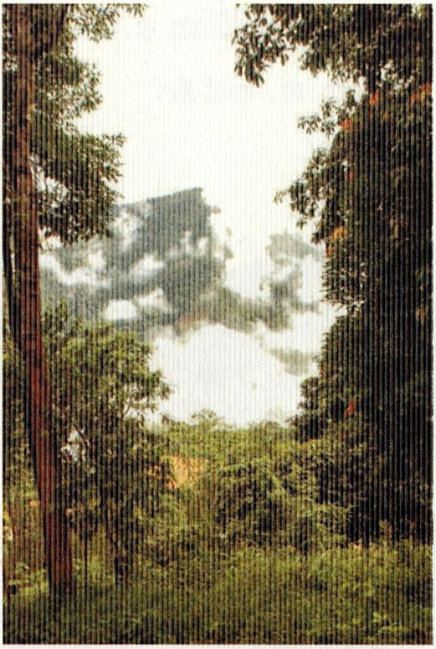

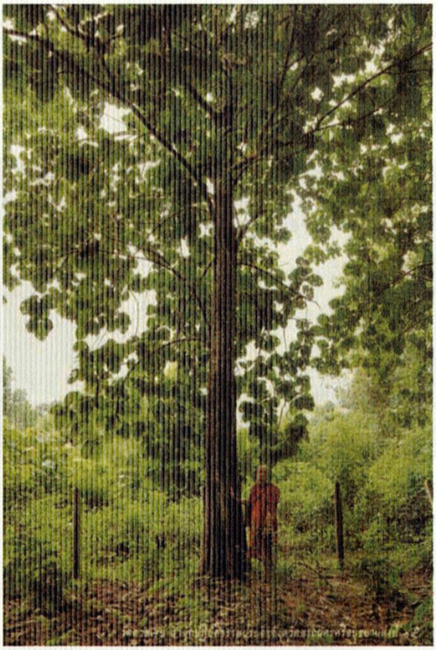

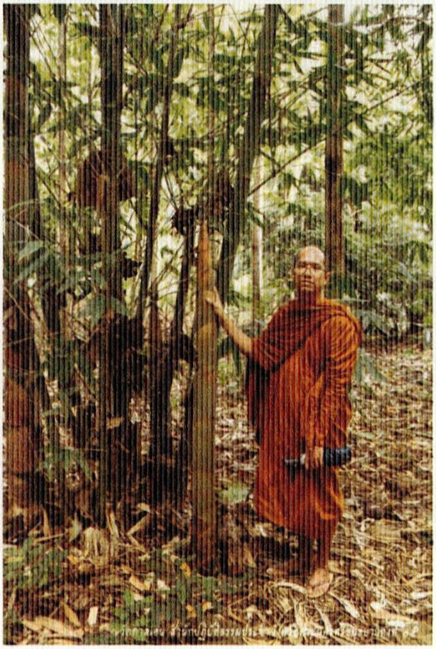

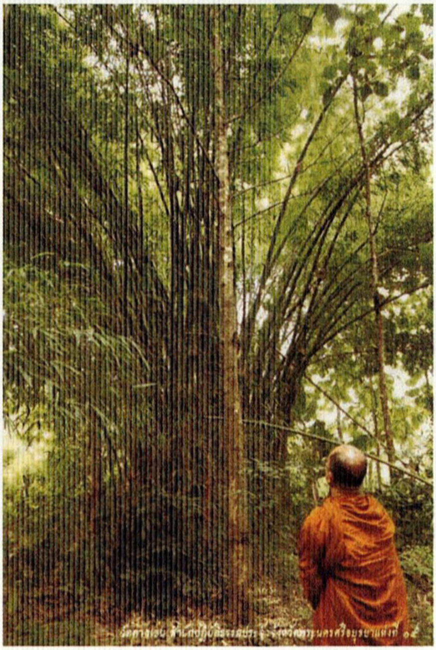

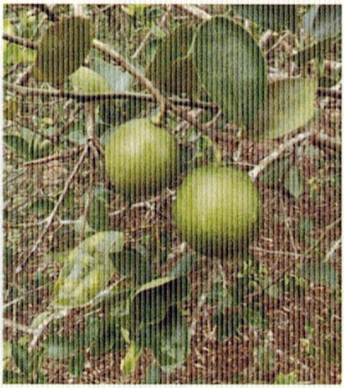

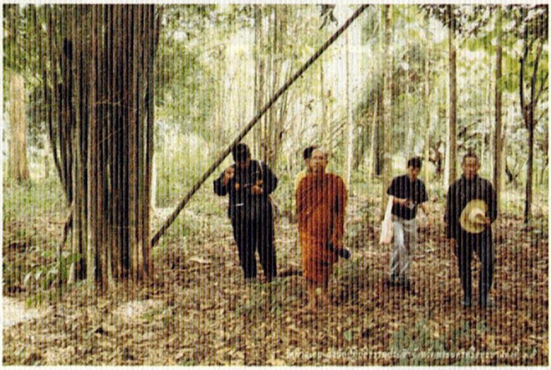

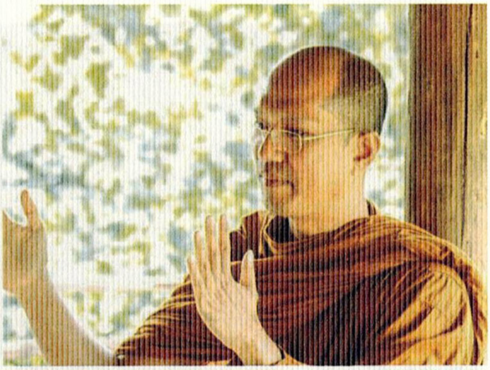
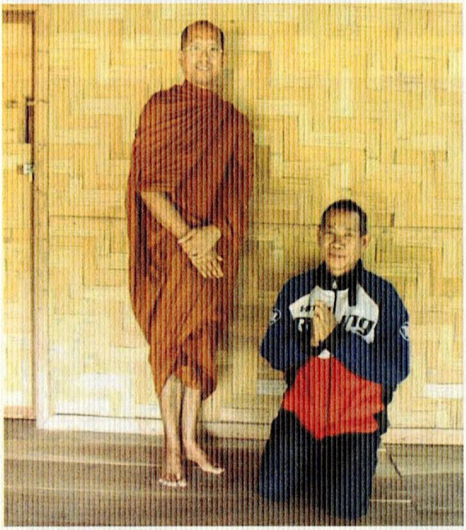

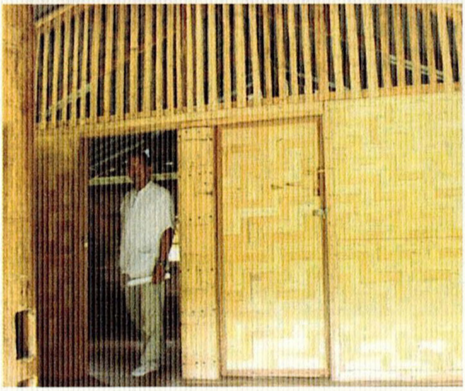
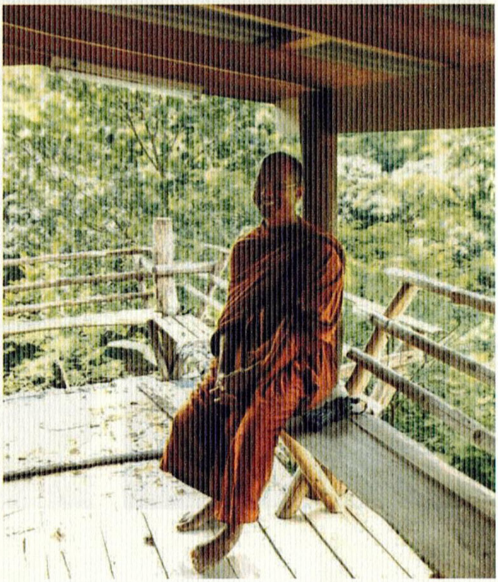

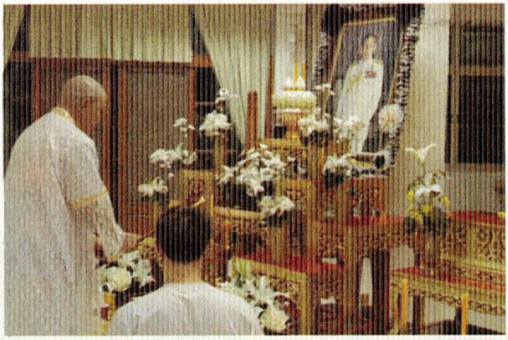

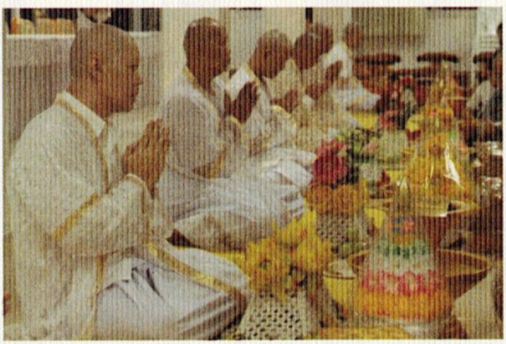
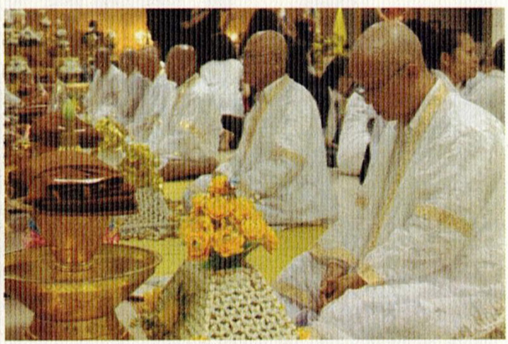

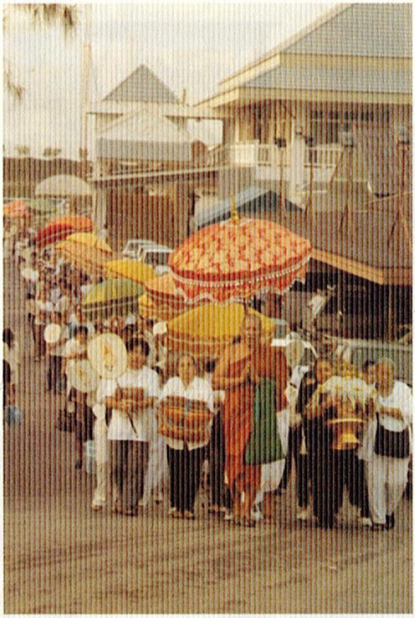
โครงการอุปสมบทหมู่
ถวายเป็นพระราชกุศลสตมวาร (ครบ ๑๐๐ วัน)
แด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
และอุทิศถวายแด่พระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)
ละสังขารครบ ๑ ปี
ระหว่างวันที่ ๑๔ - ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ณ วัดตาลเอน อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
มีจำนวน พระภิกษุ ๔๙ รูป สามเณร ๑ รูป

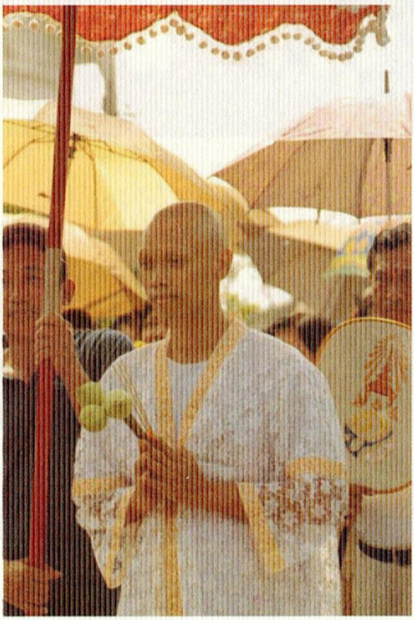

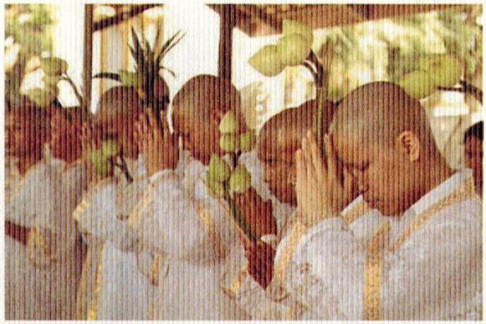

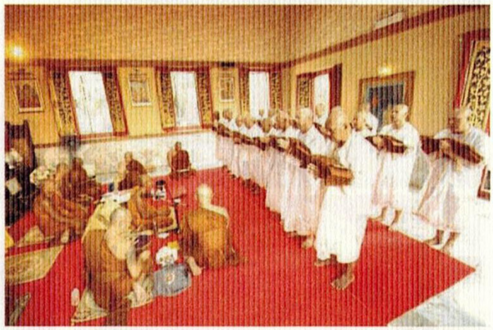

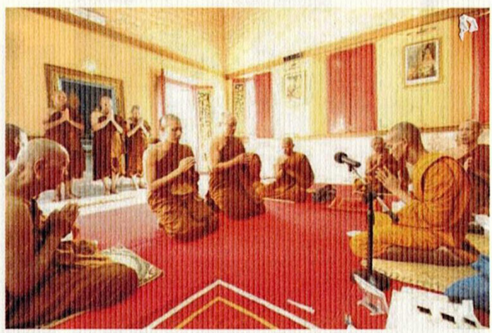

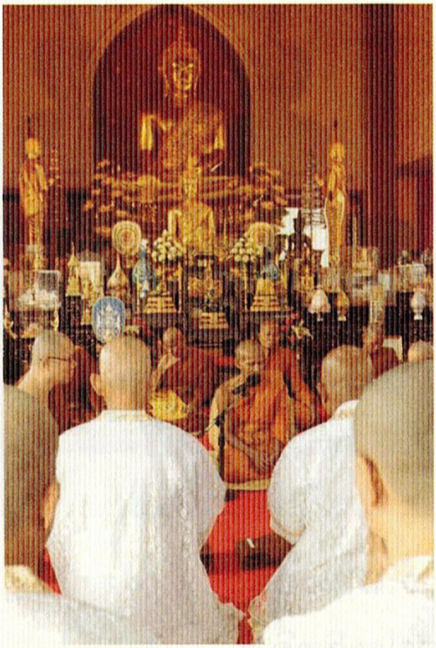

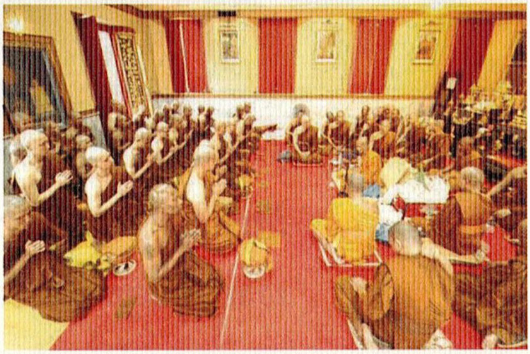
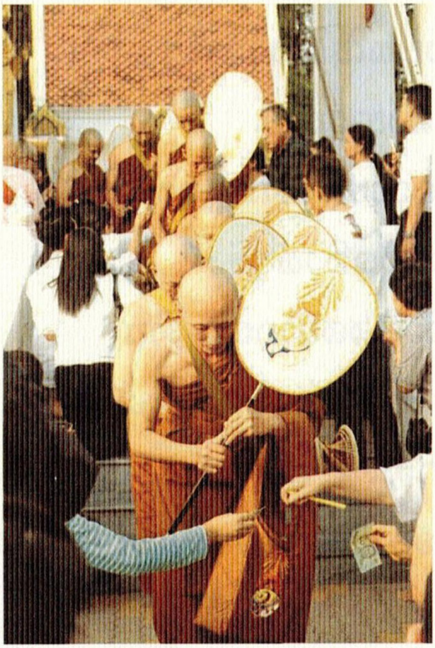

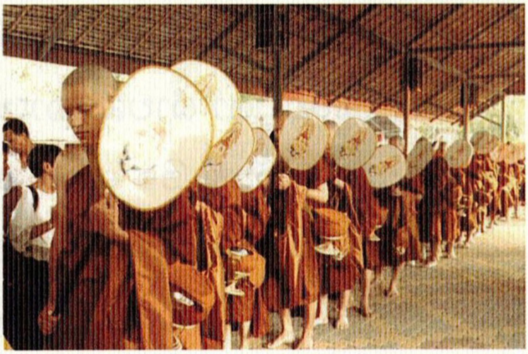

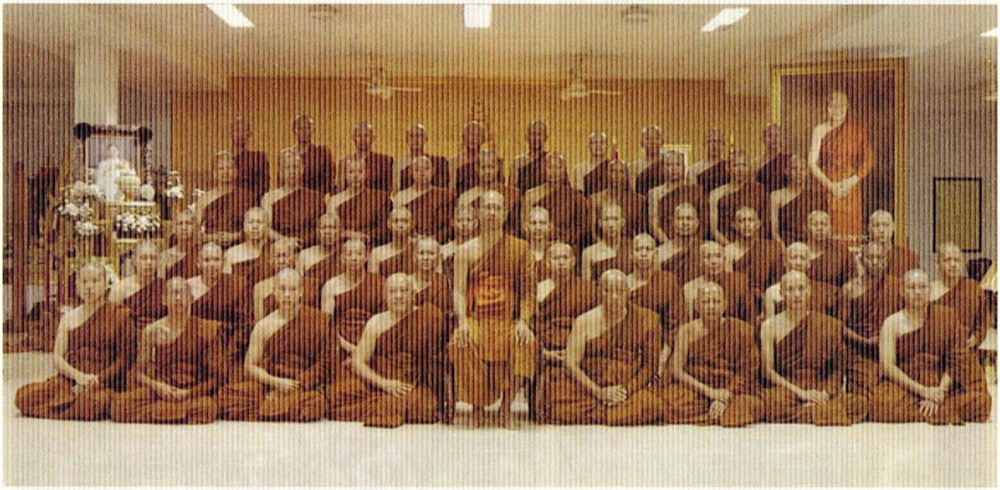

วันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.

และคณะสงฆ์ที่อุปสมบทในโครงการฯ

ได้เข้ากราบสรีรสังขารของ

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

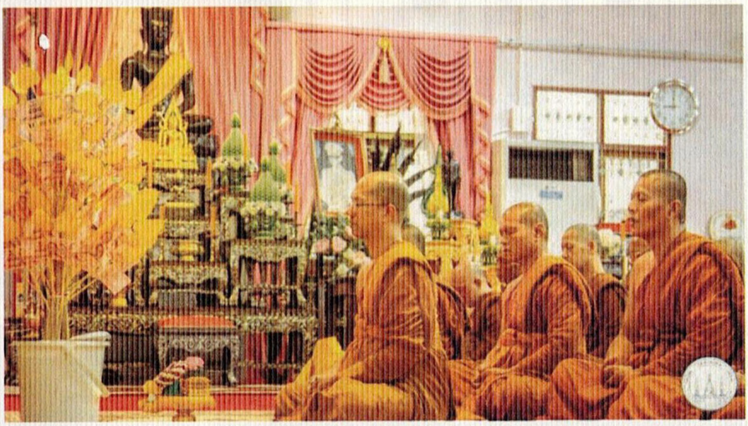
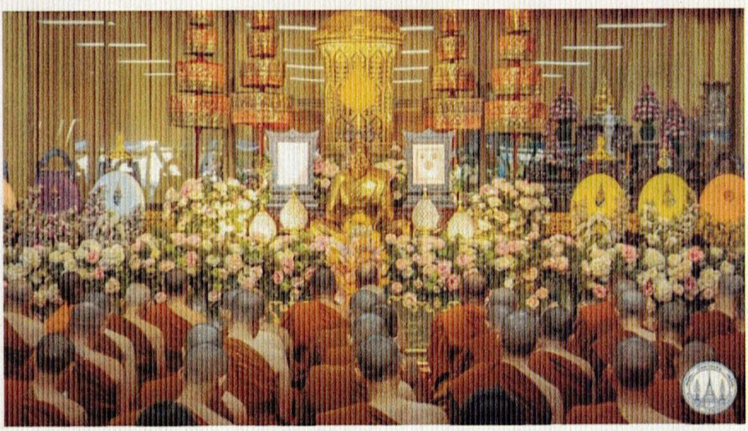
เพื่อกราบลาขึ้นไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

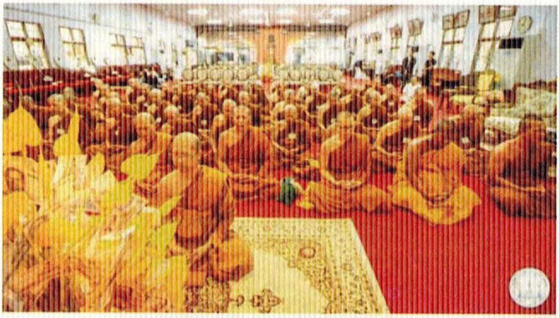
ที่วัดป่าดอยภูคา ตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน

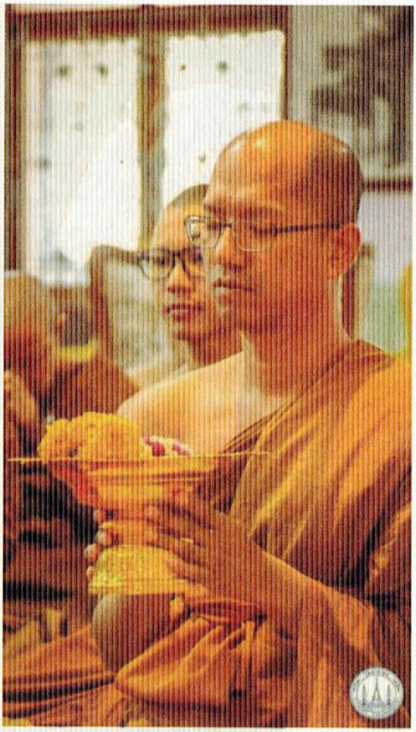
ระหว่างวันที่ ๒๑ – ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

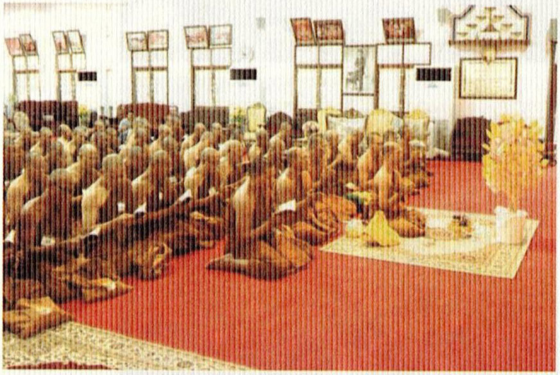
การนี้ได้ทอดผ้าป่าถวายปัจจัยเพื่อสร้างพระเจดีย์

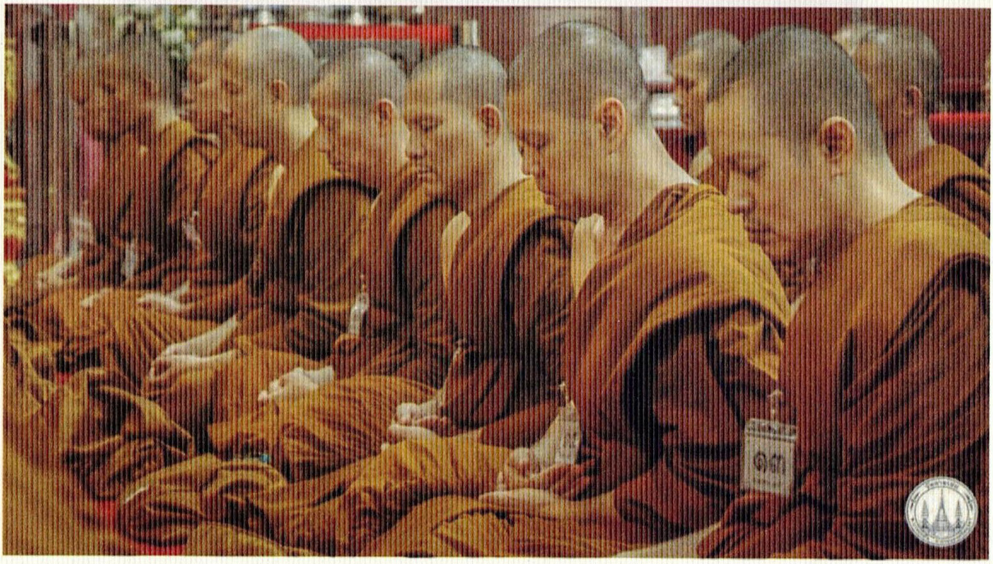
จำนวนเงิน ๓๒,๐๕๐ บาท

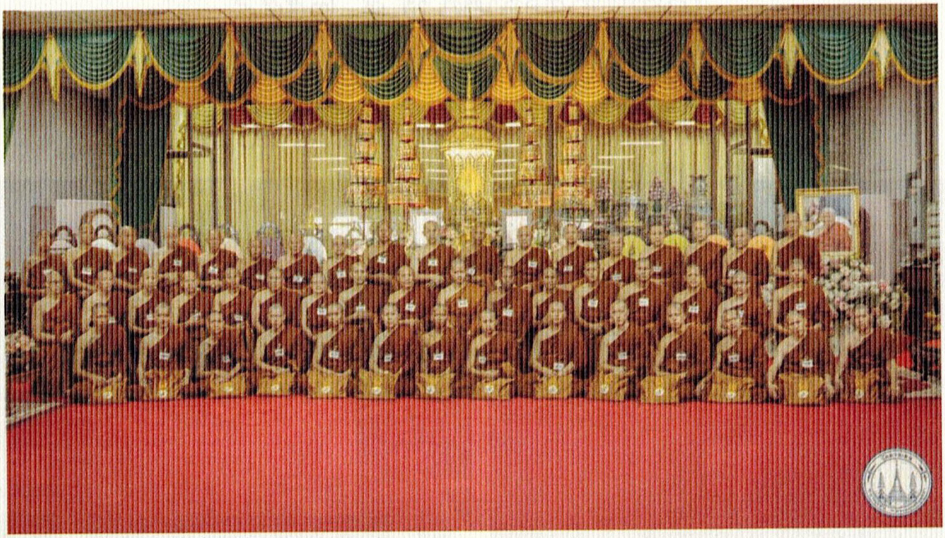

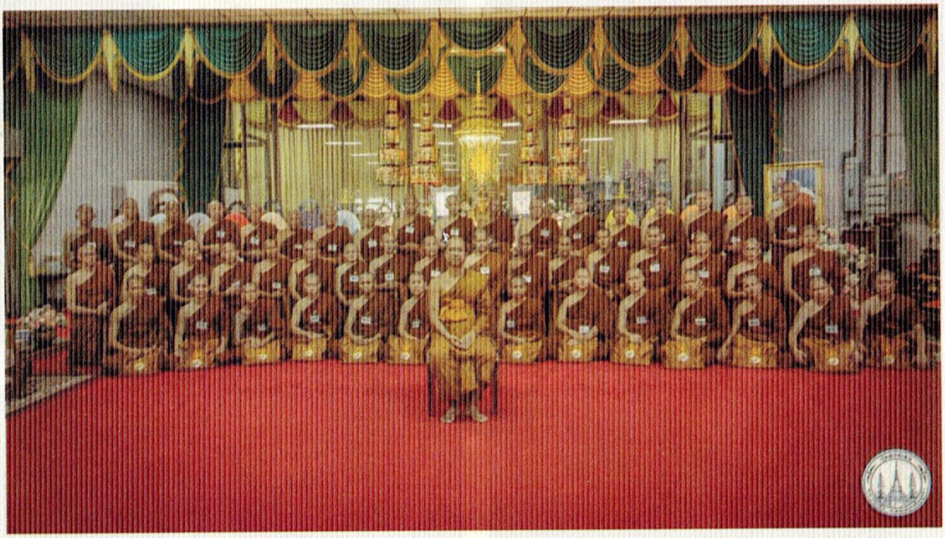

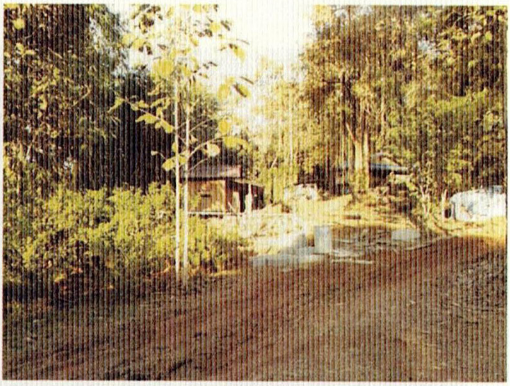

เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘
ทีมงานช่างได้เดินทางไปทำงานปรับพื้นที่
และสร้างห้องสุขาชุดแรก จำนวน ๑๐ ห้อง

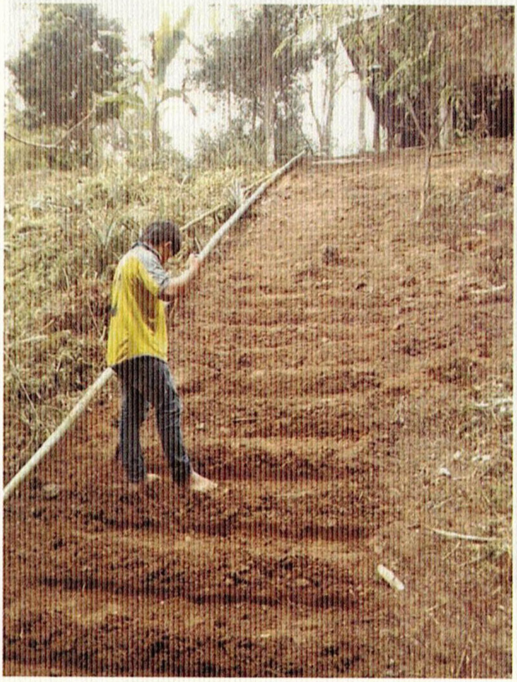
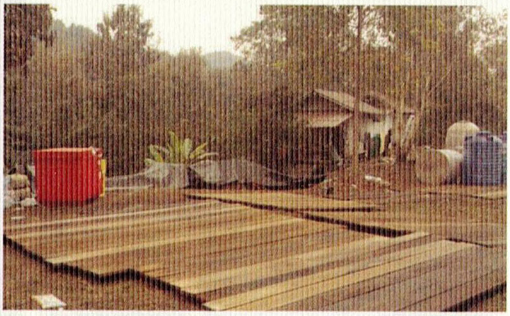

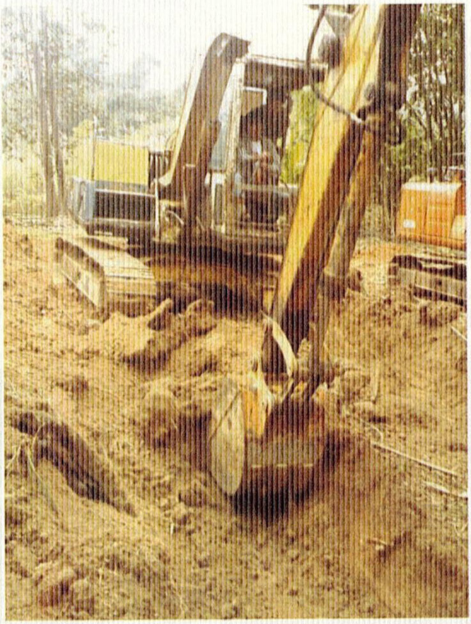

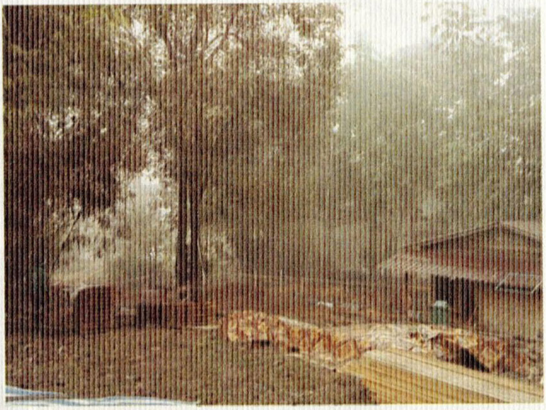

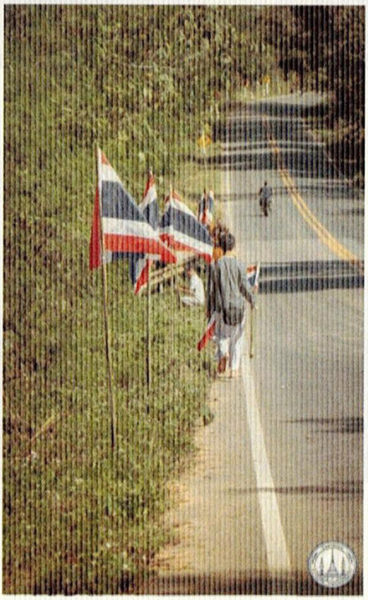

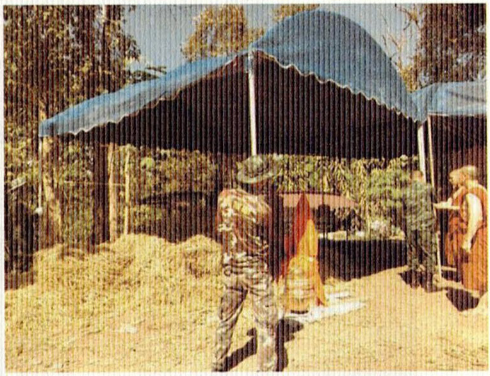
พระพี่เลี้ยง เจ้าหน้าที่ และจิตอาสา
เดินทางถึงสถานที่สร้างวัดป่าดอยภูคา อ.ปัว จ.น่าน
ในวันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐
เพื่อจัดเตรียมสถานที่

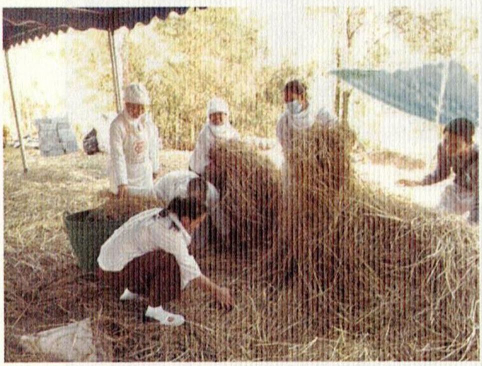

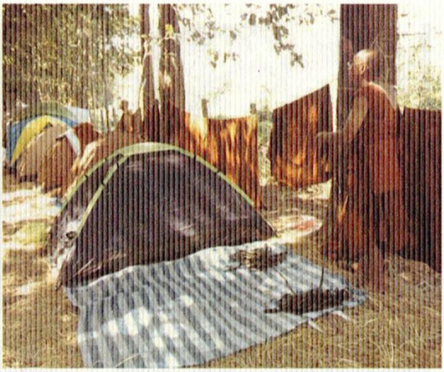
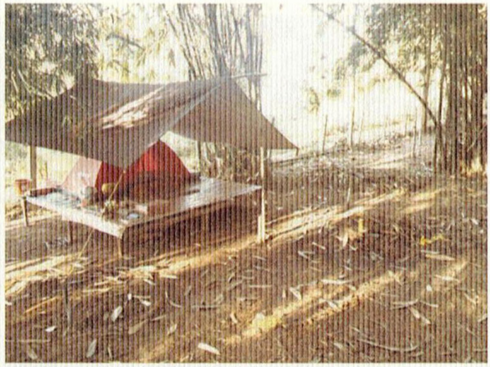
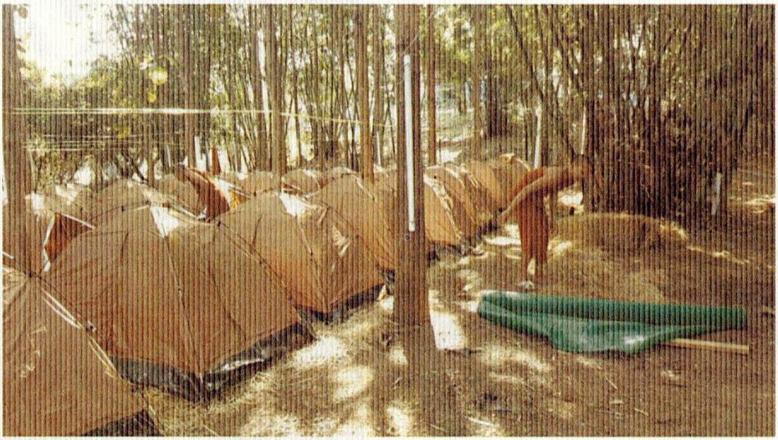
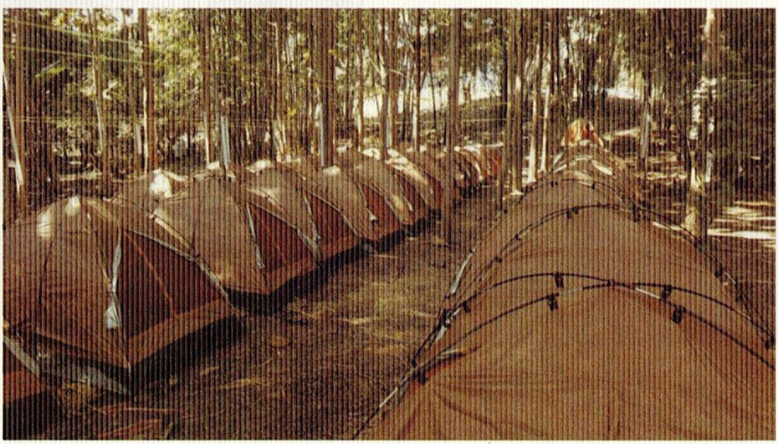

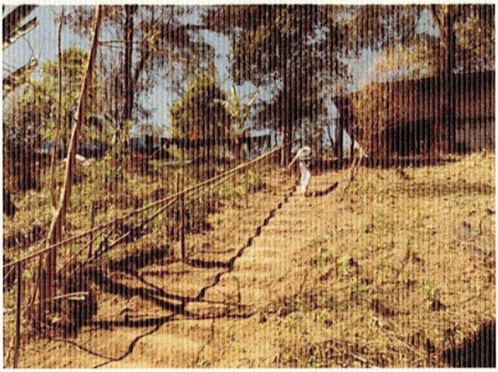

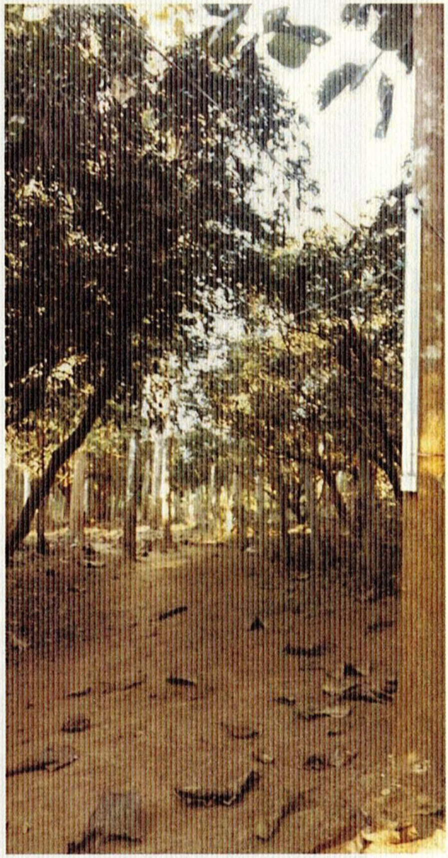

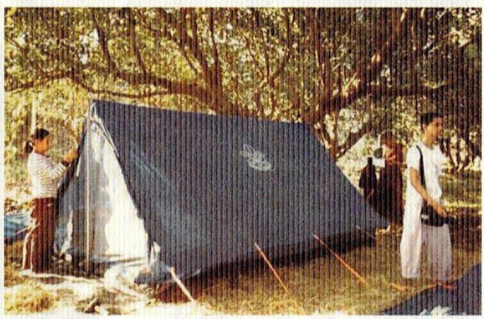

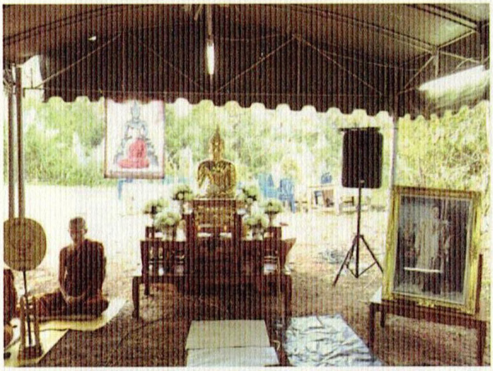

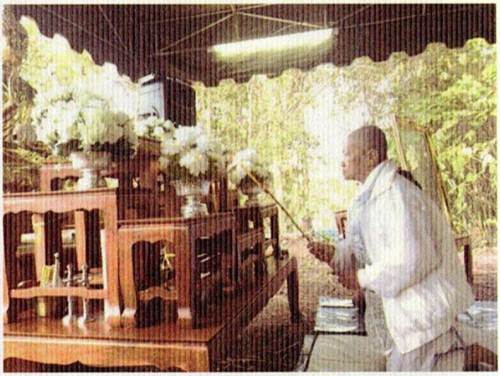

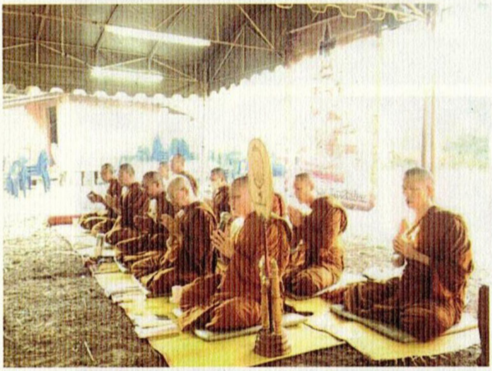

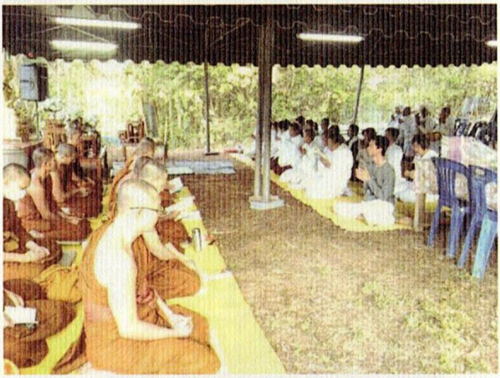

เจริญพระพุทธมนต์เป็นครั้งแรกที่วัดป่าดอยภูคา
ในเช้าวันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐
โดยพระสงฆ์ ชุดพระพี่เลี้ยง

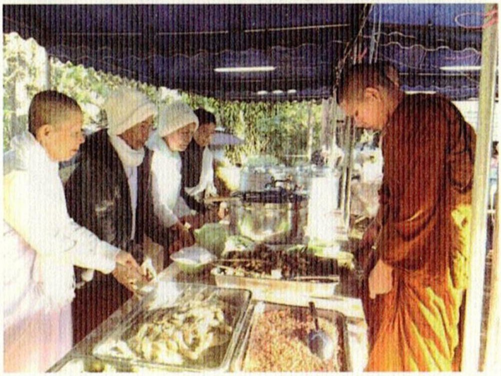

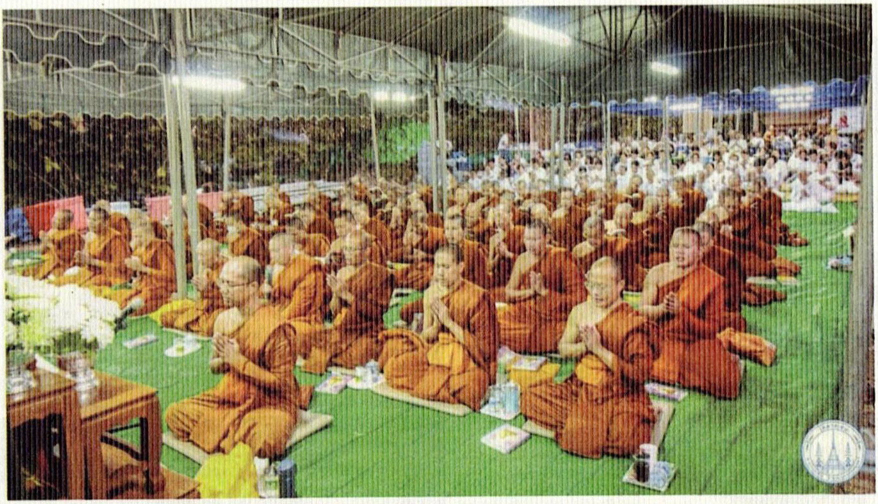

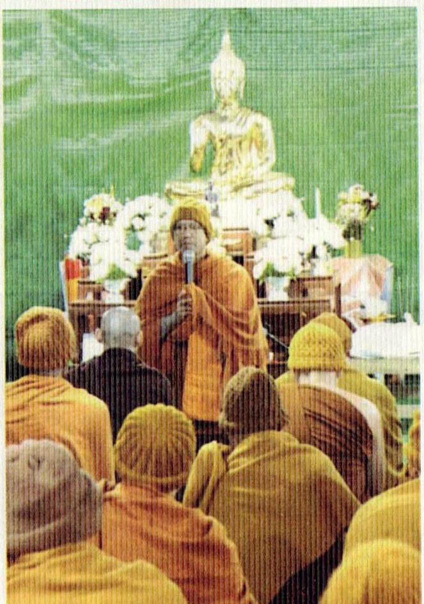

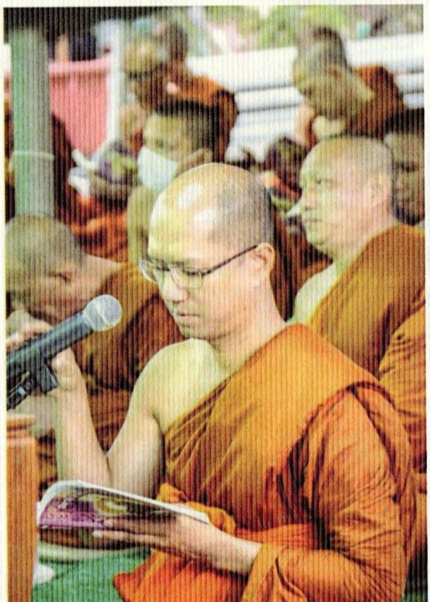
พระภิกษุสงฆ์ รุ่นปฐมมงคล เดินทางไปปฏิบัติธรรม

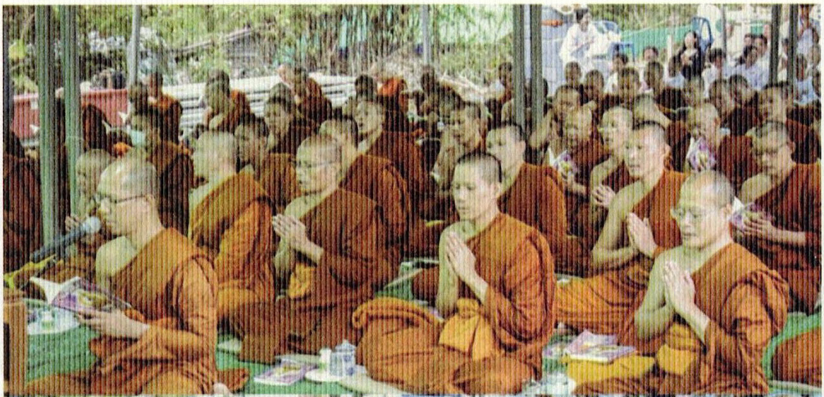
ณ สถานที่สร้างวัดป่าดอยภูคา อ.ปัว จ.น่าน

เป็นปฐมมงคลของสถานที่ วันที่ ๒๑ – ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

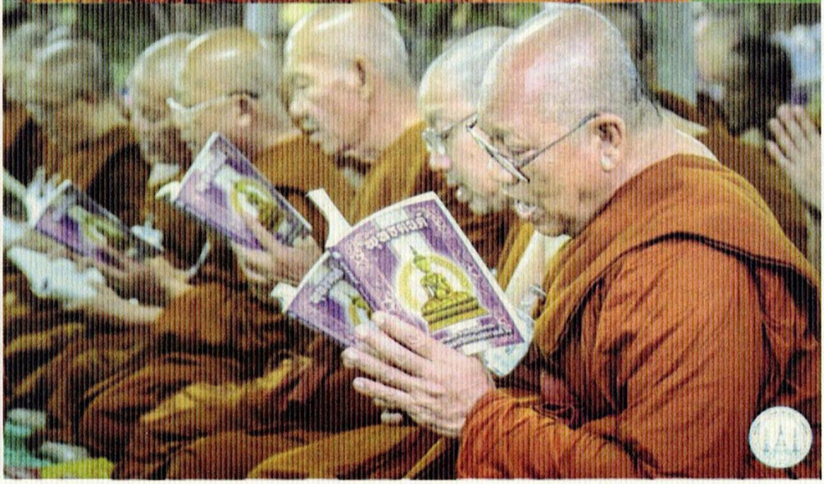

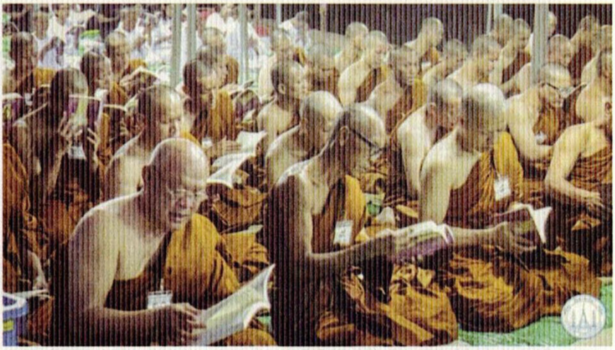
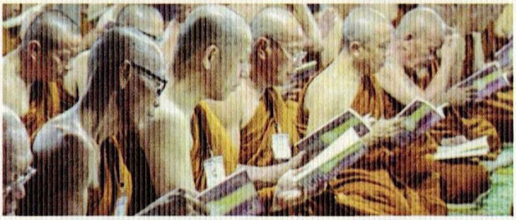
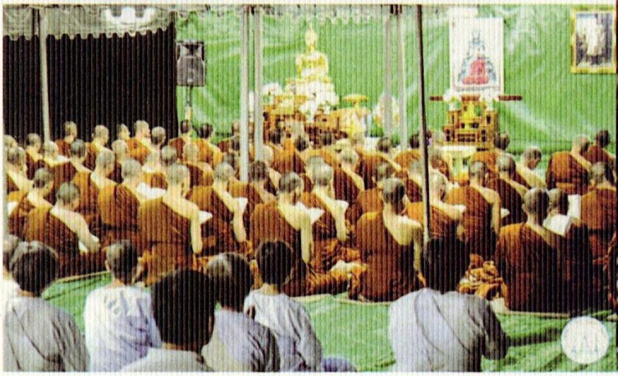
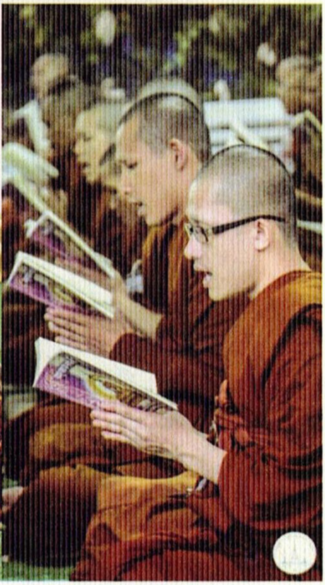

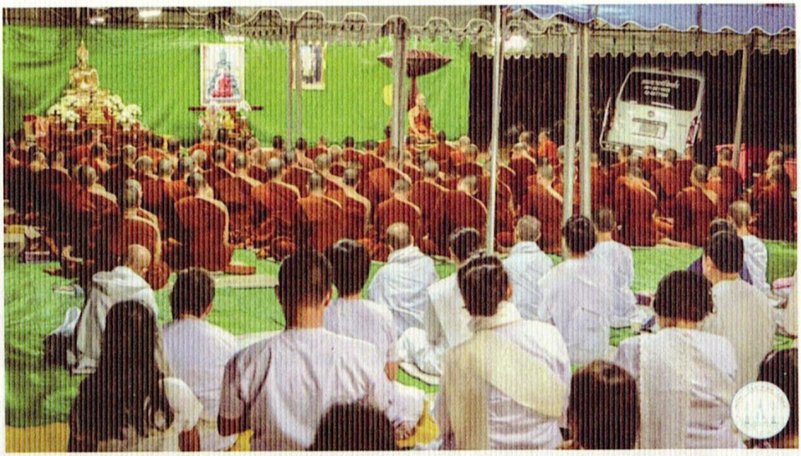
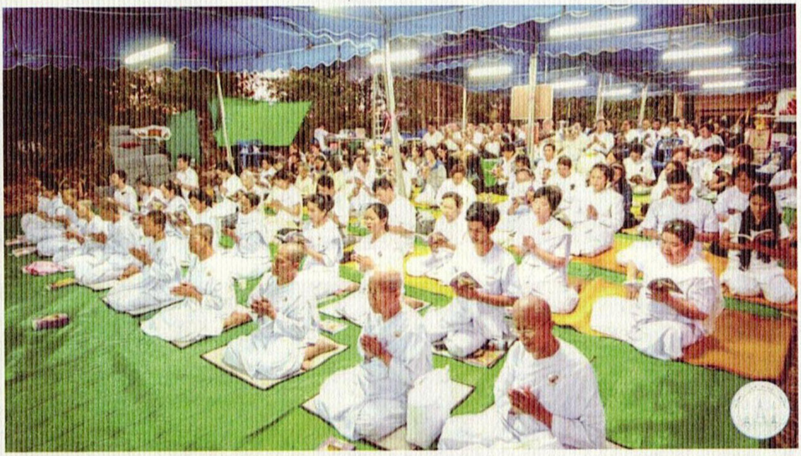
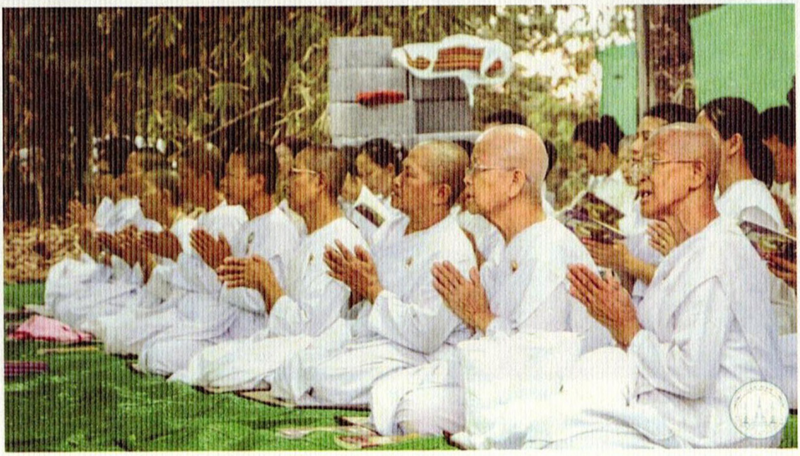

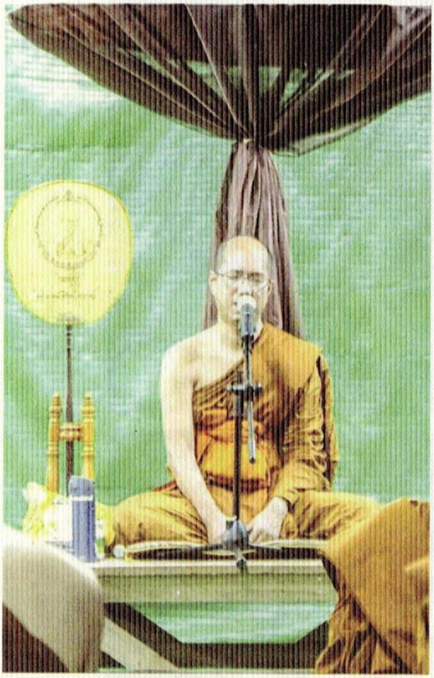

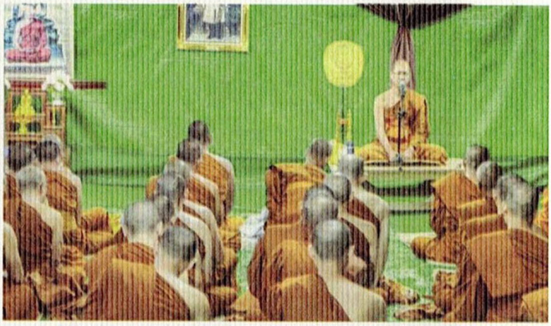

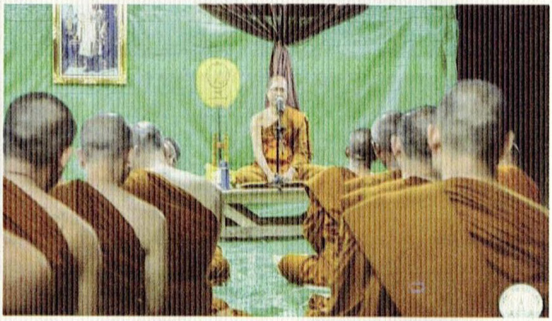

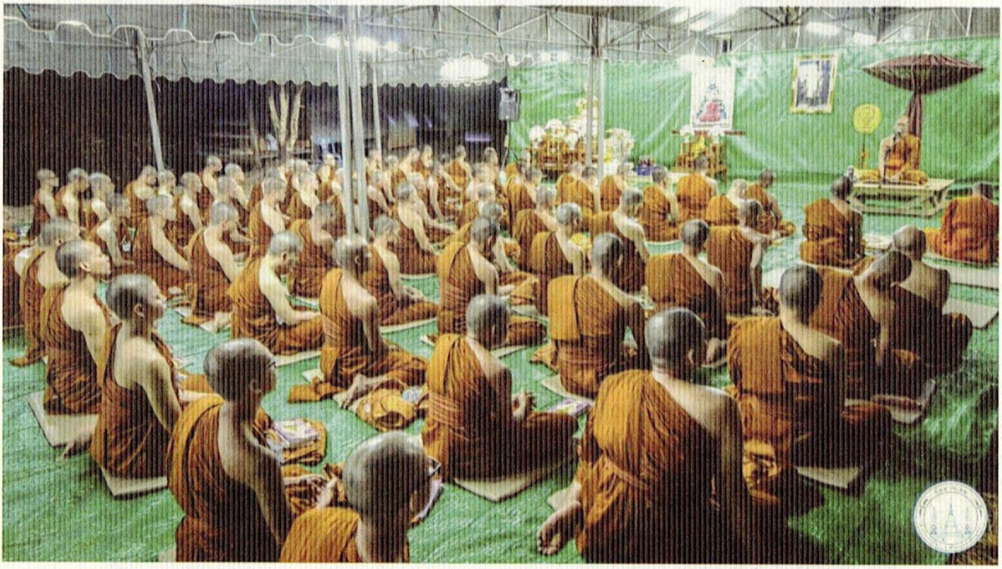

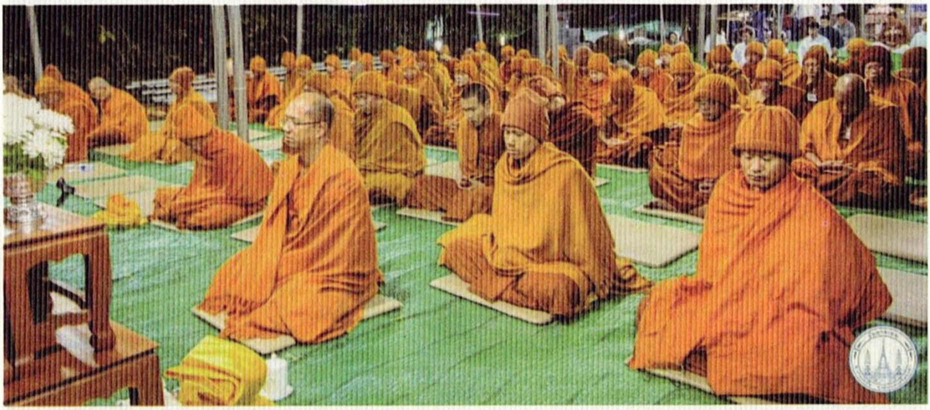

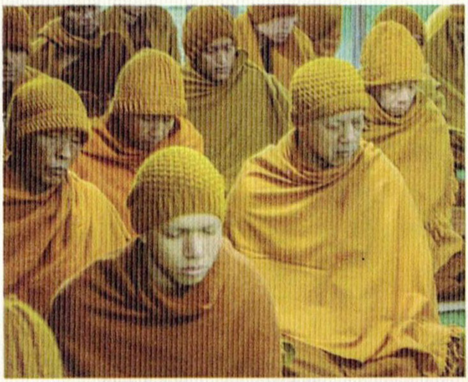

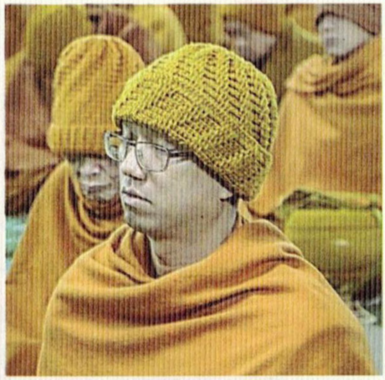

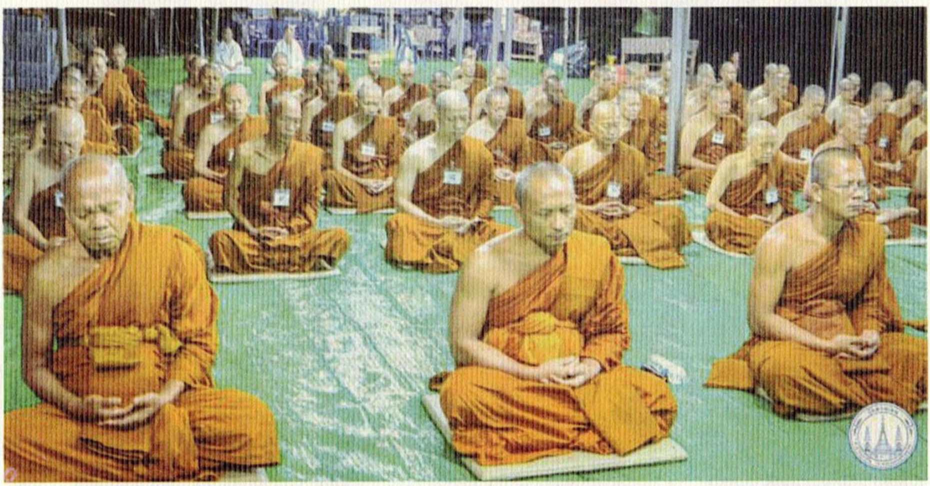

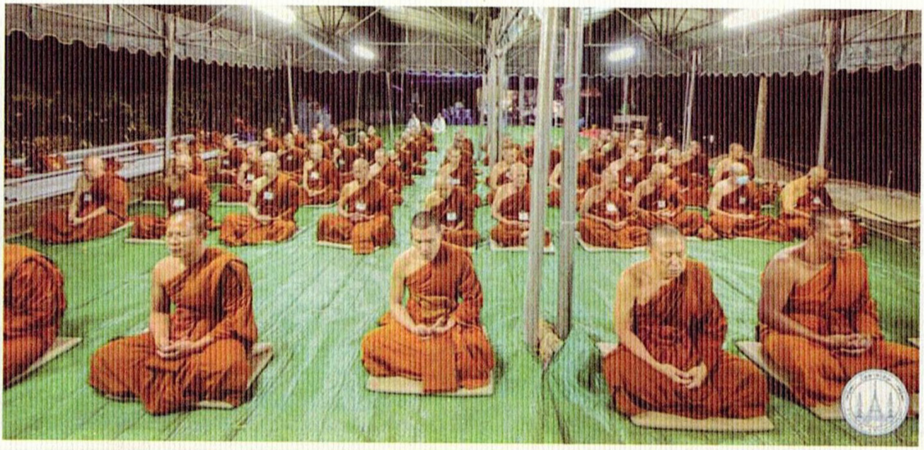

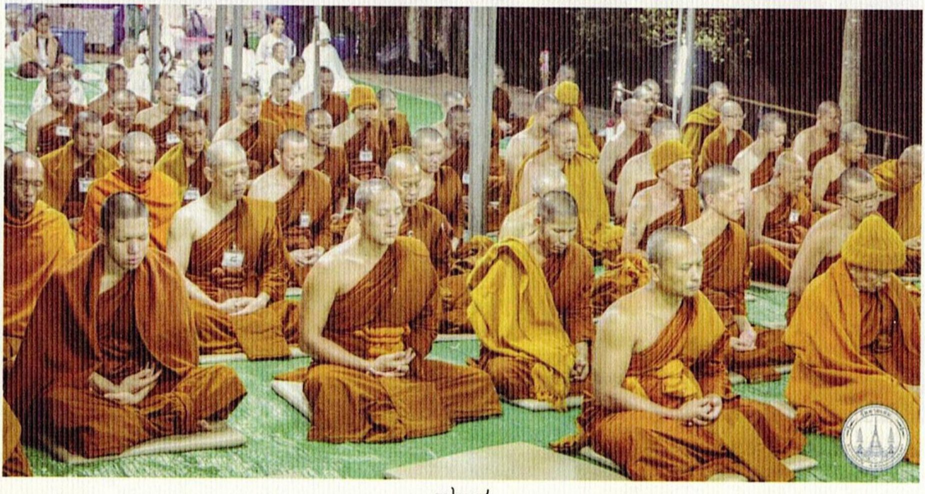

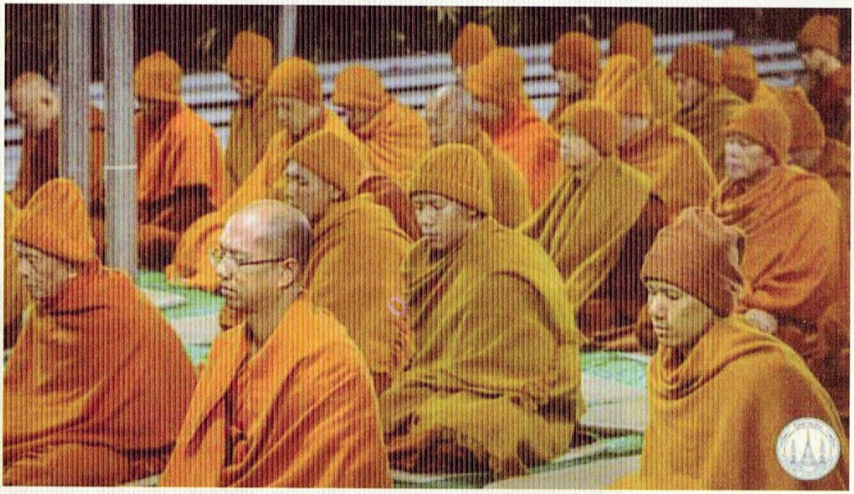

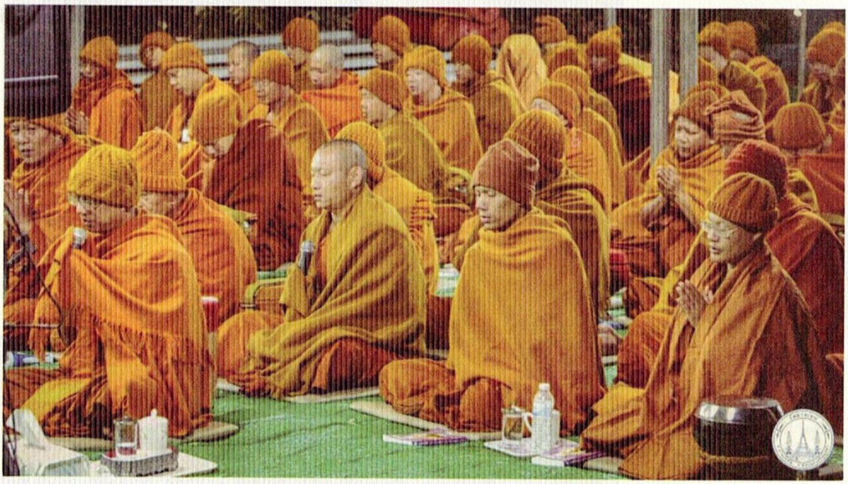

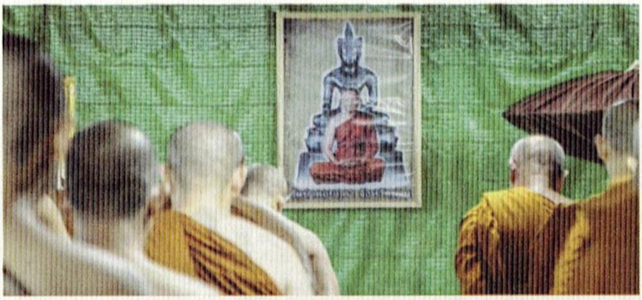

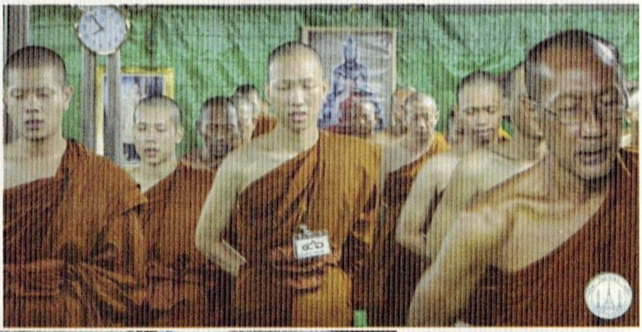

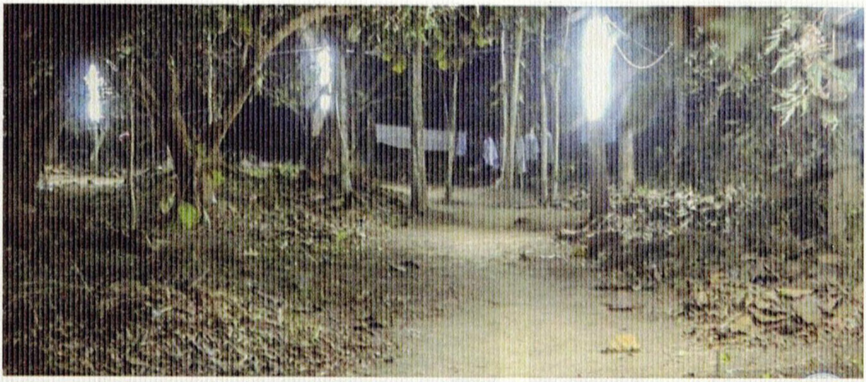

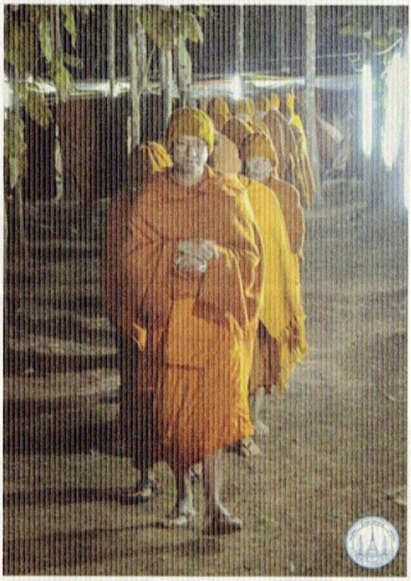

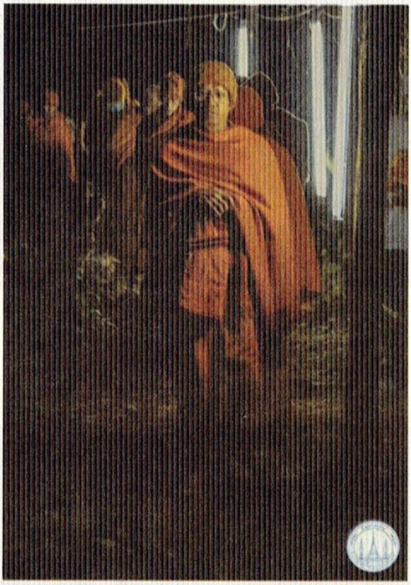

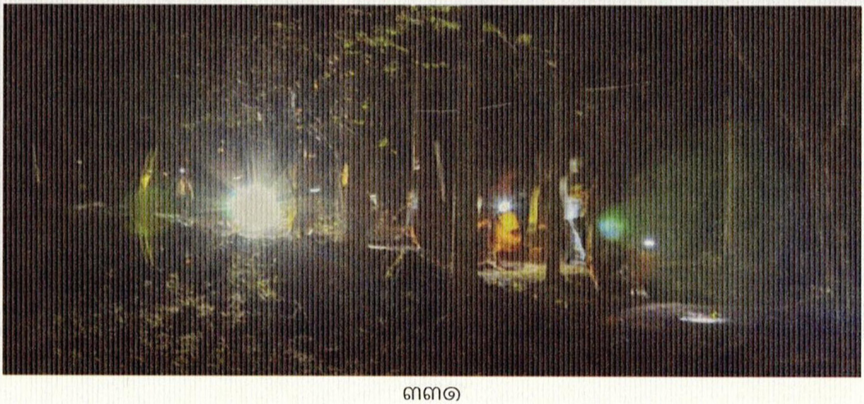

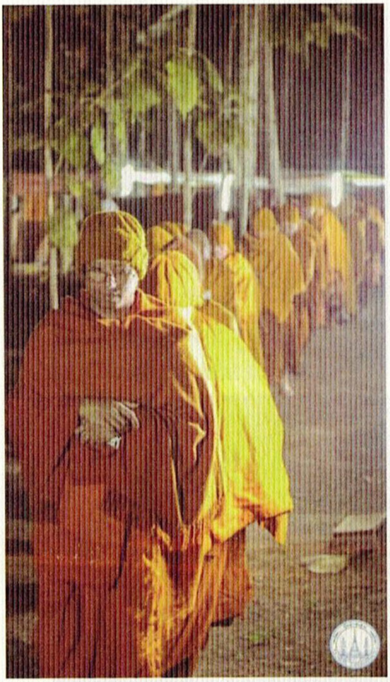

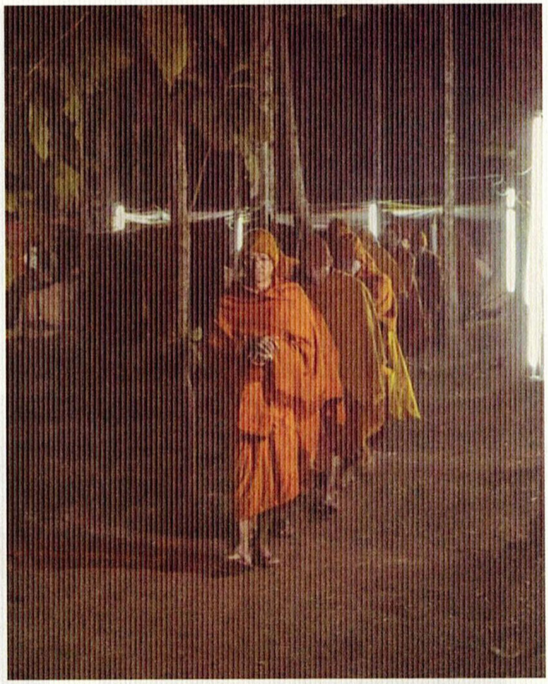

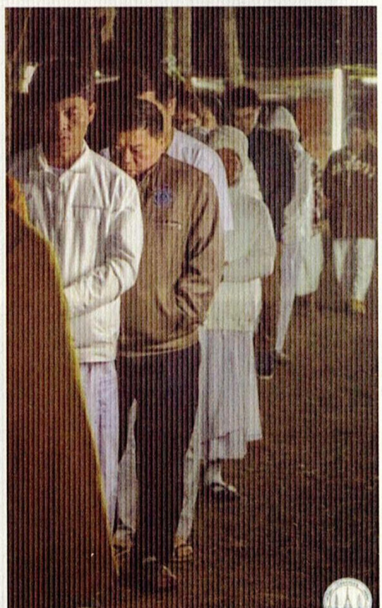

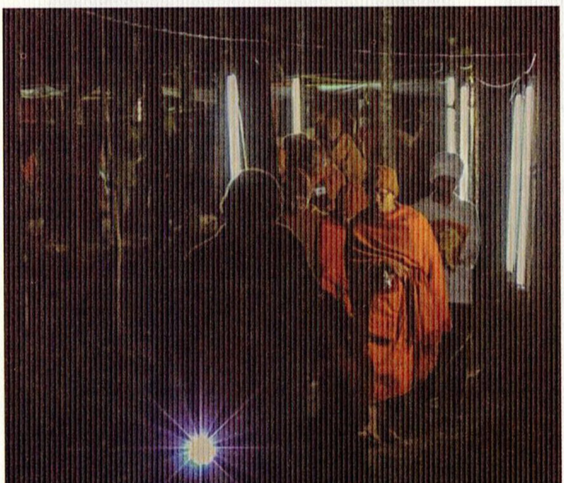

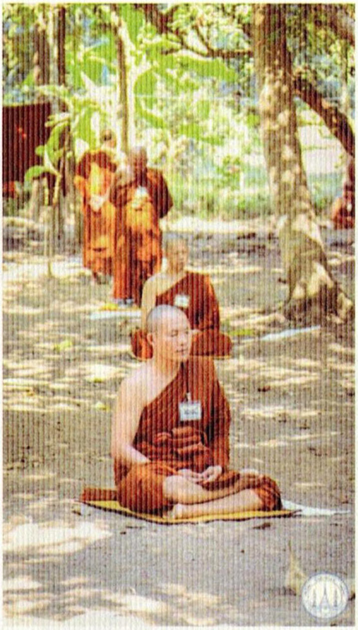

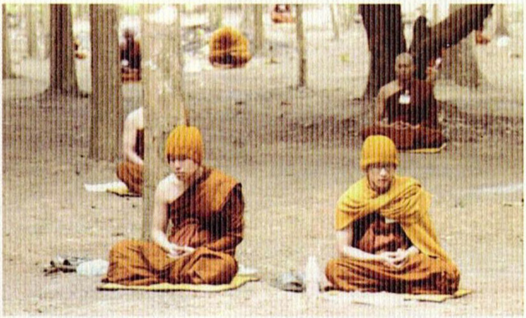
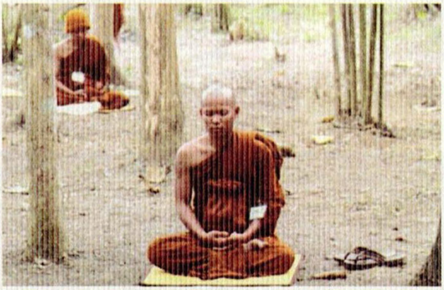
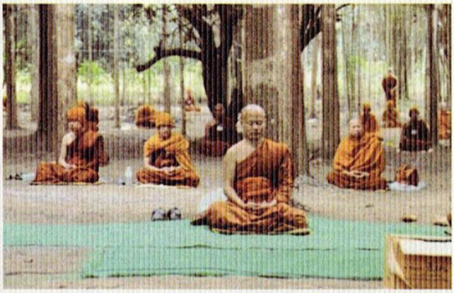
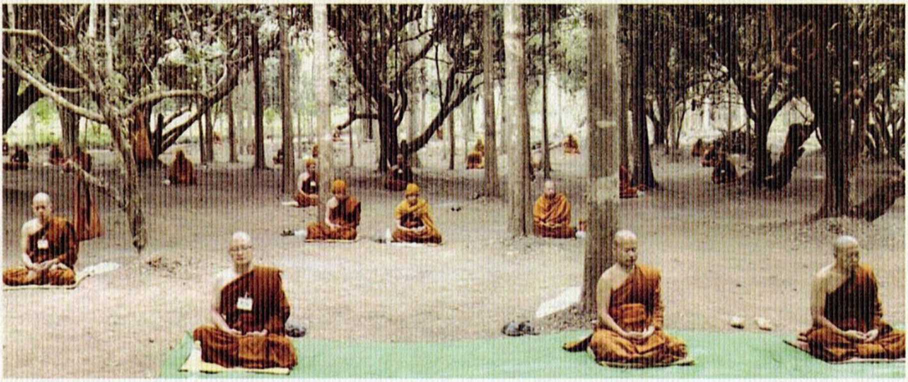

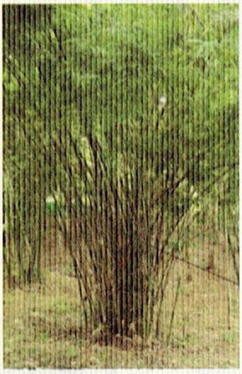
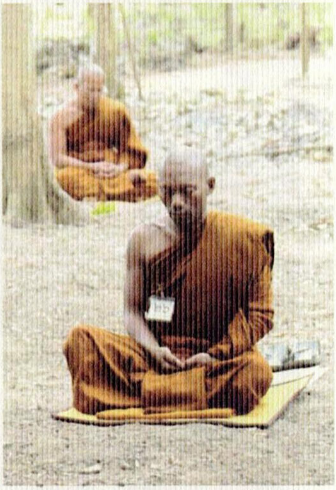

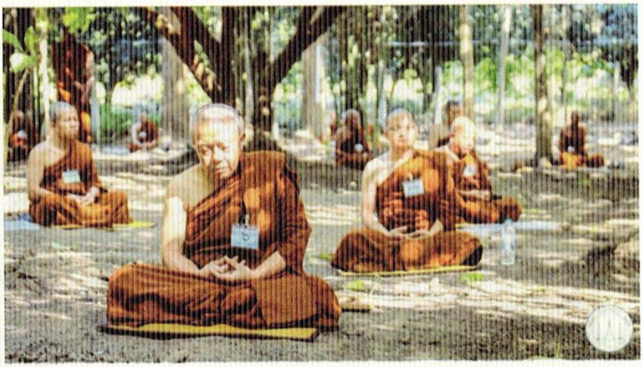

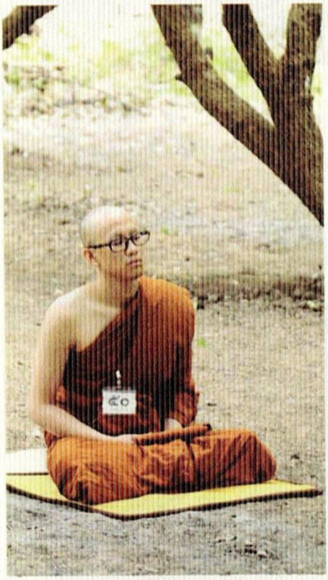

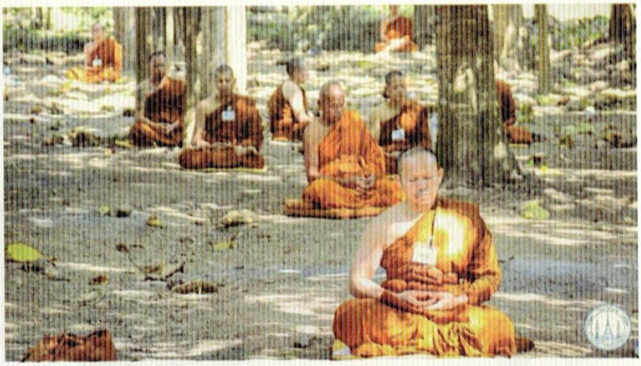

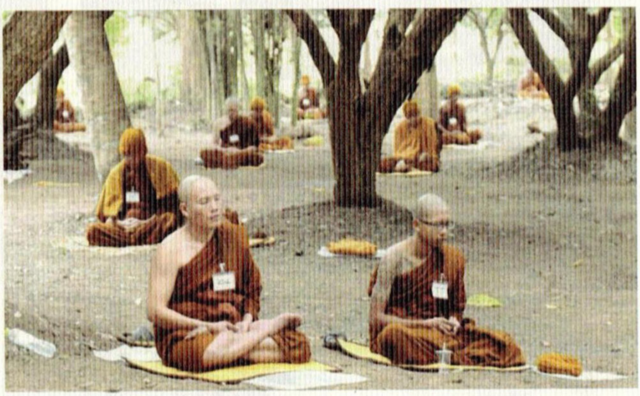

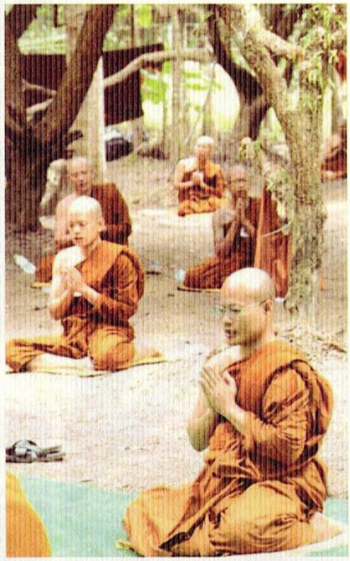
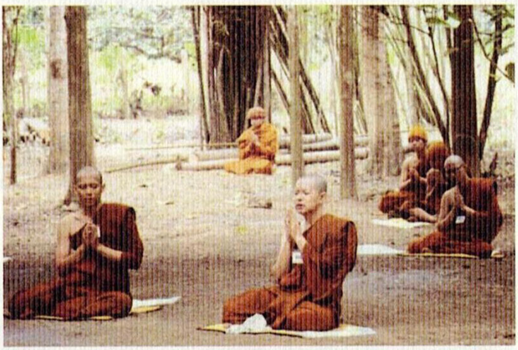
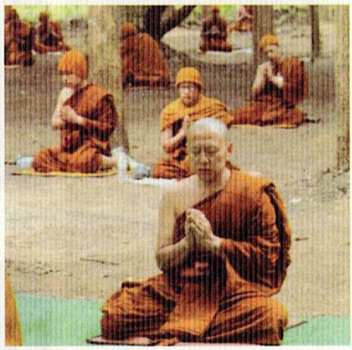

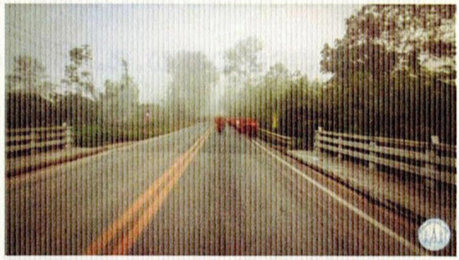

พระสงฆ์บิณฑบาตโปรดญาติโยมที่เดินทางมาทอดผ้าป่า
วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ และตลอดทุกวันในโครงการ

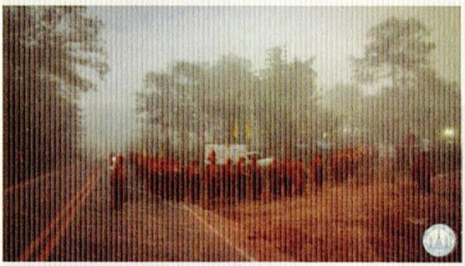
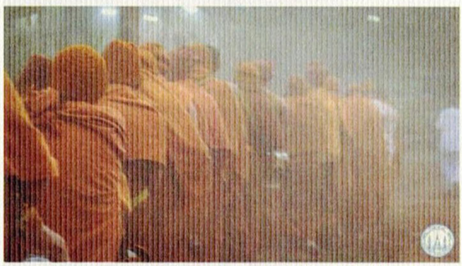

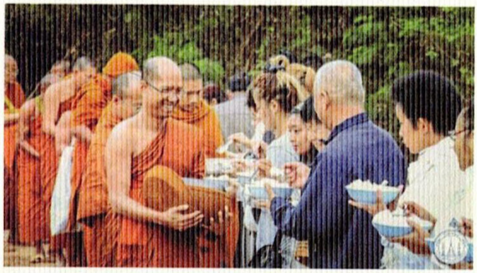
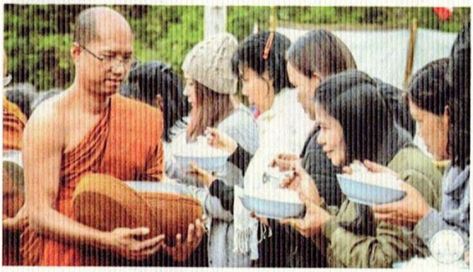

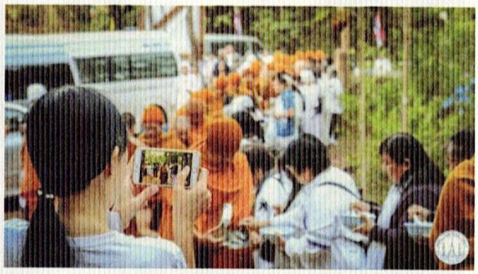

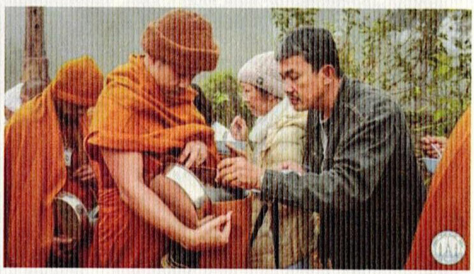

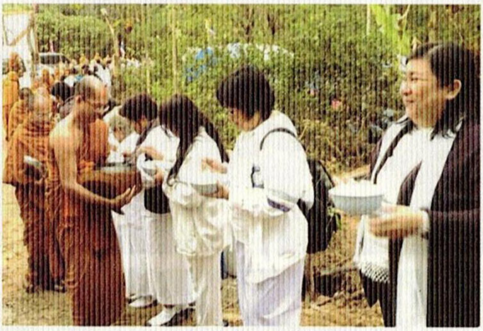
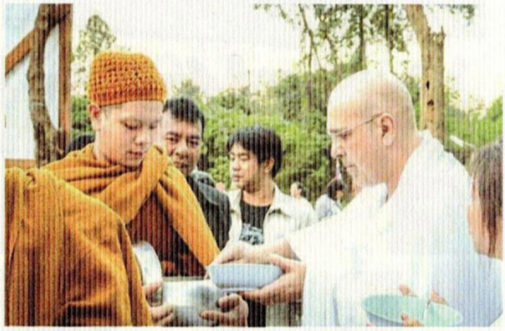

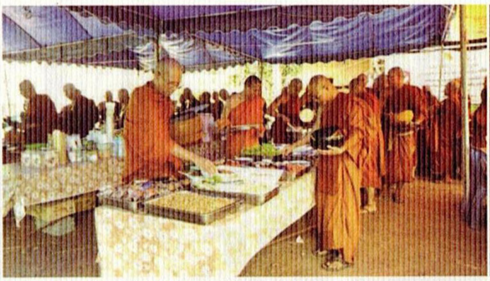

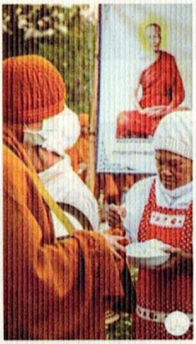
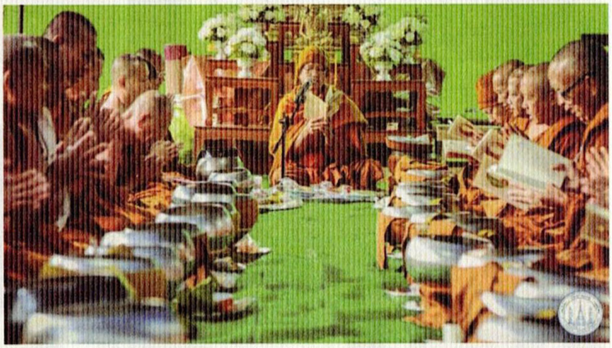
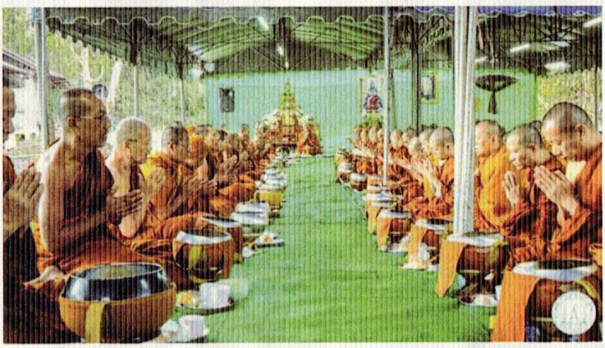
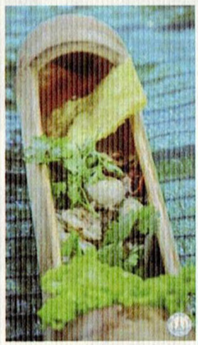
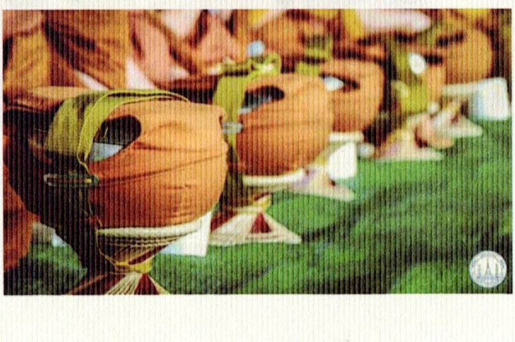

การประกอบพิธีบวงสรวงตามคติความเชื่อท้องถิ่น
โดยคณะศิษย์ฝ่ายฆราวาส
วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

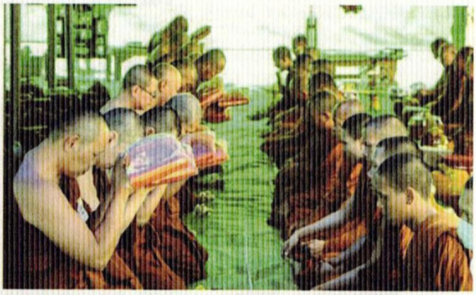

พิธีทอดผ้าป่า ครั้งปฐมฤกษ์ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

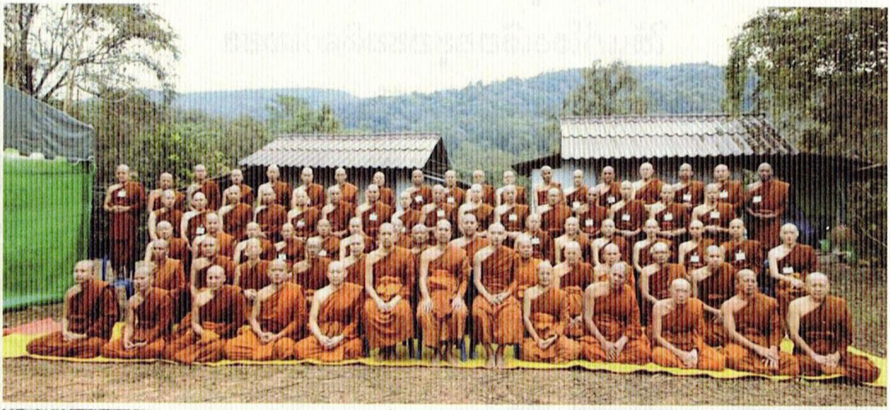

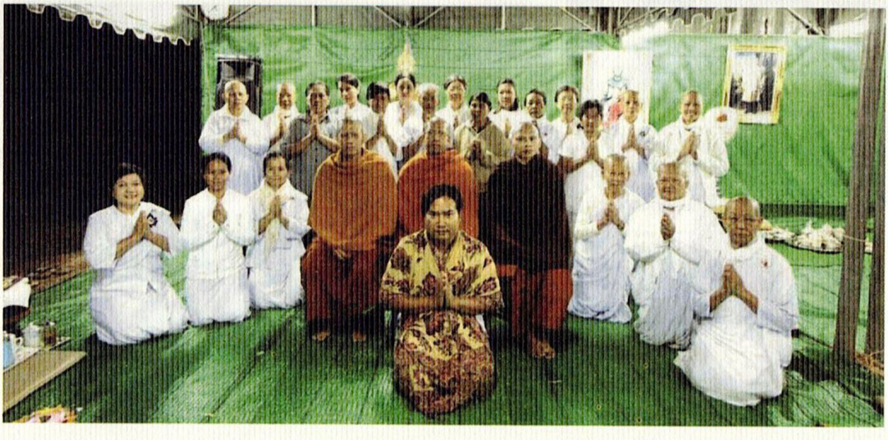

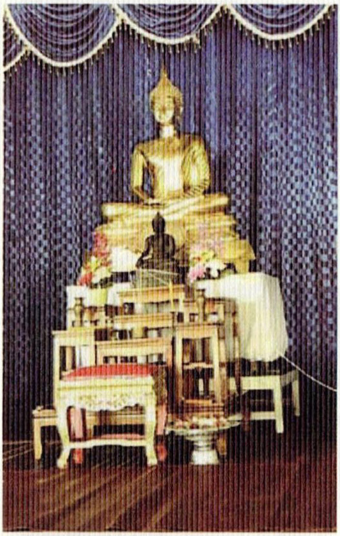

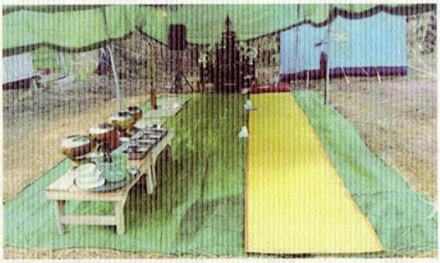
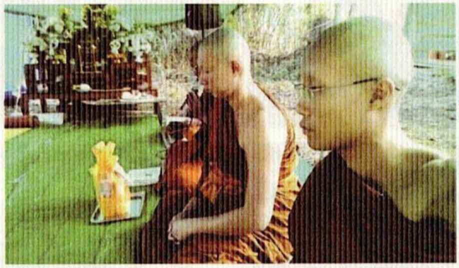
มอบพระพุทธรูป เสื้อกันหนาว และผ้าห่ม
ให้แก่โรงเรียนชุมชนศิลาเพชร
ต.ศิลาเพชร อ.ปัว จ.น่าน

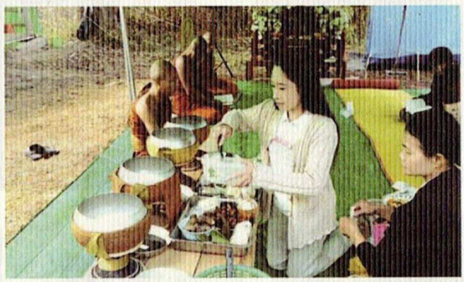
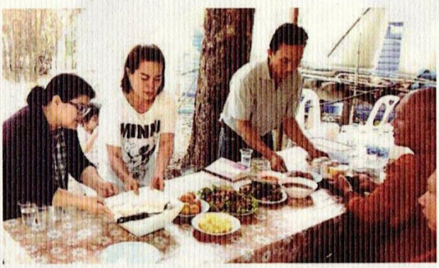
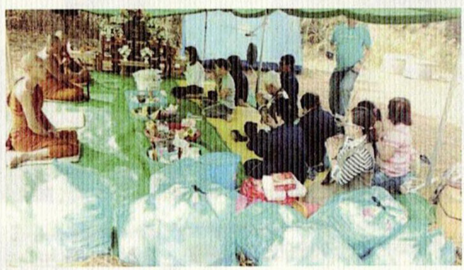

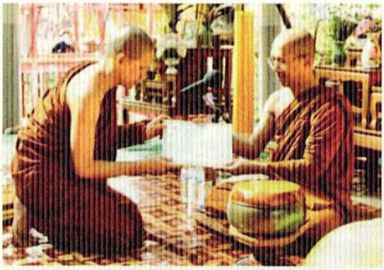
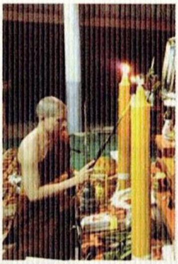
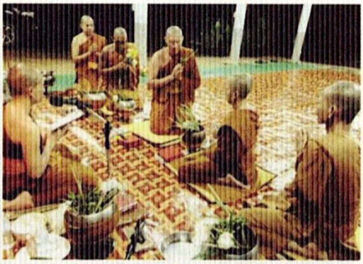
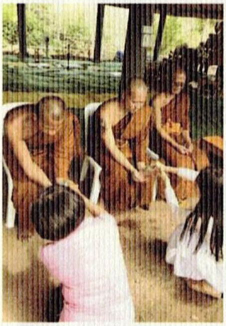

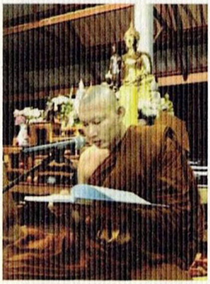
การทำบุญวันพระ และกิจการงานบุญในโอกาสต่าง ๆ
ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ จนถึง ออกพรรษา พ.ศ. ๒๕๖๐

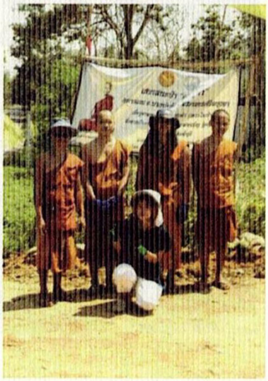

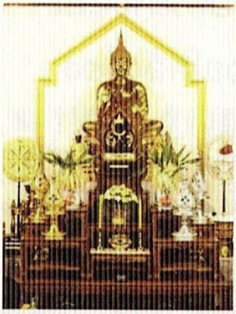
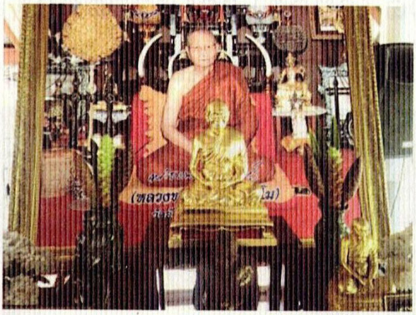

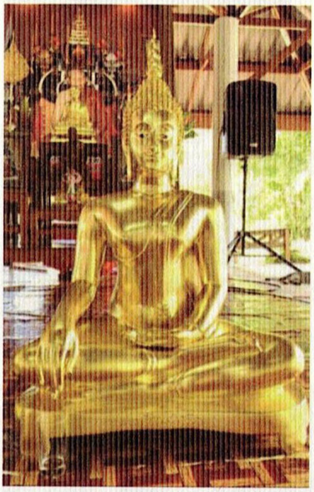
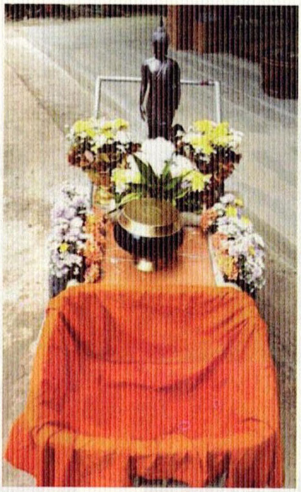
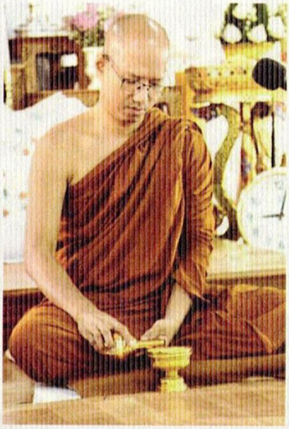
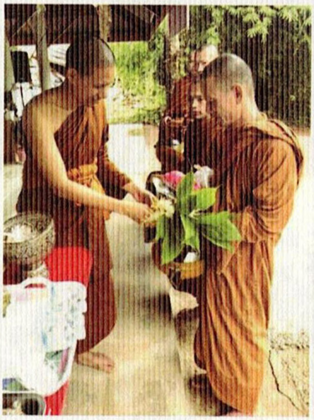

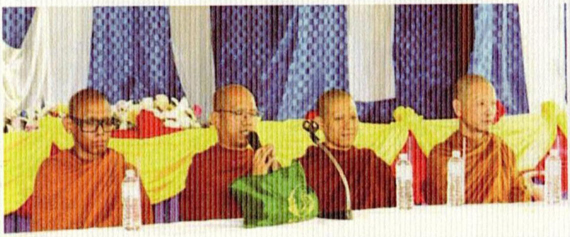

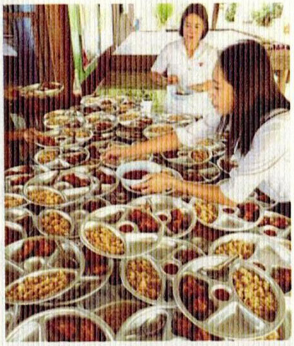

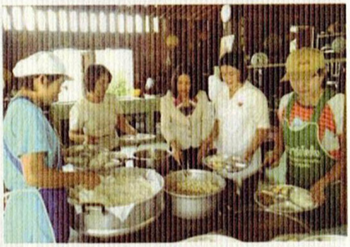

ทุกวันพฤหัสบดี (วันครู) วัดป่าดอยภูคา จัดอาหารและขนมหวาน เพื่อเลี้ยงเด็กนักเรียนในโรงเรียนใกล้เคียง

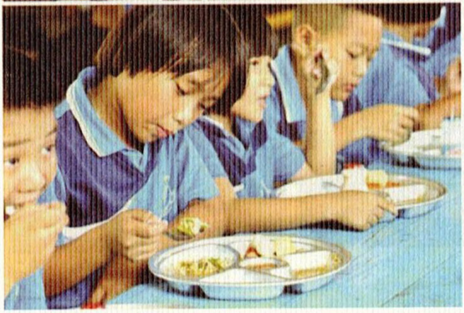

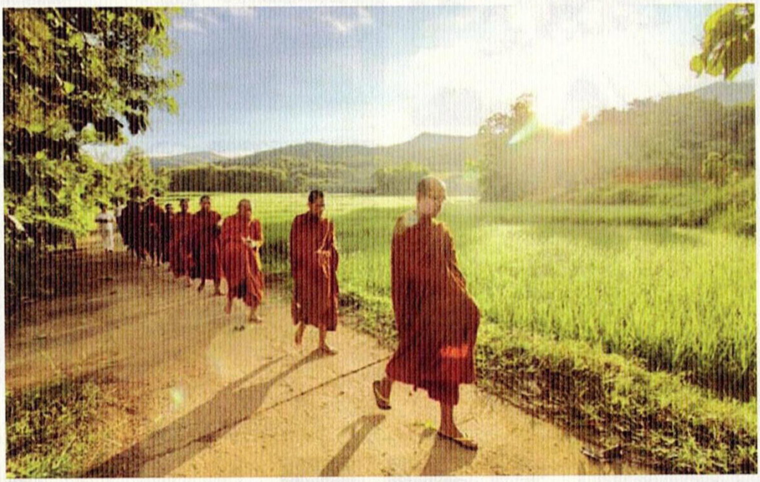

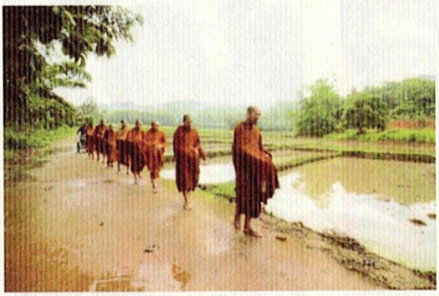

พระภิกษุวัดป่าดอยภูคา

บำเพ็ญกิจวัตรสงฆ์ตามพระธรรมวินัย

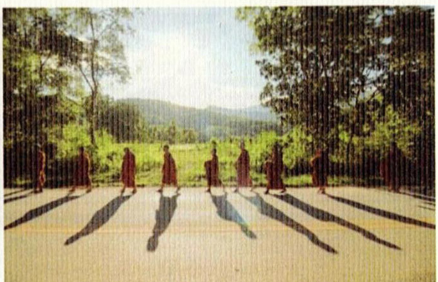
บิณฑบาตโปรดญาติโยมชาว ต.ศิลาเพชร อ.ปัว จ.น่าน

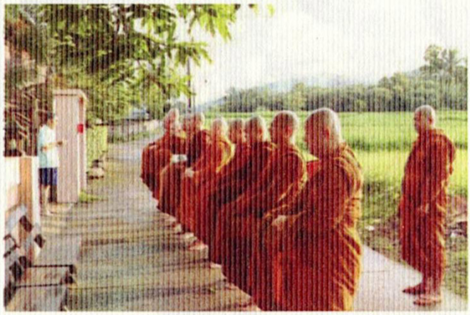

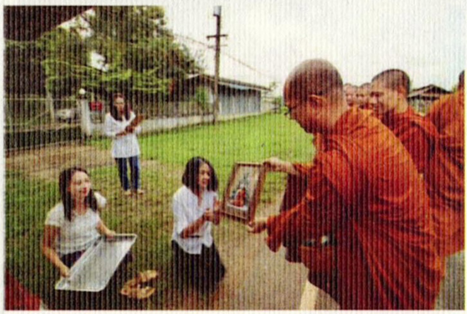
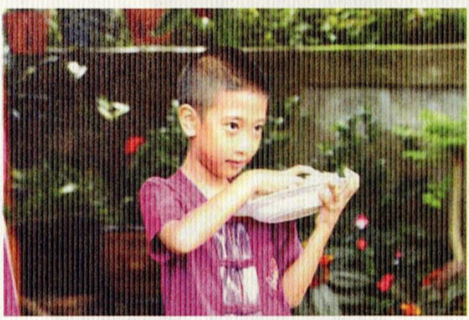
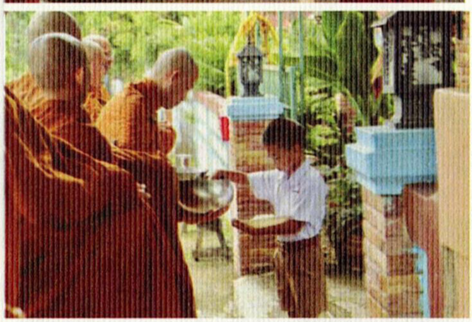

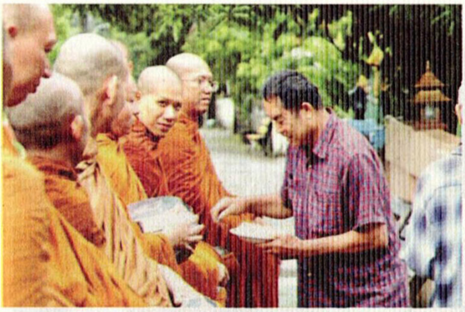

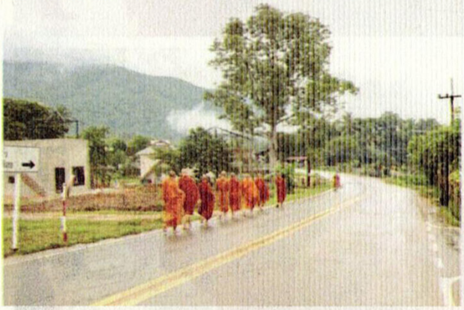

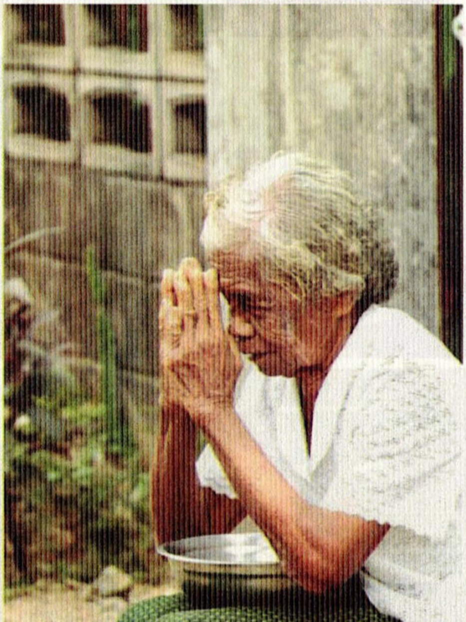
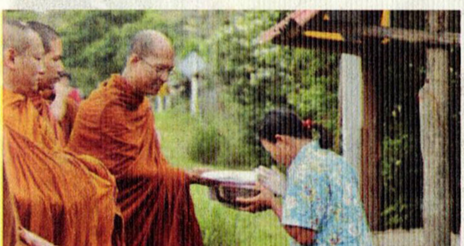

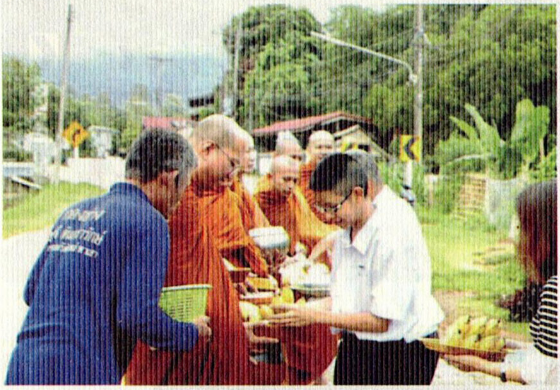
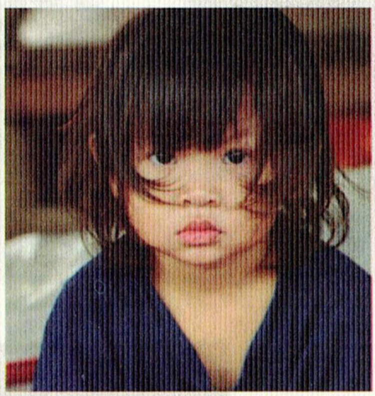

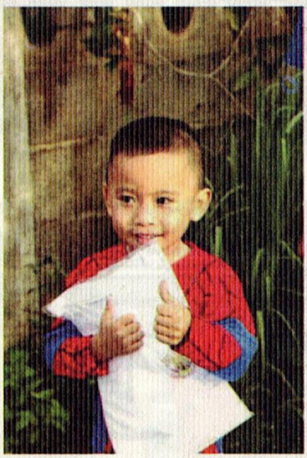
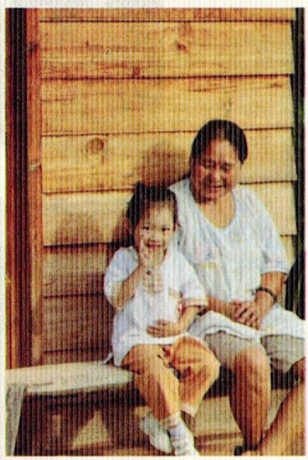

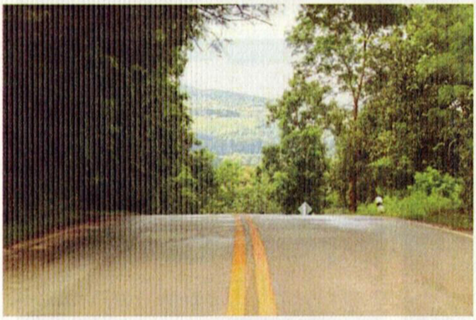

ศาลาวิสุทธิธรรม

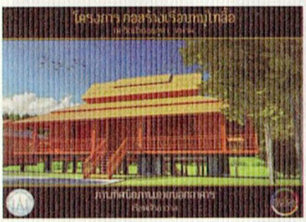

ศาลาวิสุทธิธรรม
บูชาพระคุณหลวงพ่อคำ (พระในป่า)

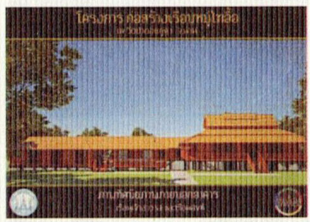
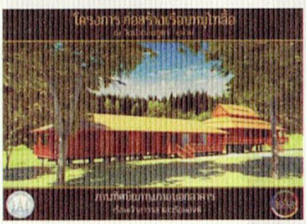
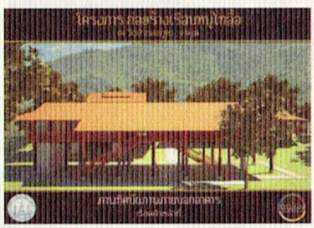
ลำดับภาพการก่อสร้างถาวรวัตถุภายในวัดป่าดอยภูคา

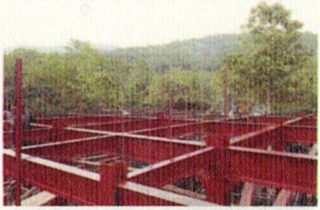
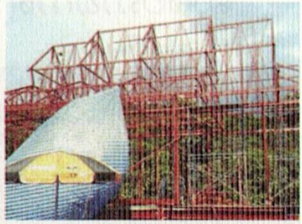

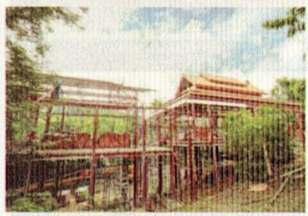

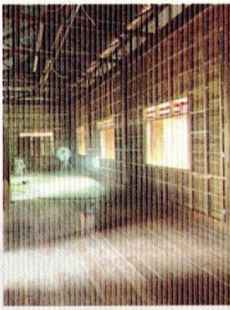

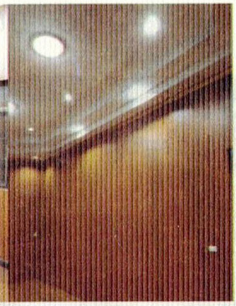

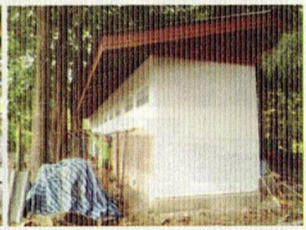

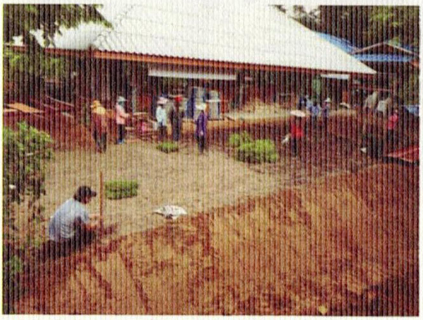
สวยงามดั่งเนรมิต ด้วยจิตเชิดชูบูรพาอาจารย์

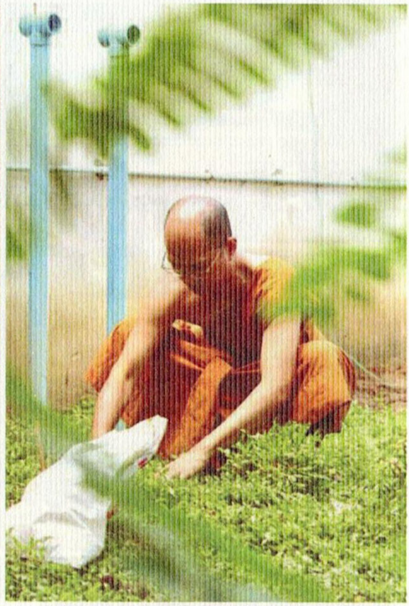

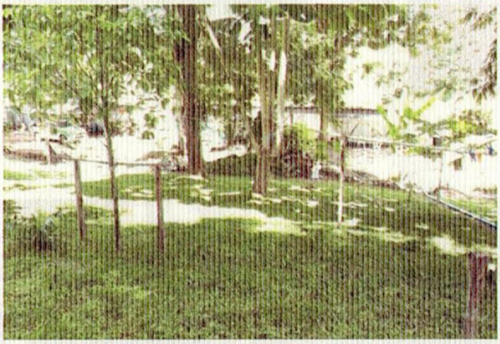

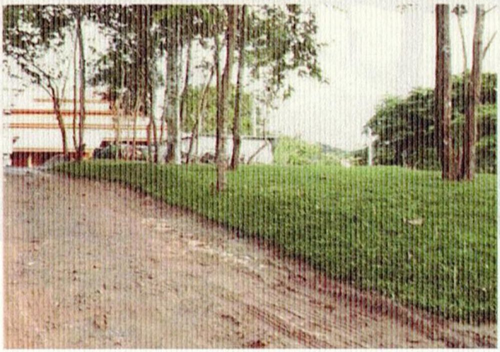

ยินดียิ่งแล้ว
แขกแก้วมาเยือน
ปี๋กมาแหมก่า ตี้วัดป่าดอยภูคา
“ยินดีต้อนฮับเจ้า”

การปฏิบัติธรรม

ข้อความบางส่วนจาก

ภาคธรรมปฏิบัติ

โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๖ หน้า ๑๓๓ - ๑๖๘

***การเดินจงกรม* มีอานิสงส์ ๕ ประการ คือ**

๑. ทำให้อดทนต่อการเดินทางไกล
๒. ทำให้อดทนต่อการบำเพ็ญเพียร
๓. ทำให้โรคภัยไข้เจ็บหายอย่างน่าอัศจรรย์
๔. ทำให้อาหารที่รับประทานเข้าไปย่อยง่ายไม่เป็นพิษเป็นภัย
๕. สมาธิในการเดินจงกรมตั้งอยู่นานมากกว่าการนั่ง (จึงต้องเดินจงกรมก่อนเสมอ)

การเดินจงกรมที่บางคนไปสอนเดินก้าวแบบต่อเท้านั้นผิด ที่ถูกต้องก็คือ ใครเคยเดินอย่างไรก็เดินไปอย่างนั้น เดินกันอย่างธรรมดา *เคยเดินอย่างไรก็เดินอย่างนั้น แล้วเอาสติใส่เข้าไปเท่านั้น เจริญสติปัฏฐาน ๔ ให้ครบ*

คนเรานั้นมีอิริยาบถ ๔ ประการ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน เดินจงกรมก็เหมือนเดินธรรมดา แต่เดินให้ช้าลงไป ขวา...ย่าง...หนอ ซ้าย...ย่าง...หนอ เท่านั้นเอง การที่ทำอะไรช้า ๆ จะทำให้มีสติคิด

รอบคอบ ถ้าทำอะไรเร็วจะลืมง่าย ลืมกระเป๋า ลืมมือถือ ลืมอะไรต่อมิอะไร เพราะทำอะไรเร็วไป ตรงนี้สำคัญมาก ต้องทำความเข้าใจ

การเดิน เดินให้มีสติ ต้องยืนก่อน แล้วถึงมาเดิน มานั่ง มานอน เวลาเดินต้องเอามือไพล่หลัง ไม่ให้เอามือจับกันไว้ข้างหน้า แล้วยืนหนอ ๕ ครั้ง ไม่ใช่ ๓ ครั้ง ๕ ครั้งก็คือ ตจปัญจกรรมฐาน

ทบทวนชีวิตได้ ๕ ครั้งเมื่อไร จะรู้ว่ากฎแห่งกรรมมีอะไร และจะเห็นหนอด้วยปัญญา (ภาวนามยปัญญา) เห็นหนอ ๕ ครั้ง พอดูศีรษะลงปลายเท้า ปลายเท้าถึงศีรษะ อัสสาสะ ปัสสาสะ มันจะย้อนมาบอกเรา เช่นบอกว่า คนนี้นิสัยไม่ดี อย่าคบ

การเดินเริ่มด้วย

ขวา...ย่าง...หนอ...

ซ้าย...(หยุด) ย่าง...หนอ ให้จังหวะหยุดหน่อย เตือนสติให้หยุด

กลับหนอ

ยืนหนอ อีก ๕ ครั้ง

ถ้าคนไม่เข้าใจให้หยุดที่สะดือ คนเข้าใจแล้ว จะคล่องไปเอง ไม่ต้องดูลมหายใจ

ขณะที่เดินจงกรมเกิดเวทนาในท่าไหนให้หยุดที่ท่านั้น ไม่ต้องชิดเท้า ตั้งตัวให้ตรง แล้วกำหนดว่า "ปวดหนอ ปวดหนอ" ตรงที่ปวด เมื่อได้สติดีแล้วก็เดินต่อไป ไม่ใช่เดินเสร็จแล้วไปกำหนดปวด ให้เอาปัจจุบันเลย

เมื่อก่อนเดินจงกรมโดยเอามือมาไว้ข้างหน้า ตอนหลังต้องเปลี่ยน เพราะไปได้ความรู้มาจากหมอ คือมีคนเป็นโรคปอดอยู่ ๒ คน เดินขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอไป หนักเข้าเกิดแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก เมื่อไปถามหมอ หมอก็ถามอาตมาว่า *"หลวงพ่อ เวลาเขาเดินจงกรม เขาทำอย่างไร"* อาตมาก็ทำให้หมอดู โดยเอามือมาไว้ที่หน้าท้อง ถ้าเดินท่านี้ ๓๐ นาทีก็ไม่เป็นไร แต่ถ้า ๑ ชั่วโมงมันจะรัด จะแน่น จะปวดหัวไหล่ หายใจไม่ออก เลยต้องเปลี่ยนมาเดินเอามือไพล่หลัง โดยเอามือซ้ายจับข้อมือขวาไว้ แล้วเอาไว้ตรงกระเบนเหน็บ คนที่เป็นโรคไตหายได้ และหลังจะไม่โก่ง ถ้าเดิน ๓๐ นาทีจะไม่รู้ ถ้าเดินถึง ๒ ชั่วโมงจะรู้ มันจะปวดตรงกระเบนเหน็บ แทบจะร้องไห้ พอกำหนดก็จะหาย พอหายแล้วโรคตรงนี้หายได้ เดินเอามือไพล่หลังจะไม่เป็นโรคปอด อัมพฤกษ์อัมพาตก็จะไม่เป็น

ถ้าเป็นโรคหืดแล้วเดินจงกรมโดยเอามือมาไว้ข้างหน้าไม่ถึงชั่วโมงจะหอบ แต่เอามือมาไพล่หลังแล้วหายใจยาว ๆ โรคหืดจะหายได้ ท่านพระครูสังฆรักษ์หรือพระธเนศ มาจากเมืองจีน เป็นโรคหืด มาหายที่วัดนี้ ถ้าเดินแล้ว หายใจยาว ๆ ช้า ๆ เรื่อย ๆ ไป จะเกิดทั้งปัญญาและหายจากโรคหืดหอบ

การเดินจงกรม บางคนก้าวสั้น บางคนก้าวยาว ให้ก้าวเท่าที่เราก้าวได้ *ก้าวได้แค่ไหนเอาแค่นั้น อย่าก้าวสั้น หรือก้าวยาวเกินไป* แต่ให้ช้าลงไป *"ช้าเพื่อไว เสียเพื่อได้"* ถ้าสติมั่นคงแล้วก้าวช้า ๆ จะไม่ล้ม ยืน

ขาเดียวได้ เวลาก้าวเท้าขวา ย่าง...ไป น้ำหนักจะอยู่ที่เท้าซ้ายถ้าถ่วงมากจะเซ ถ้าก้าวเท้าซ้าย ย่าง... ขวาจะรับน้ำหนัก ถ้ารับไม่ได้ก็จะล้ม เมื่อเราเดินไปเรื่อย ๆ มันจะถ่วงน้ำหนักทั้งซ้ายทั้งขวาก็จะไม่ล้ม ทำครั้งแรก ๆ ก็จะมีเซบ้าง เวลาเรามีประสบการณ์อะไรให้รีบกำหนด ยกตัวอย่างเช่น เวลาเราไปโกรธกับใคร ก็ให้กำหนดโกรธ ไม่ใช่พอโมโหใครก็ทำร้ายเขาก่อนแล้วถึงมากำหนดโกรธทีหลังนั้นไม่ถูกต้อง

เวลาเดินขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ให้ดูที่เท้า อย่าหลับตา เดี๋ยวจะไม่รู้ว่า รูป นาม ขันธ์ห้า เป็นอารมณ์นั้นเป็นอย่างไร จิตนี้มีเกิดดับ เวลาเราก้าวขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ รู้ขวาซ้ายเป็นอันเดียวกันหรือไม่ พอจิตที่ขวาย่างหนอดับลงไป จิตดวงใหม่คือซ้ายก็จะเกิดขึ้นมา แทนที่ขวา *ที่เราเห็นนี้เป็นรูปธรรม ส่วนนามธรรมคือจิตที่เรารู้ว่าย่างไปในปัจจุบันอย่างไร แล้วจะรู้ต่อไปถึงจิตเห็นหนอ* รูปกับนามมันคนละอันกัน หูกับเสียงก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน หูเป็นเครื่องรับ "เป็นรูปธรรม" ตัวนามที่รับเข้าไปชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี "เป็นนามธรรม" ทำให้เรารู้ในภายใน รูป นาม ขันธ์ห้าเป็นอารมณ์ โลภะมูลจิต ๘ โทสะมูลจิต ๒ โมหะมูลจิต ๒ สังขาริกัง อสังขาริกัง บอกอย่างนี้ไว้ชัดเจน กุศล ๔ อกุศล ๔ คือโลภะมูลจิต ๘ อยากได้ของเขา เสียก็ไม่เอาด้วย โลภอยากได้ แต่โลภมีอย่างหนึ่ง คือ โลภอยากได้แต่ทำงานสุจริตเอาได้มาด้วยความถูกต้อง แต่ไม่จัดเป็นโลภะที่เสียหายเพราะกิเลส มันจัดเป็นโลภะอยากได้ บางคนว่าอยากนั่งหนอ อยากนั่งหนอ มันก็เป็นกิเลส

การเดินจงกรม

ก่อนเดินให้ยกมือไขว้หลัง มือขวาจับข้อมือซ้ายวางไว้ตรงกระเบนเหน็บ ยืนตัวตรง เงยหน้าหลับตา สำรวมจิต ให้สติจับอยู่ที่กลางกระหม่อม กำหนดว่า **ยืนหนอ...** ช้า ๆ ๕ ครั้ง โดยเริ่มจากศีรษะลงมาปลายเท้า และจากปลายเท้าขึ้นไปบนศีรษะ กลับขึ้นกลับลงจนครบ ๕ ครั้ง แต่ละครั้งแบ่งเป็นสองช่วง ช่วงแรก คำว่า **ยืน...** สำรวมจิตเอาสติตาม วาดมโนภาพร่างกายจากศีรษะลงมาหยุดที่สะดือ คำว่า**หนอ...** จากสะดือลงไปปลายเท้า นับเป็น ๑ ครั้ง จากนั้นกำหนดกลับขึ้น คำว่า**ยืน...** กำหนดจากปลายเท้ามาหยุดที่สะดือ คำว่า**หนอ...** กำหนดจากสะดือไปกลางกระหม่อม นับเป็น ๒ ครั้ง กำหนดกลับไป, กลับมา จนครบ ๕ ครั้ง ขณะนั้นให้สำรวมจิตอยู่ที่ร่างกาย อย่าให้ออกไปนอกกาย แล้วลืมตาขึ้นค่อย ๆ ก้มหน้ามองดูปลายเท้า ให้สติจับอยู่ที่เท้าเพื่อเตรียมเดินจงกรมต่อไป

การเดิน ให้กำหนดรู้เฉพาะอิริยาบถเดินอย่างเดียว ให้กำหนดว่า **ขวา... ย่าง... หนอ... ซ้าย...ย่าง...หนอ...** ก่อนจะเดินให้สำรวมจิตอยู่ที่เท้าขวา ตั้งสติปักลงไปแล้วกำหนดในใจ คำว่าขวา... ต้องยกส้นเท้าขวาขึ้นจากพื้นประมาณ ๒ นิ้ว สติระลึกรู้พร้อมกับส้นเท้าขวาที่ยกขึ้น กำหนด **ย่าง...** ก้าวเท้าขวาไปข้างหน้าช้า ๆ โดยให้สติระลึกรู้พร้อมกับเท้าขวาที่เคลื่อนไปข้างหน้า เมื่อก้าวเท้าเสร็จ หยุดค้างไว้โดยเท้ายังไม่เหยียบพื้น พอกำหนดคำว่า **หนอ...** ให้ค่อย ๆ วางเท้าลงให้ถึงพื้นโดยปลายเท้าและส้นเท้าลงพร้อมกัน สติระลึกรู้พร้อมกับเท้าที่ลงสัมผัสพื้น จากนั้นสำรวมจิตไว้ที่เท้าซ้าย ตั้งสติปักลงไป แล้วกำหนดว่า **ซ้าย...ย่าง**

...หนอ... สลับกันเช่นนี้เรื่อย ๆ ไป การเดินให้เดินช้า ๆ ระยะก้าวในการเดินห่างกันประมาณ ๑ คืบเป็นอย่างมาก เพื่อการทรงตัวขณะก้าวจะได้ดีขึ้น เมื่อเดินสุดสถานที่ใช้แล้ว ให้นำเท้ามาเคียงกัน เงยหน้าหลับตากำหนด **ยืน...หนอ...** ช้า ๆ อีก ๕ ครั้ง เหมือนกับที่ได้อธิบายมาแล้ว จากนั้นให้ลืมตา ก้มหน้าลงมองดูปลายเท้า เพื่อทำท่ากลับต่อไป

ท่ากลับ การกลับกำหนดว่า **กลับ...หนอ...** ๔ ครั้ง

ครั้งที่ ๑ ยกปลายเท้าขวา ใช้ส้นเท้าขวาหมุนตัวไปทางขวา ๔๕ องศา พร้อมกับกำหนดว่า **กลับ...** โดยให้สติอยู่ที่ส้นเท้าขวา เมื่อได้ ๔๕ องศาแล้ว ก็ค่อย ๆ วางปลายเท้าขวาลง พร้อมกับกำหนดว่า **หนอ...**

ครั้งที่ ๒ เคลื่อนเท้าซ้ายมาชิดกับเท้าขวาพร้อมกับกำหนดว่า **กลับ...** โดยให้สติอยู่ที่เท้าซ้ายที่เคลื่อนไหว แล้วค่อย ๆ วางเท้าซ้ายลง พร้อมกับกำหนดว่า **หนอ...** ครั้งที่ ๓ ทำเหมือนครั้งที่ ๑ , ครั้งที่ ๔ ทำเหมือนครั้งที่ ๒ เมื่อทำครบ ๔ ครั้ง จะได้ ๙๐ องศา ซึ่งอยู่ในท่ากลับหลังหันพอดี

จากนั้นให้กำหนด **ยืน...หนอ...** ช้า ๆ อีก ๕ ครั้ง จากนั้นลืมตา ก้มหน้ามองดูปลายเท้าแล้วกำหนดเดินต่อไป กระทำเช่นนี้จนหมดเวลาที่ต้องการ

จาก ***แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา***

โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธัมโม)

แต่งเมื่อปี ๒๕๑๕ ขณะดำรงสมณศักดิ์ พระครูภาวนาวิสุทธิ์

การยืน

ยืนหนอนี้อาตมาได้มาจากขอนแก่น อาตมาไปเจอหลวงพ่อดำที่น้ำพอง อยู่ที่ป่าไทรย้อย เดี๋ยวนี้น้ำท่วมหมดแล้ว ได้เดินธุดงค์ไปกับท่าน ท่านให้ปริศนาธรรมไว้ว่า

อยากเรียนรู้ถามหญิงคันหูก

อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย

คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว

เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน

นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ

นะอยู่ที่ไหนไปตามเอามาให้ได้

แล้วท่านบอกว่า

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ

ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา

อาตมานึกดูว่าตัวเองทำไม่ได้มา ๑๐ ปี พอไปเจริญสติปัฏฐานจึงร้อง "อ๋อ ต้องเอาวิชานี้ให้ได้" ยืน ๕ ครั้ง คือทบทวนชีวิตให้ได้ ๕ ซึ่งก็มีตั้งแต่กำเนิดเกิดมาจากมารดาแล้ว ได้แก่

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ

เกสาคือผม โลมาคือขน นขาคือเล็บ ทันตาคือฟัน ตโจคือหนัง ของทั้ง ๕ อย่างนี้มีมาตั้งแต่กำเนิดเกิดมาจากท้องมารดา ให้เอามาพิจารณา

วิชาการกับปฏิบัติเป็นคนละอย่างกัน ไม่เช่นนั้นไปเรียนแพทย์มาแล้วไม่ต้องฝึกรักษาใคร ไปเปิดคลินิกเลยจะได้หรือ ประสบการณ์น้อยไป ต้องให้คนไข้เป็นครู รักษามานานจนมีชื่อเสียงถึงจะไปเปิดคลินิกได้

หลวงพ่อดำบอกว่า "ถ้าเธอคิดได้ให้ไปเจอเราที่เขาภูคาจังหวัดน่าน" เมื่ออาตมาคิดได้นั้นเป็นเวลา ๑๐ ปีพอดี ยืนหนอ ๕ ครั้ง คือ พิจารณาถึง ๕ ครั้ง *เดินทางเดียว อย่าเหยียบรอยกัน* ก็คือ กลับ...หนอ (หมุนเท้าขวา ๔๕ องศา มันจะเหยียบรอยกันหรือมาคนละครึ่งทาง) กลับนี่หมุนขวาก่อน แล้วซ้ายค่อยมา ให้พร้อม ๆ กัน อย่าเหยียบรอยกัน หมายความว่า เดินอย่าไปเหยียบรอยกัน ขึ้น-ลง คนละทาง ขวา-ซ้าย, ขวา-ซ้าย เท่านี้เอง

พออายุ ๔๕ อาตมาก็เดินธุดงค์ไปเจอท่านที่เขาภูคา ท่านพาอาตมาเดินลัดเขาลำเนาไพร ๒ เดือน อาตมาก็ได้ไปไหว้พระที่มัณฑะเลย์ แล้วอธิษฐานว่า *"ถ้าข้าพเจ้ามีบุญวาสนาขอนิมนต์พระจากมัณฑะเลย์มาสู่ประเทศไทยให้จงได้"* ตอนนี้พระจากมัณฑะเลย์มาแล้ว หลังจากวันนั้นมาเป็นเวลา ๔๐ ปีพอดี ถ้าคนไม่มีบุญวาสนา ไม่มีทุนอยู่ในใจ จะไปอธิษฐานอะไรก็ไม่ได้ผล

ยืนหนอ ๕ ครั้ง

เบื้องต่ำตั้งแต่ปลายผมลงมาถึงปลายเท้า

เบื้องบนตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมา

ยืนหนอ ๕ ครั้ง แล้วหลับตา ตั้งตัวตรง ๆ

เอาจิตปักไว้ที่กระหม่อม

เอาสติตามดังนี้ ยืน... (ถึงสะดือ) หนอ... (ถึงปลายเท้า)

หลับตาอย่าลืมตา นึกมโนภาพ เอาจิตมองไม่ใช่มองเห็นด้วยสายตา

ยืน... (จากปลายเท้าถึงสะดือ หยุด) แล้วก็หนอ... ถึงปลายผม คนละครึ่ง

พอทำได้แล้วภาวนา ยืน...หนอ จากปลายผมถึงปลายเท้าได้ทันที ไม่ต้องไปหยุดที่สะดือแล้ว แคล่วคล่องว่องไว

คนที่ไม่ค่อยฉลาดพอไปนั่งกรรมฐานแล้ว จะฉลาดขึ้น จะไม่ขี้เกียจ จะทำอะไรเสร็จรวดเร็วเรียบร้อย มีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่นั่งกรรมฐานแล้วถึงญาณโน้น ไปเห็นพระอินทร์ แล้วพระอินทร์บอกว่าเธอทำได้ดีมาก *โปรดระวังมันจะเพี้ยนไป ขาดสติแท้ ๆ ขาดสติจะเพี้ยนทันที* บางคนไปเจอพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าถามว่าทำนาดีไหม ค้าขายดีไหม คนแบบนี้มาที่วัดเยอะเลย เขียนมาเล่าให้ฟัง ๑๐ หน้ากระดาษ เอาอะไรมา มันนอกเรื่องกรรมฐาน

ยืนหนอ ๕ ครั้ง ถ้าเป็นเด็กบอกให้ยืน... (เด็กจะหายใจเร็วหายใจช้าไม่ได้ คนหายใจเร็วจะใจร้อน) ต้องหายใจช้า ๆ พอ ๕ ครั้งแล้ว

คนที่ทำได้แล้วไม่ต้องหยุดอยู่ที่สะดือ ไปได้เลย เสร็จแล้วลืมตาดูที่เท้า ต้องการเอาสติจับอยู่ที่เท้า ไม่ให้มองไปที่อื่น

ยืนหนอ ต้องหลับตา ทบทวนชีวิตของเรา ทบทวนช้า ๆ อย่าทำเร็ว

ยืน...หนอ อย่าไปดูลมหายใจ สติทบทวนจะทำให้เรารู้เหตุการณ์ในชีวิตได้ อ่านตัวออก บอกตัวได้

จิตเกิดทางอายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เรื่องเงาะป่าเป็นเรื่องให้คติไม่ใช่เรื่องเหลวไหล เงาะป่าปากไม่พูด จิตไม่คิด จึงเป็นสมาธิภาวนา คือมีตัวปัญญา สวมเงาะ เป็นปริศนาธรรม

เงาะป่าเดินไปตั้งหลายเมือง ไปเจอรจนาเข้า รจนาเข้ากรรมฐานเห็นหนอ ยืนหนอ ๕ ครั้ง จึงเสี่ยงพวงมาลัยเพราะรู้ด้วยปัญญาว่าข้างในไม่ใช่เป็นแค่ทองคำ แต่ข้างในเป็นตัวปัญญา มีวิชาความรู้ รจนาจึงเสี่ยงพวงมาลัยให้ รจนานั้นมีคุณสมบัติ ๖ ประการ คือ รูปสวย รวยทรัพย์ นับวิชา มีมารยาท เป็นชาติผู้ดี มีศีลธรรม

เรามองคนด้วยปัญญาจะไม่เสียหาย แต่จะมีปัญญา ใช้ปัญญาได้ต้องฝึก คนเรามีทั้งดีทั้งชั่ว คนที่มีปัญญาจะมองคนด้วยปัญญา เห็นด้วยปัญญา อย่างเช่น เนื้อคู่ของคนเรานี้ไม่ต้องไปหาหมอดูบุพเพสันนิวาส เมื่อมีบุญวาสนาต้องได้คนดี จึงไม่ต้องคิดเป็นห่วง

การยืนหนอ ๕ ครั้ง พยายามเอาจิตและสติอยู่ด้วยกัน พออยู่ด้วยกันแล้วจะไม่มีตัวตนให้เราเห็น ไม่เหมือนวัตถุที่มองเห็นด้วยสายตา

จึงยากตรงที่ไม่มีตัวตน มันเป็นอารมณ์ อารมณ์ดีหรือไม่ดีก็ไม่รู้ เขาคิดอะไรกับเราก็ไม่รู้ ถ้าเราได้กรรมฐานชั้นสูงแล้ว จะรู้ว่าเขาคิดอะไรกับเรา

บางคนใกล้เกลือกินด่าง ให้ปฏิบัติกรรมฐานไม่เอาไม่ชอบ อย่างนี้ตายไปกี่ชาติจึงจะได้ปฏิบัติกรรมฐาน คนเราต้องมีความอดทนจึงจะได้ของดี ของดีนั้นจะได้มาก็ด้วยความอดทน อดกลั้น ความดีเมื่อเข้าไปอยู่ตรงไหนก็ดีตรงนั้น ซึ่งก็คือความสงบนั่นเอง ความสงบจิตระงับใจ พยายามกำหนดยืนหนอ ๕ ครั้งให้ได้ พอได้แล้วจะรู้สึกตัวเบาไปหมด ทำอะไรคล่องแคล่วไปหมด และจะรู้เหตุการณ์ของคนอื่นได้ เช่น พอเห็นก็จะรู้ทันทีเลยว่าคนนี้มีนิสัยเป็นอย่างไร จะคบค้าสมาคมเข้าหุ้นกับเขาได้หรือไม่ จะบอกได้ไม่มีผิดพลาด

การกลับ กลับหนอ ๔ คู่ พอคล่องแล้วก็เป็น ๘ คู่ จากหยาบมาละเอียด คนเราพอมีสติดีจะคล่องแคล่วไปเอง คนที่ทำอะไรยืดยาดชักช้าหรือทำอะไรผิดพลาดบ่อย พอมาทำกรรมฐานก็จะคล่องแคล่วกว่าเก่า ทำอะไรผิดพลาดน้อยลงไป และทำอะไรก็จะรู้ทันทีว่าผิดหรือถูก และจะขยันขึ้นไม่เกียจคร้านเลย ถ้าคนที่มีสมาธิดีสติดี ฝึกไว้จนมั่นคง พอมีทุกข์มันจะออกมาแก้ ถ้าไม่มีทุกข์มันก็จะเฉย ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นมาบอก คนเรามีทุกข์กันคนละอย่างต่าง ๆ กัน ทุกข์ของใครคนนั้นต้องแก้เอาเอง

อย่างเรื่องรามเกียรติ์ เมื่อพระรามคิดอะไรไม่ออก ไม่ต้องปรึกษาใคร ต้องปรึกษาพิเภก เพราะพิเภกเป็นสติ ลิงชื่อองคตเป็นจิต เมื่อจะฆ่า

ทศกัณฐ์ก็ให้องคตไปหลอกลวงฤาษี เอาหัวใจของทศกัณฐ์มาให้ได้ และเมื่อจะฆ่าอินทรชิตก็ใช้องคตไปหลอกลวงพระพรหม ไปเอาพานมาให้ได้ (พระรามแผลงศรไปถูกอินทรชิตตาย ต้องเอาพานรอง ไม่เช่นนั้นหัวตกลงพื้นไฟจะไหม้โลก)

การนั่ง

จะนั่งขัดสมาธิชั้นเดียว ขัดสมาธิสองชั้น หรือขัดสมาธิเพชรก็ได้ แล้วหายใจยาว ๆ เมื่อหายใจยาว ๆ ได้แล้ว สติจะดีขึ้นไวขึ้น ถ้ามีสมาธิจะไวมาก คนที่หายใจสั้นจะอารมณ์ร้อน ทำอะไรไม่ได้ดี ถ้าพระในป่าจะนั่งขัดสมาธิเพชร ไม่นั่งอย่างพวกเรา นั่งอย่างนั้นครั้งแรกปวดจนน้ำตาร่วง แต่ต่อไปจะไม่ปวด ถ้าปวดก็ให้กำหนด ถ้าเมื่อยจัดกำหนดไม่ได้จริง ๆ ก็อนุโลม ค่อย ๆ กำหนด ยกหนอ ยกหนอ (เอามือค่อย ๆ ยกขาขวา) แล้วก็วางหนอ วางหนอ

เวลานั่ง ให้ขาขวาทับขาซ้าย หลับตา อย่าดูลมหายใจที่จมูก ให้ดูที่ท้อง หายใจยาว ๆ หายใจเข้าให้ยาว ๆ แล้วหายใจออกยาว ๆ สัก ๔-๕ ครั้ง พอได้ ๔-๕ ครั้งแล้ว เริ่มตั้งสติไว้ที่ท้อง หายใจเข้าท้องจะพอง แล้วก็ว่า "พองหนอ" หายใจออกยาว ๆ ท้องจะยุบ ก็ว่า "ยุบหนอ" ถ้าหากว่าไม่ได้จังหวะ เราก็เอาพองสัก ๑ หนอสัก ๓ "พองหนอ..." ยาว ๆ ถ้าหากเราบอกพองยังไม่ทันหนอ ยุบเลย พอยุบยังไม่ทันหนอ พองขึ้นมาอีกแล้ว พองยุบ พองยุบ เร็ว ๆ ก็ไม่เกิดผลอะไร

"หนอ" ตัวนี้เป็นตัวรั้งสติ เหมือนหลอดนีออนต้องมีสตาร์ทเตอร์ ถ้าไม่มีสตาร์ทเตอร์ไฟนีออนจะไม่ติด ตัวหนอเปรียบเสมือนสตาร์ทเตอร์ หนอทำให้สติและจิตติดไฟ เกิดแสงสว่างคือตัวปัญญา จิตนี้มันเกิดดับไวมากเหมือนไฟนีออน มันเกิดดับ เกิดดับ ไวมาก เรามองไม่เห็น ถ้าเรายุบหนอ...พองหนอ...ช้า ๆ ไปตามท้อง อย่าไปดูลมหายใจ พอหายใจยาว ๆ

แล้วมันจะเกิดปัญญา ทำให้เรารู้หลักเกณฑ์ วิธีการ เกิดความฉลาดในตัวเอง หายใจให้ยาวไว้ คนที่หายใจยาวจะมีสติไวมาก หายใจสั้นมันไม่ได้จังหวะ ใหม่ ๆ จะอึดอัดเพราะเรายังไม่เคยทำ พอนานเข้าจะไม่อึดอัด พองหนอยุบหนอจะคล่องแคล่วแล้วปัญญาจะเกิด

ถ้าเกิดเวทนาให้หยุดภาวนา พองหนอ ยุบหนอ หยุดก่อน เอาจิตปักตรงที่ปวด และภาวนาว่า ปวดหนอ ช้า ๆ แล้วตั้งสติไว้ *"มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป"* ต้องเรียนให้เข้าใจ พอเข้าใจแล้วความปวดหายไป เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่แน่นอน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จิตจะไม่ตกกังวล พอจิตไม่ตกกังวล ก็จะไม่ปวดอีก ถ้ามานั่งใหม่ปวดอีก ก็ศึกษาอีก ให้กำหนดที่ลิ้นปี่ หายใจยาว ๆ ไว้ คนเราแก้ปัญหาไม่ได้เพราะไม่ได้กำหนด แต่ถ้าไม่มีสมาธิ กำหนดอย่างไรก็ไม่เกิดประโยชน์ ไม่มีสติกำหนดไม่ได้ พอมีสมาธิหนักเข้าก็แก้ปัญหาได้ทุกอย่าง

ถ้าเสียใจก็กำหนดที่ลิ้นปี่ แล้วภาวนา "เสียใจหนอ ๆ ..." จะเกิดสติบวกหนึ่งขึ้นมา นึกรู้ว่าเสียใจเรื่องสามี เรื่องลูก ปัญญาตัวนี้คือตัวที่สะสมไว้ มันจะบอกวิธีแก้ แล้วเราก็แก้ไปตามนั้น

ถ้าโกรธก็กำหนดที่ลิ้นปี่ หายใจยาว ๆ ไว้ สักครู่ก็จะหายโกรธ ถ้าทำงานในเวลาโกรธจะเสียหายหมด ภาวนาว่า "โกรธหนอ ๆ..." ให้ยาว ๆ พอสติบอกว่าโกรธใครแล้ว ตัวปัญญาก็จะเกิดขึ้นว่าควรจะแก้อย่างไร นี่เป็นการแก้จากการที่ได้กรรมฐาน

ใครหายใจเข้าออกยังไม่สะดวก พยายามหายใจช้า ๆ ไม่ต้องไปเบ่งท้องให้เกินไป แต่สภาวะที่เราต้องเห็นด้วยจิตมันชัด ถ้าเราสมาธิดีสติดี จิตเราก็ไม่คิดหลายเรื่อง ไม่เลือนราง แล้วพองยุบจะชัด ถ้าเราคิดหลายอย่างหลายเรื่องรวมกันแล้ว สมาธิมันจะหมด สติจะไม่ดี พองยุบจะไม่ชัด

หายใจเข้า หายใจออกช้า ๆ ค่อย ๆ ทำไป จิตจะแกว่งไปแกว่งมาบางทีพอสมาธิดีท่านจะสังเกตได้ว่าจิตจะเริ่มออกคิดถึงเรื่องที่ผ่านมาจะเป็นเรื่องหนักก่อน เรื่องเบาทีหลัง บางครั้งสมาธิดีขาดสติจะคิดซ้อนจะมีเรื่องซ้อนขึ้นมาทำให้เราขาดสติไป และทำให้เรากำหนดไม่ได้จังหวะบางครั้งจะหนักแล้วจะวูบ บางครั้งจะเบา มีจิตอีกดวงหนึ่งจะคิดจิปาถะที่เราได้กังวลอยู่ เขาเรียกว่าเป็นธรรมชาติของจิตที่คิดตลอดเวลาเวลานั่งจึงเป็นสมาธิตลอดไม่ได้

ทำไมต้องคิด เพราะสติจะดีอย่างไรมันก็ต้องคิด แต่จะทำอย่างไรถึงจะไม่คิด ต้องเข้าขั้นสูง จะไม่คิดอะไร มันจะดิ่ง นิ่ง ถ้าเรายังต่ำหรือเรายังอยู่ในระหว่างจิตซัดส่ายไปมาอยู่เสมอ มันจะคิดอะไรต่าง ๆ ไปมา

ถ้าหากว่ามันสับสนไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ในขณะกำหนดให้กำหนดว่า “รู้หนอ รู้หนอ” ให้ตั้งสติให้ได้ก่อนที่ลิ้นปี่ เมื่อตั้งสติได้แล้วก็กำหนดต่อ ไม่อย่างนั้นจะสับสนไปตลอด จะไม่เกิดอะไร จะไม่เกิดสภาวธรรม เราจึงต้องทำให้ติดต่อกันไป สภาวะตัวนี้เกิดจากญาณ เป็นขั้นตอน ต้องให้กำหนดอย่างนั้น ๆ ที่เราบอกว่าให้จิตอยู่กับที่นั้น เป็นไป

ได้ยาก เพราะจิตจะคิดโน่น คิดนี่จิปาถะ แต่จะคิดอะไรก็ตามให้เอาสติใส่เข้าไป โดยการกำหนดว่า "คิดหนอ" ที่ลิ้นปี่ ไม่ใช่เอาแต่พองหนอยุบหนอ เวลามีอะไรก็ไม่คิด ไม่กำหนดไม่ได้

การกำหนดจิตนี้เพื่อต้องการให้เราไม่ลืมไม่หลง ถ้าไม่ลืมไม่หลงแสดงว่ามีสติดีแล้ว อย่าเข้าใจผิดคิดว่าเราทำแล้วไม่ได้ผล เมื่อไม่เป็นสมาธิก็คิดโน่นคิดนี่ ปัญหาอยู่ที่ว่าถ้าอะไรเกิดขึ้นให้เอาสติตามเลย ก็คือการคิดหนอ การเดินจงกรมก็เหมือนกับการนั่ง เราก็เอาสติตาม แต่เราจะให้สมาธิมันดิ่งอยู่ตลอดเวลานั้นเป็นไปไม่ได้ ถ้าเข้าขั้นสูง เข้าขั้นมีสภาวะเกิดขึ้น จิตก็จะดิ่งลงไป มีแต่สมาธิ ซึ่งก็หมายความว่าดิ่งอยู่เฉย ๆ ไม่มีนิมิตเกิดขึ้น แสดงว่ามีสมาธิมากไปแต่ขาดสติ วิธีทำก็คือ ถอยสมาธิออกให้ใส่สติเข้าไป ภาวนา "รู้หนอ รู้หนอ รู้หนอ..." พอรู้เหตุการณ์นั้นแล้ว สมาธิก็จะถอยจะจางออกไป พอจางออกไปก็ใส่สติเข้าไป คือการคิดหนอ

การทำเช่นนี้ไม่ใช่หมายความว่าไม่กำหนดอะไรเลย เราจะไม่รู้อะไรเลย ค่อย ๆ รู้ไป จิตนี้มันละเอียดอ่อนมาก จิตมันไม่อยู่กับที่ จะให้มันดิ่งไปสัก ๕ นาที ก็เป็นไปได้ยาก ก็อย่าเข้าใจผิดคิดว่าไม่ได้ผล ที่จริงได้ผล เป็นการสะสมทีละเล็กทีละน้อย แล้วเราก็จะกำหนดจุดตั้งสติไว้ ตรงนี้สำคัญมากต้องให้ละเอียด แล้วเราจะรู้จริง ว่าอะไรมันเกิดก่อนเกิดหลัง เกิดขึ้นแล้วตั้งอยู่ไหม จะดับไปตรงไหน

เดินขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ให้ช้า ๆ หน่อย ถ้าสติดี สมาธิดี จะรู้เลยว่าจิตที่กำหนดนี่มันดับตรงไหน ซ้ายย่างหนอดับตรงไหน ขวาย่างหนอ จิตมันจะดับไหม ดับอย่างไร เกิด ๆ ดับ ๆ ไวมาก ทำให้เราไม่รู้ ถ้าเราละเอียดก็จะรู้และจับจิตได้ บางทีสมาธิดีมันจะวูบ แต่จับไม่ได้ว่ามันวูบตอนพองหรือตอนยุบ ถ้าคนไหนเกิดขึ้นอย่างนี้ให้กำหนด รู้หนอ ๆ... พอรู้สติดีเข้าขั้นแล้ว จะจับได้เลยว่าวูบตอนไหน และพองหนอ ยุบหนอ มีกี่ระยะ มีขั้นตอนไหม เป็นระยะเดียวหรือกี่ระยะ ถ้าละเอียดอ่อน สมาธิดี ก็จะจับได้ว่ามีกี่ระยะ ถ้าเราฝึกยังหยาบอยู่ก็จะจับไม่ได้ว่าจะได้ระยะตรงไหน

วิธีการ *กำหนดลมหายใจเข้าออก* พองหนอ ยุบหนอ ต้องให้ได้จังหวะในปัจจุบัน เอาปัจจุบันเป็นหลัก หายใจเข้ายาว ๆ หายใจออกยาว ๆ สัก ๓-๔ ครั้ง แล้วเราค่อยกำหนด พองหนอ...ยุบหนอ... ให้ยาว ๆ ถ้าเราทำได้มันจะคล่องไปหมด จะทำอะไรก็คล่องว่องไวขึ้น *การกำหนดอิริยาบถต่าง ๆ* และกำหนดรู้สิ่งที่มากระทบทั้ง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นั้น ถ้าเรากำหนดได้จะช่วยตัวเองได้มากไม่ต้องไปพึ่งใคร และเราจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้

การปฏิบัติธรรมให้ทำติดต่อกัน ท่านจะเห็นทุกข์ในตัวเอง ทุกข์กาย ทุกข์ใจ กายไม่มีสุข จิตก็ไม่มีสุข ความชราเข้ามา แล้วเราก็จะหมดสภาพไปในที่สุด ทุกสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ไม่มีอะไรเหลือ ขอให้

ท่านทำด้วยความตั้งใจ จะทำอะไรก็ขอให้ทำด้วยความตั้งใจ อย่าท้อถอย การปฏิบัติธรรมของเราก็จะได้มรรคได้ผล

ในตอนแรก ๆ ก็จะคิดว่าไม่ได้ผล เพราะมันปวดเมื่อย จิตใจก็ไม่เป็นสุข มันเป็นเรื่องธรรมดา แต่ท่านก็ต้องสู้ กำหนดเวทนาที่เกิดขึ้นให้ได้ อย่าปล่อยมันให้เลยผ่านไป เราจะบังคับให้จิตอยู่กับที่นั้นเป็นไปไม่ได้ แต่เมื่อจิตมันออกไปเราต้องเอาสติตามไปให้ได้ สติตามก็คือกำหนดรู้หนอที่ **ลิ้นปี่** มันจะปวดแค่ไหนก็ให้กำหนดปวดไปแค่นั้น เราจะปวดมากแค่ไหนวันข้างหน้ามันจะปวดมากกว่านั้น เมื่อถึงคราวที่ต้องเจ็บไข้ได้ป่วยขนาดไหนเราก็จะสามารถอดทนได้สำคัญที่พองหนอ ยุบหนอ บางคนไม่พองหายใจยาว ๆ ให้ท้องพองให้ได้ วิธีฝึกให้เคยชินให้นอนหงายลง เอามือประสานบนท้อง แล้วภาวนาพองหนอ ยุบหนอ นาน ๆ เข้าก็จะเคยชินไปเอง พอได้แล้วก็จะคล่อง

เวลา**ตาเห็นรูป** ให้กำหนดว่า **เห็นหนอ** ตั้งสติไว้ที่ตา

เวลา**หูได้ยินเสียง** ให้กำหนดว่า **ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ** ตั้งสติไว้ที่หู

เวลา**จมูกได้กลิ่น** ให้กำหนดว่า **กลิ่นหนอ กลิ่นหนอ** ตั้งสติไว้ที่จมูก

เวลา**ลิ้นได้รส** ให้กำหนดว่า **รสหนอ รสหนอ** ตั้งสติไว้ที่ลิ้น

เวลา**กายถูกเย็น ร้อน อ่อนแข็ง** ให้กำหนดว่า

ถูกหนอ ถูกหนอ ให้ตั้งสติไว้ที่ตรงถูก

จาก ***แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา***

โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธัมโม)

แต่งเมื่อปี ๒๕๑๕ ขณะดำรงสมณศักดิ์ พระครูภาวนาวิสุทธิ์

ที่อาตมาบอกให้กำหนดที่ลิ้นปี่ อาตมาได้ประสบการณ์จากตอนที่คอหัก ตอนนั้นจะมีความรู้สึกที่ตรงลิ้นปี่ ส่วนอื่น ๆ ของร่างกายไม่มีความรู้สึกเลย และลมหายใจที่จมูกไม่มี เหมือนถูกฟันคอขาดไปแล้ว เพราะกระดูกข้อที่สามมันหลุด คอก็พับไปแต่หนังมันดึงไว้ เส้นประสาทมันไม่ติดต่อ หัวใจสูบฉีดโลหิตไปเลี้ยงสมองไม่ได้ อาตมารู้สึกถึงความทรมานที่สุด อาตมาจึงหายใจทางสะดือได้

สะดือมีความสำคัญกับการพองหนอยุบหนอมาก สติจะรู้ที่ลิ้นปี่จะรู้ทุกระยะ ตาลืมขึ้นมามองเห็นเป็นหมอกเต็มไปหมด หูก็ได้ยินแว่ว ๆ คนพูดอยู่ใกล้ ๆ เหมือนพูดอยู่ไกล ๆ แสดงว่าสังขารตายแล้ว เหตุใดอาตมาจึงหายใจทางสะดือได้ บอกไปอย่างนี้ใครเขาจะเชื่อ ถ้าไม่มีประสบการณ์เอง เหมือนนายแพทย์ที่สิงห์บุรีรู้ว่าอาตมาหายใจทางสะดือ เพราะเลือดเต็มจมูก เต็มคอ หายใจคล่องคือพองหนอ ยุบหนอตลอด อาตมาก็ไม่รู้ว่าหายใจทางสะดือ รู้สึกตัวที่ตรงลิ้นปี่ เพราะฉะนั้นคนที่จะตายนั้น พองหนอยุบหนอยังอยู่ สติจะควบคุมจิตอยู่ที่ลิ้นปี่นี้แน่ บางคนบอกว่าตายตั้งแต่หัว หรือตายลงตายขึ้นนั้นไม่จริง และลมหายใจที่จมูกไม่มีกลับไปมีที่สะดือ แต่หัวใจยังไม่หยุดเต้น มันยังสูบฉีดโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่างกายได้ แต่ไม่ไปเลี้ยงสมอง เพราะคอหักพับไปแล้ว โลหิตจึงลงไปข้างล่างแล้วไปดันที่สะดือ สะดือจึงหายใจได้

เพราะฉะนั้น พองหนอ ยุบหนอ นั้นแน่นอนที่สุด อาตมาก็สำนึกสมัญญาได้ว่า ลิ้นปี่สำคัญมาก ตาก็มองไม่เห็นและก็ไม่รู้สึกว่าปวด

อาตมามีความรู้สึกเมื่อตอนรถเข็นคนไข้ตกร่องประตูทางเข้า ถึงรู้สึกแล้วก็ปวดก้นเลย ส่วนหัวนั้นเมื่อตอนที่คอหักพับเลือดไม่ไปเลี้ยงจะมีสีดำทั้งหัว พอเลือดไหลเวียนไปเลี้ยงแล้วกลับขาว

จึงขอให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติพองหนอยุบหนอให้เคย พอนอนหลับก็จะพองหนอยุบหนอเอง มีสติอยู่ตลอดเวลาจะไม่ฝันร้าย ถ้าฝันก็จะเป็นเรื่องจริง ลิ้นปี่นี้สำคัญมาก ถ้าเราโกรธอย่าลืมตรงนี้ และคนเรานี้กลิ่นตัวไม่เหมือนกัน ลมหายใจไม่เหมือนกัน อารมณ์เหมือนกันไม่ได้เพราะว่ากิเลสไม่เท่ากัน ทิฏฐิสามัญญตาไม่เหมือนกันทุกคน หายใจสั้นยาวไม่เหมือนกัน คนมีโทสะจะหายใจสั้นและกระตุกด้วย กลิ่นตัวก็เหม็นและพอเรามาทำกรรมฐานหายใจยาว ๆ กลิ่นตัวจะเปลี่ยน ไม่ใช่กลิ่นเหงื่อ ซึ่งกลิ่นเหงื่อก็มีเหมือนกันทุกคน คนที่กินเจกินแต่ผักกลิ่นตัวจะไม่เหม็น คนที่กินของคาวกลิ่นตัวจะเป็นอีกอย่างหนึ่ง คนที่โมโหร้ายถ้าไม่มานั่งกรรมฐานเลย จะไปกินเลือดกินเนื้อ เป็นโจรปล้นฆ่าคนอื่น เหมือนตัวอย่างโจรที่หนีไปอยู่กลางป่าที่สุพรรณบุรี

ตอนนั้นอาตมาเพิ่งบวชใหม่ ๆ ได้ไปที่บ้านเสือเข้า เป็นบ้านใหญ่โต ภรรยาเขาก็เอาข้าวไปส่ง แต่ไปส่งไม่ได้ เพราะตำรวจล้อมไว้อยู่เป็นเดือน คน ๆ นี้ใครมองหน้าไม่ได้ต้องฆ่าทันที แล้วโจรคนนี้ก็อยู่ในป่าซึ่งมีแต่ผักหญ้าต่าง ๆ พอมืดก็จะออกมาเก็บผักบุ้งไปกิน ข้าวก็ไม่มีกินกินแต่ผัก ก็อยู่ได้เป็นเดือน เขาก็เล่าให้อาตมาฟังว่า เมื่อก่อนนี้เขาใจดำอำมหิตมาก ตอนที่อยู่ในป่าเขาก็ไม่ได้สวดมนต์ไหว้พระ เขาไม่มีธรรมะ

ฆ่าคนตายเป็นจำนวนมาก พอไปอยู่ในป่าไม่ได้กินเนื้อสัตว์เลย กินแต่ผัก ขุดมันนกกินทุกวัน กินผักบุ้งเป็นกำ ๆ ตาที่เคยมองไม่ค่อยเห็นเพราะเป็นต้อก็กลับมองเห็นได้ดี และทำให้อารมณ์ดีได้ ความที่เป็นคนใจดำอำมหิตโหดร้ายก็หายไป เสือคนนี้คือลูกน้องเสือฝ้าย สุพรรณบุรี อาตมาไปบ้านเขามา ตอนนั้นคดีเขาก็หมดแล้วเขาจึงเล่าให้ฟัง พอต่อมาเขาก็บวชเป็นสมภารเจ้าวัด ขณะนี้ตายไปแล้ว

การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนั้น เป็นเรื่องของการวิจารณ์ตัวเอง
วิเคราะห์ตัวเอง สำรวจดูบาปอกุศลในตัวเองด้วยการเพ่งพินิจอันแน่วแน่ลึกซึ้ง

เป็นการค้นดูผงในดวงตาของตน หยุดการแส่ไปเที่ยวติเตียน
ผงในดวงตาของผู้อื่น ในขณะที่ไม้ทั้งท่อนปรากฏอยู่ในดวงตาของเรา

คุณธรรมใดที่จะพึงบรรลุได้จากการปฏิบัติย่อมเป็นไปในทางเป็นข้าศึกต่อมานะ
(คือความถือตัว ทะนงตัว) และจะยังผู้ปฏิบัติให้ตั้งมั่นอยู่ในความสงบเสงี่ยม

การผ่านการปฏิบัติไปแล้วในชั่วระยะเวลาอันสั้นระยะหนึ่ง
ไม่จำเป็นจะต้องหมายความว่าธุระในการค้น
และเขี่ยผงในดวงตาของเรา ได้เสร็จสิ้นลงด้วยดีทุกประการ
และก็มิได้หมายความว่าผู้ปฏิบัติได้เขี่ยผงออกหมดแล้ว

ผู้ปฏิบัติแต่ละคนย่อมทราบได้เองว่า
เขาได้เขี่ยผงออกจากดวงตาของเขาไปได้มากน้อยเพียงใด
และเขาควรจะวางมือเสียจากการพยายามเขี่ยผงในดวงตาต่อไปหรือไม่
ความระคายเคืองและความสบายตาของเขาจะเป็นผู้บอกกับเขาเอง

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าการเขี่ยผงในดวงตานั้น
เป็นกิจที่ควรจะดำเนินสืบต่อกันไปด้วยความเอาใจใส่
และด้วยความไม่ประมาทจนตลอดชีวิต
หากเรายังบอกตัวเองอย่างซื่อตรงได้ว่า ยังมีผงติดอยู่ในดวงตาของเรา

จาก **แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา**
โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธัมโม)
แต่งเมื่อปี ๒๕๑๕ ขณะดำรงสมณศักดิ์ พระครูภาวนาวิสุทธิ์

‘คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา’

“นี่แหละที่เราต้องการให้เธอจำและนำไปใช้ในยามคับขัน”

‘คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา’

มีความหมายลึกซึ้งมาก

ขอให้เธอจำไว้ว่าครูบาอาจารย์ท่านจะไม่ทิ้งศิษย์

โดยเฉพาะครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอริยเจ้า

“... ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน

ความแน่นอนที่แท้ก็คือความไม่แน่นอน

เอาละ เราขอไว้เท่านี้แหละ

สิ่งสำคัญที่สุดในการเดินป่าคือ

ต้องมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา

อย่าอยู่อย่างขาดสติแม้นาทีเดียว”

“.. ยาขนานนี้ปรุงง่าย ใช้เครื่องปรุงเพียงสามอย่าง ได้แก่

เกลือสาม มะขามเจ็ด บอระเพ็ดห้า

คือเกลือเม็ดสามถ้วยตวง

มะขามเปียกแกะเมล็ดออก หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ เจ็ดถ้วยตวง

บอระเพ็ดหั่นบาง ๆ ชิ้นเล็ก ๆ ห้าถ้วยตวง

แล้วก็หาครกหินมาใบหนึ่ง โขลกเกลือกับบอระเพ็ดให้ละเอียดก่อน

แล้วจึงใส่มะขามที่หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ลงไป โขลกรวมกันจนละเอียด

ผสมน้ำผึ้งแท้พอปั้นได้ แล้วเก็บใส่โถไว้กิน

เวลาจะกินให้ปั้นเป็นก้อนโต ๆ หนึ่งก้อน

กินก่อนอาหารเช้า – เย็น เสกด้วย **อิติปิ โส**

ขณะปรุงยาก็ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณไปด้วย

ยานี้มีสรรพคุณแก้โรคมะเร็งเม็ดเลือดได้ชะงัดนัก

ห้ามใช้เครื่องปั่นนะ ต้องใช้ครกหิน

ในอนาคตคนจะเครียดและเป็นมะเร็งกันมาก ยานี้จะแก้ได้

คนที่กินเป็นยาอายุวัฒนะ ก็จะทำให้อายุยืน ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ”

“.. การยึดติดกับตัวบุคคลทำให้เสียเวลาและโอกาส

โดยสภาวธรรมจริง ๆ แล้ว แม้ธรรมก็ไม่พึงยึด

แต่ผู้จะละธรรมได้จะต้องข้ามพ้นโอฆะเสียก่อน คือ

เมื่อยังปฏิบัติอยู่ก็ต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องนำสู่ความหลุดพ้น

ต่อเมื่อหลุดพ้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องยึด เพราะ

‘สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา – ธรรมทั้งหลายปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้’

เรื่องนี้พระพุทธองค์ทรงอุปมากับบุคคลที่ต้องการข้ามฝั่ง

เขาจำเป็นต้องอาศัยเรือหรือแพเป็นพาหนะนำข้าม

แต่เมื่อถึงฝั่งแล้วก็พึงละเรือหรือแพนั้นเสีย ไม่ต้องแบกไปด้วย

ธรรมะก็เช่นกัน เมื่อปฏิบัติถึงขั้นโลกุตตระแล้วก็เป็นอันต้องปล่อยวาง

ไม่ยึดติดแม้ในธรรม

ที่เราพูดมานี้ไม่ใช่เราคิดขึ้นเองนะ

แต่เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ตรัสว่า

‘สพฺเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสาย – ธรรมทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น’

เพราะฉะนั้น เราจึงขอห้ามเธอ ว่าไม่ให้ไปพูดกับใคร ๆ เกี่ยวกับเรา

เราจะเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญ”

“.. เราไม่ต้องการให้ใครรู้ว่า เราเป็นใคร มาจากไหน

เพราะจะทำให้เกิดความยึดมั่นผูกติดในตัวบุคคล

แทนที่จะสนใจเรื่องการปฏิบัติธรรม

อย่าลืมว่าพระศาสนาไม่ได้อยู่เพื่อพระพุทธเจ้าหรือเพื่อพระอรหันตสาวก

แม้พระพุทธองค์หรือพระสาวก

ก็มิได้อยู่เพื่อพระองค์เองหรือเพื่อตัวท่านเอง แต่อยู่เพื่อ

‘พหุชนหิตาย พหุชนสุขาย โลกานุกมฺปาย

เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน เพื่อเกื้อกูลแก่โลก’

หมายความว่า พระศาสนา พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลาย

มีอยู่เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน

อันนี้เป็นจุดหมายของพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้น

การเป็นชาวพุทธจึงมีหน้าที่ปฏิบัติธรรม

ไม่ใช่มาแสวงหาว่าพระองค์โน้นองค์นี้เป็นใครมาจากไหน”

ລາຍນາມ

ຜູ້ບຣິຈາຄເພື່ອຮ່ວມ

ຈັດພິມພ໌ຫນັງສືອ

รายนามผู้บริจาคเพื่อร่วมจัดพิมพ์หนังสือ

๑.	พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.	๑๐,๐๐๐	บาท
๒.	พระครูสังฆรักษ์สายัณห์ ติกฺขปัญโญ (วัดทางกลาง)	๓,๐๐๐	บาท
๓.	พระสมยศ ยสชาโต (วัดอัมพวัน)	๑,๐๐๐	บาท
๔.	พระครูสมุห์จุฑาเกตุ อรุโณ- คุณเกียรติไทย- คุณจุฑาทิพย์ เคราะห์ดี	๒,๐๐๐	บาท
๕.	พระมหาภาณุพงศ์ สติสมฺปนฺโน	๑,๐๐๐	บาท
๖.	พระต้นหอม เตชะธมฺโม	๕๐๐	บาท
๗.	พระมหาประเสริฐ ขนฺติธมฺโม	๕๐๐	บาท
๘.	พระปราการ ชวนปญฺโญ, พระปริญญา กนฺตธมฺโม, ครอบครัว วงศ์รัตนโกมุท, ครอบครัว ติระอาภรณ์	๑,๐๐๐	บาท
๙.	พระชรินทร์ อาสภธมฺโม	๓๐๐	บาท
๑๐.	พระสิทธิยศ ยติกธมฺโม	๓๐๐	บาท
๑๑.	พระเลิศฤทธิ์ กตฺธมฺโม	๕๐๐	บาท
๑๒.	พระกิตติภพ สารธัมโม	๓๐๐	บาท
๑๓.	พระธนพงษ์ ชาครธมฺโม	๑๐๐	บาท
๑๔.	พระนิติกร วชิรธมฺโม	๑๐๐	บาท
๑๕.	แม่ชีเกสร เมฆวดี	๒,๐๐๐	บาท
๑๖.	แม่ชีอรอุมา ชัชวาลานนท์ และญาติธรรม	๕,๕๐๐	บาท
๑๗.	แม่ชีอรวรรณ- คุณชื่น ทองอยู่, คุณกัญญาภัคค์ สาคร	๒๐๐	บาท
๑๘.	แม่ชีกอบทิพย์ รื่นถวิล	๕๐๐	บาท
๑๙.	แม่ชีสร้อยเพชร เพียรดี	๑๐๐	บาท
๒๐.	แม่ชีรุ่งเรือง ศรีสวัสดิ์	๒๐๐	บาท
๒๑.	แม่ชีธนัท ธนนรวัฒน์, ครอบครัว ทายา, ครอบครัว จอมคำสิงห์	๓๐๐	บาท
๒๒.	แม่ชีอุบลวรรณ ทับเอี่ยม	๑๐๐	บาท
๒๓.	แม่ชีสุชญา อุบานนท์	๑๐๐	บาท

๒๔.	แม่ชีนิธินันท์ อนันต์ชัยนภัส	๑๐๐	บาท
๒๕.	แม่ชีอรรถนีย์ สถาพร	๑๐๐	บาท
๒๖.	แม่ชีวงแสงจัน บุดสีวงสัก, คุณเกษม- คุณมารศรี แก่นรอด, คุณพรสุรีย์ จันทร์อินทร์, คุณนิชานันท์ คูทอง	๒๐๐	บาท
๒๗.	แม่ชีวิมลลักษณ์ แซ่ตั้น, คุณพลวัฒน์ ช้างเจริญ, คุณกันยานี– ด.ช.นาธาน ดำรงกิจมั่น	๕๐๐	บาท
๒๘.	แม่ชีสนองศรี เอี่ยมลำเนา	๒๐๐	บาท
๒๙.	แม่ชีสุขวะสา- คุณลำพูน- คุณน้อย สุวรรณเพชร, คุณไพทูล สุวรรณเพชร และครอบครัว, คุณอินทร์- คุณ ศศิธร จงนอก, คุณลักษมี- คุณดีเทอร์ ชเรอเดอร์, คุณอนุสรณ์- คุณแก้ว ชะนะการ, คุณอมรัตน์– คุณภู กองชนะ, คุณสวัสดิ์- คุณกนกพร- คุณธัญญ์ธิชา วันหลุมข้าว คุณนัฐนน- ด.ช.กรองเกียรติ แสงพุก	๑,๐๐๐	บาท
๓๐.	แม่ชีรุ่งรัศมี มีประมูล	๕๐๐	บาท
๓๑.	รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม	๒๐,๐๐๐	บาท
๓๒.	คุณแม่ศรีเวียง มุสิกรัตน์- คุณทัศนี มุสิกรัตน์ และครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
๓๓.	คุณพรพิมล มหาณรงค์ ณ ราชสีมา	๑,๐๐๐	บาท
๓๔.	คุณชัยรัตน์ จันทร์สุรินทร์ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๓๕.	คุณสุมาลี- คุณกาญจนากร และครอบครัวบุบผาชาติ	๕๐๐	บาท
๓๖.	คุณถวิล มุ่งมี และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๓๗.	คุณดวงดาว อุ่นใจ และบุตร	๕๐๐	บาท
๓๘.	คุณนารี ปิยะโรจนานุกูล และครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
๓๙.	คุณแม่ทองสุข บัวทอง- คุณอรชา เหล่าวีระกุล และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๔๐.	คุณยายทองพูน สุทธิสมบูรณ์	๒,๐๐๐	บาท
๔๑.	คุณประสิทธิ์- คุณจตุพร- คุณธีระศักดิ์ พันธ์ครุฑเดช	๒,๐๐๐	บาท
๔๒.	คุณภานุรัตน์- คุณสุทธิดา (ตูน) ด.ช.ศุภโชค- ด.ช.วรภพ ระวันประโคน	๕๐๐	บาท
๔๓.	คุณพุทธวิชชา อนธกาล	๕๐๐	บาท

๔๔.	คุณภสร ฉัตรจินดา และครอบครัว	๓๐๐	บาท
๔๕.	คุณแม่รัตนา- คุณภาริษา มธุรพงศากุล	๕๐๐	บาท
๔๖.	คุณนรีรัตน์ ลีลาทวีพัฒน์ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๔๗.	คุณสินธุ์ อัมรีและครอบครัว	๕๐๐	บาท
๔๘.	คุณปรีชา จิตร์สมสุข	๑๐๐	บาท
๔๙.	คุณปัญญา จินตธีรชัย	๕,๐๐๐	บาท
๕๐.	คุณแม่ประยูร- คุณสุรีรัตน์ แสงสุขีลักษณ์	๓๐๐	บาท
๕๑.	คุณสุรพล- กุลจิรา รักษาอิน	๕๐๐	บาท
๕๒.	คุณสุภาพร ขุนแก้ว	๓๐๐	บาท
๕๓.	คุณเชาวพล- นางลักษิกา เจริญสุข	๑,๐๐๐	บาท
๕๔.	คุณดรัณ โพธิพล และครอบครัว	๓๐๐	บาท
๕๕.	คุณเกษม- คุณนุชรี บุบผาชาติ	๒๙๙	บาท
๕๖.	คุณณัฏฐณิชา ภูวธนสาร และครอบครัว	๑๕๐	บาท
๕๗.	คุณพราวชมพู ชัยยะ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๕๘.	คุณนงนภัส สุขจิตต์นิรันดร และครอบครัว	๓๐๐	บาท
๕๙.	คุณสาธิต- คุณธิชาวดี- คุณปองภพ- คุณชัยพัฒน์ โรจนโพธิ์	๓๐๐	บาท
๖๐.	คุณวารุณี อัศวเสถียร	๕๐๐	บาท
๖๑.	คุณพิสิทธิ์-วันเพ็ญ ลีลาสถาพรกิจ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๖๒.	คุณธนกฤต- คุณผกากรอง- คุณวรรณภา พิพัฒนางกูร และครอบครัว	๕,๐๐๐	บาท
๖๓.	คุณเสาวรจน์ นริสรา, คุณนเรศ จันทราพัฒนะ, คุณมินทร์ลดา ฮกชุน	๕๐๐	บาท
๖๔.	คุณสิริกาญจน์ เจียมอนุกูลกิจ	๕๐๐	บาท
๖๕.	ครอบครัวจันทรทิพย์ เพ็ชรคง	๒,๐๐๐	บาท
๖๖.	คุณมณีนุช ประกาศิตานนท์	๓๐๐	บาท
๖๗.	คุณพรทิพย์ หาญตั้งมงคล และครอบครัว	๑,๕๐๐	บาท
๖๘.	คุณแพรวา เกตุกาญจน และครอบครัว	๓๐๐	บาท
๖๙.	คุณอัญญรินทร์ ศรีมงคล และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท

๗๐. คุณวรศักดิ์ กำเนิดศิริศักดิ์ ๖๐๐ บาท

๗๑. คุณสิทธิวัตต์ เพ็งธนวงศา ๓๐๐ บาท

๗๒. พลเอกบุญธรรม- คุณสุรีย์พร โอริส และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท

๗๓. คุณชุติมา ถาวรโรจน์พัฒนา และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๗๔. คุณสุพรรณา ศริจรรยานนท์ ๓๐๐ บาท

๗๕. คุณยุวดี ควรเอี่ยม ๒๐๐ บาท

๗๖. คุณรุ่งฤดี จรูญยิ่งยง และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๗๗. คุณวัลยา เจริญศรีสันต์ และครอบครัว ๓๐๐ บาท

๗๘. คุณธิดารัตน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา และครอบครัว ๓๐๐ บาท

๗๙. คุณเวณิกา พงษ์เดชาสิน ๓๐๐ บาท

๘๐. คุณชนิกา โพธิอาศน์ ๓๐๐ บาท

๘๑. คุณณปภัช ตันบุญเอก และครอบครัว ๑๐๐ บาท

๘๒. คุณธัญญพัทธ์ ธีระพัฒนนันท์- คุณทรงศักดิ์-
คุณรักษ์ตระกูล- ด.ญ. พลอยไพลิน ศรีประภา ๕๐๐ บาท

๘๓. อาจารย์ปฐมพร ๒๐๐ บาท

๘๔. คุณวิภาวรรณ ศรีมุข และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๘๕. คุณแม่อุ่น สมเพราะ ๒๐๐ บาท

๘๖. คุณพชรมน ศมนันท์ภร ๒๐๐ บาท

๘๗. คุณพรพิรัตน์ อรุณศิริทรัพย์ ๒๐๐ บาท

๘๘. คุณธนิษฐ์ กิตติสกุลวงศ์ ๑๐๐ บาท

๘๙. คุณเตือนใจ กุลภิญญากรณ์ ๑,๐๐๐ บาท

๙๐. คุณวิชาฎา กุลภิญญากรณ์ ๑๐๐ บาท

๙๑. คุณณัฐเดช ปั้นวิเศษ ๑๐๐ บาท

๙๒. คุณรุจิรัตน์ เหรียญตระกูล ๒๐๐ บาท

๙๓. คุณนิตยา บุญช่วย ๕๐๐ บาท

๙๔. คุณปิยวรรณ ศักดาอภินันท์ ๑,๐๐๐ บาท

๙๕.	ร้านทิพย์โอชา	๑,๐๐๐ บาท
๙๖.	คุณไกรศรี- คุณวรรณี- คุณณัฐกานต์- อรรณพ ณอยุธยา	๑,๐๐๐ บาท
๙๗.	คุณจิดาภา ศักดาอภินันท์	๒๐๐ บาท
๙๘.	คุณสุขวสา สุขพูลผล และครอบครัวสุขพูลผล	๕๐๐ บาท
๙๙.	คุณวัฒนา มูลตุ้ย และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
๑๐๐.	คุณมานัน- คุณรุกุมารี- คุณกฤติน ซิงห์	๗๐๐ บาท
๑๐๑.	คุณธนชาดา ธนผลภันทิลา	๓๐๐ บาท
๑๐๒.	คุณพ่อบุญตา- คุณแม่ลี ดวงสำราญ	๒๐๐ บาท
๑๐๓.	คุณเพชรรัตน์ วินัยกุลพงค์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๑๐๔.	อาจารย์ศรีอรุณ ฤทธิรงค์	๕๐๐ บาท
๑๐๕.	คุณนิสา มังกรทอง	๑,๐๐๐.๕๙ บาท
๑๐๖.	คุณวาสนา ดีเอื้อ	๑,๐๐๐ บาท
๑๐๗.	คุณเบญญาภา พรมมา	๓๐๐ บาท
๑๐๘.	คุณทิพวรรณ- คุณกิตติพงษ์ ศรีทองพิมพ์	๖๐๐ บาท
๑๐๙.	คุณสิริมา เตชะไกรศรี	๑,๐๐๐ บาท
๑๑๐.	คุณวรนัณ อมรเวชยกุล และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๑๑๑.	คุณธีระพล เลขานุกิจ, คุณสำราญ จันทร์แป้น, คุณวัฒนี วิบูลยเสข และครอบครัว, คุณพรทิพย์ เฉียงศักดิ์ และครอบครัว	๑,๕๐๐ บาท
๑๑๒.	คุณเสาวลักษณ์ สู่สุข	๓๐๐ บาท
๑๑๓.	คุณปัณณิกาภา พุ่มดอกไม้	๓๐๐ บาท
๑๑๔.	คุณธันยาภัทร์ ทรงสะอาด	๑๐๐ บาท
๑๑๕.	คุณธัญญะรัตน์ อุ่นพิพัฒน์ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
๑๑๖.	ร้อยโทสถาพร– คุณชัญญา ฟุ้งเฟื่อง และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๑๑๗.	คุณนวลจันทร์– คุณอธิชานาถ โพนทอง	๑๐๐ บาท
๑๑๘.	คุณอัจจิมา อุทธสิงห์	๓๐๐ บาท
๑๑๙.	คุณรุ่งฤดี วีระถาวร	๒๐๐ บาท

๑๒๐. คุณศรีนวล โรจน์เสถียร ๔๗๙ บาท

๑๒๑. คุณโสภา แพพื้น, คุณกฤตพงศ์- คุณทิพปภา คงใย,
คุณสุนีย์ อัศนีศานติวงศ์, คุณณัฐศศิรา บำรุงเขต ๕๐๐ บาท

๑๒๒. คุณศิริภัสสร มุสิโก ๑,๐๐๐ บาท

๑๒๓. คุณปกณฉัตร สมคำ ๔๐๐ บาท

๑๒๔. พ.ต.ต.หญิงสุทธิดา ผองขำ ๓๐๐ บาท

๑๒๕. คุณพิมวีณัส สมคำ ๒๐๐ บาท

๑๒๖. คุณวณิชย์- คุณสุภนาฎ หลายประสิทธิ์ และครอบครัว ๗๒๐ บาท

คณะสายบุญเพื่ออุทิศให้ พ่อพลอง– แม่ฝอย ถาวจัตุรัส, พ่อจ่าง– แม่หวอย ฆ้องชัย ประกอบด้วย

๑๒๗. คุณวิสุทธิ์– คุณปริศนา– คุณชัยวัฒน์ ฆ้องชัย

๑๒๘. คุณปิยวรรณ– ด.ช.คุนานนท์ รักษาชนม์

๑๒๙. คุณพวงคำ– ด.ช.ปัญจพล– ด.ช.ชุติพนธ์ จำเริญพัฒน์

๑๓๐. คุณเพ็ญนภา– คุณแก้ว– คุณสายยนต์– คุณอ้อมเดือ– ด.ช.ธนกร– คุณกัน–
คุณธนพร– คุณภานุพงษ์– ด.ช.ณรงค์เดช อุดทา

๑๓๑. คุณสมจิตร– คุณติ๋ม– คุณสุริยา– คุณอรวรรณ หาจัตุรัส

๑๓๒. คุณแบน– คุณแต้ม– คุณวสันต์– คุณบุญธรรม เถินมงคล

๑๓๓. คุณศิริรักษ์– คุณตึ๋ม– คุณสหัส ถาวจัตุรัส

๑๓๔. คุณกุสุมา– คุณคมสันต์– ด.ช.ณัฐพล– ด.ญ.ณัฏฐณิชา เคลือบขุนทด

๑๓๕. ด.ญ.ชญานิศ พันธ์ชนะ

๑๓๖. คุณพีรพล ลาภผล

๑๓๗. คุณลักษิกา ปีจัตุรัส

๑๓๘. คุณพุฒ– คุณอำไพ อินพล

รวมปัจจัยลำดับที่ ๘๙ – ๑๐๐ = ๓,๐๐๐ บาท

๑๓๙. คุณมาลัย กุลทอง ๑,๐๐๐ บาท

๑๔๐. คุณวรรณา ลำพูน ๓๐๐ บาท

๑๔๑. คุณปรียานุช คุ้มเสาร์ ๒๐๐ บาท

๑๔๒. คุณภณินห์จันทร์ พิพัฒนางกูร ๕๐๐ บาท

๑๔๓. คุณพิมพ์นารา กล้ากสิกิจ ๓๐๐ บาท

๑๔๔. ร.ต.ต.หญิง กมลลักษณ์ ภู่สุวรรณ์ ๑๐๐ บาท

๑๔๕. ด.ต.หญิง ปุญชรัสมิ์ เรืองสุวรรณ์ ๒๐๐ บาท

๑๔๖. คุณรุ่งโรจน์– คุณประกิจ– คุณสุชาดา จิระสถิตวรกุล ๑,๒๐๐ บาท

๑๔๗. คุณทิติภา– คุณวฤณดา คูวัฒนวณิช ๘๐๐ บาท

๑๔๘. คุณนันท์ณภัส ม้าเมือง และครอบครัว ๓๐๐ บาท

๑๔๙. คุณสำเนียง แสงทอง ๑๐๐ บาท

๑๕๐. คุณสุนี ทองมา และครอบครัว ๒๐๐ บาท

๑๕๑. คุณวิลัย โคนาบาล ๕๐๐ บาท

๑๕๒. คุณอภิพฎา แซ่ตั้ง, คุณมนตรี สานสูงเนิน, คุณลัดดา–
คุณอรทัย ใจเพียร, คุณณฐวุฒิ พฤกษา, คุณธนาคม– คุณธัญญพัทธ์–
คุณปภาดา– คุณพชรา– คุณชาญชญา เขมะนันทกุล ๑,๔๐๐ บาท

๑๕๓. คุณมาลี จิรพรจรัส– ครอบครัว ศรีนรดิษฐ์เลิศ,
คุณสิริพรชัย เทียนทองหล่อ ๕๐๐ บาท

๑๕๔. คุณอมร- คุณณัฐปภัสร์- คุณสุวิจักขณ์- ด.ญ.ชิชาญา สาระจันทร์ และครอบครัว ๕๗๐บาท

๑๕๕. คุณวาสนา ใจผ่อง ๕๐๐ บาท

๑๕๖. คุณสำราญ พรรณเทวี ๕๐๐ บาท

๑๕๗. คุณเรณู ใจงาม ๔๐๐ บาท

๑๕๘. คุณสำราญ สอนพินิจ ๕๐๐ บาท

๑๕๙. คุณสุนทรี กลิ่นจันทร์หอม ๒๐๐ บาท

๑๖๐. พันตรีธวัชชัย– คุณสุรีรัตน์ ปิ่นแก้ว ๑,๐๐๐ บาท

๑๖๑. คุณภิชญาดา– คุณภูดิทกร มีทิพย์ ๑,๐๐๐ บาท

๑๖๒. คุณวิรัช ไพศาลศิริเลิศ ๕๐๐ บาท

๑๖๓. คุณอนน สุดสาย และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท

๑๖๔.	คุณสะอาด โก่งสอน และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
๑๖๕.	คุณนิรดา เสนาขันธ์	๑,๐๐๐ บาท
๑๖๖.	คุณภานิชา สุวรรณสังข์	๕๐๐ บาท
๑๖๗.	คุณขนิษฐา คำแพง	๓๐๐ บาท
๑๖๘.	คุณบุตรพุทธ พันธุ์อายุวัฒนะ	๑,๐๐๐ บาท
๑๖๙.	คุณนิกร- คุณคมกฤต- คุณศรัณย์กร ลัดลอด- คุณวิลาพร เจี้ยมดี	๕๐๐ บาท
๑๗๐.	คุณภาริน ธนาพลปทิน	๑๐๐ บาท
๑๗๑.	คุณภาวินี มุงคุนคำ	๑๐๐ บาท
๑๗๒.	คุณภคมน มธุรพงศากุล	๕๐๐ บาท
๑๗๓.	คุณกชพรรณ ศิริโอฬาร, ครอบครัว สาริมาบ	๗๐๐ บาท
๑๗๔.	คุณกันต์ฤทัย ยัณรังษี (อุทิศให้นายรักเกียรติ ญาณนาคะวัฒน์ และเจ้ากรรมนายเวร)	๑,๐๐๐ บาท
๑๗๕.	บริษัทซูเพิร์บ เอ็นจิเนียริ่ง แอนด์ ซัพพลาย จำกัด, คุณมณัฐ ผอมคำ และครอบครัว, คุณณิชา ศิริปราการ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
๑๗๖.	คุณธัญยธรณ์ สว่างเจริญวัฒน์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๑๗๗.	คุณภัคสินี ฉางไชยกุลรุ่ง และครอบครัว, คุณวสันต์– ด.ญ.ชนม์ชนก นกไม้	๕๐๐ บาท
๑๗๘.	คุณกิจติพงษ์ แสงถวิล และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๑๗๙.	คุณณัฐธวัช– คุณธัญวลัญญ์– คุณสิริพรชัย เทียนทองหล่อ, คุณจิติศักดิ์ น้อยจุฬา	๕๐๐ บาท
๑๘๐.	คุณณัฐภาคย์ ชันษา– คุณธนฤดี ศิริปราการ และครอบครัว	๔๙๐ บาท
๑๘๑.	คุณสาธิต– คุณนภัสกร– ด.ช.คณพศ ศรีเรือง	๓๐๐ บาท
๑๘๒.	คุณธัญญารัตน์ ศิริศรีอาภรณ์	๑๐๐ บาท
๑๘๓.	คุณอุไรลักษณ์ ปุระสิริ	๑๐๐ บาท
๑๘๔.	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๐๐ บาท
๑๘๕.	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๐๐ บาท
๑๘๖.	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๐๐ บาท

๑๘๗. บ้านลีลาไทย รีสอร์ต บ้านแพ้ว	๒,๐๐๐	บาท
๑๘๘. อากงกิมจุ้ย แซ่จิว และครอบครัว	๒๕๐	บาท
๑๘๙. คุณอรนุช จิรพงศ์ไพบูลย์	๒๕๐	บาท
๑๙๐. คุณธนกร ธนวัตเดโชชัย	๕๐๐	บาท
๑๙๑. คุณประภา สิงห์โต (อุทิศให้หลวงพ่อจ้อย– แม่ประไพ สิงห์โต)	๑๐๐	บาท
๑๙๒. คุณเนาวรัตน์ ทองภู่ (อุทิศให้คุณแม่เล็ก ทองภู่)	๑๐๐	บาท
๑๙๓. คุณพรรษ ติณณภพภัทร, คุณสุรภา บวรสิทธิเวช	๕๐๐	บาท
๑๙๔. คุณศรีสุนทรา กนิษฐะสุนทร	๕๐๐	บาท
๑๙๕. ดร.ภมรศิริ– คุณซี รินสวัสดิ์ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๑๙๖. คุณสุภากาญจน์ โชคณาโรจน์วงศ์	๑๐๐	บาท
๑๙๗. คุณจุฑารัตน์ ปรีชากาญจนดิษฐ์	๑,๐๐๐	บาท
๑๙๘. คุณโสมวดี แจ้งชัด	๒,๐๐๐	บาท
๑๙๙. คุณรัตตินันท์ วิชชุเกรียงไกร	๑,๐๐๐	บาท
๒๐๐. คุณจันทนา รัสสัยการ	๕๐๐	บาท
๒๐๑. สำนักทางหลวงที่ ๑๕ ประจวบคีรีขันธ์	๕,๓๓๐	บาท
๒๐๒. คุณกิริยาภา กิตติคณภรณ์	๕๐๐	บาท
๒๐๓. คุณศลิษา- คุณนวลศรี ชุณหสวัสดิกุล- คุณธีระนันท์ เล้าลิขิตนนท์	๓,๐๐๐	บาท
๒๐๔. พ.ท.ชิโณธร- คุณวันทนีย์ ศรีโยธิน	๕๐๐	บาท
๒๐๕. คุณกาญจนา โคตรโยธา	๑๐๐	บาท
๒๐๖. คุณกุลธิดา เพ็ญสกุล	๑,๐๐๐	บาท
๒๐๗. คุณละเมียด- คุณจรัสศรี นุชตาล	๑,๐๐๐	บาท
๒๐๘. คุณวลีรัตน์ ทองแบบ	๕๐๐	บาท
๒๐๙. คุณรุจิรา มีสุข	๒๐๐	บาท
๒๑๐. คุณอำนวย- คุณประเสริฐ สุภากรณ์- คุณสุนทรี สนิท	๖๐๐	บาท
๒๑๑. คุณนิยม ชุติรัตนพันธ์	๑๐๐	บาท
๒๑๒. .คุณพศวีร์ กลัดจำนง	๒๐๐	บาท

๒๑๓.	คุณฐนัท เกษประดิษฐ์- คุณธนกฤต บัวประดิษฐ์	๒,๐๐๐ บาท
๒๑๔.	คุณพิพัฒน์ เป้ามา	๒๕๐ บาท
๒๑๕.	คุณวรรณี แตงชาติ	๕๐ บาท
๒๑๖.	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๐ บาท
๒๑๗.	คุณวาสินี ตั้งประกอบ	๑,๐๐๐ บาท
๒๑๘.	คุณจิราภา หวังตระกูลดี และครอบครัว	๔๐๐ บาท
๒๑๙.	คุณประภาศรี- คุณพันริษา- คุณสันหกช- คุณสราญชล- คุณกฤตยา- คุณรุ้งระวี เอี่ยมนพมณี- คุณรชต ชอบธรรมสกุล	๑๐,๘๐๐ บาท
๒๒๐.	คุณเลิศพร เรืองอุดมสุข และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๒๒๑.	คุณพรสวรรค์ อึ๊งผาสุก และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๒๒๒.	คุณล้วน- คุณพรทิพย์ เรืองอุดมสุข	๘๐๐ บาท
๒๒๓.	พ.ต.ท.มนต์ชัย อรุณส่องแสงดี และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๒๒๔.	คุณจำเนียร บัวบาล- คุณผ่องพรรณ คำสียา	๓๓๐ บาท
๒๒๕.	คุณกฤติยา ขวัญเกตุ	๒๐๐ บาท
๒๒๖.	คุณวชิราภรณ์ มีสิงห์	๒๐๐ บาท
๒๒๗.	คุณสุดสงวน หมื่นสาย	๒๐๐ บาท
๒๒๘.	คุณน้ำเพชร มาพร และครอบครัว	๑๐๐ บาท
๒๒๙.	คุณนิภาวรรณ คูรัตนเวช	๑๐๐ บาท
๒๓๐.	คุณนิตยา ตั้งกิจสัมฤทธิ์ อุทิศให้นายเอนก ตั้งกิจสัมฤทธิ์	๓๐๐ บาท
๒๓๑.	คุณแม่บุญฤทธิ์ มีชูแสง และลูกหลาน	๕๐๐ บาท
๒๓๒.	คุณศรีอำพร แก้วชัยภูมิ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๒๓๓.	คุณวิมลเลขา แผงฤทธิ์	๒๐๐ บาท
๒๓๔.	คุณศรีสมร ไกรกลิ่น	๑,๐๐๐ บาท
๒๓๕.	คุณปิยะรัตน์ จึงจงจิตต์	๕๐๐ บาท
๒๓๖.	คุณชาญณุวัฒน์ จึงรุ่งเรืองวานิช	๕๐๐ บาท
๒๓๗.	คุณธนะพงศ์- คุณรุ่งวดี อินทวชิรารัตน์	๑,๐๐๐ บาท

๒๓๘.	คุณศรีอุไร ตันติวณิชย์	๕๐๐ บาท
๒๓๙.	คุณวริยาภรณ์ เอกธนาพัฒนนันท์ และครอบครัว	๓๐๐ บาท
๒๔๐.	คุณลัดดา กุลยบุตร	๑๐๐ บาท
๒๔๑.	คุณวรุฒม์ศักดิ์- คุณณัชณศา ณัฐวิภาสร	๒,๐๐๐ บาท
๒๔๒.	คุณประนุช- คุณธนพล- คุณนุชจรินทร์ ไวทยกุล	๕๐๐ บาท
๒๔๓.	ร.ต.ท.ทรงชัย-คุณระเบียบ ถูปาอ่าง และคุณวชิราภรณ์ ถูปาอ่าง	๑,๐๐๐ บาท
๒๔๔.	คุณพัชรินทร์ คีรีเวช และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
๒๔๕.	คุณหัสยา แซ่ตั้ง และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
๒๔๖.	คุณวิภาวรรณ คีรีเวช และครอบครัว	๒๐๐ บาท
๒๔๗.	คุณบุญจันทร์ คีรีเวช	๒๐๐ บาท
๒๔๘.	ด.ช. ศรัณยู เลี่ยงสุวรรณ	๑๐๐ บาท
๒๔๙.	คุณยายคูณ- คุณละเอียด คีรีเวช	๓๐๐ บาท
๒๕๐.	คุณวัฒนา- คุณประไพ ชิตไพโรจน์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๒๕๑.	คุณสมควร- คุณประนอม ศรีสง่า และครอบครัว	๒๐๐ บาท
๒๕๒.	คุณกฤษฎา คีรีเวช และครอบครัว	๓๐๐ บาท
๒๕๓.	คุณยายสุพัตรา เพชรชาลี และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๒๕๔.	คุณสมหมาย วงษ์แพ่ง	๒๐๐ บาท
๒๕๕.	คุณพรทิพา โมพันดุง	๑๐๐ บาท
๒๕๖.	คุณราตรี ห่วงไธสงค์	๑๐๐ บาท
๒๕๗.	คุณจุฑากร จันทร์ดี	๑๐๐ บาท
๒๕๘.	คุณนัยนา กสิกิจนำชัย	๑๐๐ บาท
๒๕๙.	คุณมาลินี หมวดเตี้ย	๑๐๐ บาท
๒๖๐.	คุณกัลยาณี สนธิ	๑๐๐ บาท
๒๖๑.	คุณจิราวุฒิ ทองทรง	๑๐๐ บาท
๒๖๒.	ด.ช.กฤติเดช ศรีมานพ	๑๐๐ บาท
๒๖๓.	คุณเกษร ทองสองสี	๑๐๐ บาท

๒๖๔. คุณณัชชา เจริญสูงเนิน	๑๐๐	บาท
๒๖๕. คุณประจิต สาหร่ายทอง	๒๐๐	บาท
๒๖๖. คุณดวงดาว แดงระดับ	๑๐๐	บาท
๒๖๗. คุณมะลิสา เขียวน้อย	๑๐๐	บาท
๒๖๘. คุณจันธิรา กระจ่างรัตน์	๑๐๐	บาท
๒๖๙. คุณเจนเนตร ไอยรานภารักษ์	๑๐๐	บาท
๒๗๐. คุณทาริกา เครือเป็ง	๒๐๐	บาท
๒๗๑. ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๖๐	บาท
๒๗๒. คุณสุดาพร ฤทธิโรจน์	๕๐๐	บาท
๒๗๓. คุณธิดารัตน์ ศรีวิสุทธิ์ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๒๗๔. คุณฉันทวัฒน์ ทองคงหาญ	๕๐๐	บาท
๒๗๕. คุณวุฒิพงษ์ อินทร์อยู่- คุณเรวดี คดีธรรม	๓๐๐	บาท
๒๗๖. คุณศิริเพ็ญ ภักดี	๕๐๐	บาท
๒๗๗. พันเอกคณิต- คุณฉันทนา- ด.ช.ณพดนัย วิภาตะศิลปิน	๕๐๐	บาท
๒๗๘. คุณวิชัย มั่นตะคุ	๕๐๐	บาท
๒๗๙. คุณมนัสนันท์ ชอบประดิษฐ์	๒๐๐	บาท
๒๘๐. คุณจุฑารัตน์ นิลประดับแก้ว	๓๐๐	บาท
๒๘๑. คุณพวงทิพย์ นิลประดับแก้ว	๒๐๐	บาท
๒๘๒. คุณอุไรวรรณ ทองชัยยง และครอบครัว	๒๐๐	บาท
๒๘๓. คุณเบญญาภา หาญญานันท์	๑๐๐	บาท
๒๘๔. คุณนิภา สุดสงวนชัย	๑๐๐	บาท
๒๘๕. คุณณภาภัช ธณัญภรณ์	๒๐๐	บาท
๒๘๖. คุณอรพิน- คุณนิธินาถ เอื้อบัณฑิต	๑,๐๐๐	บาท
๒๘๗. คุณพรทิพย์ กองเงิน	๕๐๐	บาท
๒๘๘. คุณนพรัตน์- คุณมณเฑียร ศาสตร์ประณีต	๕๐๐	บาท
๒๘๙. คุณจุลสุดา มฆวัตสกุล	๒๐๐	บาท

๒๙๐.	คุณนภาพร กาญจนวสิต และครอบครัว	๔,๐๐๐	บาท
๒๙๑.	ดร.ทัศนัย วันคง และครอบครัว	๔,๐๐๐	บาท
๒๙๒.	คุณไพจิตร โพธิ์จันทร์ และครอบครัว	๔,๐๐๐	บาท
๒๙๓.	คุณสรรชัย- คุณกันยา แก้วจุมพฏ และครอบครัว	๔,๐๐๐	บาท
๒๙๔.	คุณชนชนก ชำนาญทัพ และครอบครัวเพื่อน ๆ	๑,๒๐๐	บาท
๒๙๕.	คุณเพ็ญแข อยู่สบาย	๑,๐๐๐	บาท
๒๙๖.	คุณสุพจน์ ศรีสว่าง	๑,๐๐๐	บาท
๒๙๗.	คุณสุชาติ- คุณถนอมนวล อัศวกิตานนท์	๕๐๐	บาท
๒๙๘.	คุณช่อแก้ว โพธิ์สัมฤทธิ์ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๒๙๙.	คุณทัวร์อีกิล- คุณวรกานต์- ด.ช.นิโคลาย- ด.ญ.ซาร่า ซอรัสสตรอม	๕๐๐	บาท
๓๐๐.	คุณวโร- คุณนิชาภา- คุณกนกนารถ ศะศินิล	๕๐๐	บาท
๓๐๑.	คุณวิภาดา รัตนานนท์ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๓๐๒.	คุณพรรณเพ็ญ แก้วจุมพฏ และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๓๐๓.	คุณนุชนาถ ทนันท์ปิยกิตต์	๕๐๐	บาท
๓๐๔.	คุณสุภาวดี ฉิมทอง และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๓๐๕.	คุณถนอมทรัพย์ บารมี	๕๐๐	บาท
๓๐๖.	คุณโกศล- คุณพรพิมล ประจำถิ่น	๕๐๐	บาท
๓๐๗.	คุณทวิช พิทักษ์ปิยะวรรณ	๕๐๐	บาท
๓๐๘.	คุณทวีทรัพย์ วงษ์เนตร และครอบครัว	๔๐๐	บาท
๓๐๙.	คุณเสกสันติ ทองแท้- คุณวรรณดี- คุณพงศกร หนูเล็ก	๔๐๐	บาท
๓๑๐.	ครอบครัว กังวาฬไกรไพศาล	๔๖๐	บาท
๓๑๑.	คุณสมบัติ- คุณศรีนวล แต่งวงศ์วาฬ และครอบครัว, คุณสนอง- คุณเกษร ยืนนาน	๔๐๐	บาท
๓๑๒.	คุณไพศาล- คุณอรุณ บุรินทร์วัฒนา	๓๐๐	บาท
๓๑๓.	คุณอนุชา หอมคง และครอบครัว	๓๐๐	บาท
๓๑๔.	คุณอรุณรักษ์ เสียวเสียว- คุณณัฐวัฒน์ วัฒโน	๓๐๐	บาท

๓๑๕. คุณสุรีย์ อยู่วงศ์ตกูล ๒๐๐ บาท
๓๑๖. คุณสุชาวดี ทรงค่าศรี ๒๐๐ บาท
๓๑๗. คุณจรูญ นรจีน ๒๐๐ บาท
๓๑๘. คุณดวงกมล ประจำถิ่น- คุณธวัชชัย- ด.ญ.ดุจกมล บุญศรี ๒๐๐ บาท
๓๑๙. คุณอรุณ ต๊ะหล้า ๒๐๐ บาท
๓๒๐. คุณสาธิต- คุณรุจิกานต์- คุณวรัทยา ตริตารักษ์ ๒๐๐ บาท
๓๒๑. คุณจิตต์วรา- คุณณัฐดนัย บารมี ๒๐๐ บาท
๓๒๒. คุณสาโรจน์- คุณณัฐกานต์- คุณนภาพร ฐิตะฐาน ๒๐๐ บาท
๓๒๓. คุณอุไรวรรณ นุ้น้อย- คุณอภิรักษ์- ด.ญ.ดวงรัตน์- ด.ช.โชติภาส รัตนปรีชาชัย ๒๐๐ บาท
๓๒๔. คุณสุภร- คุณจันทร์จิรา จันทร์เจริญ ๒๐๐ บาท
๓๒๕. คุณอิทธิพล- คุณวลัยภรณ์- ด.ช.ภานุวัชร คณะใน ๑๕๐ บาท
๓๒๖. คุณกมลยา- คุณวศิน- ด.ช.กสิณ แก่นจันทร์ ๑๕๐ บาท
๓๒๗. คุณวิเชียร สว่างช่วง- คุณสุมาลี ศักดิ์สิทธานุภาพ ๑๔๐ บาท
๓๒๘. คุณจินดา ภาคธรรม ๑๒๐ บาท
๓๒๙. คุณชัยชัช- ด.ช.คณิสร สถตินันทเดชา ๑๒๐ บาท
๓๓๐. คุณศิริพร- คุณไพฑูรย์- คุณพศวีร์- คุณวิศัลยา ชื่นภักดี ๑๒๐ บาท
๓๓๑. คุณพจมาน ท่องประทีปทอง ๑๒๐ บาท
๓๓๒. คุณเพ็ญแข- คุณสาคู อยู่สบาย ๑๒๐ บาท
๓๓๓. คุณคำตั้ง นกเต้า และครอบครัว ๑๒๐ บาท
๓๓๔. คุณสมสิน นกเต้า และครอบครัว ๑๒๐ บาท
๓๓๕. คุณชัยณัฐรณ- ด.ญ.ฐิชานุช โพนทอง- คุณภัทราภรณ์ เพชรนวล ๑๐๐ บาท
๓๓๖. คุณสุรเชษฐ ศะศินิล- คุณอธิชานาถ โพนทอง ๑๐๐ บาท
๓๓๗. คุณชลธิชา ประจำถิ่น ๑๐๐ บาท
๓๓๘. คุณทองมา มาดี และครอบครัว ๑๐๐ บาท
๓๓๙. คุณสุชาติ- คุณสังคม ผาปะ และครอบครัว ๑๐๐ บาท
๓๔๐. คุณสุเจษฐ์ เหมือนแม้น ๑๐๐ บาท

๓๔๑. คุณธีระพล ดีอำไพ ๑๐๐ บาท
๓๔๒. คุณรัตนา จีนกลั่น และครอบครัว ๑๐๐ บาท
๓๔๓. คุณพิชญา คุ้มเขต และครอบครัว ๑๐๐ บาท
๓๔๔. คุณมณี นิลดี และครอบครัว ๑๐๐ บาท
๓๔๕. คุณสุณัฐฐา แสงวันลอย ๑๐๐ บาท
๓๔๖. คุณคนึงนิจ พราหมน้อย ๑๐๐ บาท
๓๔๗. คุณกนกวรรณ สังวรกาญจน์ ๑๐๐ บาท
๓๔๘. คุณฉัทมณฑน์ ด่านธัญรัตน์ ๑๐๐ บาท
๓๔๙. คุณวิภาดา สิทธิรักษ์ ๑๐๐ บาท
๓๕๐. คุณพวงพยอม เสียวเสียว ๑๐๐ บาท
๓๕๑. คุณชไมพร เจริญเวช ๘๐ บาท
๓๕๒. คุณรุจิรา- คุณพรนภา ภาคธรรม ๑๖๐ บาท
๓๕๓. คุณเจริญศรี วโรภาสสกุล ๕๐ บาท
๓๕๔. คุณจิราวรรณ สายโรจน์ ๔๐ บาท
๓๕๕. คุณสมถวิล เนียมเรือง และครอบครัว ๑๐๐ บาท
๓๕๖. คุณพรพรต สุริยนต์ ๑,๐๐๐ บาท
๓๕๗. คุณชัยทิศ พิเศษสกลกิจ ๑,๐๐๐ บาท
๓๕๘. คุณนภารัฐ คำไพเราะ ๒๐๐ บาท
๓๕๙. คุณวิยภรณ์ อังคณาวิศัลย์ ๑๐๐ บาท
๓๖๐. คุณสุฐิดา บุญศรีวงษ์ ๓๖๐ บาท
๓๖๑. คุณเพียรเพ็ญ ชิดตระกูล ๓๒๐ บาท
๓๖๒. คุณอาทิตย์ สืบศิริวิริยะกุล ๑๐๐ บาท
๓๖๓. คุณธิดารัตน์ เอี่ยมสะอาด ๑๐๐ บาท
๓๖๔. คุณจรรยารักษ์ เจิมเกตุ ๑๐๐ บาท
๓๖๕. คุณกวีวรรณ พุทธรักษา ๑๐๐ บาท
๓๖๖. คุณรัชนีกร อรุโณรัตน์ ๑๐๐ บาท

๓๖๗.	คุณพนารัตน์ บุญกราน	๒๐ บาท
๓๖๘.	คุณสุรชัย อัมภวาสุวรรณ	๑๐๐ บาท
๓๖๙.	คุณศศิธร ภิญญาคง	๑๐๐ บาท
๓๗๐.	คุณเอกชัย ปรีดา	๑๐๐ บาท
๓๗๑.	คุณชวลิต ลุผลแท้	๓๐๐ บาท
๓๗๒.	คุณกิตติ ทรัพย์ประสม	๑๐๐ บาท
๓๗๓.	คุณกรีธา เดชพิณ	๑๐๐ บาท
๓๗๔.	คุณณัฐพงษ์ อังสุพันฐ์โกศล	๑๐๐ บาท
๓๗๕.	คุณชวลิต ชูสุวรรณ	๔๐ บาท
๓๗๖.	คุณปรีดา ทองสุขงาม	๕๐๐ บาท
๓๗๗.	คุณบรรพต เจริญสัตยธรรม	๓๐๐ บาท
๓๗๘.	คุณศศิธร หล้าศักดิ์	๕๐๐ บาท
๓๗๙.	คุณพุทธชาติ ชุณหสาคร	๓๐๐ บาท
๓๘๐.	คุณเทิดศักดิ์ พ่วงจินดา	๑,๐๐๐ บาท
๓๘๑.	คุณบุญเกื้อ จั่นบรรจง	๑๐๐ บาท
๓๘๒.	คุณอุบลรัตน์ กล้าณรงค์	๒๐๐ บาท
๓๘๓.	คุณวัชระ ศรีหิรัญ	๑๐๐ บาท
๓๘๔.	ดร.ภัทรเทพ ศิลปาจารย์	๑๐๐ บาท
๓๘๕.	คุณสมศักดิ์ บุญประทานพร	๒๐๐ บาท
๓๘๖.	คุณพจนา มหธรรม	๒๐๐ บาท
๓๘๗.	คุณดาราวดี ใจคุ้มเก่า	๑๐๐ บาท
๓๘๘.	คุณปรีดาพร บุปผาโรจน์	๑๒๐ บาท
๓๘๙.	คุณสมัย ศิริมิรินทร์	๑๐๐ บาท
๓๙๐.	คุณมนชยา โพชนุกูล	๑๐๐ บาท
๓๙๑.	คุณนัชชา อภัยพงศ์	๑๐๐ บาท
๓๙๒.	คุณอำพล สนิมทอง	๑๐๐ บาท

๓๙๓.	คุณอาภรณ์ เกินชัย	๒,๓๖๐ บาท
๓๙๔.	คุณวรรณ์ลดา- คุณภัทรพล- คุณระสุดา นุ่มนิ่ม	๕๐๐ บาท
๓๙๕.	คุณขจิตร เหมประดิษฐ์	๘๐ บาท
๓๙๖.	คุณฉวี นุกูลรอด	๒๐๐ บาท
๓๙๗.	คุณพรมพร ภู่นพกิจ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๓๙๘.	คุณเชาว์วัฒน์ แพ่งกลิ่น และครอบครัว	๑๐๐ บาท
๓๙๙.	คุณแสงดาว- คุณชูชาติ มณีมงคล	๕๐๐ บาท
๔๐๐.	คุณพิณนิชา อาภาวรรณกุล	๒๐๐ บาท
๔๐๑.	คุณสุวรรณา ธรรมศร	๒๐๐ บาท
๔๐๒.	คุณรุจนพงศ์ เทพมณฑา	๒๐๐ บาท
๔๐๓.	คุณเพ็ชรดารัตน์- คุณธีระณัฐ ทองไทย	๓๐๐ บาท
๔๐๔.	คุณนวลประภัสสร์ พลศิลป์	๑๐๐ บาท
๔๐๕.	คุณมณทชา จันทรสมบัติ	๒๐๐ บาท
๔๐๖.	คุณพเยาว์ แต่งวงศ์วาฬ	๒๐๐ บาท
๔๐๗.	คุณชุตาภา กิตติมงคลสุข	๑๐๐ บาท
๔๐๘.	ร้าน ไฟท์ กับ ตัวเล็ก	๕๐๐ บาท
๔๐๙.	คุณอุไร ขวัญยืน	๑๐๐ บาท
๔๑๐.	คุณสุดารัตน์ ทรงสอาด	๑๐๐ บาท
๔๑๑.	คุณพิรญาณ์ บึงบงกช	๕๐๐ บาท
๔๑๒.	คุณสุธาสินี แสงขำ	๑๐๐ บาท
๔๑๓.	คุณสมชัย- คุณรัตธกานฐ์ ใจตรง	๑,๐๐๐ บาท
๔๑๔.	คุณธัญญ์ธิชา วันหลุมข้าว	๑,๐๐๐ บาท
๔๑๕.	คุณกัณฑ์เอนก คงวาณิช	๕๐๐ บาท
๔๑๖.	คุณคำนึง- คุณชุลีรัตน์ ชัยสุวรรณรักษ์	๕๐๐ บาท
๔๑๗.	คุณอรอุมา ศรีสุด	๓๐๐ บาท
๔๑๘.	คุณพิชญนันท์ อภิธนาจินดารัตน์ และญาติธรรม	๗๐๐ บาท

๔๑๙.	คุณมนัสนันท์ ธนกฤตเจริญสิน	๒,๐๐๐ บาท
๔๒๐.	คุณสมเจียด แซ่ตั้น	๕๐๐ บาท
๔๒๑.	คุณดวงเดือน คุ้มครองโยม	๑๐๐ บาท
๔๒๒.	คุณดำ เศเตชะ	๑๐๐ บาท
๔๒๓.	คุณมณฑิยา แซ่เนี้ย	๒๐๐ บาท
๔๒๔.	คุณฉวีวรรณ จันทร์ปรุง	๒๐๐ บาท
๔๒๕.	คุณวิชัย- คุณสุวรรณี เกรียงไกรวณิช และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๔๒๖.	คุณปรีชา- คุณปรีดาพร พัทวี	๒๐๐ บาท
๔๒๗.	คุณจิตติยา- คุณศิวภร มาลัยส่งศรี, คุณสุนทรีย์ ธีรวิทยานิพนธ์, คุณสถาพร ประคูสิริ	๒,๐๐๐ บาท
๔๒๘.	ครอบครัว แซ่จึง– ครอบครัว ศาสตร์ประณีต	๑,๐๐๐ บาท
๔๒๙.	คุณวิภา เสียงล้ำ	๑,๐๐๐ บาท
๔๓๐.	คุณโกวิทย์ จำปาวอ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๔๓๑.	คุณโชดก ตั้งเลิศผลานนท์	๔,๐๐๐ บาท
๔๓๒.	คุณศิรประภา รัตนโพธิ์	๔๐๐ บาท
๔๓๓.	คุณอังคณา ชัยนิยม	๕๐๐ บาท
๔๓๔.	คุณพ่อฮงเจียง แซ่โตว และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๔๓๕.	คุณบรรเจิด จันทร์เชื้อ	๑๐๐ บาท
๔๓๖.	คุณปริญ วงศ์ถาวร และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๔๓๗.	คุณศรีสมร ไกรกลิ่น	๑,๐๐๐ บาท
๔๓๘.	คุณกนกทิพย์ กำลังกาศ	๔๐๐ บาท
๔๓๙.	คุณไอริน ไกรทรัพย์ชูสกุล	๑,๐๐๐ บาท
๔๔๐.	คุณไททัศน์- คุณนิตยา คัมภีระพันธ์	๕๐๐ บาท
๔๔๑.	คุณชนินทร เนียมทอง และครอบครัว	๔,๐๐๐ บาท
๔๔๒.	คุณพัชรีรัตน์ อัณณ์ชญาน์	๕๐๐ บาท
๔๔๓.	ครอบครัว อนุทรงศักดิ์	๒๐๐ บาท

๔๔๔. คุณจรรยารักษ์ คำโอ ๓๐๐ บาท

๔๔๕. คุณสายสุนีย์ สุนทร ๓๐๐ บาท

๔๔๖. คุณอารีรัตน์ จำรูญทิพวรรณ และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๔๗. คุณธัญลักษณ์ สะเหลา และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๔๘. คุณภิญญาพัช กองเงิน และครอบครัว ๓๐๐ บาท

๔๔๙. คุณพรทิพย์ กองเงิน ๕๐๐ บาท

๔๕๐. คุณสมบัติ โสมนัส และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท

๔๕๑. คุณรัชฎา แก้วเจริญ และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๕๒. คุณพัชรินทร์ เฮ้าแสง และครอบครัว ๒๐๐ บาท

๔๕๓. คุณธัญญนันทน์ ศรีจั่นเพชร ๔๐๐ บาท

๔๕๔. คุณกัญญ์พิชญา ไฝศิริ ๒๐๐ บาท

๔๕๕. คุณเบญจพร เอื้อกิจกุลทรัพย์ และครอบครัว ๒๐๐ บาท

๔๕๖. คุณณัฏยา ทรงสุจริตกุล ๒๐,๐๐๐ บาท

๔๕๗. คุณภานี ทับทิมศรี ๓๐๐ บาท

๔๕๘. คุณวัฒนา ทินวัฒน์ ๓๐๐ บาท

๔๕๙. คุณกมลรัตน์ พาประเสริฐ และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๖๐. พ.ต.ไสว- คุณประยูณ ยิ้มมงคล ๑,๐๐๐ บาท

๔๖๑. คุณอภิสิทธิ์ ชัชวาลานนท์ และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท

๔๖๒. คุณวิบูลย์ ชัชวาลานนท์ และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท

๔๖๓. คุณแดน แสร์สุวรรณ- คุณเกตุญาณินท์ จีรพัฒน์ชนากร ๕๐๐ บาท

๔๖๔. คุณแม่สมพร- คุณสาคร- คุณเครือ อุ่นสวัสดิ์ ๕๐๐ บาท

๔๖๕. คุณนงเยาว์ เรืองพรวิสุทธิ์ ๑๐๐ บาท

๔๖๖. คุณธนกร การันยภาโส ๑๐๐ บาท

๔๖๗. คุณสุภาภรณ์ ทันโทศิริ ๑๐๐ บาท

๔๖๘. คุณสุนิสา- ดร.อิสริยา- คุณวรนุช น้อมนำทรัพย์ และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท

๔๖๙. คุณนันทิพร ทองเหลียว ๓๐๐ บาท

๔๗๐. คุณชัชวาล เรืองรุ่ง และครอบครัว ๑๐๐ บาท

๔๗๑. คุณกวินทิพย์ เพียซ้าย ๑๐๐ บาท

๔๗๒. คุณเหรียญ- คุณสมาน แหวนวงศ์ ๑๐๐ บาท

๔๗๓. คุณอนงค์ภัทร์ ปิติวรรณ และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๗๔. คุณจันทร์เพ็ญ- คุณสุนิสา- คุณรัล ผ่องเมืองปัก ๕๐๐ บาท

๔๗๕. คุณยุทธ- คุณยศกร- คุณโยษิตา เมืองเพ็ชร ๖๐๐ บาท

๔๗๖. คุณเพียรพิมุกข์ สาระรัตน์ ๑๐๐ บาท

๔๗๗. คุณชัยวัฒน์ ศรีศิริจันทร์ ๑๐๐ บาท

๔๗๘. คุณเอื้อการย์กุล สิงหบูลย์ และครอบครัว ๓๐๐ บาท

๔๗๙. คุณสุวรรณภารัตน์ เลพล ๘๐๐ บาท

๔๘๐. คุณชนิตา สุขป้อม ๒๐๐ บาท

๔๘๑. คุณรัตนา ทาบุบผา ๒๐๐ บาท

๔๘๒. คุณแม่คำเครือ- คุณมณีรัตน์ วิชา ๕๐๐ บาท

๔๘๓. คุณน้อย- คุณวิริยา- คุณปรารถนา- คุณปราณี- คุณสร้อยแก้ว แสนแจ่มใส, คุณวิเชียร- คุณเกษราภรณ์- คุณวราภรณ์ ดีวัน (อุทิศให้คุณแม่เกษร ดีวัน), ด.ช.ญาณกร พูนพิพัฒน์ ๓,๐๐๐ บาท

๔๘๔. คุณฐิติกานต์ แสงศิลา และครอบครัว ๑,๖๐๐ บาท

๔๘๕. คุณทิพกานต์ ยิ้มอยู่ ๓๐๐ บาท

๔๘๖. คุณพรชัย โรจนะปรีดา และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๘๗. คุณณัฐนิชชา ขาคีอูป ๑,๐๐๐ บาท

๔๘๘. คุณสังเวียน- คุณวลัยพร- คุณสายัณห์ ศรีคชา ๓,๐๐๐ บาท

๔๘๙. คุณแม่อรุณรัตน์- คุณวรวลัญช์ ฉัตรทองวิโรจน์ และครอบครัว ๑,๙๖๐ บาท

๔๙๐. คุณวันนิสา จิตนาวัน และครอบครัว ๗๖๐ บาท

๔๙๑. คุณเจริญ- คุณลำไพ ขำดี และครอบครัว ๕๐๐ บาท

๔๙๒. คุณมนัสนันท์- คุณชนิตพล มหาณรงค์ ณ ราชสีมา ๕๐๐ บาท

๔๙๓. คุณมัลลิกา เลิศเสรี ๕๐๐ บาท

๔๙๔. คุณชนินทร จินดาศิริตระกูล ๕๐๐ บาท

๔๙๕. คุณปุณณภา นารานนทชัย และครอบครัว ๙๐๐ บาท

๔๙๖. คุณกุสุมาลย์ เชาว์กีรติกุล ๒๐๐ บาท

๔๙๗. คุณแม่บุญมี ขจรรักสิริภากร ๑๐๐ บาท

๔๙๘. คุณสุรชัย- คุณภาณุพงศ์- คุณอัจฉราพรรณ- คุณสกุลตรา ว่องไวการค้า ๔๐๐ บาท

๔๙๙. คุณภาริน ธนาวสุจารุ ๑,๐๐๐ บาท

๕๐๐. คุณผ่องศรี ขอใชย์ ๕๐๐ บาท

๕๐๑. คุณสมศรี จึงกิจรุ่งโรจน์ ๕๐๐ บาท

๕๐๒. คุณรติปรีย์ ศรวิจิตร์ ๔๐๐ บาท

๕๐๓. คุณอัมพวัน ปราโมช ณ อยุธยา- คุณแม่แมว สุวดี โสภารัตน์ ๔,๐๐๐ บาท

๕๐๔. คุณยอดกัญญา จิระบุตร และครอบครัว ๑,๕๐๐ บาท

๕๐๕. คุณฐกฤต- คุณธัญมาศ- คุณสวรรญา- คุณธาวิน ประชาศรี ๕๐๐ บาท

๕๐๖. คุณณัชชารีย์ จิรสินวรพงษ์- ด.ช. วรชาติ- ด.ญ. รุจีรา ระวังการ ๒๐๐ บาท

๕๐๗. คุณบุญชัย บุญภูมิ ๔๐๐ บาท

๕๐๘. คุณกรเอก- คุณศรัณย์รัตช์- ด.ญ.กษิรา กุลนจารุสุวพร ๕๐๐ บาท

๕๐๙. ดร.สาธิต ศิริมงคล ๑๕๐ บาท

๕๑๐. คุณศิริชัย ชมชีพ ๕๐๐ บาท

๕๑๑. คุณกิจนภิศฎ เทียนเล็ก ๑๐๐ บาท

๕๑๒. นาวาอากาศโทไกรสุชาติ สมสะอาด ๑,๐๐๐ บาท

๕๑๓. คุณสิทธิพร ชัยชนะ ๑,๐๐๐ บาท

๕๑๔. คุณชัชจ์พิสิฐ วิมาลารักษ์ ๔๐๐ บาท

๕๑๕. คุณอัครพล เนื่องเนาวรัตน์ ๑,๐๐๐ บาท

๕๑๖. คุณวิรัตน์ ตันตระกูล ๒,๐๐๐ บาท

๕๑๗. คุณจิตสุภา ฉัตรณรงค์ชัย ๕๐๐ บาท

๕๑๘. คุณกาญจนา ง้าวสุวรรณ ๑๐๐ บาท

๕๑๙. คุณนพมาส จรรยารักษ์ ๒๐๐ บาท

๕๒๐. คุณหนูรักษ์ มูลบุตร	๓๐๐	บาท
๕๒๑. คุณสำเนียง- คุณชนิดา เกตุยานนท์ และบุตร	๗๐๐	บาท
๕๒๒. คุณอัญชรินทร์ ปฏินิสสัคโค	๑,๐๐๐	บาท
๕๒๓. ด.ญ. ภัทรพรรณ คงศิลป์	๒๐๐	บาท
๕๒๔. คุณศรีจันทร์- คุณสุจิตรา ไกรบุบผา, คุณจินตนา วงศ์จิรกิตติ์	๑,๑๐๐	บาท
๕๒๕. คุณประคอง พูลทรัพย์	๒๐๐	บาท
๕๒๖. คุณราตรี รักสกุล และครอบครัว	๓๐๐	บาท
๕๒๗. คุณลักษมี สายสุดสวาสดิ์	๑๐๐	บาท
๕๒๘. คุณลาวัน เจอร์ราร์ด	๓๐๐	บาท
๕๒๙. คุณโรจน์ นิติรักสกุล และครอบครัว	๑๐๐	บาท
๕๓๐. คุณศิริขวัญ สุขขะทิต และครอบครัว	๑๐๐	บาท
๕๓๑. คุณมงคล ประจงจัด - คุณวันเพ็ญ สุขแก้ว และครอบครัว	๒๐๐	บาท
๕๓๒. คุณพูนสุข สุภากรณ์	๓๐๐	บาท
๕๓๓. คุณนัยนา สัมฤทธิ์	๑๐๐	บาท
๕๓๔. คุณอัญชุลี อระวีพร	๕๐๐	บาท
๕๓๕. คุณกนก จุฑามณี และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๕๓๖. คุณเซอะเฮียะ แซ่ตัน	๑๐๐	บาท
๕๓๗. คุณศิริพร เสียมสกุล	๒๐๐	บาท
๕๓๘. คุณรัชกร ธนเดชวัฒน์, คุณเพชรรัตน์- ด.ช.อริย์ธัช- ด.ช. กษิดิศ เพชรดี	๔,๐๐๐	บาท
๕๓๙. คุณวัฒนา มาแดง, คุณทวิกา ช่วยรอด	๑,๐๐๐	บาท
๕๔๐. คุณอิงครัตน์ อารักษ์เลิศสกุล	๔๘๐	บาท
๕๔๑. คุณอาทิตยา แซ่เอ็ง	๔๘๐	บาท
๕๔๒. คุณอุมาพร พิมพ์สว่าง	๘๐	บาท
๕๔๓. คุณภัทรภร คำสอน	๘๐	บาท
๕๔๔. คุณชวนพิศ เกตุมณี	๒๐๐	บาท
๕๔๕. อุทิศให้นางสมใจ เพชรดี	๑๒๐	บาท

๕๔๖. คุณยุทธพล เพชรดี ๘๐ บาท

๕๔๗. ดร.มะลิวัลย์ รอดกำเหนิด และครอบครัว ๑๐,๐๐๐ บาท

รวมยอดปัจจัยที่ได้รับบริจาคทั้งสิ้น ๓๗๓,๖๕๓.๕๙ บาท

หากมียอดปัจจัยเหลือหลังการจัดพิมพ์จะสมทบใน

โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา อำเภอปัว จังหวัดน่าน

... สาธุ สาธุ สาธุ อนุโมทามิ ...

(กราบขออภัยหากมีการพิมพ์ผิดหรือรายนามตกหล่น)

ผู้ให้ของชอบใจ ย่อมได้ของชอบใจ

ผู้ให้ของเลิศ ย่อมได้ของเลิศ.

ผู้ให้ของดี ย่อมได้ของดี

ผู้ให้ของประเสริฐ ย่อมถึงฐานะอันประเสริฐ.

(พุทธ) องฺ.ปญฺจก. ๒๒/๕๖.

'สติปัฏฐาน ๔ ระลึกชาติได้

รู้กฎแห่งกรรม

เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้'

'อยากเรียนรู้ถามหญิงคันหูก

อยากทำถูกถามเด็กเลี้ยงควาย

คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว

เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน

นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ

นะอยู่ที่ไหน ตามไปเอามาให้ได้'

"เธอลองทำดูซิ คำตอบจะเหมือนกับของฉันหรือไม่"

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โดย **วัดตาลเอน**

สำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แห่งที่ ๑๕

สำนักปฏิบัติธรรมดีเด่นเฉลิมพระเกียรติ ๘๔ พรรษา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ร. ๙

เลขที่ ๑ หมู่ ๑ ตำบลตาลเอน อำเภอบางปะหัน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๒๒๐

โทร. ๐๓๕ ๗๗๘ ๕๕๒

https://www.facebook.com/WatTanenPage/

โครงการสร้างวัดป่าดอยภูคา

อำเภอปัว จังหวัดน่าน

(สาขาวัดตาลเอน)

๑๙๖ หมู่ ๑ ต.ศิลาเพชร อ.ปัว จ.น่าน ๕๕๑๒๐

หนังสือเล่มนี้มีความประสงค์จะเชิดชูบูรพาจารย์

มีหลวงพ่อดำ (พระในป่า) เป็นที่ตั้ง

เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงสังฆคุณ

ปฏิปทาปฏิบัติอันเคร่งครัด

สำหรับเป็นแนวทางให้พวกเราทั้งหลาย

ดำเนินในธรรมสัมมาปฏิบัติ

ให้เข้าถึงบรมธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพื่อพ้นทุกข์ทุกประการเทอญ

เจริญพร

พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์

(พระครูวิสุทธิ์ภาวนาประสิทธิ์ วิ.)

เจ้าอาวาสวัดตาลเอน

ประพฤติธรรมล้ำค่าอยู่ที่จิต
ตัวตั้งผิด มัวหมอง ไม่ผ่องใส
ตัวตั้งถูก ผุดผ่อง ไม่หมองใจ
สติใช้คุมจิต – ไม่ผิดตาม

พระธรรมสิงหบุราจารย์

หลวงพ่อดำ (พระในป่า) คือใคร